ลิขสิทธิ์ถูกต้อง
เรื่องจีนที่ ทีวีบี สร้างเป็นละครโทรทัศน์
布衣神相
ผยาภรณ์
ประภาศิต
2
ดอน
อานุภาพ
ฟ้า
อุนสุยอัน(温瑞安) ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง
「อานุภาพแห่งฟ้าเป็นประการใด
พร้อมแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะนี้」

หมอดูมักม่า

เพิ่งย่างเช้าตงชิว *(เพ็ญเดือนแปด)* อากาศพลันเปลี่ยนเป็นหนาวเย็น

เมื่อเช้าตรู่ ความจริงยังมีแสงอาทิตย์ แต่แล้วความมืดสลัวแผ่ปกคลุม แม้แต่แสงอาทิตย์ก็เปลี่ยนเป็นเกียจคร้าน ฟ้าสีครามกดต่ำคล้ายกับมีเกล็ดน้ำแข็งโปรยปราย

แต่ไม่มีเกล็ดน้ำแข็งโปรยจริงๆ

บนทางภูเขานอกเมืองง้วนกังด้านตะวันตก ใกล้กับสะแวกเทียนเชี้ยง ที่หน้าหลักหินเชิงสะพานเส้นลวด มีต้นเหมยหลายต้น และหมอดูชุดสีน้ำตาลคนหนึ่ง

หมอดูสะพายหีบยาที่ด้านหลัง ในมือความจริงถือห่อผ้า ตอนนี้แขวนห่อผ้าบนกิ่งเหมยต้นหนึ่ง กิ่งเหมยรับน้ำหนักมากเกินไป ถูกดัดงอโค้งลง หมอดูไม่รู้สึกตัว คงรับประทานเสบียงกรังต่อไป

บนลำต้นเหมยยังพิงป้ายผ้าใบหนึ่ง เขียนคำ “โป๊วอีชิ้งเชี่ย” *(เทพพยากรณ์)*

ยามนี้ บนทางภูเขาปรากฏเงาร่างสองสายขึ้น เมื่อใกล้เข้ามาเห็นเป็นหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย

คนชรานั่งบนเก้าอี้ไม้ ใต้เก้าอี้ไม้มีล้อเลื่อน ชายหนุ่มคอยผลักดันอยู่ด้านหลัง บังเกิดเสียงสั่นสะเทือนตลอดทาง

หลังเก้าอี้ล้อเลื่อนปักคันธง บนผืนธงกลับเขียนคำ “โป๊วอีชิ้งเชี่ย”

(เทพพยากรณ์)

...ที่แท้พบพานคนอาชีพเดียวกัน

ชายชราบนเก้าอี้ล้อเลื่อนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "อากาศหนาวเย็นลงแล้ว"

หมอดูคนแรกแค่นเสียงเบาๆ หาตอบคำไม่

ชายชราบุ้ยปากให้ชายหนุ่มเข็นเก้าอี้ล้อเลื่อนถึงข้างหลังหิน ยืดกายมองลงไปยังหุบเหวเบื้องล่าง ชมว่า "ทิวทัศน์ที่ดี ทิวทัศน์ที่ดี ดอกเหมยคงอยู่คนกลับชราแล้ว"

ที่นี้มีทิวทัศน์ตระการ สะพานเส้นลวดทอดข้ามหุบเหว ในหุบเหวมีธารน้ำรินหลั่ง เชิงสะพานปลูกเหมยเก้าต้น สะพานสายนี้จึงตั้งชื่อสะพานเก้าเหมย เมื่อข้ามสะพานเส้นลวด จะเป็นถิ่นบักจาลี้แล้ว

หมอดูนั้นเก็บขนมเปี๊ยะที่รับประทานเหลือ ถามด้วยท่าทีไม่เป็นมิตรว่า "ท่านคิดไปยังถิ่นบักจาลี้?"

ชายชรายิ้มถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านเล่า?"

"เรามาก่อน ตามกฎเกณฑ์ของคนหากิน ผู้ใดยึดศาลเจ้าก่อนผู้นั้นได้ไหว้พระ"

"อย่างนั้นพวกเราจะไปที่อื่นแล้ว"

หมอดูนั้นคิดไม่ถึงชายชรายอมอ่อนข้อโดยง่ายดาย กลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย

ชายหนุ่มขณะจะเข็นเก้าอี้ล้อเลื่อนจากไป ชายชราคล้ายนึกได้อันใดพลันถามว่า "ท่านแซ่ใด?"

หมอดูนั้นกล่าวเสียงกระด้างว่า "ย่อมแซ่ลี้"

ชายชราเลิกคิ้วกล่าวว่า "ที่แท้เป็นเทพพยากรณ์ลี้โป่วอีอันลือเลื่อง"

หมอดูนั้นยืดอกขึ้น ย้อนถามว่า "ท่านเล่า?"

"เราเป็นตัวปลอม แซ่ลู่ เรียกว่าลู่โป่วอี"

"นี่ยากตำหนิ ระหว่างนี้เทพพยากรณ์มีชื่อลือเลื่อง ไม่ว่าผู้ใดก็คิด

แอบอ้างชื่อ ต่างออกมาหากิน เราได้แต่ลืมตาข้างหลับตาข้างแล้ว"

ชายชรายิ้มประจบ พลันถามว่า "ไม่ทราบท่านลี้คิดลืมตาข้างใดหลับตาข้างใด?"

หมอดูนั้นงงงันวูบ ไม่ทราบชายชราหมายความอย่างไร ชายชรากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า *"เมื่อยากเลือกเฟ้น มิสู้หลับทั้งสองข้างเถอะ"*

ขาดคำ ที่เท้าแขนของเก้าอี้ไม้ พลันปรากฏมีดบินสีเขียวสองเล่มพุ่งออกมา ปักใส่ชายโครงซ้ายของหมอดูนั้นโดยพร้อมเพรียง

หมอดูนั้นแผดร้องโหยหวน สองมือยึดจับด้ามมีดด้วยสีหน้าปวดร้าว มิคาดด้ามมีดปรากฏเหล็กเหลี่ยมสองลูกพุ่งออกมา ทะลวงทะลุออกทางหลังมือมัน

หมอดูกล่าวอย่างยากเย็นว่า "เจ้า...เพราะเหตุใด..."

ลู่โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "ผู้ใดให้เจ้าเรียกว่าลี้โป่วอี?"

หมอดูนั้นมีพลังชีวิตกล้าแข็ง กลับข่มความเจ็บปวด ก่อนตายยังโถมปราดเข้าหาลู่โป่วอี กางนิ้วโชกเลือดทั้งสิบตะปบใส่

คนเพิ่งลอยตัวขึ้น มีดสีเขียวที่ฝังอยู่ในชายโครงซ้ายขวาพลันเกิดการระเบิดเบาๆ ระเบิดอกมันเป็นรูใหญ่ ร่วงลิ่วลงจากกลางอากาศ

ลู่โป่วอีนั่งอย่างปลอดโปร่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า "อย่าทำให้ดอกเหมยต้องแปดเปื้อน"

ชายหนุ่มที่ด้านหลังพลันลงมือ

มันฟาดสองมือใส่อากาศ ฟาดร่างหมอดูนั้นแขนขาหลุดกระจายลอยลิ่วไปวาเศษ ร่วงลงสู่หุบเหว โลหิตไม่แปดเปื้อนหน้าผาแม้สักหยดเดียว

ลู่โป่วอีชมเชยว่า "โท่วเต่าจื้อ *(ถั่วดิน)* พลังฝีมือเจ้ารุดหน้าแล้ว"

ชายหนุ่มน้อมกายกล่าวว่า "ล้วนเป็นซือแป้สอนสั่ง"

ลู่โป่วอีถามว่า "ตลอดรายทางที่ผ่านมา พวกเราฆ่าลี้โป่วอีกี่คน?"

"สามสิบเอ็ดคน"

"นับว่าไม่น้อยแล้ว ลี้โป่วอีตั้งตัวเป็นอริกับขันทีชั้นผู้ใหญ่ พวกเรา

ได้รับมอบหมายจากเล้ากงกง *(คำยกย่องขันทีแซ่เล้า)* ยินยอมฆ่าคนผิดไม่ปล่อยผู้ใดรอดชีวิต"

โท่วเต่าจื้อกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ระหว่างนี้ราษฎรโฉดเขลายกย่องลี้โป่วอีเป็นเชียนวิเศษ คนเหล่านี้กล้าแอบอ้างชื่อโจรทรยศหลอกต้มราษฎรย่อมสมควรฆ่า"

ลู่โป่วอีหยีตาลง ตาเล็กหยีทอประกายวูบขึ้นดุจปลายเข็มกล่าวว่า *"ราษฎรยกย่องปูชนียบุคคล เนื่องเพราะปูชนียบุคคลกระทำเรื่องที่พวกมันคิดกระทำ แต่ไม่กล้ากระทำ คิดกล่าวแต่ไม่อาจกล่าว ดังนั้นจึงชนะใจผู้คนมากมายปานนี้ ลี้โป่วอีนับเป็นปูชนียบุคคลของราษฎรจริงๆ..."*

โท่วเต่าจื้อขมวดคิ้วดกหนากล่าวว่า "ซือแป่..."

ลู่โป่วอียิ้มเล็กน้อย หันเหหัวเรื่องว่า "วันนี้ลี้โป่วอีต้องผ่านที่นี้"

"อ้อ?"

ลู่โป่วอีชิงกล่าวว่า "เจ้าประหลาดใจเราทราบได้อย่างไรกระมัง? ข่าวกรองนี้ได้รับจากตำหนักตัณหาฟ้า" มันยิ้มพลางกล่าวต่อ "ตำหนักตัณหาฟ้าปรารถนาใคร่ยืมมือพวกเรากำจัดศัตรูสำคัญเช่นลี้โป่วอีไป ตำหนักตัณหาฟ้ากับเล้ากงกงเฉกเช่นสองคมบนมีดเดียว หากคมก็คมทั้งสองด้าน เสียก็เสียทั้งสองฝ่าย" เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล่าวว่า *"มีคนมาแล้ว"*

โท่วเต่าจื้อเลิกคิ้วดกหนา ตาทอประกายอำมหิต จากนั้นหลุบคิ้วก้มศีรษะ ยืนอยู่ด้านหลังลู่โป่วอี

ได้ยินเสียงกระดิ่งดังขึ้น หมอดูสวมเสื้อสีครามมือสั่นกระดิ่งทองเหลืองเดินมาทางด้านนี้ ป้ายผ้าในมือก็เขียนคำ "โป่วอีชิ้งเชี่ย" *(เทพพยากรณ์)*

ลู่โป่วอียิ้มให้กับผู้มาแต่ไกล

ผู้มาหน้าสี่เหลี่ยม รูปกายแข็งแรง สีหน้าเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ร้องทักแต่ไกลว่า "การค้าดีหรือไม่"

ลู่โป่วอีผงกศีรษะเล็กน้อย ถามว่า "ท่านแซ่ใด?"

"เราแซ่เตีย เรียกว่าเตียโป่วอี เป็นหมอดูเช่นเดียวกับท่านผู้เฒ่า"

พลางปลดห่อผ้าที่ร้อยอยู่บนร่มสีแดงลงมา สู่โป่วอีกล่าวว่า “เตียเฮียไม่คล้ายหมอดู”

“อย่างนั้นเราคล้ายอะไร?”

“คล้ายผู้มีรสนิยมออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์”

เตียโป่วอีกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่าก็ไม่คล้ายหมอดู”

“อย่างนั้นคล้ายอะไร?”

เตียโป่วอีกล่าวว่า *“หมอดูนักฆ่า!”* ขาดคำ ตวัดมือซัดกระดิ่งทองเหลืองใส่หมอดูนักฆ่า

หมอดูนักฆ่าเยือกเย็นไม่ลนลาน รับกระดิ่งทองเหลืองไว้ ตบที่เท้าแขนคราหนึ่ง

ปรากฏอาวุธลับรูปสมอสามลูกยิงออกจากใต้เก้าอี้พุ่งใส่ร่างท่อนบนกลาง ล่างของเตียโป่วอี

เตียโป่วอีดึงร่มสีแดง กางออกดังพึ่บใหญ่ ควงร่มอย่างเร่งร้อนอาวุธลับรูปสมอทั้งสามลูกถูกปัดกระดอนไป

เตียโป่วอีชักกระบี่ออกจากด้ามร่ม โบกสะบัดต้านลม ตัวกระบี่เหยียดตรง แทงใส่คอหอยหมอดูนักฆ่า

หมอดูนักฆ่าหงายหน้าหลบเลี่ยง เฉียดผ่านปลายจมูกไป ตัดผมเงินเคราขาวขาดไปหลายเส้น ขณะเดียวกันแขนเสื้อคลี่ขวับออก ชัดกระดิ่งทองเหลืองใบนั้นออกไป

เตียโป่วอีดวงร่มปิดป้อง ปัดกระแทกกระดิ่งทองเหลืองออก ลูกกระดิ่งเล็กๆ ยังแยกย้ายพุ่งใส่เตียโป่วอี

เตียโป่วอีพลันหุบร่ม รับลูกกระดิ่งเล็กๆ ไว้จนหมดสิ้น

กระบวนท่ารุกรับเหล่านี้ เกิดขึ้นในเวลาชั่วพริบตา คนทั้งสองเสี่ยงภัยชิงจู่โจม ทุกท่วงท่าล้วนเป็นท่าสังหาร แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ทั้งสองพอประมือกัน โท่วเต่าจื้อที่ด้านข้างโถมจู่โจมใส่เตียโป่วอีเจ็ดครั้ง ทุกครั้งล้วนปะทะพลังไร้สภาพที่เบื้องหน้าเตียโป่วอี ไม่อาจจู่โจมเข้าไปได้

เตียโป่วอีเพียงลงมือต่อหมอดูนักฆ่า ไม่เหลือบแลมันแม้สักแวบเดียว

ในสายตาเตียโป่วอี คู่มือที่แท้จริงมีเพียงคนเดียว

หมอดูนักฆ่าหยีตาลงกล่าวว่า "กระดิ่งเสียหายแล้ว"

เตียโป่วอีมองดูกระดิ่งทองเหลืองกล่าวว่า "ลูกกระดิ่งร่วงหลุด ไม่ดังอีกแล้ว"

"น่าเสียดายเครื่องมือหากินบอดใบ้ไป"

"ดีที่คนยังไม่บอดใบ้"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "กระดิ่งทองเหลืองร่มแดง ยอดมือปราบชูชื้อต้องไม่บอดใบ้แน่นอน"

...ที่แท้เตียโป่วอีผู้นี้กลับเป็นยอดมือปราบนามชูชื้อ

ยอดมือปราบชูชื้อกล่าวว่า "ตลอดรายทางที่ผ่านมา มีลี้โป่วอีถูกฆ่ายี่สิบหกคน เรื่องนี้บอกว่าใหญ่ไม่ใหญ่ บอกว่าเล็กไม่เล็ก เราได้แต่ปลอมเป็นหมอดูมาสืบดู"

"มิใช่ยี่สิบหกคน เป็นสามสิบหกคน"

"ท่านต้องฆ่าอีกกี่คนจึงพอเพียง?"

"จวบกระทั่งฆ่าลี้โป่วอีตัวจริงค่อยยุติ"

"ลี้โป่วอีปราบคนพาลอภิบาลคนดี ท่านไฉนมิอาจไม่ฆ่าเขา?"

หมอดูนักฆ่าไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า "ท่านสังกัดหน่วยเหนือใด?"

"เราเป็นมือปราบพิเศษในสังกัดข้าหลวงเมืองไต้ทัง ตอนนี้อยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่"

"ข้าหลวงเมืองไต้ทังเป็นตัวอะไร เราเป็นคนสนิทของหัวหน้าขันทีเล้ากงกง พอใจฆ่าผู้ใดก็ฆ่าผู้นั้น คิดฆ่าผู้ใดก็ฆ่าผู้นั้น"

ยอดมือปราบหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ พลันยืดอกกล่าวว่า "เราเป็นมือปราบ ตราบใดที่เราอยู่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจฆ่าคนตามอำเภอใจ หากฆ่าคนต้องทดใช้ชีวิต"

หมอดูนักฆ่าแสยะยิ้มกล่าวว่า “ดิดไม่ถึงมือปราบชูดิดเป็นผู้กล้า เกรงว่าบุตรภรรยาญาดิมิดรผู้บังดับบัญชา ต้องตายตามผู้กล้าแล้ว”

...สภาพดอนนี้เป็นเช่นนี้จริง ผู้ใดล่วงเกินหัวหน้าขันทีราชองครักษ์มีโทษถึงดัดศีรษะ แม้ดนในครอบครัวและญาดิมิดรก็ประสบภัยลาม

ยอดมือปราบสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราไม่มีกำลังขวัญเช่นนั้น แต่เราสามารถฆ่าท่าน ขอเพียงฆ่าท่าน ก็ไม่มีผู้ใดทราบว่าเราเป็นดนก่อ ย่อมไม่ลามถึงดนไร้ความผิด”

“ความดิดที่ดี น่าเสียดายท่านเป็นมือปราบผู้หนึ่ง”

“มือปราบจะเป็นไร?”

“ท่านเป็นมือปราบที่ดี มือปราบที่ดีไม่สำเร็จโทษผู้ต้องหาโดยพลการ”

ยอดมือปราบกล่าวเสียงเย็นชาว่า “กับเขี้ยวเล็บอันชั่วช้า เราเป็นชาวยุทธจักรเดียโป่วอี มิใช่มือปราบ หลักการของชาวยุทธจักรดือฆ่าเพื่อระงับฆ่า” ขาดคำ ควงร่มในมือคุ้มครองอยู่เบื้องหน้า คุกดามเข้าหาหมอดูนักฆ่า

หมอดูนักฆ่าตวัดมือ ซัดอาวุธลับรูปสมอจากในแขนเสื้อสามรูป สมอสองลูกซัดใส่ตัวร่ม ถูกปัดกระแทกไป แต่สมออีกลูกหนึ่งวกเป็นวง พุ่งใส่กลางหลังยอดมือปราบ

ยอดมือปราบพลันรู้สึกตัว ใช้กระดิ่งทองเหลืองช้อนวูบ รับสมอ

ลูกนั้นเอาไว้

จากนั้นยอดมือปราบย่อตัวลง กลิ้งตัวตามพื้นดิน คุกคามถึงหน้าเก้าอี้ล้อเลื่อน ห่างกันเจ็ดเชียะ

ยอดมือปราบอยู่ในท่าย่อหมอบ หมอดูนักฆ่ายังนั่งบนเก้าอี้ สายตาคนทั้งสองพอประสานสบ คล้ายคมอาวุธปะทะกัน

ยอดมือปราบชมเชยว่า "อาวุธลับที่ดี"

หมอดูนักฆ่าก็ชมเชยว่า "ฝีมือที่ดี"

ยอดมือปราบกล่าวว่า "ขอเพียงเราเข้าใกล้ท่าน อาวุธลับของท่านเท่ากับไร้ประโยชน์ นับตามพลังฝีมือ ท่านมิใช่คู่มือของเรา" มันกล่าวเสริมว่า "ตอนนี้เราเข้าใกล้ท่านมากแล้ว"

หมอดูนักฆ่าถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "ท่านคิดรังแกเราที่เท้าพิการ?"

ยอดมือปราบกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ในลี้โป่วอีที่เสียชีวิตไปหลายสิบคน มีมือดีไม่น้อย พวกเขาตายเพราะเห็นใจต่อเท้าพิการของท่านเอง" ขาดคำพลันลอยตัวขึ้น

ขณะที่เขาหมอบกับพื้น คล้ายเสือดาวหลับตัวหนึ่ง เมื่อลอยตัวขึ้นกลับคล้ายอินทรีโฉบเหยื่อ

ยอดมือปราบหวดกระดิ่งทองเหลืองลงยังศีรษะหมอดูนักฆ่า หมอดูนักฆ่าก้มศีรษะหลบเลี่ยง ที่คอเสื้อพุ่งประกายสีเงินสายหนึ่งใส่ยอดมือปราบ

เป็นมีดเงินเล่มหนึ่ง

ยอดมือปราบใช้กระดิ่งทองเหลืองช้อนวูบ รับมีดเงินไว้ ค่อยพลิ้วลงสู่พื้น หยุดยืนอยู่ที่ซึ่งห่างจากหมอดูนักฆ่าเพียงสามเชียะ

ยอดมือปราบใช้มีดบินจากในกระดิ่งทองเหลือง จ่อจี้ไปยังหมอดูนักฆ่า แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านยังมีอาวุธลับอันร้ายกาจใด ใช้ได้อย่างเต็มที่เถอะ"

ไม่ทันขาดคำ ในด้ามมีดเงินในมือ ปรากฏกระบี่เล็กๆ เล่มหนึ่งพุ่งออกมา ยอดมือปราบเบี่ยงตัววูบ กระบี่เล็กๆ ยังปักฉึกใส่ชายโครงขวาของเขา

หมอดูนักฆ่าส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า *"เราใช้ออกแล้ว"*

พลางตบที่เท้าแขน บังคับเก้าอี้ล้อเลื่อนพุ่งชนใส่ยอดมือปราบ ขณะจะชนถูก ด้านหน้าของเก้าอี้ไม้พลันปรากฏแผ่นไม้ที่เต็มไปด้วยหนามแหลมท่อนหนึ่งพลิกออกมา กระแทกใส่ร่างยอดมือปราบ

ยอดมือปราบส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หงายร่างไปด้านหลังร่วงลิ่วลงจากหน้าผาไป

หมอดูนักฆ่ายกมือลูบเครา สั่นศีรษะด้วยความเสียดาย กล่าวว่า "มันมีฝีมือมิใช่ชั่ว ทั้งมีกำลังภายในลึกล้ำ เพียงแต่โฉดเขลาไปบ้าง"

โท่วเต่าจื้อตะกุกตะกักว่า "ซือแป๋ เมื่อครู่ข้าพเจ้าไม่อาจฝ่าเขตกำลังภายในของมันเข้าไปช่วยท่านผู้เฒ่า เป็นศิษย์ใช้ไม่ได้..."

"มันมีกำลังภายในลึกล้ำ เมื่อตอนโถมเข้าหาเรา ยังคุกคามเราแทบหายใจไม่ออก เจ้าไหนเลยเข้าประชิดตัวได้ แต่รอสักครู่พบพานลี้โป่วอีตัวจริง เจ้าลงมือได้เท่าใด ก็ลงมือเท่านั้น"

โท่วเต่าจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ซือแป๋ ตำหนักตัณหาฟ้าใช่เข้าใจผิดหรือไม่ ลี้โป่วอีมายังหมู่บ้านชนบทนี้ทำอะไร?"

"เทียนเซี้ยงมีสามเลิศล้ำ นอกจากภูเขาเลิศล้ำ ลำธารเลิศล้ำ ยังมีอะไร?

"ยังมีคนเลิศล้ำ"

"เป็นผู้ใด?"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "เป็นแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้ มันสามารถรักษาสรรพโรค แต่ไม่รักษาชาวยุทธจักร ดังนั้นนับเป็นคนเลิศล้ำ"

"นั่นก็ใช่แล้ว ลี้โป่วอีกับจอมแพทย์ไหนเป็นสหายกัน"

"ลี้โป่วอีคิดไปเยี่ยมสหาย?"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "มิใช่ ลี้โป่วอีกับจอมแพทย์ไหนแม้เป็นสหาย แต่ปรกตินัยครั้งจะพบหน้า ลี้โป่วอีไปหาไหนจอมแพทย์ เนื่องเพราะแป๊ะแชอี หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งเอี๊ยบชอสิมเอี๊ยบมั่งเส็กสองเฮีย

ม่วยอยู่ที่กระท่อมของไหนจอมแพทย์"

"แป๊ะแชอีเป็นชนชั้นผู้เฒ่าของบึงปลาบิน สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบเป็นชนชั้นรุ่นเก่าของบึงปลาบิน หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้งก็เป็นสหายของประมุขหมู่ตึกปลาบิน พวกมันไฉนรวมหัวกัน?"

หมอดูนักฆ่าอธิบายว่า "ฝ่ายธัมมะและอธรรมกำหนดประลองฝีมือบนยอดเขาปวยไล้ฮง เพื่อช่วงชิงประทับทอง ใช้บงการยุทธจักร ตำหนักตัณหาฟ้าได้รับการสนับสนุนจากเล้ากงกง แต่ชมรมด้ามดาบก็มีขุมกำลังไม่น้อย โดยเฉพาะหมู่ตึกปลาบิน ตอนนี้ห่างจากการประลองไม่ถึงสิบสี่วัน แต่ตัวแทนฝ่ายธัมมะที่ประกอบด้วยคูดาบหัก ฉิ้งอี้ไฮว้ เม่งแชเล้า เอ็งเซียวซัวะและเช่งมึ่งเต็ง ล้วนถูกอสูรใจฆ่าทิ้ง อสูรใจก็ตายในเงื้อมมือลี้โป่วอี ฝ่ายตรงข้ามได้แต่ส่งยอดฝีมืออีกห้าคนสู้ศึกแทน"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "พวกมันคือแป๊ะแชอี หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง และสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบ?"

"มิผิด เช้าวันนี้เราเห็นพวกมันคุ้มครองเอี๊ยบชอสิมที่บาดเจ็บผ่านที่นี้ ดังนั้นคำนวณแน่ว่า เป็นลี้โป่วอีใช้พวกมันมาขอรับการรักษา พรุ่งนี้จะเป็นวันบุกฝ่าค่ายกลห้าธาตุ ผู้ชมดูการต่อสู้ อีกทั้งสักขีพยานล้วนชุมนุมอยู่ที่หุบเขาหยกเขียว ลี้โป่วอีไม่มีเหตุผลที่ไม่มาสมทบกับพวกมัน"

ซึ่งความจริง ยังมีเรื่องบางประการที่หมอดูนักฆ่ายังไม่ทราบ

บึงปลาบินส่งแป๊ะแชอีและพวกบุกฝ่าค่ายกลห้าธาตุจริง แต่สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบรวมกัน เพียงนับเป็นคนหนึ่ง ยังมีตัวแทนอีกคนหนึ่งคือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

ค่ำคืนที่กรมเมืองง้วนกัง สองพี่น้องตระกูลเจ็งและปีศาจดำขาวแห่งแก่งตกตะพาบกลุ้มจู่โจม ซีเบ๊คุ้งและกงซุนกึงลอบทำร้าย หลังจากผ่านการต่อสู้ นอกจากเจ็งเจี๋ยะซิ่วหนีรอดได้ ที่หลงเหลือล้วนถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น

ผู้ก่อตั้งค่ายกลห้าธาตุเซ็นเงสี คุระริวเค็นก็ท้าสู้กับเหล่าผู้กล้า ดีที่

ลี้โป่วอีลงมือ ค่อยโค่นเซ็นเงสี คุระริวเด็นพ่ายแพ้ไป

เซ็นเงสี คุระริวเด็นระหว่างเดินทางกลับแดนอาทิตย์อุทัย ถูกขงเบ้งอธรรมย่อเต๋าลี้ฆ่าทิ้ง ป้ายความผิดแก่ฝ่ายธัมมะ

เอี๊ยบชอสิมถูกเซ็นเงสี คุระริวเด็นฟันหนึ่งแขนหนึ่งขา ลี้โป่วอีจึงขอให้เหล่าผู้กล้าคุ้มครองเอี๊ยบชอสิมมาขอรับการรักษาจากไหนเอี๊ยะชือตนเองกับโป่วมึ่งปวยผู้เป็นศิษย์อยู่สะสางเรื่องหลังในกรมเมืองง้วนกัง

มิคาดผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ที่จงใจรั้งอยู่ช่วยเหลือผูกใจอาฆาต ลอบทำร้ายต่อลี้โป่วอีที่บาดเจ็บทั้งแขนขา สูญเสียความสามารถต่อสู้ขัดขืน ขณะจะทิ่มแทงสังหาร กลับถูกลี้โป่วอีใช้ศีรษะชนกลองหนัง กระแทกกระเทือนเสียชีวิต

เรื่องที่ลี้โป่วอีรับบาดเจ็บ มิเพียงหมอดูนักฆ่าไม่ทราบ แม้แต่แป๊ะแชอีสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบก็ไม่ทราบ

หมอดูนักฆ่าเล่าถึงตอนนี้ พลันเห็นผู้คนสามขบวนคิดข้ามสะพานขดลวด

ผู้คนขบวนแรกเป็นพ่อค้าเครื่องหนัง สนทนาปราศรัยตลอดทางใบหน้าปรากฏรอยยิ้มที่ดร่ำโลกผุดขึ้น

ผู้คนขบวนที่สองเป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง บุรุษมือซ้ายหิ้วเป็ดไก่เข่งหนึ่งมือขวาอุ้มเด็กคนหนึ่ง สตรีอุ้มทารกแบเบาะคนหนึ่ง ที่ด้านหลังตามติดด้วยเด็กอีกสามคน คาดว่ากำลังเดินทางกลับบ้านแม่

ผู้คนสองขบวนนี้ย่อมไม่ใช่ลี้โป่วอี

หมอดูนักฆ่ามุ่งความสนใจไปยังผู้คนขบวนสาม

ผู้คนขบวนสามมีเพียงสองคน

คนสองคน แต่มีเพียงผู้หนึ่งที่เดินทาง

ชายหนุ่มคิ้วดกหนาตาโต แบกชายกลางคนไว้เดราห้าแฉก มือเท้าพันผ้าขาว บนผ้าขาวมีโลหิตไหลซึมออกมาผู้หนึ่งออกเดินทาง

ยามนั้นผู้คนขบวนแรกข้ามสะพานขดลวดไปแล้ว

หมอดูนักฆ่าพลันกล่าวเบาๆ ว่า "เจ้าเห็นแล้วหรือไม่?"

โท่วเต่าจื้องงงันวูบ กล่าวว่า "ผู้ใด?"

"พวกเรากำลังรอผู้ใด?"

"อะไร ลี้โป่วอี...มาแล้ว?"

ขณะกล่าว ผู้คนขบวนสองทั้งครอบครัวข้ามสะพานขดลวดไปแล้ว โท่วเต่าจื้อสำรวจมองผู้คนขบวนสาม ในใจยากจะเชื่อถือได้

...สามเดือนมานี้ มันติดตามอาจารย์ตามล่าลี้โป่วอี ล้วนประสบความล้มเหลว จากปากคำราษฎร ทุกผู้คนต่างยกย่องลี้โป่วอี ในความคาดคิดของโท่วเต่าจื้อ ลี้โป่วอีแทบมีสามหัวหกแขน ไหนเลยคล้ายคนพิการทั้งแขนขา ต้องให้ผู้คนแบกหามเดินทาง?"

ตาเล็กหยีที่คล้ายประกายเข็มของหมอดูนักฆ่า ปรากฏรอยยิ้มลี้ลับสุดหยั่งคาดขึ้น กล่าวว่า "ลี้โป่วอีก็เป็นคน มันต้องบาดเจ็บ และต้องตาย..." มันกล่าวสืบต่อ "เราไม่ทราบว่ามันใช่ลี้โป่วอีหรือไม่ แต่มันเป็นหมอดูแน่นอน"

โท่วเต่าจื้อถามว่า "เพราะเหตุใด?"

"เจ้าดูห่อผ้าที่คล้องแขนเด็กน้อยนั้น เผยเห็นเข็มทิศ ไม้บรรทัด ยันต์โป๊ยข่วย ปฏิทินที่เป็นเครื่องมือในการดูชะตา ยังมีไม้ไผ่ที่เสียบอยู่หว่างเอว มิใช่ลำไม้รวกที่ใช้แขวนป้ายยี่ห้อหรอกหรือ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ชายหนุ่มแบกผู้บาดเจ็บใกล้เข้ามาแล้ว

หมอดูนักฆ่านั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อนอย่างยิ้มแย้ม โท่วเต่าจื้อกลับลอบกำหมัดแนบแน่น

ลมภูเขาโชยพัด กลับกลายเป็นครึ้มฟ้าครึ้มฝน

ยามนั้น ดอกเหมยร่วงพร่างพรู กลีบดอกเหมยพัดพลิ้วลงบนพื้นหญ้าริมหน้าผา พลิ้วหล่นลงในหุบเหว

ผู้บาดเจ็บที่อยู่บนหลังชายหนุ่มพลันลืมตาขึ้น

เขาหลับตาตลอดเวลา แต่พอลืมตาขึ้น ก็เหลือบเห็นตาเล็กหยีดุจ

ประกายเข็มของหมอดูนักฆ่า

เขามองดูเพียงแวบเดียว ก็หลับตาลงช้าๆ พึมพำว่า *"หกสิบดอกไม่มากไม่น้อย ดอกเหมยร่วงหล่นหกสิบดอกเป็นจำนวนอัปมงคล"*

หมอดูนักฆ่าชมดูจนใจหายวาบ

มันเข้าใจว่าดวงตาของเขาแหลมคมกว่าปลายเข็มอีก แต่ฝ่ายตรงข้ามพอลืมตา ประกายตากระจ่างดุจบึงเขียวขจีก็มิปาน พริบตานั้นปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป เรียกหาว่า "ลี้โป่วอี"

บนสะพานเส้นลวด

ชายหนุ่มคิ้วดกหนาพลันชะงักเท้า กวาดมองหมอดูนักฆ่าอย่างสงสัยใจแวบหนึ่ง

ชายหนุ่มรู้สึกปวดตาในบัดดล คล้ายถูกปลายเข็มแทงใส่แก้วตาก็มิปาน

ชายหนุ่มได้แต่เหลียวมองปฏิกิริยาของคนเจ็บที่แบกอยู่กลางหลัง

คนเจ็บไม่มีปฏิกิริยาใด และไม่ตื่นเต้นสงสัย เพียงกล่าวช้าๆ ว่า "ท่านคิดฆ่าเรา?"

หมอดูนักฆ่ายิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทราบได้อย่างไร ไม่แน่ว่าเราเป็นผู้พยากรณ์ที่ท่านไม่เคยพบพานมาก่อน"

"ท่านมีรังสีการฆ่าฟัน"

"เราไม่อาจปิดบังท่านจริงๆ"

ลี้โป่วอีก็ยิ้มแย้ม ยิ้มพลางกล่าวว่า *"กระต่ายไม่รู้อะไรเป็นเสือ อะไรเป็นกวาง แต่มันพอเห็นกวางยังดื่มน้ำต่อ มันพอเห็นเสือก็กระโจนหนีเนื่องเพราะเสือมีรังสีการฆ่าฟัน รังสีการฆ่าฟันไม่อาจปิดบังผู้คนได้"*

"เพียงปิดบังท่านไม่ได้เท่านั้น เราฆ่าลี้โป่วอีสามสิบเอ็ดคน นอกจากไม่กี่คนแล้ว อื่นๆ กระทั่งรู้สึกยังไม่รู้สึกตัว"

ลี้โป่วอีหน้าเคร่งเครียดลง ถามว่า "เราท่านมีความแค้นต่อกัน?"

"ไม่มี"

"อย่างนั้นท่านไฉนคิดฆ่าเรา โดยไม่เสียดายกับการฆ่าคนไร้ความผิดสามสิบเอ็ดคน?"

"เราเป็นคนสนิทของเส้ากงกง สังกัดวังใน ฆ่าชาวยุทธจักรที่คิดก่อการร้ายไม่กี่คน ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

ลี้โป่วอีพลันเยือกเย็นลง กล่าวว่า "ที่แท้เป็นคนของวังใน"

"น่าเสียดายท่านบาดเจ็บพิการไม่สามารถลงมือ มิเช่นนั้นวันนี้ไม่ทราบผู้ใดเป็นผู้ใดตาย"

"ผู้ใดว่าเราไม่สามารถลงมือ?"

หมอดูนักฆ่าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ท่านอย่าลืมว่า เราก็เป็นคนดูชะตาราศีให้กับผู้คน" มันกล่าวสืบต่อ "ท่านเป็นคนธาตุไม้ ตาเรียวยาว คิ้วเคราสดใส ใบหน้าค่อนข้างสี่เหลี่ยม คล้ายไปทางธาตุทอง ในธาตุทั้งห้าทองพิชิตไม้ ตอนนี้ท่านหน้าซีดขาวดุจกระดาษ คงล้มลงแต่แรก ไหนเลยลงมือได้?"

ลี้โป่วอีเงียบงันไร้วาจา

ชายหนุ่มคิ้วดกหนาพลันตวาดว่า "ยังมีเรา"

"เจ้าเป็นตัวอะไร?"

"เราคือโป่วมึ่งปวย"

หมอดูนักฆ่ายิ้มออกมากล่าวว่า "เจ้านิสัยห้าวหาญ อารมณ์หุนหัน มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยว แต่ขาดไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลง ต่อให้ถือคุณธรรมชีดชาทรัพย์สิน มีการคบหาทั้งแผ่นดิน ยังคงประสบความแพ้พ่ายถูกคนลากถ่วงได้โดยง่าย"

โป่วมึ่งปวยใจหายวาบ ถามโพล่งว่า "ท่านล่วงรู้นิสัยใจคอข้าพเจ้าได้อย่างไร?"

"คนแรกกำเนิด นิ้วทั้งสี่กำนิ้วหัวแม่มือ กุมไว้ใจกลางฝ่ามือ ลักษณะนิ้วหัวแม่มือ จะบ่งชี้นิสัยตัวเอง นิ้วหัวแม่มือของเจ้าแข็งและยาว ความจริงสามารถสำเร็จกิจการใหญ่ น่าเสียดายระหว่างนิ้วชี้กับหัวแม่มือเว้นกว้างไป

ปล่อยออกง่ายรั้งเข้ายาก กระทำการตามอำเภอใจ เกิดการผิดพลาดได้ง่าย"

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

"หมอดูนักฆ่าลู่โป่วอี"

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า "หมอดูมือปราบชูซื้อใช่มาหรือไม่?"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "มันปลอมชื่อเตียโป่วอี เพิ่งขึ้นเขามา และเพิ่งถูกเราฆ่าทิ้ง...ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันมา"

ลี้โป่วอีมองดูพื้นหญ้า

พื้นหญ้าริมหน้าผา ทิ้งเศษกระดิ่งเล็กๆ อยู่หลายอัน

หมอดูนักฆ่ากล่าวอย่างนึกได้ว่า "กระดิ่งคร่าวิญญาณของยอดมือปราบจดจำได้โดยง่าย มิน่าท่านมองปราดเดียวก็ดูออก เป็นเราชะล่าใจไป"

ลี้โป่วอีขบคิดแล้วกล่าวว่า "เรายังมีความในใจประการหนึ่ง"

"ท่านคิดช่วยคนของบึงปลาบินฝ่าค่ายกลห้าธาตุ?"

"ใช่" ลี้โป่วอีผงกศีรษะรับ

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "ไม่ได้ หนึ่งนั้นรอจนท่านฝ่าค่ายกลห้าธาตุ อาการบาดเจ็บคงทุเลาเสียแปดส่วน เราไม่แน่ว่าจะสยบท่านได้ สองด้วยอาการบาดเจ็บของท่านตอนนี้ สามารถช่วยบึงปลาบินอย่างไรได้"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงราบเรียบว่า "เช่นนี้เป็นว่า ท่านมิอาจไม่ฆ่าเรา?"

"ใช่"

โป่วมี่งปวยร้องดังๆ ว่า "ท่านฆ่าเขาไม่ได้"

หมอดูนักฆ่าหยีตาถามว่า "เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมีเรา"

"เจ้าจับอาวุธลับของเราได้?"

คำพูดพอกล่าว ในแขนเสื้อปรากฏอาวุธลับรูปสมอ พุ่งออกมาสี่ลูก พอดีทะลุดอกเหมยสี่ดอก ปักตรึงกับกิ่งไม้

อาวุธลับซัดต้องดอกเหมยไม่น่าประหลาด แต่กลับสามารถทะลุเกสร

ดอกไม้ ปักตรึงกับกิ่งเหมย โดยไม่กระแทกกลีบดอกเหมยร่วงหล่น กำลังข้อนี้พิสดารจนเหลือเชื่อแล้ว

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "สี่ดอกเป็นเลขร้าย ท่านไม่แน่ว่าสมมาดปรารถนาได้"

หมอดูนักฆ่ายิ้มพลางกล่าวว่า "การเสี่ยงทายเชื่อไม่ได้ ขอเพียงสหายน้อยนี้รับอาวุธของเราไม่ได้ ท่านก็ต้องตายแน่แล้ว"

โป่วมึ่งปวยกล่าวตามความสัตย์ว่า "เรารับไม่ได้"

หมอดูนักฆ่ายิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นเจ้าฆ่าคนบนหลังเจ้า เราจะปลดปล่อยเจ้า"

โป่วมึ่งปวยย้อนถามว่า "ข้าพเจ้าไยต้องฆ่าเขา?"

"เจ้าไม่ฆ่ามัน อาวุธลับของเราจะฆ่าเจ้าก่อน ค่อยฆ่ามัน"

"อาวุธลับของท่านฆ่าข้าพเจ้าไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "เนื่องเพราะข้าพเจ้าสามารถวิ่งหนี" ขาดคำแบกลี้โป่วอีวิ่งไปเบื้องหน้าอย่างไม่คิดชีวิต

หมอดูนักฆ่าซัดอาวุธลับรูปสมอออกสี่ลูก หลังอาวุธลับรูปสมอทั้งสี่ลูกตามติดด้วยอาวุธลับรูปสมออีกเก้าลูก

อึดใจเดียว โป่วมึ่งปวยวิ่งถึงสะพานเก้าเหมย พลันอ้อมไปหลังป้ายสะพาน เสียงต็กต็กสี่ครั้ง อาวุธลับรูปสมอทั้งสี่ลูกล้วนซัดต้องฐานสะพาน

อาวุธลับพอพ้นผ่าน โป่วมึ่งปวยคิดยืดคอขึ้น ลี้โป่วอีพลันตวาดว่า "หมอบลง"

โป่วมึ่งปวยรีบหดศีรษะลง บังเกิดเสียงดังถี่ยิบอีกเก้าครั้ง อาวุธลับรูปสมอเก้าลูกซัดต้องป้ายสะพาน

โป่วมึ่งปวยค่อยผุดลุกขึ้น พุ่งปราดไปยังสะพานเก้าเหมย

ได้ยินเสียงอาวุธลับไล่หลัง บ้างอยู่ซ้ายบ้างอยู่ขวา บ้างอยู่บนบ้างอยู่ล่าง อย่างน้อยมีสิบเจ็ดสิบแปดชนิด

ขอเพียงถูกอาวุธลับชนิดใดชนิดหนึ่งซัดใส่ ยากจะรักษาชีวิตไว้ได้

แต่โป่วมี่งปวยไม่หยุดยั้งชะงัก ยิ่งไม่เหลียวหน้ากลับไป โถมขึ้นสะพานขดลวดในบัดดล

ยามนั้น ละอองฝนเริ่มโปรยปรายลงมา

โป่วมี่งปวยพุ่งตัวไปดุจกระสุนที่ถูกยิง เสียงอาวุธลับถูกทอดทิ้งอยู่ด้านหลัง ในชีวิตมันไม่เคยวิ่งเร็วปานนี้มาก่อน

มันแบกคนผู้หนึ่งบนหลัง แต่ยังวิ่งเร็วกว่าปรกติมากนัก

หากมิใช่ภาระบนหลัง โป่วมี่งปวยทราบว่าตนไม่สามารถวิ่งเร็วปานนี้

อาวุธลับของหมอดูนักฆ่า สุดที่โป่วมี่งปวยจะรับได้ แต่โป่วมี่งปวยสามารถวิ่งหนี วิ่งพ้นจากรัศมีอาวุธลับ

หมอดูนักฆ่าผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนขึ้นสู่สะพานเส้นลวด แต่โป่วมี่งปวยวิ่งถึงกลางสะพานแล้ว

โป่วมี่งปวยหากวิ่งต่อไป ย่อมสามารถหลบรอดจากการตามล่าของหมอดูนักฆ่า

เพิงบรรดุถึงกลางสะพาน ลี้โป่วอีบนหลังพลันตวาดว่า “หยุด”

โป่วมี่งปวยไม่ทราบเกิดเรื่องใด แต่ยังหยุดยั้งชะงักลง

การหยุดยั้งอย่างกะทันหัน สะพานเส้นลวดถึงกับส่ายโคลงเคลง

โป่วมี่งปวยพอหยุดยั้งลง ค่อยพบว่าบนสะพานเบื้องหน้ายืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

เป็นชายหนุ่มโท่วเต่าจื้อ

ในมือมันถืออาวุธเคียวเดือนเสี้ยว จ่อจี้ใส่โป่วมี่งปวย หากโป่วมี่งปวยยังพุ่งโถมต่อไป ต้องถูกเคียวเดือนเสี้ยวทะลวงท้องแล้ว

ได้ยินเสียงไม้และเหล็กบดกันดังไล่หลัง หมอดูนักฆ่าผลักเคลื่อนเก้าอี้ล้อเลื่อนมายังกลางสะพาน

หมอดูนักฆ่าแค่นหัวร่อกล่าวว่า “คิดไม่ถึงเจ้ารู้จักหนี”

ลี้โป่วอีสอดคำขึ้น “มันรู้จัก มันนิสัยแข็งกร้าว แต่ไม่คร่ำครึงมงาย

ท่านดูนิ้วหัวแม่มือมัน ลืมสังเกตปลายนิ้วของมันหงายออกนอก แสดงว่าเป็นเด็กหนุ่มที่มีไหวพริบปราดเปรื่องคนหนึ่ง"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "น่าเสียดายเด็กฉลาดปราดเปรื่องปานนี้ ไม่มุ่งหนทางเป็นกลับเลือกหนทางตาย" มันผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนเข้าไปในรัศมีการยิงของอาวุธลับแล้ว

อีกปลายหนึ่งของสะพาน ก็เกิดการสั่นสะเทือน โท่วเต่าจื้อคุกคามเข้าใกล้มา

โป่วมึ่งปวยพลันชักดาบออก ตวาดว่า "อย่าได้เข้ามา" ขาดคำฟันดาบตัดเส้นเชือกที่ผูกสะพานเส้นลวดขาดไปสองเส้น สะพานขดลวดเอียงวูบในบัดดล

หมอดูนักฆ่าสองอาจารย์กับศิษย์ชะงักเท้าด้วยความตระหนก หมอดูนักฆ่าตวาดว่า "เจ้า...ทำอะไร?"

โป่วมึ่งปวยร้องดังๆ ว่า "หากท่านเข้ามา ข้าพเจ้าจะตัดสะพานเส้นลวด ยอมพลัดตกตายตามกัน" พลางสะบัดดาบตัดเส้นเชือกอีกเส้นหนึ่ง

หมอดูนักฆ่าร้องว่า "อย่าเสงมือ เราจะล่าถอยกลับไป" พลางผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนถอยกลับไป ทางหนึ่งโบกมือบอกใบ้ให้โท่วเต่าจื้อขึ้นฝั่ง

ลี้โป่วอีพลันกล่าวเบาๆ ว่า "อย่าให้พวกมันล่าถอยกลับไป"

โป่วมึ่งปวยงงงันวูบ ขณะจะถามไถ่ ลี้โป่วอีอธิบายว่า "พวกมันพอขึ้นฝั่ง จะตัดสะพานเชือก ปล่อยให้พวกเราร่วงหล่นลงไป"

โป่วมึ่งปวยค่อยได้คิด ร้องดังๆ ว่า "อย่าขยับ"

หมอดูนักฆ่าสองอาจารย์กับศิษย์ชะงักร่างไว้ หมอดูนักฆ่าร้องถามว่า "เจ้าต้องการให้พวกเราทำอย่างไร?"

โป่วมึ่งปวยพานกระชากเสียงว่า "ไม่ให้เข้ามา ห้ามไม่ให้ถอยไป"

หมอดูนักฆ่ายิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าต้องการให้พวกเราถือฟ้าเป็นหลังคา ดินเป็นตั่งเตียง รับประทานบนสะพานขดลวดนี้?"

คนทั้งสี่แยกย้ายยึดสะพานช่วงหน้า กลาง หลัง ยืนเผชิญหน้ากัน

ชั่วขณะ

มิคาดยามนั้น ทิศทางด้านเทียนเซี้ยงปรากฏเด็กชายเกล้าผมสองมวยผู้หนึ่งฉุดลากสตรีชราหูตาฝ้าฟางนางหนึ่ง กระโดดโลดเต้นขึ้นสู่สะพานเส้นลวด

สองยายหลานพอเหยียบย่ำขึ้นสะพาน สะพานเส้นลวดพลันจมลงมาหนึ่ง โป่วมึ่งปวยรู้สึกตัวในบัดดล โท่วเต่าจื้อรีบร้องว่า "ไม่เกี่ยวกับเรา"

โป่วมึ่งปวยงงงันวูบ พอเหลียวหน้าไป ค่อยพบเห็นยายหลานคู่นั้นรีบร้องว่า "นี่ อย่าเข้ามา"

สตรีชรายกมือป้องใบหู ถามเด็กชายว่า "สี่ม้อ คนผู้นั้นร้องบอกว่าอะไร"

เด็กชายสี่ม้อกล่าวด้วยความคึกคะนองว่า "เขาบอกให้ท่านยายรีบข้ามสะพาน สะพานคล้ายชิงช้า โยกโย้สนุกสนานนัก"

หมอดูนักฆ่าพลันผลักเคลื่อนเก้าอี้ล้อเลื่อนเข้ามาอย่างรวดเร็ว

โป่วมึ่งปวยชูดาบขึ้น ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "หากท่านเข้ามาเราจะ..."

หมอดูนักฆ่าแสยะยิ้มกล่าวว่า "เจ้าฟันเถอะ ทำร้ายราษฎรไร้ความผิดเป็นพฤติการณ์ของผู้กล้าหรือ?"

โป่วมึ่งปวยยกดาบค้างไว้ ไม่สามารถฟันลง

พริบตาดุจประกายไฟ หมอดูนักฆ่าคุกคามถึงเบื้องหน้าโป่วมึ่งปวย มือขวาลับรูปสมอพุ่งวาบออกจากในแขนเสื้อ ซัดต้องมือที่ถือดาบของโป่วมึ่งปวย

ดาบร่วงหลุดจากมือ ร่วงหล่นลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง

พร้อมกันนั้น บนเก้าอี้ไม้ปรากฏมีดบินเล่มหนึ่งพุ่งวาบออกพุ่งถึงก้านคอโป่วมึ่งปวย

โป่วมึ่งปวยไม่มีปัญญาหลบรอดได้

ลี้โป่วอีบนหลังของเขาพลันโน้มหน้าไป ใช้ปากงับมีดบินไว้

เสียงเช้งคราหนึ่ง ด้ามมีดปรากฏกระบี่เล็กๆ เล่มหนึ่งพุ่งออกมา

ลี้โป่วอีหงายหน้าหลบเลี่ยง กระบี่เล็กๆ พุ่งเฉียดผ่านข้างแก้มไปอย่างหวุดหวิด

หมอดูนักฆ่าตวาดว่า “ยังดื้อดึงคิดต่อต้านอีก...”

พลันเห็นลี้โป่วอีงอเข่า กระทุ้งใส่ท่อผ้าบนข้อพับแขนของโป่วมึ่งปวย เสียงหวีดเมื่อของสิ่งหนึ่งลอยลิ่วมา

หมอดูนักฆ่าคิดไม่ถึงลี้โป่วอีอยู่ในสภาพเช่นนี้ยังสามารถตีโต้ รีบตบฟาดฝ่ามือออก เสียงปังเมื่อวัตถุนั้นแตกระเบิดออก ฝนสีดำพร่างพรมใส่ร่างหมอดูนักฆ่าเคลื่อนไหวไม่สะดวก ถูกราดรดจนเปียกโชก

ที่แท้เป็นน้ำหมึกขวดหนึ่ง

หมอดูนักฆ่าถูกน้ำหมึกชโลมร่าง ไม่ทราบมีพิษหรือไม่ พลันเห็นลี้โป่วอีโน้มตัวลงหา

ลี้โป่วอีความจริงที่อยู่บนร่างโป่วมึ่งปวย พลันโน้มตัวลงไป หากยังสามารถเคลื่อนไหวแขนขา ครั้งนี้ต้องฟาดทำร้ายหมอดูนักฆ่าแน่นอน

หมอดูนักฆ่าใจหายวาบ ยามรีบร้อนฟาดฝ่ามือออก ลี้โป่วอีได้แต่หงายหน้าหลบเลี่ยง ฝ่ามือนี้จึงกดประทับถูกทรวงอกคราหนึ่ง

โป่วมึ่งปวยระงับสติ ตวัดเท้าเตะออก หมอดูนักฆ่านั่งบนเก้าอี้หลบหลีกไม่สะดวก มาตรว่าไม่กลัวโป่วมึ่งปวย ได้แต่ผลักดันเก้าอี้ถอยไปเจ็ดเชียะ

สะพานเส้นลวดส่ายโคลงเคลงอย่างรุนแรง สตรีชราและเด็กที่หัวสะพานพากันจับเส้นเชือก ส่งเสียงร้องด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

โป่วมึ่งปวยพลันร้องดังๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่นำพาความเป็นตาย ปล่อยให้พวกเขาข้ามสะพานไปก่อน แล้วค่อยฆ่าฟันกัน”

หมอดูนักฆ่าแสยะยิ้มกล่าวว่า “ตอนนี้เจ้าไม่มีทางผ่าน ปราศจากหนทางถอย ไม่ฆ่าพวกเจ้าในที่นี้ ยังมีที่ใดเหมาะสมยิ่งกว่า?” ขาดคำ คิดหมายลงมือแล้ว

ลี้โป่วอีพลันตวาดว่า “ลู่โป่วอี ในชีวิตท่านผ่านเคราะห์กรรมสามครั้งไม่ตาย เพราะฟ้ายังเมตตา ตอนนี้ยังคิดก่อกรรมทำชั่วอีก?”

หมอดูนักฆ่าลู่โป่วอีสะท้านคราหนึ่ง คำพูดประดานี้พอกระทบโสตของมัน คล้ายอสนีบาตยามแล้งกระแทกใส่สมอง ต้องตะลึงลานกับที่

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ตอนนี้ท่านหายใจติดขัด กระดูกสันหลังปวดแปลบ จิตใจสับสนยุ่งเหยิง กินไม่ได้นอนไม่หลับ ยังคิดทำร้ายคนอีก?”

หมอดูนักฆ่าหน้าซีดขาว น้ำหมึกบนใบหน้าถูกน้ำฝนชะล้างเป็นรอยริ้วสีเทา แลดูลี้ลับยิ่ง

ลี้โป่วอีกล่าวเบาๆ กับโป่วมึ่งปวยว่า “เราพอกล่าวจบ เจ้าก็จู่โจมอย่างสุดกำลัง”

ได้ยินหมอดูนักฆ่าพึมพำว่า *“ท่านทราบได้อย่างไร...ท่านทราบได้อย่างไร...”*

ลี้โป่วอีตาทอประกายเจิดจ้า กล่าวว่า “ลู่โป่วอี โชคเคราะห์ไร้ประตูเกิดจากการแส่หาเอง ท่านสูญเสียภรรยาเมื่ออายุสามสิบปี สูญเสียบุตรคนโตเมื่ออายุสี่สิบปี ยังไม่รู้สำนึกอีก?”

กล้ามเนื้อใบหน้าหมอดูนักฆ่าสั่นกระตุก ยกมือกุมอกกล่าวอย่างยากเย็นว่า “เรา...”

โป่วมึ่งปวยนึกถึงคำพูดของลี้โป่วอี พลันลงมืออย่างสุดกำลัง พุ่งหมัดขวาใส่หน้าผากหมอดูนักฆ่า มือซ้ายประกบนิ้วทั้งห้า ปักใส่ส่วนกระเพาะ ตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยหมอดูนักฆ่า

หากมิใช่ที่ด้านหลังยังมีโท่วเต่าจื้ออีกคนหนึ่ง สามกระบวนท่าของโป่วมึ่งปวยนี้ต้องจู่โจมถูกเป้าแน่นอน

โป่วมึ่งปวยพอลงมือ โท่วเต่าจื้อก็จู่โจมใส่กลางหลังของมันสามกระบวนท่า

ลี้โป่วอีขี่อยู่บนหลังโป่วมึ่งปวย สามกระบวนท่านี้ท่ากับจู่โจมใส่ลี้โป่วอี

โป่วมึ่งปวยไม่มีกะใจจู่โจมใส่หมอดูนักฆ่า พลันหมุนตัวไปใช้กระบวนท่าทั้งสามใส่โท่วเต่าจื้อ

ผลจากการปะทะกระบวนท่าต่อกระบวนท่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

เมื่อเกิดการปะทะหักหาญ หมอดูนักฆ่าพลันได้สติขึ้นมา

พริบตาดุจประกายไฟ ลี้โป่วอีหักศอกกระแทกโท่วเต่าจื้อล้มลง ร้องบอกที่ข้างหูโป่วมึ่งปวยว่า “ไป”

โป่วมึ่งปวยมีปฏิกิริยารวดเร็ว พอฟังวิ่งตะบึงอย่างไม่คิดชีวิต

สะพานเส้นลวดลั่นเอี๊ยดอ๊าด โป่วมึ่งปวยที่ทะลวงฝ่ายังพอทำเนา หมอดูนักฆ่าสองอาจารย์กับศิษย์แทบถูกกระแทกร่วงหล่นลงสู่หุบเหว รีบยึดจับเส้นเชือกทรงกายไว้

...ขอเพียงผ่านสะพานเส้นลวด ก็สามารถวกกายกลับไปตัดเส้นเชือกปล่อยให้หมอดูนักฆ่าและโท่วเต่าจื้อ ร่วงหล่นลงสู่ก้นหุบเหว

โป่วมึ่งปวยทางหนึ่งวิ่งตะบึง ทางหนึ่งร้องว่า “ตั่วกอ พวกเราพอขึ้นฝั่ง จะทำลายสะพาน...”

ลี้โป่วอีสอดคำขึ้น “ไม่ได้ สะพานนี้หากตัดเชือกขาดไปหลายเส้นยังซ่อมแซมได้ หากทำลายสะพานทิ้ง ราษฎรก็ไม่อาจใช้สัญจรได้”

“เฮอะ ให้ความสะดวกดายแก่พวกมันแล้ว...”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันหยุดยั้งแต่กลางคัน

โป่วมึ่งปวยวิ่งถึงหัวสะพาน กลับเห็นสตรีชราและเด็กยึดจับเส้นเชือกแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ลี้โป่วอีสั่งว่า "ประคองพวกเขาขึ้นฝั่ง"

โป่วมึ่งปวยรับคำ มือซ้ายหนีบร่างเด็กชาย มือขวาโอบสตรีชราแหเหลังแบกลี้โป่วอี วิ่งปราดไปยังฝั่งตรงข้าม อย่างลำบากยากเย็น ขึ้นถึงฝั่งตรงข้าม โป่วมึ่งปวยวางร่างคนทั้งสองลงกับพื้น พลันทรุดฮวบลง

ที่แท้โป่วมึ่งปวยฝีมืออ่อนด้อยจำกัด หลังจากสู้ศึก ยังต้องวิ่งตะบึงแหปรกับแบกบรรทุกคนสามคน รับภาระทางใจ กริ่งเกรงเหยียบผิดก้าวหนึ่งทำร้ายคนสามคนถึงแก่ชีวิต พอขึ้นถึงฝั่งตรงข้าม ค่อยคลายใจลง เรี่ยวแรงเพิ่มสูญสิ้น ล้มฟุบลงกับพื้น

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า "จะช้าเร็วต้องตาย ยังหนีไปไย?"

ที่แท้โป่วมึ่งปวยแบกร่างคนสามคนเดินช้ายิ่ง โท่วเต่าจื้อและหมอดูเกาฆ่าที่ผลักเคลื่อนเก้าอี้ล้อเลื่อนทยอยไล่ติดตามมา ต่อให้คิดทำลายสะพานก็ไม่ทันการณ์

โป่วมึ่งปวยกระโดดปราดขึ้น หอบหายใจไม่หยุดยั้ง พลันฉุกคิดว่าลี้โป่วอีขี่อยู่บนหลังตนเอง กริ่งเกรงทับทำร้ายถูก รีบถามว่า "ตั่วกอ ท่านเป็นไรแล้ว?"

ได้ยินลี้โป่วอีถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "เราไม่เป็นไร เจ้าวางใจ นี่เป็นเจตนารมณ์ของฟ้า เจ้ารีบหนี เราจะต้านพวกมันไว้เอง"

โป่วมึ่งปวยกระชากเสียงว่า "ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า หากจะตายต้องตายด้วยกัน"

ลี้โป่วอีตวาดว่า "เจ้าอยู่ข้างกายเรา กลับสร้างความกริ่งเกรงแก่เรา เจ้าไปแล้วเราค่อยลงมือได้"

โป่วมึ่งปวยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า *"ตั่วกอหลอกลวงข้าพเจ้าเช่นนี้ ไยมิใช่ดูแคลนข้าพเจ้า ไม่ยอมร่วมเป็นร่วมตายกับผู้น้อง อย่างนั้น*

ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตายเอง"

ลี้โป่วอีเลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องดังๆ ว่า "ประเสริฐ ถือว่าคำพูดเราตั่วกอเฉกเช่นลมที่ผายออกมา น้องเราอย่าได้ตำหนิ เราสองคบหาไม่นานกลับสามารถตายร่วมกัน นับว่าสมใจนัก"

ยามนั้น หมอดูนักฆ่าสองอาจารย์กับศิษย์คุกคามเข้ามาในรัศมีเจ็ดเชียะ พากันหยุดยั้งชะงักลง

หมอดูนักฆ่ากล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราขอเตือนเจ้าอย่าได้แบกมันหลบหนีต่อไป ขอเพียงเจ้าขยับเคลื่อนไหว อาวุธลับในแขนเสื้อใต้เก้าอี้เราอย่างน้อยจะทะลวงร่างเจ้าเป็นรูสิบเจ็ดสิบแปดรู"

โป่วมึ่งปวยหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า "พวกเราเมื่อหยุดยั้งลงก็ไม่คิดหนีอีก"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "มีความห้าวหาญ เจ้าเรียกว่าอะไร?"

โป่วมึ่งปวยไม่ตอบคำ ย้อนถามโท่วเต่าจี้อว่า "ท่านคงมิใช่ชื่อโท่วเต่าจี้อกระมัง? พวกเราต่อสู้เสี่ยงตายยังไม่บอกชื่อแซ่ต่อกัน"

โท่วเต่าจี้อกล่าวว่า "เราเรียกว่าเอี้ยเก่า ผู้อื่นเรียกเราว่าโท่วเต่าจี้อ *(ถั่วดิน)*"

โป่วมึ่งปวยวิจารณ์ว่า "เอี้ยเก่า *(มาถึง)* ไม่ไพเราะ ซือแป๋เราตั้งชื่อเราเป็นโป่วมึ่งปวย *(บินสาย)* ยังน่าฟังกว่ามากนัก"

หมอดูนักฆ่าหยีตาลงกล่าวว่า "ความตายกรายถึงศีรษะ ยังพร่ำพิไรอันใด?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หรือความตายกรายถึงศีรษะ จำต้องกล่าววาจาสั่งเสีย?"

หมอดูนักฆ่าไม่ตอบคำ หันไปกล่าวกับลี้โป่วอีว่า "ท่านทราบเรื่องของเราได้อย่างไร?"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "เราดูออก"

"เราถูกทายาปลอมแปลงโฉม ทั้งยังสามารถควบคุมสีหน้า ท่านดู

ผลได้อย่างไร?"

"ทางรูปลักษณ์เราสังเกตไม่ออก แต่ดูจากลายมือของท่าน"

หมอดูนักฆ่าค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "ท่านสาดน้ำหมึกใส่ฝ่ามือเรา จากนั้นล่อให้เราประทับฝ่ามือใส่ปกเสื้อท่าน ค่อยทำนายจากรอยฝ่ามือ"

สี้โป่วอีกล่าวว่า "ลายมือของคนโป๊ปดไม่ได้ ต่อให้จับพู่กัน นิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือท่อนแรกเกิดรอยสากหนา จับจอบเสียมข้อนิ้วทั้งสี่ขึ้นโปน จับตาบกระบี่ง่ามมือเป็นหนังหนา ยังไม่อาจตบตาผู้คนได้"

หมอดูนักฆ่ายกฝ่ามือขึ้นมาดู พึมพำว่า "เส้นชีวิตเรามีรอยขาดกลาง เกิดรอยกากบาท แตกประกายไฟ ดังนั้นท่านระบุว่าเราผ่านเคราะห์กรรมสามครั้ง"

"ยังมี เส้นสุขภาพของท่านเกิดเป็นรูปไข่ เส้นสมองท่านมีรูปเกาะแสดงว่าเจ็บป่วยที่กระดูกสันหลัง จิตใจไม่เป็นปรกติ"

"เส้นแต่งงานที่ใต้นิ้วก้อยของเราส่วนปลายโค้งลง ถูกรอยกากบาทตัดขาด แสดงว่าภรรยาเราตรอมใจตาย"

"เหนือเส้นแต่งงานของท่านมีรอยเส้นตรงสองเส้น รอยเส้นจางและแคบเป็นบุตรี รอยเส้นกว้างและลึกเป็นบุตรชายุ ท่านมีอย่างละเส้น มีอยู่เส้นหนึ่งขาดกลาง ดังนั้นเราคำนวณว่าบุตรชายท่าน..."

หมอดูนักฆ่าอดกล่าวมิได้ว่า "ลายเส้นของเราบ่งชี้ชะตากรรมจริง แต่ท่านคำนวณปีที่เกิดเหตุได้อย่างไร?"

"เส้นชะตาของท่านถูกเนินดาวชนขาด เราดูจากตำแหน่งนี้คำนวณปีที่เกิดเหตุได้"

"ท่านกล่าวมิผิด แต่เราพอฟัง ยังอดแตกตื่นตะลึงลานมิได้"

สี้โป่วอีกล่าวอย่างละอายว่า "กล่าวไปละอายยิ่ง เราเป็นหมอดูเพื่อความอยู่รอด กลับเปิดโปงความลับของผู้อื่น"

หมอดูนักฆ่ากัมศีรษะลงเล็กน้อย พลันเงยหน้าขึ้น ดวงตาทอประกายดุจปลายเข็มอีกครา กล่าวว่า "หากท่านละอายเราที่เป็นหมอดูฉวย

โอกาสทำร้ายซ้ำเติมคน ไยมิใช่ไม่อาจแบกหน้าเป็นผู้คน?" ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ "น่าเสียดาย เราไม่อาจคลาดโอกาสเช่นนี้ หากปล่อยให้คลาดคลาอาจไม่มีโอกาสเป็นครั้งที่สองอีก"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นชะตา"

"ท่านยอมรับชะตากรรมแล้ว?"

"เรายังจะพยายาม"

หมอดูนักฆ่าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ประเสริฐ เราพยายามฆ่าท่าน ท่านพยายามไม่ตาย ได้แต่ดูว่าชะตาเป็นอย่างไร"

เพิ่งขาดคำ ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"เขาต้องไม่ตาย"*

สุ้มเสียงพอดัง หมอดูนักฆ่าสองอาจารย์กับศิษย์รู้สึกถึงการสั่นสะเทือนของสะพานเส้นลวด

หมอดูนักฆ่าเหลียวหน้าไปในบัดดล

โท่วเต่าจื้อกลับไม่หันกายไป

มันยังจับตาดูลี้โป่วอีและโป่วมึ่งปวย ป้องกันคนทั้งสองจู่โจมทำร้าย

หมอดูนักฆ่าเหลียวหน้าไป ก็เห็นคนผู้หนึ่งกางร่มสีแดงเดินมาตามสะพานเส้นลวด ใต้ร่มแดงไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

แต่หมอดูนักฆ่าทราบว่าผู้มาเป็นใคร แก้วตาของมันหดเล็กลง กล่าวทีละคำว่า *"ท่านยังไม่ตาย?"*

...คนผู้นี้กลับเป็นหมอดูมือปราบ ฉายายอดมือปราบชูชื้อ

ยอดมือปราบกล่าวว่า "หากเราตายไป ไยมิใช่น่ากลัวว่าไม่ตาย?"

หมอดูนักฆ่าค่อยได้คิด กล่าวว่า "เราลืมเลือนว่าในมือท่านมีร่มคันหนึ่ง"

ยอดมือปราบกล่าวว่า "มิหนำซ้ำที่นั้นเพียงเป็นริมหน้าผา เรากางร่มร่อนลง ขอเพียงหมายตาที่หยั่งเท้าได้ ไม่แน่ว่าไม่สามารถทรงกายอยู่ได้"

หมอดูนักฆ่าทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านพลัดตกหน้าผา จิตใจไม่ว้าวุ่นยังคิดดิ้นรนมีชีวิต เรานับถือเลื่อมใสนัก"

ยอดมือปราบกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เมื่อลงไปไม่ยากนัก คนคุกคามเข้าใกล้หมอดูนักฆ่าแล้ว"

หมอดูนักฆ่าคิดสั่งโท่วเต่าจื้อทำลายเส้นเชือก แต่ทราบว่าลี้โป่วอีต้องสั่งให้โป่วมึ่งปวยลงมือขัดขวาง อย่าว่าแต่ที่ด้านข้างยังมียอดมือปราบอีกคนหนึ่ง

หมอดูนักฆ่าขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว "ดูท่าท่านไม่ยอมให้เราฆ่าลี้โป่วอี"

ยอดมือปราบรับคำ หมอดูนักฆ่ากลอกตาแล้วกล่าว "ยากนักที่พวกเราหมอดูทั้งสามชุมนุมพร้อมกัน น่าเสียดาย..."

ยอดมือปราบอดถามมิได้ว่า "น่าเสียดายอะไร?"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า *"น่าเสียดายเราขอตัวแล้ว"*

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏอาวุธลับไม่ต่ำกว่าสี่สิบชนิดจู่โจมออก บ้างซัดใส่ลี้โป่วอี บ้างซัดใส่โป่วมึ่งปวย ส่วนใหญ่ซัดใส่ยอดมือปราบ

ยอดมือปราบกางร่มปัดกระแทกอาวุธลับ โป่วมึ่งปวยแบกลี้โป่วอีกระโดดหลบหลีก ที่ต้นแขน ชายโครง และเท้าถูกอาวุธลับรูปสมอสะกิดทำร้าย

รอจนอาวุธลับพ้นผ่าน หมอดูนักฆ่าสองอาจารย์กับศิษย์ก็ขึ้นฝั่งหลบหนีจากไป

หมอดูนักฆ่าไม่มีกะใจสู้สืบต่อ

ยอดมือปราบ ลี้โป่วอี บวกกับโป่วมึ่งปวย หมอดูนักฆ่ามีความมั่นใจเอาชัยเพียงห้าหกส่วน เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจกว่าแปดส่วนมันไม่กระทำเด็ดขาด

อย่าว่าแต่ลี้โป่วอีสะกิดแผลหัวใจที่มันสูญเสียบุตรภรรยา หมอดูนักฆ่าถึงกับจิตใจว้าวุ่น จนบัดนี้ยังไม่คืนสู่ความสงบ

ดังนั้นหมอดูนักฆ่าได้แต่ถอนตัวหลบหนี

หมอดูนักฆ่าพอล่าถอย ยอดมือปราบใต้ร่มแดง บนสะพานเส้นลวดกลางละอองฝน พลันส่งเสียงดรางคำหนึ่ง

ลี้โป่วอีรีบกล่าวว่า "รีบไปประคองมันมา"

โป่วมึ่งปวยรีบประคองยอดมือปราบขึ้นฝั่ง เห็นยอดมือปราบหน้าซีดขาว ทรวงอกท้องน้อยปรากฏโลหิตไหลซึม ชายโครงข้างขวามีรูโลหิตรูหนึ่ง บริเวณข้อเท้าเต็มไปด้วยริ้วรอยบาดแผล

ปากแผลสองแห่งแรกถูกอาวุธลับของหมอดูนักฆ่าชัดทำร้าย บาดแผลที่ข้อเท้าถูกโขดหินบนผนังผาขูดทำร้าย

ในละอองฝน ยอดมือปราบกางร่มยืนทวนแสง หมอดูนักฆ่ากลับไม่ทันพบเห็น ล่าถอยไปอย่างรีบร้อน ยอดมือปราบฝืนใจยืนหยัดถึงตอนนี้ในที่สุดไม่อาจทนทานต่อไป

ลี้โป่วอีดูอาการบาดเจ็บของยอดมือปราบ กล่าวว่า "รีบไปหาจอมแพทย์ไหน"

เมื่อเป็นเช่นนี้ โป่วมึ่งปวยต้องเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว

โป่วมึ่งปวยแบกลี้โป่วอี โอบอุ้มยอดมือปราบตัดผ่านแดนเทียนเซี้ยงมุ่งเข้าสู่ถิ่นบักจาลี้

ถิ่นบักจาลี้สงบร่มรื่น ควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยกรุ่น เด็กหญิงชายผู้หนึ่งพับเรือกระดาษปล่อยลงในคูน้ำ ปรบมือหัวร่อร่า

ลี้โป่วอีบอกใบ้ให้โป่วมี่งปวยหยุดลง ถามว่า "เซี่ยวป่อป้อ บิดาเจ้าอยู่หรือไม่?"

เด็กชายเงยหน้าขึ้น เห็นมันแก้มแดงเปล่งปลั่ง แววตาสุกใส ปากถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านขอให้บิดารักษา?"

โป่วมี่งปวยชมดูจนครุ่นคิด *'บุตรชายจอมแพทย์ไหนน่ารักนัก'*

ลี้โป่วอีรับคำ เด็กชายลืมตาดำขลับ กล่าวอย่างขึงขังว่า "บิดาไม่รักษาคนภายนอก"

ลี้โป่วอียิ้มพลางถามว่า "หมายความว่าเขาอยู่บ้าน?"

เด็กชายผงกศีรษะ ยื่นมือน้อยๆ เก็บเรือกระดาษขึ้นมายื่นส่งให้กล่าวว่า "ของนี้ให้ท่าน"

ลี้โป่วอีให้โป่วมี่งปวยรับไว้ หลังจากบอกขอบใจ ก็บอกใบ้ให้โป่วมี่งปวยเดินทางต่อ

เดินทางอีกระยะหนึ่ง มาถึงสุดทางของบักจาลี้ เบื้องขวาเป็นตรอกสายหนึ่งถัดไปเป็นทุ่งหญ้าอันไพศาล

ที่มุมตรอกยังมีเด็กชายสิบเจ็บสิบแปดคน จับกลุ่มกันหยอกล้อวัวแก่ตัวหนึ่ง พอเห็นโป่วมี่งปวยและพวกพากันห้อมล้อมเข้ามามุงดู เด็กเล็กๆ ถือคันเบ็ด ปลายเบ็ดเกี่ยวไว้ด้วยไส้เดือนผู้หนึ่ง ร้องถามโดยไม่กลัวเกรงว่า "พวกท่านมาทำอะไร"

ลี้โป่วอี้ชิงกล่าวว่า "มาหาบิดาพวกเจ้า"

โป่วมี่งปวยรับฟังจนแลบลิ้นออกมา จอมแพทย์ไหนมีบุตรฝูงใหญ่เช่นนี้ อย่างนั้นคงมีภรรยาไม่น้อยแล้ว

มิคาดโป่วมี่งปวยพอแลบลิ้น เด็กทั้งหลายเข้าใจว่าเขาแสยะหน้าล้อเลียน พากันแลบลิ้นปลิ้นตา บีบจมูกจนแหวกปากเป็นการ "ตอบโต้"

โป่วมี่งปวยชมดูจนทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน คือหัวร่อก็ใช่ที่ คิดอาละวาดก็ใช่ที่

พลันปรากฏเด็กชายถือข้องปลา ในข้องมีคางคกเป็นๆ สี่ตัวผู้หนึ่ง

จับคางคกออกมาตัวหนึ่งส่งให้กับโป่วมึ่งปวย โป่วมึ่งปวยไหนเลยยอมรับ ได้ยินสี้โป่วอีสั่งว่า "รีบรับไว้ ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ขอบใจสหายน้อยนี้"

โป่วมึ่งปวยรีบทำตาม เด็กทั้งหลายปรบมือร้องเพลง กระโดดโลดเต้นจากไป

พอลดเลี้ยวเข้าตรอก เบื้องหน้าเป็นทุ่งนาเขียวชอุ่ม รวงข้าวสีทองเคนลู่ตามลม สูดได้แต่อากาศบริสุทธิ์ คนทั้งสามถึงกับคึกคักอักโข

ยามนั้น บนคันนามีชาวนาชายหญิงสิบสองสิบสามคน บ้างสูบใบยาพูดคุย บ้างทำงานในไร่นา สี้โป่วอีร้องถามว่า "ที่นี้ใช่ตรอกย่งฮั้วถิ่นบักจาลี้หรือไม่?"

ชาวนากลางคนผู้หนึ่งย้อนถามว่า "ท่านมาทำอะไร?"

"เรามาหาจอมแพทย์ไหน?"

"มาหาบิดาเราหรือ? ท่านเป็นใคร?"

"เราเป็นตัวมอด"

โป่วมึ่งปวยได้ยินชาวนาเรียกจอมแพทย์ไหนเป็นบิดา ต้องใจหายวูบ

...แม้แต่บุตรชายยังตัวโตปานนี้ จอมแพทย์ไหนไม่รวบรัดธรรมดาจริงๆ

ชาวนาทั้งหลายพอฟัง พากันยิ้มออกมา กล่าวว่า "อย่างนั้นไปเถอะ"

"ขอให้โชคดี"

หญิงชาวนาล้วงของสิ่งหนึ่งยื่นส่งต่อโป่วมึ่งปวย กล่าวว่า "ให้ท่าน"

โป่วมึ่งปวยเห็นสตรีนางนี้สวมเสื้อสีเขียวเนื้อหยาบ ศีรษะโพกผ้าขาวลายดอกไม้แดง ใบหน้าแปดเปื้อนคราบดิน แต่ตาดำขลับสุกใส ปอยผมปรกลงบนหน้ารูปไข่ ยิ่งขับเน้นเห็นถึงความงามสดใสของนาง มือที่ยื่นออกมาขาวละเอียดอ่อน ไม่หยาบแม้แต่น้อย กลับมีกลิ่นหอมจางๆ คล้ายกล้วยไม้คล้ายกำยานโชยกระทบจมูก

โป่วมึ่งปวยถึงกับเหม่อมองจนซึมเซา

สตรีชาวนาขยี้เท้ากล่าวว่า "ผู้อื่นให้ท่าน"

โป่วมึ่งปวยคล้ายสะท้านตื่นจากความฝัน รีบยื่นมือออก สตรีชาวนาหัวร่อคิก วางดินเหนียวทั้งดำทั้งเปียกชื้นก้อนหนึ่งลงบนใจกลางฝ่ามือของมัน

รอยยิ้มนี้คล้ายบุปผาเบ่งบาน งามผุดผาดยิ่ง โป่วมึ่งปวยถึงกับใจวาบหวิวหวั่นไหว จวบกระทั่งลี้โป่วอีเร่งรัด โป่วมึ่งปวยค่อยเดินทางต่อ

ลี้โป่วอีสั่งว่า "กำดินก้อนนั้นไว้ อย่าทิ้งขว้างไป"

ครั้งนี้มิต้องให้ลี้โป่วอีสั่ง โป่วมึ่งปวยกำดินก้อนนั้นไว้ในมือ ต่อให้เรียกมันทิ้งขว้างก็ไม่อาจตัดใจทิ้งไป

ท่ามกลางกลิ่นรวงข้าวหอมรวยริน ปรากฏกระท่อมหลังหนึ่งปลูกอยู่ข้างทาง ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ใกล้ถึงแล้ว"

พลันเห็นสามีภรรยาสูงอายุคู่หนึ่งเดินสวนมา ทั้งสองหลังงองุ้ม ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น หากไม่ดูจากเสื้อผ้าการแต่งกายเพียงดูจากใบหน้าที่ชราภาพ แทบจำแนกไม่ออกว่าเป็นบุรุษหรือสตรี

ลี้โป่วอีร้องทักทายว่า "เล่าพั่วพั้ว *(ยายผู้เฒ่า)* เล่ากงกง *(ตาผู้เฒ่า)* จอมแพทย์ไหนอยู่หรือไม่?"

เล่ากงกง เล่าพั่วพั้วหยุดยั้งลง สำรวจมองลี้โป่วอีเที่ยวหนึ่ง เล่าพั่วพั้วกล่าวว่า "เจ้าเป็นใคร มาหาบิดาทำอะไร?"

เล่ากงกงกล่าวเสริมขึ้น "ใช่แล้ว มาทำอะไร?"

โป่วมึ่งปวยรับฟังจนตะลึงลาน ลี้โป่วอีกลับตอบว่า "เราคือลี้โป่วอี ท่านทั้งสองจำไม่ได้แล้ว"

เล่าพั่วพั้วยกมือตีหน้าผาก แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า "ที่แท้เป็นเจ้า ไม่พบกันนานแล้ว"

เล่ากงกงก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ที่แท้เป็นเจ้า"

เล่าพั่วพั้วค้อนใส่เล่ากงกงวงหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านพร่ำพิไรอันใด?" จากนั้นกล่าวกับลี้โป่วอีว่า "เจ้าเข้าไปเถอะ บิดาอยู่ภายใน"

โป่วมึ่งปวยแบกลี้โป่วอี อุ้มยอดมือปราบวิ่งไปเบื้องหน้า ในที่สุด

ตตเ เมมิได้ว่า "จอมแพทย์ไหนมีภรรยากี่คน?"

สี้โป่วอียามกะทันหันได้ยินไม่ชัดเจน ถามว่า "ว่าอะไร?"

โป่วมิ่งปวยกล่าวว่า "เขาอายุเท่าใด บุตรธิดาไฉนอายุมากปานนี้?"

สี้โป่วอีงงงันวูบ อดหัวร่อฮาฮามิได้ ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า "จอมแพทย์ไหนอายุไม่มากนัก เพียงแต่ผู้คนละแวกนี้เคารพรักเขา ไม่ว่าชรา เเเวัยล้วนเรียกเขาเป็นบิดา ซึ่งความจริงเขายังไม่มีภรรยา..."

ยอดมือปราบก็ถามว่า "เล่ากงกงพั่วพั้วคู่นั้นเป็นใคร? พวกเขาแสดงว่ามีพื้นฐานพลังฝีมือสูงยิ่ง"

"พวกเขาคือบุ้นเชากงกับบุ้งเชาพั้ว ซึ่งมีเกียรติภูมิเกริกไกร"

บุ้นเชากงกับบุ้นเชาพั้วเป็นใคร โป่วมิ่งปวยกลับไม่เคยได้ยินมา ทตตมือปราบพอฟัง พลันสะท้านคราหนึ่ง กล่าวว่า "เป็นพวกมัน"

โป่วมิ่งปวยพลันถามว่า "ตั่วกอ ท่านไฉนทักทายพั่วพั้ว *(ยาย)* ก่อนค่อยทักทายกงกง *(ตา)?*"

ตามธรรมเนียมทั่วไป ล้วนทักทายบุรุษก่อนค่อยทักทายสตรี ในยุทธจักรก็ไม่มีข้อยกเว้น

สี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "บุ้นเชากงมีชื่อทางกลัวภรรยา ทุกเรื่องราวให้บุ้นเชาพั้วเป็นผู้นำ หากทักทายบุ้นเชากงก่อน กลับเป็นการทำร้ายมัน" เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "ถึงแล้ว"

โป่วมิ่งปวยพลันชะงักเท้า เห็นกระท่อมร่มรื่น ไม่มีใดพิเศษพิสดาร ผานบ้านเล็กๆ หลังรั้วไม้ไผ่เลี้ยงเป็ดไก่ เป็ดแหวกว่ายในสระ ไก่จิกข้าวเปลือกผานดึกเบ่งบานด้วยใบกล้วย บนรั้วไม้ไผ่เลื้อยเต็มไปด้วยไม้เลื้อยสีม่วง

บนประตูไม้เขียนข้อความสองแถว เบื้องซ้ายเป็นคำ "อู่" *(มี)* เบื้องขวาเป็นคำ "บ้อ" *(ไม่มี)*

สี้โป่วอีกล่าวเบาๆ ว่า *"ปรบมือสามครั้ง"*

โป่วมิ่งปวยปฏิบัติตาม ปรบมือสามครั้ง

เสียงโฮ่งคราหนึ่ง สุนัขลายตัวหนึ่งวิ่งข้ามธรณีประตูออกมา เอียงคอ

มองดูพวกเขา

โป่วมึ่งปวยมุ่งหวังมีคนออกมา คิดไม่ถึงที่มาเป็นสุนัขเล็กๆ ตัวหนึ่ง

ลี้โป่วอีเรียกเสียงนุ่มนวลว่า "**ไซมึ้งอาเก๊า** *(สุนัขประตูประจิม)* เรียกนายของเจ้าออกมาเถอะ"

สุนัขน้อยได้ยินลี้โป่วอีเรียกมัน ถึงกับกระดิกหางด้วยความยินดีค่อยวิ่งกลับห้องไป

ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ผู้ใดหยิบยื่นกระดูกแก่เจ้าเจ้าจึงมารบกวนเรา"

ลี้โป่วอีร้องบอกว่า "เป็นไร จำสหายเก่าไม่ได้แล้ว?"

คนในห้องเงียบงันชั่วขณะ หน้าประตูค่อยเพิ่มร่างหนึ่ง แต่ไม่มีศีรษะ

โป่วมึ่งปวยใจหายวาบ พอเห่งตามอง ค่อยพบว่าคนผู้นี้สูงเกินไปส่วนศีรษะถูกขอบประตูบดบังไว้

สุนัขน้อยตัวนั้นวิ่งวนอยู่ข้างกายมัน คลอเคลียอย่างสนิทสนม

ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ท่านมาแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านสูงกว่าเดิมแล้ว"

คนผู้นั้นก้มเอวลงมา กล่าวว่า "และชรากว่าเดิม"

โป่วมึ่งปวยค่อยเห็นว่าคนผู้นี้อายุยังเยาว์ เค้าใบหน้าเงียบขรึมอ่อนโยน ประดับด้วยรอยยิ้มนุ่มนวล ดวงตาสีครามดุจน้ำทะเล แต่ผมเผ้าล้วนขาวโพลน

คนผู้นั้นพอเห็นสภาพของลี้โป่วอี สีหน้าปรากฏแววแตกตื่นขึ้นวูบกล่าวว่า "ท่านก็บาดเจ็บถึงขั้นนี้"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราไม่ได้มาขอให้ท่านรักษา"

"ท่านผ่านสามด่านมาหาผู้แซ่ไหน หรือมาดูดอกไม้รับประทานมันเทศ?"

...คนผู้นี้คือแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอ๊ียะยี้จริงๆ

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราแวะมาหาสหายของเรา ท่านรักษาเขาแล้ว

หรือไม่?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เมื่อคืนมีผู้คนห้าคนรุดมา แทบถูกเขาบุ้นกงเขาบุ้นพั้วไล่กลับไป ภายหลังพวกมันบอกว่า ท่านใช้พวกมันมา ค่อยปล่อยให้พวกมันเข้ามา" ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "เราช่วยท่านสามครั้ง ท่านช่วยเราสี่ครั้ง เราติดค้างท่านครั้งหนึ่ง ดังนั้นเรารับปากว่าขอเพียงท่านแอ่ยปาก เราจะรักษาให้กับท่านครั้งหนึ่ง เมื่อวานเรารักษาสหายชาวบู๊ลิ้ม ถือว่าละเมิดกฎของเราไม่อาจมีข้อยกเว้นอีก"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "จอมแพทย์ไหน ท่านช่วยตั่วกอเว เกับยอดมือปราบเถอะ"

"กฎการรักษาของเราคือ ขอเพียงเป็นชาวบู๊ลิ้ม ส้วนไม่รักษา รักษาแล้วจะมีประโยชน์ใด รังแต่ฆ่าคนเท่านั้น"

ขณะกล่าว ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มนุ่มนวล แต่ปฏิเสธโดยไร้เยื่อใย

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องรักษาเรา รบกวนท่านตรวจดูอาการแผลงมันก็ใช้ได้แล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ไม่ได้ ท่านไม่ติดค้างเรา เราก็ไม่ติดค้างท่าน กฎไม่มีข้อยกเว้น"

โป่วมึ่งปวยอดร้องมิได้ว่า "เสียทีที่ท่านเป็นจอมแพทย์ กลับเพาะมิเสียเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด มิน่าเล่าท่านอายุยังเยาว์ กลับผมขาวทั่วศีรษะ ถือเป็นกรรมสนอง"

ไหนเอี๊ยะยี้งงงันวูบ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ ผู้ที่มาขอร้องการรักษาล้วนวิงวอนเสียงอ่อน ไหนเลยเคยชี้หน้าด่าทอมัน หากมีคนเสียมารยาท ก็ถูกบุ้นเขากงบุ้นเขาพั้วไล่ออกไปแต่แรกแล้ว

ไหนเอี๊ยะยี้จะอย่างไรมีขันติหนักแน่น ดังนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เจ้าความจริงเป็นคนป่าคนดอย มิใช่นักสู้ผู้กล้าอันใด" กล่าวจบหันกายเข้าในบัดดล

โป่วมึ่งปวยขณะจะร้องเรียก พื้นดินที่ลานบ้านพลันบังเกิดเสียงทึบหนักๆ ผู้คนสามคนทยอยทะยานขึ้นจากดิน

คนทั้งสามหนึ่งอ้วน หนึ่งผอม หนึ่งเตี้ย ถือหลาวยาว สั้น กลาง จำนวนสามด้าม ร้องบอกต่อไหนเอ๊ียะยี้ว่า “พวกเราคิดมา ไม่ว่าผู้ใดก็ด้านไม่อยู่ พวกเจ้าปิดตรอกย่งฮั้วพวกเราสามารถชุดอุโมงค์เข้ามา”

‘คนแซ่ไหน รีบตามพวกเรากลับตำหนักไปตรวจโรคให้กับกงจื๊อ”

‘มารดาเจ้าหากไม่ยอม เราจะตัดขาสุนัขของเจ้าทั้งสองข้างค่อยลากเจ้ากลับไป”

ไหนเอ๊ียะยี้กล่าวว่า “พวกท่านคือเกาเชียบซากุ้ย *(สามปีศาจเกาเชียบ)* ที่รุดมาเมื่อสามวันก่อน แต่ถูกบุ้นเชากงบุ้นเชาพั่วไล่กลับไป?”

คนอ้วนกระชากเสียงว่า “เป็นเกาเชียบซาเชียน *(สามเชียนเกาเชียบ)*”

คนผอมกล่าวเสริมขึ้น “เขาคือพั้งเชียน *(เชียนอ้วน)* ฮ้วงชง เราก็คือโซ่วเชียน *(เชียนผอม)* โต่วจึง”

คนเตี้ยกล่าวว่า “ยังมีเราเอ้ยเชียน *(เชียนเตี้ย)* เทาจ้า”

...คนทั้งสามเป็นผู้ช่วยหัวหน้าตึกสังกัดตำหนักตัณหาฟ้า ผู้คนเรียกว่าสามปีศาจเกาเชียบ แต่พวกมันเรียกตัวเองเป็นสามเชียนเกาเชียบเที่ยวปล้นสะดมชิงทรัพย์ เพียงแต่ไม่ข่มขืนกระทำชำเรา

ไหนเอ๊ียะยี้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ที่แท้เป็นสามเชียนให้เกียรติมา”

คนทั้งสามพอฟัง รู้สึกสบใจยิ่ง ปีศาจอ้วนกล่าวว่า “นับว่าเจ้ารู้สถานการณ์”

ปีศาจผอมกล่าวว่า "รีบตามพวกเราไปตรวจรักษากงจื้อ"

ปีศาจเตี้ยก็กล่าวว่า "หลังจากรักษาทุเลา จะเป็นผลดีต่อท่าน"

ไหนเอ๊ียะยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งสามเข้าใจผิดแล้ว เราหนึ่งนั้นไม่ออกตรวจ สองไม่รักษาชาวยุทธจักร สามไม่ตรวจรักษาคนที่เราไม่ชมชอบ กงจื้อตำหนักตัณหาฟ้าล้วนละเมิดกฎทั้งสามข้อนี้ พวกท่านเชิญกลับไปเถอะ"

ปีศาจอ้วนกระชากเสียงว่า "อย่าได้ไม่ดื่มสุราเสนอ"

ปีศาจผอมกล่าวเสริมขึ้น "ดื่มแต่สุราจับกรอก"

ปีศาจเตี้ยค่อยกล่าวว่า "หากฉีกหน้าขึ้นมา เจ้าจะไม่มีหน้าแล้ว"

โป่วมึ่งปวยพลันกล่าวว่า "พวกท่านกำลังเล่นงิ้วหรือ?"

ปีศาจเตี้ยกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "เจ้าคิดหาที่ตายหรือ?"

ปีศาจผอมชี้หน้าด่าทอว่า "เจ้าไม่กลัวตายหรือไร?"

ปีศาจอ้วนกล่าวว่า "เจ้าต้องการให้พวกเรา..."

ที่แท้สามปีศาจกล่าววาจา เป็นคนอ้วนพูดก่อน คนผอมพูดตาม คนเตี้ยค่อยเสริมต่อ เรียงตามลำดับตลอดไป โป่วมึ่งปวยฟังจนขัดหูจงใจพูดสอดเข้าไป คนทั้งสามถึงกับปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

ปีศาจผอมกระชากเสียงว่า "ปีศาจน้อยเคยได้ยินชื่อพวกเราสามเซียนเกาเซียบหรือไม่?"

ปีศาจเตี้ยคิดพูดต่อ มิคาดโป่วมึ่งปวยชิงกล่าวว่า "เราเป็นคนมิใช่ปีศาจ พวกท่านเป็นปีศาจ มิใช่เซียน"

ปีศาจอ้วนตวาดว่า "เจ้ากล้ากล่าวก้าวร้าว?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "ไหนเลยเพียงกล่าวก้าวร้าว?"

ปีศาจผอมกล่าวว่า "เจ้ากล้าล่วงเกินพวกเรา"

โป่วมึ่งปวยคิดกล่าวกระไร ปีศาจเตี้ยอดร้องดังๆ มิได้ว่า "ถึงรอบเรากล่าวแล้ว ถึงรอบเรากล่าวแล้ว"

ปีศาจอ้วนกระชากเสียงว่า "ท่านกล่าวก็กล่าว ร่ำร้องอันใด?"

สามปีศาจกลับทุ่มเถียงกันเอง ไหนเลยมีเวลาสนใจผู้อื่น ลี้โป่วอีที่แม่เล็กน้อยกล่าวว่า "ไหนเฮีย เราไม่ได้ขอให้ท่านรักษา ต่อให้ท่านคิดรักษาเรา เรา ไม่แน่ใจว่าจะให้ท่านรักษา เพียงแต่เตียเฮียผู้นี้มีคุณธรรมเลิศล้ำ ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด รบกวนท่านตรวจรักษาเขา"

ไหนเอี๊ยะซือกล่าวว่า "ท่านก็ทราบวิงวอนเราไม่มีประโยชน์ นอกจากชาวบ้านที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ หรือญาติพี่น้องในถิ่นบักจาลี้ ไม่ว่าผู้ใดเราก็ไม่รักษา นอกเสียจาก..." ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "นอกเสียจากเราติดค้างน้ำใจ หาไม่ก็ผู้เฒ่าผู้แก่ในถิ่นบักจาลี้เขาช่วยกันขอร้อง"

สี้โป่วอีพลันกล่าวกับโป่วมึ่งปวยว่า "มอบของที่ชาวบ้านให้แก่เจ้าต่อจอมแพทย์ไหน"

โป่วมึ่งปวยจึงล้วงเรือกระดาษของเด็กน้อย คางคกเป็นของเด็กหยิบออกมา คงเหลือก้อนดินที่สตรีชาวนามอบให้ ไม่อาจหักใจมอบออกไป

ไหนเอี๊ยะยี้พอเห็นเรือกระดาษกับคางคก พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "เจ้าสมควรล้วงออกมาแต่แรกแล้ว ของสิ่งหนึ่งสามารถขอร้องประการหนึ่ง เจ้าสามารถขอร้องสองประการ"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องใดคิดขอร้องท่าน เพียงขอให้ท่านตรวจรักษาลี้ตั่วกอกับมือปราบเตีย"

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ตรวจดูบาดแผลของทั้งสองแม้สักแวบเดียว กล่าวแก่เงเฉื่อยชาว่า "ง่ายดายยิ่ง มือปราบเตียจะทุเลาลงในสามวัน หมอดูลี้จะทุเลาเป็นปรกติในเจ็ดวัน"

โป่วมึ่งปวยเกาศีรษะพึมพำว่า "หากทราบว่าท่านต้องการเรือกระดาษกับคางคก ข้าพเจ้าจะพับอีกหลายใบ จับมาอีกหลายตัว"

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มเล็กน้อย ผายมือกล่าวว่า "พวกท่านเชิญเข้า"

พลันได้ยินปีศาจอ้วนตวาดว่า "ช้าก่อน"

ปีศาจผอมยื่นคางคกให้สองตัว กล่าวว่า "พวกเราก็มีคางคก"

ปีศาจเตี้ยก็หยิบยื่นเรือเล็กๆ ที่พับจากชายเสื้อตัวหนึ่งให้ กล่าวว่า

"พวกเราก็มีเรือพับ"

ที่แท้สามปีศาจเกาเซียบมีฝีมือที่ว่องไว เห็นโป่วมึ่งปวยหยิบยื่นเรือกระดาษกับคางคก ไหนเอี๊ยะยี้ก็ยอมรักษาโรค รีบใช้ชายเสื้อพับเป็นตัวเรือ และจับคางคกจากในท้องนามาสองตัว

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่มิใช่เรือพับและคางคกที่ชาวบ้านทั้งหลายมอบให้ เราไม่อาจละเมิดกฎ"

ปีศาจอ้วนกระซากเสียงว่า "มารดาท่านต้องทำอย่างไรจึงยอมรักษา?"

ปีศาจผอมกวัดแกว่งอาวุธในมือ กล่าวว่า "ว่ากล่าวกับมันไยกัน จับตัวกลับไปดูว่ามันจะรักษาหรือไม่?"

ปีศาจเตี้ยคิดกล่าวกระไร พลันเห็นไหนเอี๊ยะยี้โบกแขนเสื้อวูบหนึ่ง สะกดคำพูดที่ปีศาจเตี้ยคิดกล่าวเอาไว้

ปีศาจอ้วนตวาดก้อง จ้วงเทพหลาวสั้นใส่ ไหนเอี๊ยะซือม้วนแขนเสื้อวูบหนึ่ง ก็ม้วนหลาวสั้นไปในแขนเสื้อ

...เพียงครึ่งกระบวนท่า ปีศาจอ้วนก็สูญเสียอาวุธไป

ปีศาจผอมก็ตวาดก้อง ทิ่มแทงหลาวขนาดกลางออก ไหนเอี๊ยะยี้ม้วนตวัดแขนเสื้อ ก็ตัดหลาวขาดเป็นสองท่อน ซุกเก็บไว้ในแขนเสื้อเช่นกัน

ปีศาจเตี้ยก็คิดตวาดก้อง กลับเห็นเงาแขนเสื้อครอบคลุมถึงใบหน้า รีบใช้หลาวยาวขวางกัน บังเกิดเสียงกร๊อบกร๊อบสี่ครั้ง หลาวยาวถูกพลังอ่อนหยุ่นกระแทกหักเป็นสี่ท่อน ถูกม้วนไปในแขนเสื้อไหนเอี๊ยะยี้จนหมดสิ้น

ไหนเอี๊ยะยี้ร่างท่อนบนไม่เคลื่อนไหว ใช้แขนเสื้อรับหลาวทั้งสามด้าม พร้อมกับกวาดออกสามเท้า กวาดกระแทกปีศาจทั้งสามผงะหงายไป พอดีร่วงหล่นลงในหลุมดินที่ขุดไว้

จากนั้นไหนเอี๊ยะยี้โบกสะบัดแขนเสื้อ ซัดหลาวหักกลับไปโยนลงในหลุมจนหมดสิ้น ปากกล่าวว่า "คืนอาวุธแก่พวกท่าน"

ได้ยินเสียงร้องโอดโอยดังมา ปีศาจเตี้ยร้องว่า "เจ็บเหวดนัก"

ปีศาจอ้วนร้องโอดโอยพลางด่าว่า "ยังไม่ถึงรอบท่านเอ่ยปาก"

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า “เมื่อครู่เราพูดน้อยไปครั้งหนึ่ง”

ปีศาจผอมกล่าวว่า “พวกเจ้าพูดจบแล้วหรือไม่ ถึงรอบเราแล้ว”

สุ้มเสียงห่างหายออกไป ที่แท้คนทั้งสามสำนึกตัวว่าไม่ใช่คู่มือไหนเก๊ะยี้ หลบหนีกลับไปตามทางอุโมงค์ที่ขุดไว้

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าได้สนใจมัน เชิญเข้าห้อง”

โป่วมึ่งปวยแบกลี้โป่วอี ประคองยอดมือปราบพอเหยียบย่างเข้าห้องจมูกก็สูดได้กลิ่นหอมของยา

โป่วมึ่งปวยกลัวรับประทานยาที่สุด ไม่เคยสูดได้กลิ่นยาที่หอมปานนี้มาก่อน ต้องครุ่นคิด

...หากว่าในโลกมีตัวยาที่หอมจรุงเช่นนี้จริง รับประทานต่างข้าวจะเป็นไร?

กระท่อมโล่งกว้าง บนพื้นตากไว้ด้วยตัวยาที่คล้ายดอกไม้แห้งกลับไม่มีเครื่องมือที่ใช้บดยา ทั้งไม่มีตุ่มยา กระปุกยา หรือหม้อยาแต่อย่างไร

ไหนเอี๊ยะยี้เชิญคนทั้งสามทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะไม้สะอาดสะอ้านหันหน้าหาด้านใน ร้องสั่งว่า “อาหง ชงน้ำชา”

ได้ยินเสียงขานรับดังจากด้านใน สุนัขน้อยหูตั้งชัน วิ่งไปยังระเบียงด้านหลังอย่างรวดเร็ว

กระท่อมสะอาดหมดจดไม่มีใดแปลกพิเศษ เพียงแต่ผนังตะวันตกจัดเรียงป้ายไม้เล็กๆ เจ็ดแปดสิบใบ ป้ายแต่ละใบเขียนไว้ด้วยชื่อฉายาผู้คน

โป่วมึ่งปวยกวาดมองแวบหนึ่ง เห็นป้ายไม้ใบหนึ่งใช้ดินสอชาดเขียนคำ *“กอซูเทียน”* ถึงกับใจสั่นสะท้าน

...กอซูเทียนเป็นรองหัวหน้าตำหนักตัณหาฟ้า

ไหนเอี๊ยะยี้พลันเดินเข้าสู่ห้องด้านใน ปากกล่าวว่า “เราจะเข้าไปเปลี่ยนยาให้กับสหายของท่าน พวกท่านค่อยเข้าไปดูมัน”

โป่วมึ่งปวยอดกล่าวมิได้ว่า “ที่นี่ไฉนตั้งป้ายของจอมโฉดกอซูเทียน?”

ยอดมือปราบกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ยังมีของเล้ากึง"

...เล้ากึงเป็นหัวหน้าขันทีวังใน ฉ้อราษฎร์บังหลวง ฆ่าคนวางเพลิง สั่งสมความชั่วร้ายทั้งมวล

ลี้โป่วอีกล่าวเบาๆ ว่า "พวกท่านยังไม่ทราบ บิดาไหนเอี๊ยะยี้ก็เป็นจอมแพทย์ เรียกว่าไหนโช้วจื้อ มีจรรยาแพทย์สูงส่ง รักษาโรคโดยไม่แบ่งชั้นวรรณะ ครั้งกระโน้นเล้ากึงป่วยหนัก เป็นเขารักษาทุเลา เล้ากึงกลับทวงถามยาอายุวัฒนะจากไหนโช้วจื้อ โลกนี้ไหนเลยมียาอายุวัฒนะ ดังนั้นเล้ากึงหาข้ออ้างประหารไหนโช้วจื้อ ทั้งยังจะล่าล้างครอบครัวของเขา ไหนเอี๊ยะยี้หลบหนีสามพันลี้ ได้รับความช่วยเหลือจากยอดคนที่ซ่อนตัวในไร่นาบักจาลี้ ตั้งแต่นั้นเร้นกายอยู่ที่นี้"

ยอดมือปราบค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "มิน่าเล่าขอเพียงถือสมบัติของชาวบ้านบักจาลี้ เขาจะให้การรักษา"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไหนเอี๊ยะยี้ความจริงสืบทอดปณิธานของบิดา ให้การรักษาเยียวยาทุกผู้คน แต่ภายหลังช่วยชาวยุทธจักรที่ไม่สมควรช่วย คนเหล่านั้นกลับเข้ายุทธจักรไปฆ่าคนไร้ความผิดอีก สร้างความปวดร้าวใจแก่ไหนเอี๊ยะยี้ จารึกชื่อคนเหล่านั้นบนป้ายไม้ เตือนตัวเองให้หลาบจำไม่ช่วยเหลือคนฝึกวิชาบู๊อีก"

"อย่างนั้นกอซูเทียนก็..."

"นี่คงเป็นการช่วยที่ผิดอย่างมหันต์ของไหนเอี๊ยะยี้แล้ว"

โป่วมึ่งปวยคล้ายนึกได้อันใด กล่าวว่า "ตั่วกอ ท่านคงคุ้นเคยกับชาวบ้านบักจาลี้ ไม่เช่นนั้นพวกเขาคงไม่มอบสิ่งของแก่ท่านแล้ว"

"ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ยอมรักษาคนชั่ว ถูกคนลอบทำร้าย เราเคยช่วยเขาสามครั้ง มีอยู่สองครั้งหามเขากลับมายังที่นี้ ชาวบ้านบักจาลี้สำนึกในบุญคุณจึงมอบสิ่งของแก่เรา ไม่เช่นนั้นไหนเอี๊ยะยี้จะไม่รักษาบาดเจ็บให้กับชาวยุทธจักรเด็ดขาด"

"แต่ท่านเคยช่วยเหลือเขา..."

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เขาก็เคยช่วยเหลือเราครั้งหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งเราขอให้เขาตรวจรักษาเซียนกระบี่จิวซื้อ เมื่อวานแนะนำเอ๊ียบชอสิมแ เที่นี้ เขาไม่ติดค้างเราอันใดอีก"

โป่วมึ่งปวยถามอีกว่า "ชาวบ้านบักจาลี้ล้วนรู้จักวิทยายุทธกระมัง?"

"พวกเขาเป็นยอดฝีมือที่เบื่อหน่ายทางโลก เร้นกายอยู่ที่นี้ มีบ้างสิบทอดถึงสองรุ่น ย่อมมีฝีมือมิใช่ชั่ว"

"อย่างนั้นเด็กชายที่มอบคางคกแก่เรา ก็รู้จักวิทยายุทธ์?"

"มันเรียกว่าถังก้วย ฉายา*เกาไม่ถูก* กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง"

โป่วมึ่งปวยถามอีกว่า "ชาวนากลางคนนั้นเรียกว่าอะไร?"

"เขาเป็นยอดบุรุษที่เคยจู่โจมสังหารขันทีโฉดเจ็ดคนในคืนเดียว เรียกว่าเตียฮั่นจื้อ"

ยอดมือปราบกล่าวว่า "บุ้นเชากง บุ้นเชาพั้ว เตียฮั่นจื้อล้วนอยู่ที่นี้ สถานที่นี้ย่อมมั่นคงดุจปราการแล้ว"

โป่วมึ่งปวยตะกุกตะกักถามว่า "ยังมี...ยังมีโกวเนี้ยนางนั้น..."

ลี้โป่วอีกับยอดมือปราบสบตากันวูบ ส่งเสียงหัวร่อดังๆ ราวกับได้ตกแนะกันไว้ แต่เสียงหัวร่อกระทบถูกปากแผล ในรอยยิ้มปรากฏแววปวดร้าวอยู่บ้าง

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "นางเรียกว่าเอียงอาหง"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างกระดากว่า "ข้าพเจ้า...เพียงต้องการทราบว่านางรู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่..." ในใจกลับลอบท่องชื่อของนางสามเที่ยว

ลี้โป่วอีหัวร่อพลางกล่าวว่า "นางอยู่ที่ด้านหลังเจ้า เจ้าไยไม่ถามนางเอง?"

โป่วมึ่งปวยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง พอเหลียวหน้าไปเห็นทางเดินที่ทอดสู่ด้านหลัง ยืนไว้ด้วยสตรีสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ มือถือป้านน้ำชานางหนึ่ง

นางกลับเป็นสตรีชาวนาที่มอบก้อนดินแก่โป่วมึ่งปวยเมื่อครู่

นางเรียกว่าเอียงอาหง

โป่วมึ่งปวยใจเต้นระทึกปานเภรี ใบหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา

เอียงอาหงก็ยืนหน้าแดงเปล่งปลั่ง จะเข้ามาก็ใช่ที่ จะล่าถอยก็ใช่ที่ สี่โป่วอีกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ยกน้ำเข้ามาอาบน้ำหรือ?"

เอียงอาหงค่อยได้คิด หงายถ้วยชาบนโต๊ะเตี้ยขึ้น รินน้ำชาสามถ้วย ท่ารินน้ำชาของนางสวยงามยิ่ง โป่วมึ่งปวยมองดูจนซึมเซา

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ขอบใจมากแล้ว"

ยอดมือปราบก็กล่าวว่า "ดื่มชาเถอะ"

โป่วมึ่งปวยยกถ้วยชาขึ้นอย่างโง่งม ความจริงคิดแตะกับริมฝีปากแล้ววางลง แต่จมูกสูดได้กลิ่นหอมของชา เมื่อจิบคำแรกก็อดจิบคำที่สองมิได้ ชั่วพริบตาดื่มจนหมดถ้วย รู้สึกปลอดโปร่งสบาย ลิ้นชาบซ่านกระเพาะอบอุ่น ก็ถ้วยเปล่าค้างไว้ ปรารถนาใคร่ดื่มสักแปดถ้วยสิบถ้วย

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นชาอวยเตียมตุ้ง *(บุปผาแตะริมฝีปาก)* ที่จอมแพทย์ไหนเพาะปลูกด้วยตนเอง มีราคาพันตำลึงทอง ไหนเลยดื่มแต่างตะกลามเช่นนี้?"

ยอดมือปราบชมเชยว่า "ที่แท้เป็นชาบุปผาแตะริมฝีปาก ชาที่ดีเช่นนี้ในชีวิตเรายากจะพบพาน"

เอียงอาหงกล่าวอย่างเบิกบานใจว่า "ท่านทั้งหลายชมชอบ ก็ดื่มกันหลายถ้วย"

โป่วมึ่งปวยเห็นนางรินชาให้ รีบประคองส่งถ้วยเปล่าออกไปยามพลุ่งพล่านใจ ข้อมือสั่นระริก ถ้วยชาก็สั่นสะท้านเล็กน้อย

น้ำชาพอรินลงในถ้วย ชาร้อนกระเซ็นใส่มือโป่วมึ่งปวย

เถียงอาหงอุทานเบาๆ โป่วมึ่งปวยยังถามอย่างโง่งมว่า "เรื่องอันใด?"

มันกลับไม่รู้สึกตัวว่าถูกน้ำชาลวกมือ เอียงอาหงอดแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานมิได้

ลี้โป่วอีหัวร่อพลางกล่าวว่า "ดูท่าเรานึกเข้าข้างตัวเองไปแล้ว"

ยอดมือปราบจงใจถามว่า "ลี้เฮียหมายความอย่างไร?"

"เมื่อครู่เรายังเข้าใจว่า ชาวบ้านบักจาลี้นึกถึงน้ำใจเก่าก่อนมอบสิ่งของแก่เรา ดูท่าทีมีของบางสิ่งไม่ได้มอบแก่เรา..."

เอียงอาหงหน้าแดงเปล่งปลั่ง ขยี้เท้ากล่าวว่า "ลี้ตั่วกอปากพล่อยจริงๆ...ซึ่งความจริงท่านทั้งสามอยู่บนสะพานเก้าเหมย เสี่ยงภัยช่วยนีพั่วพั่วสองยายหลาน พวกเราล้วนสำนึกบุญคุณ ดังนั้น..."

ลี้โป่วอีสลายรอยยิ้ม กล่าวว่า "ที่แท้สองยายหลานบนสะพานเส้นลวด ก็เป็นชาวบ้านบักจาลี้"

"ถูกแล้ว พวกเขาไม่รู้จักวิทยายุทธ์ หากมิใช่ลี้ตั่วกอกับ...ท่านนี้ช่วยเหลือ คงประสบภัยแล้ว"

ลี้โป่วอีแนะนำว่า "มันเรียกว่าโป่วมึ่งปวย ท่านเรียกมันเป็นปวยน้อยมันเรียกท่านเป็นอาหง ก็แล้วกัน"

เอียงอาหงชม้ายมองโป่วมึ่งปวยแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านเป็นศิษย์ของลี้ตั่วกอ?"

โป่วมึ่งปวยลอบร้อนรุ่มใจ เอียงอาหงเรียกลี้โป่วอีเป็น "ตั่วกอ" หากลี้โป่วอีเป็น *"ซือแป๋"* ของตน ตนเองไยมิใช่ต่ำศักดิ์กว่าขั้นหนึ่ง?

ได้ยินลี้โป่วอีกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "มันเป็นซือตี่ *(ศิษย์ผู้น้อง)* เรา"

โป่วมึ่งปวยงงงันวูบ ขณะจะปฏิเสธ พลันได้ยินเสียงสุนัขเห่า สุนัขลายวิ่งออกมา ด้านหลังตามติดด้วยไหนเอ๊ียะยี้

น.นพรัตน์ : แปล

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พวกท่านจะให้เราตรวจรักษาก่อนหรือเข้าไปเยี่ยมสหายก่อน?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เตียเฮียรับการรักษาก่อน เราจะเข้าไปเยี่ยมสหาย"

ยอดมือปราบรีบกล่าวว่า "สหายของลี้เฮีย เท่ากับเป็นสหายของเรา หากไม่มีใดไม่สะดวก เราคิดไปเยี่ยมสหายของลี้เฮียก่อน"

โป่วมึ่งปวยแบกลี้โป่วอีขึ้นใหม่ เอียงอาหงประคองยอดมือปราบติดตามไหนเอี๊ยะยี้เข้าสู่ด้านใน

เห็นห้องหับสะอาดสะอ้าน ทุกที่ทางเงียบสงบ กระทั่งเสียงผึ้งที่ตามบ้านยังได้ยินอย่างชัดเจน

โป่วมึ่งปวยอดถามมิได้ว่า "ห้องเหล่านี้สำหรับคนไข้หรือ?"

เอียงอาหงยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเราที่นี้น้อยครั้งจะมีคนไข้"

"ใช่แล้ว จอมแพทย์ไหนรักษา ตั้งเงื่อนไขเข้มงวดดุจเลือกฮู่เบ๊ *(ราชบุตรเขย)* โรคทั่วไปพอรักษาก็ทุเลา ที่นี้ย่อมยากจะมีคนไข้"

เอียงอาหงกะพริบตาถามว่า "ฮู่เบ๊เป็นอะไร?"

นางเติบโตในชนบท นอกจากเรียนหนังสือหนังหาขั้นพื้นฐานไม่ล่วงรู้เรื่องราวภายนอก เฉกเช่นดอกไม้ป่าที่บริสุทธิ์

ไหนเอี๊ยะยี้ที่นำหน้าพลันกล่าวว่า "เป็นห้องนี้เอง"

โป่วมึ่งปวยแบกลี้โป่วอี เอียงอาหงประคองยอดมือปราบเข้าห้อง เห็นบนเตียงนอนไว้ด้วยชายหนุ่มหน้าตาเด็ดเดี่ยวผู้หนึ่ง คือเอี๊ยบชอสิมที่สูญเสียหนึ่งแขนหนึ่งขานั่นเอง

เอี๊ยบชอสิมพอพบหน้าก็ตำหนิว่า "ท่านรอจนบัดนี้ค่อยมา"

คำพูดพอกล่าว ค่อยเห็นอาการบาดเจ็บของลี้โป่วอี ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า "ที่แท้ท่านก็รับบาดเจ็บ"

ลี้โป่วอีกวาดตามองรอบห้อง ถามว่า "พวกมันเล่า?"

...เอี๊ยบชอสิมยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ต่อให้แป๊ะแชอีและพวกไม่อยู่ **เอี๊ยบมั่งเส็ก** *(สีสันความฝัน)* ก็ไม่มีเหตุผลที่ไม่อยู่เฝ้าดูแลกอกอ

ในห้อง

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "การฝ่าด่านเลื่อนเร็วขึ้นหนึ่งวัน เริ่มในเวลาหลังเที่ยงของวันนี้"

ลี้โป่วอีใจหายวาบ กล่าวว่า "นี่เป็นความคิดของผู้ใด?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "ตำหนักตัณหาฟ้าพยากรณ์ออกว่า วันพรุ่งนี้จะเกิดพายุฝน ดังนั้นส่งข่าวทางนกพิราบสื่อสาร เสนอให้เลื่อนการฝ่าด่านเร็วขึ้นหนึ่งวัน"

...บึงปลาบินความจริงส่งแป๊ะแซอี ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบฝ่าด่าน ยามนี้เอี๊ยบชอสิมบาดเจ็บสาหัส ที่เหลือสี่คนไหนเลยฝ่าค่ายกลห้าธาตุของชงเบ้งอธรรมได้

นึกถึงตอนนี้ ลี้โป่วอีกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "พวกเขาไหนเลยไปได้?"

เอี๊ยบชอสิมฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเขามิอาจไม่ไป"

...นี่ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงเกียรติยศอัปยศของบึงปลาบิน มิหนำซ้ำการประลองครั้งนี้จะเป็นเครื่องตัดสินการดำรงหรือล่มสลายของฝ่ายธัมมะหรืออธรรม พวกเขาไหนเลยไม่ไปได้

ลี้โป่วอีพลันเหลียวหน้าไปยังไหนเอี๊ยะยี้ กล่าวว่า "เราร้องขอท่านประการหนึ่ง"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ท่านบอก"

"ขอยืมม้าเร็วแก่เราตัวหนึ่ง"

"ไม่ได้"

ลี้โป่วอีกระชากเสียงว่า "การฝ่าด่านกลห้าธาตุ เรามิอาจไม่ไป"

"เรารับปากรักษาท่าน ท่านไม่อาจร้องขอประการอื่น"

ลี้โป่วอีขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ด้วยอาการบาดเจ็บของท่านตอนนี้ ต่อให้รุดไปจะมีส่วนช่วยอันใด?"

โป่วมึ่งปวยยืดคกขึ้น ร้องดังๆ ว่า "ตั่วกอ ท่านอยู่รักษาตัว ข้าพเจ้าไปเอง"

ในที่สุดลี้โป่วอีสงบเยือกเย็นลงทีละน้อย กล่าวว่า "มันกล่าวถูกต้อง เว เรุดไปตอนนี้จะมีประโยชน์ใด เจ้าไปยิ่งไม่มีส่วนช่วยได้"

ไหนเอี๊ยะยี้พลันกล่าวว่า "ท่านเมื่อขอให้เราตรวจรักษา เราก็ ทเปากรักษาพวกท่าน พวกท่านไยไม่ขอให้เารักษาเยียวยาพวกท่าน ฟื้นฟูพลังฝ่มือในบัดดล?"

ลี้โป่วอีงงงันวูบ กล่าวว่า "ท่านสามารถรักษาพวกเราทุเลาในบัดดล?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า *"อาการบาดเจ็บคือบาดเจ็บ ไม่ว่าบาดเจ็บทางแส้เมเนื้อ กระดูกเส้นเอ็น หรือทางประสาท ไม่สามารถทุเลาในวันเดียว แต่เราคือไหนเอี๊ยะยี้ สามารถช่วยให้แขนขาของท่านฟื้นฟูสมรรถภาพชั่วคราว"*

สีหน้าของมันปรากฏประกายที่ยากจะพบพานชนิดหนึ่ง คล้ายยอดจิตรกรผู้หนึ่ง ตระเตรียมวาดภาพที่เป็นอมตะใบหนึ่ง กล่าวด้วยความทะนงตนว่า "พวกท่านเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม คิดฆ่าคนผู้หนึ่งง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ คิดช่วยชีวิตคนผู้หนึ่ง เกรงว่าสู้คนไม่รู้จักวิทยายุทธ์ผู้หนึ่งไม่ได้"

ยอดมือปราบกล่าวด้วยความละอายว่า "หากนับวิชาบู๊ เมื่อครู่จอมแพทย์ไหนใช้วิชาชิ่งไฮวัชิวยัง *(แขนเสื้อมหรรณพ)* ขับไล่สามปีศาจ แม้แต่เว เก็ยากเห็นหลังได้"

เอี๊ยบชอสิมถามเสียงสั่นสะท้านว่า "อย่างนั้นท่านสามารถ..."

ไหนเอี๊ยะยี้สั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านสูญเสียหนึ่งแขนหนึ่งขา เราไม่สามารถเชื่อมต่อให้ ตอนนี้ได้แต่ควบคุมไม่ให้ปากแผลอักเสบ วันหน้าเพียงต่อแขนขาเทียมให้กับท่าน" เหลียวหน้าไปยังลี้โป่วอี กล่าวต่อ "ท่านแผลเจ็บที่แขนขา แต่มีกำลังภายในลึกล้ำ ขอเพียงใช้วิชาเข็มทองกรุยจุดควบคุมประสาทส่วนต่างๆ ไว้ ก็จะฟื้นฟูพลังฝีมือในบัดดล แต่ว่า..." มันกล่าวย้ำทีละคำว่า "การรักษาเช่นนี้ นอกจากไม่สะกิดถูกแผลเก่า คราใดที่สะกิดถูกปากแผล อาการจะเลวร้ายลง ต่อให้เป็นเซียนวิเศษก็ไม่อาจช่วยเหลือได้แต่ตัดแขนขาทิ้งไป"

ลี้โป่วอีถามอย่างจริงจังว่า "ทำอย่างไรจึงสะกดอาการบาดเจ็บลงได้?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า “พวกท่านคิดทุเลาในบัดดล เราได้แต่ใช้ดอกลำโพง แชเช่าอู เฮียงแป๊ะจี้ ชวงเก็ง ตังกุย และเทียนน่ำแช ทำให้ประสาทบางส่วนชาด้าน ค่อยใช้เข็มทองกรุยจุด จะประสบผลในบัดดล”

ลี้โป่วอีถามอีกว่า “อย่างนั้นจะหลีกเลี่ยงจากอาการบาดเจ็บกำเริบอย่างไร?”

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านต่อสู้กับผู้คน พอลงมือก็โค่นศัตรู ย่อมไม่เป็นอันตรายหากหักหาญอย่างยาวนาน แขนขาจะชาด้าน หากไม่หยุดยั้งชะงักมือ มือเท้าต้องพิการแล้ว”

ลี้โป่วอีเหลียวหน้าไปยังยอดมือปราบ กล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเตียเฮีย เตียเฮียไม่ต้องไปแล้ว”

ยอดมือปราบกล่าวว่า “เราเมื่อประสบพบเหตุ ก็ถือเป็นเรื่องของเรา”

ลี้โป่วอีกล่าวว่า “เตียเฮีย หมอดูนักฆ่าลอบสังหารไม่สำเร็จ อาจระบายโทสะใส่คนไร้ความผิด ตอนนี้เตียเฮียยังคงกลับไปดูแลเรื่องทางบ้านประเสริฐกว่า”

ยอดมือปราบเงียบงันไม่ส่งเสียง ลี้โป่วอีจึงกล่าวกับไหนเอี๊ยะยี้ว่า “ท่านโปรดรักษาแต่เนิ่นๆ”

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า “ท่านมีเวลาไม่มากนัก ต่อให้รักษาในบัดดล เมื่อรุดถึงที่หมาย การฝ่าด่านก็เริ่มต้นแล้ว”

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ไม่ว่าอย่างไร เราเมื่อรับปากลงมือช่วยเหลือ ต่อให้ไปสายก็ต้องรุดไป”

ไหนเอี๊ยะยี้ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “ท่านเมื่อยืนกราน เราก็ไม่กล่าวมากความแล้ว” พลางกัมกายดึงลิ้นชักใบหนึ่งออกมา ภายในมีกล่องไม้ใบหนึ่ง เขาจุดโคมคลุมแพรดวงหนึ่ง เปิดฝากล่องออก ภายในมีเข็มทองหลายสิบเล่ม มีขนาดยาวสั้นใหญ่เล็กไม่เท่ากัน

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวกับโป่วมึ่งปวยและเอียงอาหงว่า “พวกเจ้าออกไปก่อน”

ไป๋วมึ่งปวยพกพาจิตใจหวั่นวิตกออกจากกระท่อม เห็นลมโชยเฉื่อยฉิว รวงข้าวสั่นพลิ้ว แสดงเห็นถึงผลการเก็บเกี่ยว จิตใจโป๋วมึ่งปวยค่อยแจ่มใสขึ้น

เอียงอาหงยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องวิตก บิดารักษาโรค ต้องรักษาทุเลา ไม่เคยทำไม่ได้มาก่อน"

โป๋วมึ่งปวยค่อยคลายใจลง เอียงอาหงแบมือออก กล่าวว่า "มอบมา"

โป๋วมึ่งปวยเห็นมือเรียวงามละเอียดอ่อน ไหนเลยคล้ายคนทำงานหนัก ต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า "ข้าพเจ้าดูลายมือไม่เป็น"

เอียงอาหงร้องเพ้ย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ลี้ตั่วกอไม่อยู่ จึงไม่ให้ท่านดู มอบมา"

โป๋วมึ่งปวยกล่าวอย่างงุนงงว่า "มอบอะไร?"

เอียงอาหงป้องปากกล่าวว่า "ที่แท้ท่านทำก้อนดินหล่นหาย"

โป๋วมึ่งปวยค่อยเข้าใจในบัดดล รีบล้วงก้อนดินจากอกเสื้อ กล่าวว่า "ไหนเลยทำหล่นหาย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายังไม่อาจตัดใจมอบแก่ผู้คน"

เอียงอาหงชิงก้อนดินไป ใช้นิ้วเรียวงามจิ้มหน้าผากโป๋วมึ่งปวย กล่าวว่า "ท่านผู้นี้ก็เป็นก้อนดิน"

นางเดินโดในหนทาง ไม่สำรวมตน หยอกล้อกับชาวบ้านบักจาลี้จนเกเร เห็นโป๋วมึ่งปวยเชื่องซึมโง่งม รู้สึกถูกชะตา ปราศจากข้อกริ่งเกรง

อีกต่อไป

โป่วมี่งปวยกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก มีเจ่กแป้ *(อา)* เพียงคนเดียว หลังจากกราบประมุขหมู่ตึกปลาบินเป็นอาจารย์ ก็ถูกเชี่ยวชือม่วย *(ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)* กลั่นแกล้งเป็นเนืองนิตย์ ดังนั้นอดนำมาเปรียบเทียบกับโกวเนี้ยเบื้องหน้ามิได้

...หากแม้นนางเป็นเชี่ยวชือม่วยของเราก็ประเสริฐ เราสองจะได้สนทนาใต้ต้นพฤกษา สนทนาตั้งแต่แตกใบอ่อนแรกฤดูใบไม้ผลิ จวบกระทั่งใบไม้แห้งใบสุดท้ายปลายฤดูชิวเทียน...

เอียงอาหงถอนรวงข้าวต้นหนึ่ง โบกไหวอยู่ข้างจมูกของเขา โป่วมี่งปวยค่อยสะดุ้งตื่นจากภวังค์ เอียงอาหงหัวร่อคิก ถามว่า "ท่านคิดอะไร?"

โป่วมี่งปวยกล่าวอย่างโง่งมว่า "ใบไม้แห้ง..."

เอียงอาหงขมวดคิ้วกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามักคิดถึงแมวเอย สุนัขเอย ไก่เอย กระต่ายเอย ทั้งยังคิดถึงคางคกเล็กๆ ยิ่งครุ่นคิดว่าโลกภายนอกเป็นอย่างไร แต่ไม่เคยคิดถึงใบไม้แห้งมาก่อน...ใบไม้แห้งมีอันใดน่าคิดถึง?"

โป่วมี่งปวยพึมพำว่า "ข้าพเจ้าคิด..."

เอียงอาหงเงยหน้าขึ้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "หากข้าพเจ้าสามารถเห็นโลกภายนอก คงประเสริฐยิ่ง"

แสงอาทิตย์ชิวเทียนส่องต้องใบหน้านาง นางหยีตาลงเล็กน้อย แก้วตาเป็นประกายสีทองจางๆ กระทั่งหยาดเหงื่อเล็กๆ ที่ปลายจมูกยังเห็นโดยชัดตา

โป่วมี่งปวยดูไปดูไป ต้องกล่าวว่า "ท่านสามารถติดตามพวกเราออกไป"

เอียงอาหงปรบมือหัวร่อร่ากล่าวว่า "ท่านยอมพาข้าพเจ้าไป?"

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไปถามตั่วกอ"

เอียงอาหงหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า "ลี้ตั่วกอรับปากจะมีประโยชน์ใด บิดา..."

'อะไร บิดาท่าน...ไม่ จอมแพทย์ไหนไม่รับปากหรือ?"

'ต่อให้เขารับปาก กู่กู๋ *(น้าชาย)* ก็ไม่..."

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นอกจากบิดา ยังมีกู่กู๋หรือ?"

"ย่อมยังมี นอกจากบิดา ยังมีมุสิก ตะปู ตือโป๊ยก่าย หนอนไก่ และไ เต เล..."

"น้ำตาลอันใด?"

มันไหนเลยทราบ เอียงอาหงทั้งกลอกกลิ้งทั้งซุกซน นึกถึงสิ่งใดก็แยกสิ่งนั้นออกมา

ทั้งสองสนทนาอีกครึ่งค่อนวัน ลมชิวเทียนโชยพัดผ่าน รู้สึกหนาวเป็นกว่าเดิม โป่วมึ่งปวยพลันแบมือออก กล่าวว่า "คืนแก่ข้าพเจ้า"

"คืนอะไรแก่ท่าน?"

"ก้อนดินนั้น"

เอียงอาหงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "ขอทานน้อยหน้าไม่อายไม่ทำไร่ไม่ไถนา เอาแต่แบมือขออาหาร"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ข้าพเจ้าขออาหารที่ใด ข้าพเจ้าเพียงทวงถามก้อนดินนั้นจากท่าน" เห็นนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เพลิงโทสะดังมอดมลาย กล่าวว่า "หากทราบว่าท่านจะทวงกลับคืน ข้าพเจ้าจะไม่แย่งก้อนดินแก่ท่านแล้ว"

เอียงอาหงกล่าวอย่างลึกลับแฝงเลศนัยว่า "หลับตาลง"

"ทำอะไร?"

"ท่านไม่หลับตา จะไม่เล่นกับท่านอีก"

โป่วมึ่งปวยหลับตาซ้าย แต่ตาขวายังลืมโพลง เอียงอาหงกล่าวว่า "หลับตาขวาด้วย"

โป่วมึ่งปวยหลับตาขวาลง แต่ลืมตาซ้ายขึ้น เอียงอาหงแสร้งกล่าวแค่เชิงขุ่นเคืองว่า "ท่านไม่หลับตา ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านอีก"

โป่วมึ่งปวยรีบหลับตาทั้งสองลง เอียงอาหงรู้สึกดวงตาโป่วมึ่งปวย

ยังเผยออกเป็นรอยร่อง จึงชะโงกหน้าเข้าไปดูให้ชัดตา ผมนุ่มสลวยปาดใส่ใบหน้าโป่วมึ่งปวย โป่วมึ่งปวยรู้สึกใบหน้าคันยุบยิบ อดลืมตาอีกครามิได้ พอดีเผชิญหน้ากับนาง สร้างความแตกตื่นจนรีบหลับตาลง

เอียงอาหงกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ท่านหลอกลวงคน"

พลางยื่นมือออกปิดตาโป่วมึ่งปวย มือของนางนุ่มนิ่มเพียงไหน โป่วมึ่งปวยถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม

เอียงอาหงใช้มืออีกข้างหนึ่ง ล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อยัดไปในมือโป่วมึ่งปวย จากนั้นสะบัดหน้าไป ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งดั่งผลท้อก็มิปาน

โป่วมึ่งปวยเมื่อลืมตาขึ้น ก็ไม่เห็นเอียงอาหง ในมือยัดไว้ด้วยของสิ่งหนึ่ง พอแบมือออก ที่แท้เป็นกระจกเล็กๆ บานหนึ่ง

รอบกระจกฝังไว้ด้วยแก้ววิเศษเจ็ดแปดเม็ด เพียงแต่บนกระจกมีรอยกะเทาะหลายแห่ง

โป่วมึ่งปวยหยิบกระจกขึ้นมาแนบกับอก เคลิบเคลิ้มจนซึมเซา พลันได้ยินเสียงแอ๊ด ประตูกระท่อมเปิดออก แว่วเสียงไหนเอี๊ยะยี้ดังว่า "ตั่วกอท่านเคลื่อนไหวได้แล้ว โรงม้าด้านหลังมีม้าเร็วหกตัว ท่านเสียเสองตัวตระเตรียมออกเดินทางเถอะ"

สุ้มเสียงกระทบโสต โป่วมึ่งปวยค่อยคลายตื่นจากห้วงความฝันก็มิปาน

จากดินแดนเทียนเชี้ยงถึงหุบเขาหยกเขียวเขาได้หมวยชัวเป็นระยะทางไม่กี่สิบลี้

หุบเขาหยกเขียวเป็นสถานที่ก่อตั้งห้าด่านของตำหนักตัณหาฟ้า

ม้าเร็วสามตัว แบ่งเป็นหนึ่งหน้าสองหลัง ควบตะบึงอย่างสุดฝีเท้า

คนบนหลังม้าสองตัวแรก คือลี้โป่วอีกับยอดมือปราบ คนที่ด้านหลังตามติดด้วยโป่วมึ่งปวย

ยอดมือปราบแนบร่างติดกับหลังม้า ปล่อยให้ม้าพ่วงพีพุ่งออกไป ดุจเกาทัณฑ์ ปากกล่าวว่า "วิชาแพทย์ของจอมแพทย์ไหน เฉกเช่นฮูโต๋

ที่เกิดใหม่ เพียงเฮาะกลับชาติมาเกิดจริงๆ"

ลี้โป่วอีกล่าวเสริมขึ้น "สายตาในการเลือกม้าของเขาก็สูงส่งยิ่ง" เห็นถึงตอนนี้ ลดสุ้มเสียงแผ่วทุ้มลง กล่าวสืบต่อ "แต่คิดรุดสู่หุบเขาหยกเขียวเกรงว่า..."

ยอดมือปราบฟังความหมายในคำพูดลี้โป่วอีออก ดังนั้นปลอบโยนว่า "ทุกประการแล้วแต่ฟ้าลิขิต ท่านพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าไล่หลัง คนทั้งสองเหลียวหน้ามองเห็นผงคลีคละคลุ้ง ม้าตัวหนึ่งไล่ติดตามมา

ม้าเป็นม้าขาวพ่วงพี คนบนหลังม้าสวมชุดขาวลายดอกไม้แดงเผ่าเป็นเอียงอาหง

ลี้โป่วอีและพวกรีบหยุดม้ารั้งรอ จวบจนเอียงอาหงติดตามทันยอดมือปรายค่อยถามว่า "จอมแพทย์ไหนมีเรื่องใด?"

เอียงอาหงขบริมฝีปาก ในที่สุดกล่าวว่า "ข้าพเจ้า...ออกมาโดยที่ท่านไม่ล่วงรู้"

ยอดมือปราบอุทานออกมากล่าวว่า "ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

เอียงอาหงมองดูโป่วมึ่งปวยแวบหนึ่ง แบะปากดล้ายกับจะร้องไห้ออกมา

โป่วมึ่งปวยรีบกล่าวว่า "นาง...นางคิด..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวแล้ว ช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ พวกเราเร่งรุดไปยังหุบเขาหยกเขียวก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

เอียงอาหงกับโป่วมึ่งปวยสบตาด้วยความปีติ ควบม้าเดียงคู่ติดตามลี้โป่วอีและยอดมือปราบรุดสู่หุบเขาหยกเขียว

เมื่อบรรลุถึงหุบเขาหยกเขียว เป็นเวลาใกล้ยามชิง *(สิบห้านาฬิกาถึงสิบเจ็ดนาฬิกา)* แล้ว

เห็นเมฆดำแผ่ปกคลุม นกนางแอ่นบินต่ำ แสดงว่าพายุฝนใกล้โหมกระหน่ำ

ในหุบเขาเงียบสงบ พอเลี้ยวเข้าสู่ก้นหุบเขา ปรากฏเป็นแท่นที่ราบ มีเนื้อที่ประมาณร้อยวา งอกเงยด้วยหญ้าเขียว ปราศจากกรวดหินแม้สักก้อนเดียว

บนแท่นที่ราบ ชุมนุมด้วยผู้คนสามสี่ร้อยคน บ้างนั่งบ้างยืนแยกย้ายอยู่สองฟากข้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

หลังแท่นที่ราบ มีทางน้อยทอดคดเคี้ยวสู่ที่ลุ่มแถบหนึ่ง หน้าทางน้อยจัดเรียงด้วยอาสนะห้าใบ

บนอาสนะทั้งห้าใบ นั่งไว้ด้วยผู้คนห้าคน

คนทั้งห้าเป็นผู้ทรงเกียรติภูมิแห่งยุค ประกอบด้วย

เกียมั่งได้ชื่อแห่งเสียวลิ้มยี่

เทียนเก็กเซี่ยงหยินแห่งสำนักบู๊ตึง

เตียเซาะมิ้งแห่งชมรมด้ามดาบ

ยู้จิ้นลั้งแห่งตำหนักตัณหาฟ้า

ฮ่วมได้ชิงแซแห่งฝ่ายมิจฉาชีพ

คนทั้งห้าเมื่อเป็นสักขีพยาน ไม่ว่าฝ่ายธัมมะหรืออธรรม ไม่มีผู้ใดไม่ยอมรับ และไม่มีผู้ใดกล้าไม่ยอมรับ

คนทั้งห้านั่งบนอาสนะ หันหน้าหาทางน้อย บนทางน้อยปักตั้งป้าย บนป้ายเขียนข้อความ *"การศึกกระจ่างชัด"*

ที่ลุ่มทางด้านหลัง ย่อมเป็นที่ตั้งของค่ายกลห้าธาตุแล้ว

ลี้โป่วอีใจหายวูบ ดูจากสภาพการณ์แสดงว่า การฝ่าด่านเริ่มขึ้นแล้ว

ลี้โป่วอีและพวกมาสายแล้ว!

นึกถึงตอนนี้ ลี้โป่วอีพบว่าในกลุ่มคนมีคนอ้วนหน้าตาแจ่มใสผู้หนึ่ง เรียกว่าฮั่งเชี่ยเอี้ย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ลี้โป่วอีผิงไฟในศาลเจ้าโบราณ บังเอิญช่วยเหลือคนในครอบครัวฮั่งเชี่ยเอี้ย จู่โจมสังหารยอดฝีมือวังในเชียวทิถัง

ดังนี้ลี้โป่วอีสะอึกถึงข้างกายฮั่งเชี่ยเอี้ย ถามเบาๆ ว่า "การต่อสู้

เป็นอย่างไร?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพอเห็นลี้โป่วอี บังเกิดความลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า "ยังไม่ปรากฏผล บึงปลาบินความจริงกำหนดบุคคลหกคนฝ่าด่าน ตอนนี้เหลือแป๊ะแชอี หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งและโกวเนี้ยแซ่เอี๊ยบฝ่าด่านเท่านั้น" มันกล่าวสืบต่อ "พวกเขาเข้าด่านเมื่อยามบี่ *(สิบสี่นาฬิกา)* จนบัดนี้ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด"

...ซึ่งความจริง ต่อให้ภายในด่านเกิดการเปลี่ยนแปลงปานใด คนที่อยู่เบื้องนอกล้วนดูไม่ออก

ลี้โป่วอีพลิ้วกายถึงหน้าทางน้อย ประสานมือกล่าวว่า "คำนับผู้อาวุโสทั้งห้า"

หากนับตามศักดิ์ศรี ชื่อเสียงลี้โป่วอีไม่ด้อยกว่าเตียเซาะมิ้ง ยู้จิ้นลั้ง หรือฮ่วมไต้ซิงแซ แต่คนทั้งห้าเป็นสักขีพยานการฝ่าด่าน ลี้โป่วอีต้องคำนับตามมารยาทผู้เยาว์

หัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพฮ่วมไต้ซิงแซหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ที่แท้เป็นเทพพยากรณ์"

ยู้จิ้นลั้งแห่งตำหนักตัณหาฟ้าแค่นเสียงอย่างเย็นชา เตียเซาะมิ้งแห่งชมรมด้ามดาบกลับตากระจ่างวูบ กล่าวว่า "ท่านก็มาแล้ว"

เทียนเก๊กเซี่ยงหยินแห่งบู๊ตึงกล่าวว่า "ประสกมีคำสอนสั่งใด?"

เกียมั่งไต้ซือลืมตาช้าๆ ดวงตาไร้ประกาย สุ้มเสียงที่กล่าวก็ไร้เรี่ยวแรง ตลอดทั้งบุคคลคล้ายอยู่ในห้วงความฝัน แต่คำพูดที่กล่าวกลับเปิดโปงความในใจลี้โป่วอี กล่าวว่า *"ท่านคิดฝ่าด่านกระมัง?"*

คำพูดพอกล่าว ในบริเวณเกิดการปั่นป่วน ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "ตามกฎระเบียบ คนนอกไม่อาจฝ่าด่านได้"

เตียเซาะมิ้งกล่าวว่า "พวกท่านก่อตั้งห้าด่าน พวกเราส่งคนสี่คนฝ่าด่าน ยังขาดอีกคนหนึ่ง ไฉนเพิ่มคนไม่ได้?"

ฮ่วมไต้ซิงแซโบกมือกล่าวว่า "นี่ไม่เกี่ยวกับเรา เราไม่ขอออก

ความเห็น"

ยู้จิ้นลั่งชำเลืองมองเตียเซาะมิ้ง กล่าวว่า "เซาะมิ้งเฮียกลัวพ่ายแพ้หรือ?"

เตียเซาะมิ้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ผลแพ้ชนะไม่ทราบชัด เราเพียงถกตามเหตุผล ที่ว่ากลัวหรือไม่เราไม่เคยคิดมาก่อน"

เทียนเก๊กเซี่ยงหยินพลันกล่าวว่า "ลี้ชิ้งเซี่ย *(พยากรณ์แซ่ลี้)* ท่านไม่ได้สังกัดบึงปลาบิน ก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้เสนอชื่อฝ่าด่าน ไฉนคิดฝ่าด่าน?"

ลี้โป่วอีปลดกระบี่หนึ่งแดงหนึ่งขาวออกมาคู่หนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นอาวุธของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ก๊กฮวงมึ่ง เขาถูกลอบทำร้ายมาไม่ได้ เราจึงมาแทน"

ทุกผู้คนงงงันวูบ เทียนเก๊กเซี่ยงหยินกล่าวว่า "ท่านเมื่อมาแทนผู้อื่น ไฉนมาสาย หรือไม่ทราบว่าตามกฎการประลอง คนมาสายถูกปรับเป็นแพ้?"

ลี้โป่วอีมองดูมือเท้าตัวเอง ที่พันผ้าพันแผลไว้ กล่าวว่า "เราไม่มีเจตนามาสาย"

เตียเซาะมิ้งกล่าวเสริมขึ้น "มาตรว่ามาสายถูกปรับเป็นแพ้ แต่พวกเราทั้งสี่ฝ่าด่านตามกำหนดเวลาแล้ว"

เทียนเก๊กเซี่ยงหยินกล่าวว่า "ท่านเมื่อรับบาดเจ็บ ยังคิดฝ่าด่านใช่ใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เมื่อได้รับไหว้วาน ควรทำตามที่รับมอบหมาย เราคิดฝ่าด่านเองไม่ตัดพ้อตำหนิผู้ใด"

เทียนเก๊กเซี่ยงหยินตวาดตำหนิว่า "โง่งมงายนัก"

ลี้โป่วอีรับคำอย่างเงียบงัน เทียนเก๊กเซี่ยงหยินกล่าวว่า *"ไปเถอะ"*

ทุกผู้คนงงงันวูบ ความจริงเข้าใจว่าเทียนเก๊กเซี่ยงหยินจะคัดค้านมิคาดหลังจากคาดตั้นเค้นถาม กลับอนุญาตลี้โป่วอีฝ่าด่านได้

มีแต่เกียมั่งได้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่ ยังไม่ถามไถ่เรื่องราวในบริเวณกระทั่งเปลือกตายังไม่เหลือกขึ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ เตียเซาะมิ้งกับเทียนเก๊กเซี่ยงหยินเสนอให้ลี้โป่วอี

ฝ เท่ เน ฮ่วมได้ซิงแซไม่ขอออกความเห็น มีแต่ยู้จิ้นลั้งคัดค้าน ย่อมไม่เป็น ผล

เทียนเก็กเซี่ยงหยินกล่าวว่า "ขงเบ้งอธรรมดูแลค่ายกลดิน ลังแซ ยูยูแผค่ายกลไม้ ฮึงเช้งเคียกดูแลค่ายกลน้ำ นี้ปุกเฮียวดูแลค่ายกลไฟ ลิ้ว ป่ากผิงดูแลค่ายกลทอง ท่านได้ยินชัดเจนหรือไม่?"

ลี้โป่วอีผงกศีรษะกล่าวว่า "ได้ยินชัดเจนแล้ว"

เทียนเก็กเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อ "เอี๊ยบมั่งเส็กบุกค่ายกลทอง หง งจีนวิหคเหินบุกค่ายกลไฟ นักพรตไม้แห้งบุกค่ายกลไม้ แป๊ะแซอีบุก ฝ แกลน้ำ เหลือแต่ค่ายกลดินยังไม่มีคนบุกฝ่า"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราจะฝ่าด่านดินก่อน"

เทียนเก็กเซี่ยงหยินผงกศีรษะกล่าวว่า "ท่านเข้าใจก็ประเสริฐ การ ฝ เท่ เนหากสามารถพ้นผ่านเป็นฝ่ายชนะ หากถูกกักไว้ถือเป็นฝ่ายแพ้ ห แกสามารถไม่ทำร้ายคน อย่าได้ทำร้ายคน"

ลี้โป่วอีรับคำ เกียมั่งได้ซือพลันเรียกเบาๆ ว่า "ลี้ชิ้งเซี่ย *(พยากรณ์ แซ่ลี้)*"

สุ้มเสียงอ่อนล้ารวยริน คล้ายลอยล่องจากห้วงความฝัน

ลี้โป่วอีงงงันวูบ ขณะจะขานรับ เกียมั่งได้ซือพลันโบกแขนจีวรจี้นิ้ว ผผ

ลี้โป่วอีรู้สึกมีพลังสายหนึ่งกดคุกคามมายังจุดอิ่นตึ้งที่หว่างคิ้วคล้าย ผจะฉีกกระชากหว่างคิ้วของตนขาดจากกัน รีบยกมือขึ้น หงายใจกลางฝ่ามือ ผผนอก คุ้มครองอยู่เหนือหน้าผาก

เสียงปงคราหนึ่ง ดรรชนีของเกียมั่งได้ซือพอดีจี้ใส่ใจกลางฝ่ามือ ลี้โป่วอี

ทุกผู้คนรู้สึกเหนือความคาดหมาย คนที่นั่งอยู่ผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว ตาเก๋นดูก็ชะเง้อคอมอง ขบคิดไม่เข้าใจว่า เกียมั่งได้ซือที่สูงด้วยวัยวุฒิและ คุณวุฒิ ไฉนลงมือต่อลี้โป่วอี

เกียมั่งได้ซือหลังจากจี้นิ้วออก ก็หลับตาลงช้าๆ กล่าวเสียงอ่อนล้า *"หากท่านรับดรรชนีของอาตมาไม่ได้ ก็มิต้องฝ่าด่านแล้ว"* กล่าวจบ คนคล้ายไม้ผุที่เหี่ยวแห้งต้นหนึ่ง ไม่กล่าววาจาอีก

ทุกผู้คนค่อยทราบว่า เกียมั่งได้ซือคิดทดสอบสมรรถนะในการต่อสู้ของลี้โป่วอี

มีแต่ลี้โป่วอีจึงทราบว่า ดรรชนีนี้แม้ถูกฝ่ามือของตนต้านไว้แต่พลังความร้อนยังแล่นผ่านหลังมือ ชำแรกถึงหว่างคิ้ว แต่แทนที่จะอบอุ่นกลับสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

หลังอาการสั่นสยิว ร่างกายกลับคืนเป็นปรกติ ลี้โป่วอีลอบสงสัยใจปากยังกล่าวว่า "ขอบคุณได้ซือ"

เกียมั่งได้ซือนั่งขัดสมาธิบนอาสนะ ศีรษะตกห้อยลง ไม่แยแสสนใจลี้โป่วอีอีก

ด่านประกายทอง

ลี้โป่วอีแหงนมองท้องฟ้า ก้อนเมฆที่ขอบฟ้าสุมซ้อนเป็นชั้นๆ แต่แสงอาทิตย์ยังเป็นสีทอง ภูเขาได้หมวยซัวก่อนพายุฝน สร้างความรุ่นร้อนแก่ผู้คน

ลี้โป่วอีหันกายกลับมาข้างกายโป่วมึ่งปวย โป่วมึ่งปวยเรียกเสียงสั่นเครือว่า "ตั่วกอ..."

ลี้โป่วอีรับห่อผ้ามา ตรวจดูสิ่งของภายในโดยละเอียด ดึงไม้ไผ่เขียวขจีออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า "**เดียเฮีย เซี่ยวปวย** *(ปวยน้อย)* เราไปแล้ว"

โป่วมึ่งปวยมีความผูกพันลึกล้ำ ขอบตาอดแดงก่ำมิได้ ยอดมือปราบจงใจหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ลี้เฮียจากไปชั่วขณะ รอสักครู่ฝ่าด่านประสบชัยพวกเราค่อยร่ำสุราปราศรัย"

ลี้โป่วอีตอบรับอย่างยิ้มแย้ม พลันได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า *"รีบสวมเสื้อผ้าชุดนี้"*

ลี้โป่วอี โป่วมึ่งปวย ยอดมือปราบทั้งสามงงงันวูบ คนกล่าววาจากลับเป็นแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ทราบมาถึงด้านหลังคนทั้งสามตั้งแต่เมื่อใด สองมือประคองเสื้อผ้าชุดหนึ่ง

เอียงอาหงใจหายวาบ ร้องเรียกว่า "บิดา..."

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่แยแสสนใจนาง ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านมาแล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เราย่อมต้องม-"

...ไหนเอี๊ยะยี้หลังจากเร้นกายที่ตรอกย่งฮั้วถิ่นบักจาลี้ ก็ตัดขาดจากบู๊ลิ้ม ไม่ถามไถ่เรื่องราวในยุทธจักร ตอนนี้กลับรุดมายังหุบเขาหยกเขียวเพราะลี้โป่วอี

ทั้งสองพอพบหน้า กลับไม่กล่าวกระไร แต่เห็นม้าโดยสารที่ข้างกายไหนเอี๊ยะยี้ ปากมีฟองขาวพวยพุ่ง แสดงว่าไหนเอี๊ยะยี้ห้อม้าด้วยความเร่งร้อนเพียงไหน

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เสื้อตัวนี้..."

เห็นเสื้อตัวนี้ถักทอจากต้นหญ้านานาชนิด ลักษณะคล้ายเสื้อฟางพิเศษพิสดารยิ่ง

ไหนเอี๊ยะยี้เร่งรัดว่า "รีบสวมใส่"

ลี้โป่วอีไม่เข้าใจสาเหตุเลศนัย แต่ยังรับมาคลุมลงบนร่าง ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างน่ารำคาญว่า "เสื้อผ้าบนร่างยังสวมทำอะไร ถอดออกมา"

โป่วมึ่งปวยกับยอดมือปราบยืนบังอยู่เบื้องหน้าลี้โป่วอี ลี้โป่วอีค่อยถอดชุดยาวออก คลุมเสื้อหญ้าลงไป ไหนเอี๊ยะยี้ถามว่า "ไฉนไม่ถอดเสื้อชั้นในด้วย?"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า *"ไม่"*

ไหนเอี๊ยะยี้เห็นลี้โป่วอีมีสีหน้าเด็ดเดี่ยว เมื่อมองดูเสื้อชั้นในของลี้โป่วอีเห็นซักฟอกสะอาดสะอ้าน แต่ไม่มีใดพิเศษพิสดาร

ซึ่งความจริง เสื้อชั้นในของลี้โป่วอีเป็นมุกหิมะจูเชียมทอให้ ยังมีผ้าโพกศีรษะผืนหนึ่ง ลี้โป่วอีมักเก็บรักษาในห่อผ้า

เสื้อชั้นในและผ้าโพกศีรษะ แฝงไว้ด้วยความหลังอันรันทด ความทรงจำที่โศกซึ้ง ย่อมสุดที่คนภายนอกจะทราบได้

ลี้โป่วอีคลุมเสื้อหญ้า ก้าวยาวๆ ไปตามทางน้อยที่ทอดสู่ที่ลุ่มแถบนั้น

...การศึกษาของลี้โป่วอีครั้งนี้เป็นอย่างไร?

...เขาใช่ฝ่าด่านห้าธาตุได้หรือไม่?"

...การฝ่าด่านของเอี๊ยบมั่งเส็ก แป๊ะแซอี หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งเป็นอย่างไร

...การศึกษาครั้งนี้ไม่เพียงเป็นเครื่องพิสูจน์ผลแพ้ชนะระหว่างฝ่ายสงเงาะและอธรรม ทั้งยังจะเป็นเครื่องตัดสินโชคชะตาของบู๊ลิ้มภายหน้า

เอี๊ยบมั่งเส็กเข้าสู่ค่ายกลทอง

เอี๊ยบมั่งเส็ก แป๊ะแซอี หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งฝ่าค่ายกลพิเภทพร้อมกัน นางมีพลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุด จิตใจก็สับสนว้าวุ่นที่สุด

...กอกอรับบาดเจ็บสาหัสจริงๆ ถึงกับสูญเสียหนึ่งแขนหนึ่งขาต่อให้เป็นแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้ ก็ไม่สามารถช่วยให้แขนขางอกเงยขึ้นใหม่ การศึกครั้งนี้ จำเดิมเป็นนางกับกอกอร่วมกันบุกฝ่าแต่ตอนนี้มีแต่แงเพียงลำพัง

...ลี้ตั๋วกอไฉนไม่มา มาตรว่าการฝ่าด่านเลื่อนเร็วขึ้นหนึ่งวัน แต่ลี้ไท่ฮ่องก็ไม่มีเหตุผลที่ไม่รุดมาสมทบกับพวกนาง นอกจากเขาประสบเหตุเภทภัยใด

หวนนึกถึงค่ำคืนเมืองโท่วง้วยเมื่อหกปีก่อน นางรอเขาตลอดทั้งคืนสี่ห่งกอก็ไม่มา ค่ำคืนนั้นบุปผาแทบถูกขยี้ทำลาย ลี้ตั๋วกอกลับไม่ทราบระแคะระคายแม้แต่น้อย

นึกถึงตอนนี้ หัวใจนางคล้ายถูกฉีกกระชาก บังเกิดความฝักใฝ่ต่อความตาย

คนทั้งสี่เข้าสู่ที่ลุ่ม สุดทางมีปากทางเข้าห้าแห่ง แต่ละแห่งดับแคบมีภาพแตกต่างกันไป แห่งหนึ่งปรากฏเปลวไฟช่วงโชติ แห่งหนึ่งบังเกิดเสียงน้ำครืนครั่น แห่งหนึ่งมีเนื้อดินพิเศษ แห่งหนึ่งมีแมกไม้รกครึ้ม ยังมีอีกแห่งหนึ่งเปล่งประกายสีทอง

คนทั้งสี่สบตากันวูบ ยื่นมือออกเกาะกุมกันแนบแน่น จากนั้น

คลายออกทีละนิ้ว

สายตาคนทั้งสี่ร้อนระอุ วิตกกังวล จากนั้นเปลี่ยนเป็นเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไร้ความประหวั่นพรั่นพรึง

แม้แต่หลวงจีนวิหคเหินที่ปล่อยตัวไม่สำรวม นักพรตไม้แห้งที่หน้าตาซึมเซา ก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมจริงจัง

...การศึกครั้งนี้ ต่อให้ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่และเอี๊ยบชอสิมมาด้วยก็ยากยิ่งจะเอาชัย อย่าว่าแต่ตอนนี้เหลือเพียงสี่คน

...แต่พวกมันมิอาจไม่ต่อสู้

นักพรตไม้แห้งความจริงไม่ยอมเข้าร่วม หากแต่ถูกหลวงจีนวิหคเหินฉุดลากเข้าไป เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ นักพรตไม้แห้งมิเพียงไม่มีความคิดถอนตัว มิหนำซ้ำยังเด็ดเดี่ยวกว่าผู้ใด

...มีบ้างบางคนปรกติพลุ่งพล่านดาลเดือด เมื่อเกิดเรื่องกลับเงียบเสียง มีบ้างบางคนปรกตินึกถึงผลประโยชน์ ยามคับขันยอมพลีชีพเพื่อคุณธรรม

...อย่างนั้นลี้โป่วอีเล่า?

...ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เล่า?

...พวกเขากลับผิดนัดในวินาทีสุดท้าย

คนทั้งสี่ล้วนนึกถึงข้อนี้ แต่ไม่บอกออกมา พร้อมกับปลอบโยนตัวเองในใจ

...ลี้โป่วอีมิใช่คนเช่นนั้น พวกเขาคงถูกเรื่องราวใดผูกมัดไว้ไม่อาจรุดมาได้

ในโลกมีคนชนิดหนึ่ง ยอมนึกถึงคุณความดีของสหาย และไม่ยอมนึกถึงข้อบกพร่องของสหาย คนชนิดนี้แม้ชาญฉลาดปราดเปรื่อง แต่บางครั้งก็หลอกลวงตัวเอง

เพียงแต่ในโลกหากปราศจากซึ่งความไว้วางใจ ยังคบหาสหายทำอะไร?"

คนทั้งสี่คลายมือออก เลือก *"จุดหมาย"* ของตัวเองมุ่งหน้าไป

นักพรตไม้แห้งเลือกค่ายกลไม้ นอกจากเขามีความแค้นกับล้งแชบูเป็นส่วนตัว ด้วยนิสัยใจคอและพลังฝีมือ มิอาจไม่ฝ่าค่ายกลไม้

หลวงจีนวิหคเหินเลือกค่ายกลไฟ เขาความจริงหมายตาเฮ้งตั่ง แต่เฮ้งตั่งเสียชีวิตแล้ว ด้วยนิสัยวู่วามปานเปลวไฟของเขา ยังคงเลือกฝ่าค่ายกลไฟ เพื่อต่อสู้กับนี้ปุกเฮียว

แป๊ะแชอีเลือกค่ายกลน้ำ เขาไม่ทราบผู้ดูแลค่ายกลน้ำเป็นใครแต่ที่หน้าค่ายกลน้ำ กลับเขียนชื่อของเขาไว้

นี่แสดงว่าเป็นการท้าทายอย่างชัดเจน

เอี๊ยบมั่งเส็กสำนึกตัวว่านางไม่แน่นักว่าจะฝ่าค่ายกลห้าธาตุได้ ดังนั้นเลือกค่ายกลแรกค่ายกลทอง

ผู้ดูแลค่ายกลทองลิ้วป้ออิง เป็นนายช่างฝีมือเลิศ ทั้งยังเป็นผู้เชี่ยวชาญสร้างอาวุธและอาวุธลับ แต่สำหรับกับเอี๊ยบมั่งเส็ก นี่หามีความสำคัญไม่

...คนผู้หนึ่งชีดชาต่อความเป็นตาย ย่อมไม่มีอันใดน่ากลัวอีก

ดังนั้นนางเดินเข้าค่ายกลทองอันแพรวพราย

ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรกมิใช่ทอง แต่เป็นน้ำ

บนพื้นที่คล้ายผิวโลหะ มีน้ำกองหนึ่ง สีน้ำใสสดยิ่ง

เอี๊ยบมั่งเส็กเดินเข้าไป พลันรู้สึกมีลำแสงชอนไชตา เมื่อเพ่งตามองกลับมองเห็นตัวเอง

...ที่แท้เงาน้ำบนพื้นสะท้อนเค้าใบหน้าของนาง

...ใบหน้านางกลับเป็นสีทอง

เอี๊ยบมั่งเส็กงามผุดผาด เย้ยหิมะให้ได้อาย ยามนี้แม้ไม่หวังมีชีวิตต่อไป แต่ก็ไม่ต้องการตายอย่างทุเรศขัดตา

...ซึ่งความจริง คนผู้หนึ่งก่อนตายไม่สนใจรูปโฉมตนเองเกินไป แต่หญิงงามกลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

...เอี๊ยบมั่งเส็กเป็นหญิงงามนางหนึ่ง

ประกายสีทองขับสะท้อนใบหน้านาง เปลี่ยนเป็นรูปเค้าอันเกรี้ยวกราดชนิดหนึ่ง

พริบตาที่แตกดื่นตะลึงลาน ภาพสะท้อนในน้ำพลันหายวับ ที่ปรากฏขึ้นแทนที่ คือแสงสีขาวอันแรงกล้า ชอนไชใส่ดลองจักษุของนาง

ยามกะทันหันเอี๊ยบมั่งเส็กลืมตาไม่ขึ้น

พริบตานั้น ปรากฏหอกยาวสามเล่ม สะท้อนประกายสีทองแพรวพราย พุ่งใส่กลางหลังนาง

เอี๊ยบมั่งเส็กลอยตัวดุจนางแอ่นถลาคลื่น พุ่งเฉียงๆ ไป คุมกระบี่แทงใส่เนินดินเล็กๆ สีแดงเข้มลูกหนึ่ง

นางแม้หลับตาลง แต่ฟังเสียงจำแนกตำแหน่งทราบว่าหอกยาวทั้งสามเล่มซัดจากหลังเนินที่เจือแร่ธาตุลูกนั้น

เสียงดังคราหนึ่ง กระบี่นี้คล้ายแทงถูกอันใด แต่เอี๊ยบมั่งเส็กไม่มีเวลาสืบสาวได้

หอกยาวทั้งสามเล่มคล้ายงูบิน พลันพุ่งวกกลับ ไล่ตามเอี๊ยบมั่งเส็กมา

เอี๊ยบมั่งเส็กไม่ทันวกกระบี่มาปิดป้อง สะกิดเท้าพุ่งถอยหอกยาวทั้งสามเล่มยังพุ่งติดตามถึงหน้าอก นางพลันหงายร่าง ดัดตัวเป็นรูปโค้ง ปล่อยให้หอกยาวทั้งสามเล่มพุ่งผ่านปลายจมูกไป

เอี๊ยบมั่งเส็กบิดตัวคราหนึ่ง เพิ่งระบายลมจากปากพลันบังเกิดเสียงหวีดหวือ หอกยาวทั้งสามเล่มหลุดจากด้าม กลับกลายเป็นหอกแหลมคมสามท่อน ซัดพุ่งมา

ครั้งนี้เอี๊ยบมั่งเส็กใช้กระบี่ทันเวลา

ปลายหอกทั้งสามท่อนถูกปัดร่วงหล่น เพิ่งตกถึงพื้น พลันบังเกิดเสียงทึบๆ สามครั้ง ปลายหอกปริแตกแยกออก กลับปรากฏเหล็กเหลี่ยมหกเล่มพุ่งออกมา

เอี๊ยบมั่งเส็กขยับกระบี่ ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่หกวง กระแทกเหล็กเหลี่ยมทั้งหกเล่มร่วงหล่นลง

มิคาดเหล็กเหลี่ยมตกถึงพื้น พลันแตกระเบิดออก กลับกลายเป็นเปลวไฟสีเขียวเข้ม พุ่งใส่เอี๊ยบมั่งเส็กดุจห่าฝน

เอี๊ยบมั่งเส็กคิดไม่ถึงหอกยาวสามเล่ม สามารถแยกออกเป็นอาวุธและอาวุธลับที่สลับซับซ้อนปานนี้ พลันแผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่เปล่งรังสีเกาะเย็นที่ขาวประดุจหยก คุกคามฝนอัคคีตกลงกับพื้นรอบกายสามเชียะ

ประกายกระบี่ขับใบหน้านางขาวกว่าเดิม ผิวพรรณขาวละลานจนผู้ตาต้องเจ็บปวดใจ

ประกายสีขาวยิ่งเจิดจ้า เอี๊ยบมั่งเส็กมองเห็นตัวเอง

นางมองเห็นตัวเองหลายตน

ที่เบื้องหน้าเบื้องหลังและด้านข้างของนาง มีคราบน้ำหลายกองส่งต้องนาง

ประกายน้ำยกตั้งขึ้น ที่แท้เป็นกระจก

กระจกสาดสะท้อนประกายกระบี่ ชอนไชดวงตาของนางจนพร่าพราย

เอี๊ยบมั่งเส็กสลัดศีรษะ ปล่อยให้ผมเผ้าปิดคลุมใบหน้า นางใช้ฟันกัดเส้นผม กางกั้นประกายสีขาว มองลอดเส้นผมออกไป

นางเห็นชัดตาว่า มีกงล้อสีทองหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กจำนวนสองใบเหวี่ยงหลุนๆ เข้าหานาง

...หรือในกงล้อทองปรากฏตัวประหลาดตนหนึ่งทะยานออกมา?

กงล้อใหญ่จัดสร้างจากโลหะ มีดุมล้อ ซี่ล้อและกงล้อ กงล้อของกงล้อเล็กมีฟันเฟือง ชั่วพริบตากลิ้งถึงข้างกายเอี๊ยบมั่งเส็ก

เอี๊ยบมั่งเส็กไม่ลงมือ ใช้ความไม่เปลี่ยนแปลงรับความเปลี่ยนแปลงทั้งมวล

มิคาดกงล้อหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กคล้ายถูกประกายกระบี่ในมือนางทั้งผูดหมุนกลิ้งมาอย่างรวดเร็ว ก่อเกิดเป็นพลังมหาศาล

เอี๊ยบมั่งเส็กไม่กล้าปะทะ รีบลอยตัวขึ้น เพิ่งทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

กงล้อคู่คล้ายถูกประกายกระบี่ดึงดูด กลิ้งเข้าหาเอี๊ยบมั่งเส็กอย่างรวดเร็ว

เอี๊ยบมั่งเส็กลอยตัวหลบเลี่ยงหลายครั้ง กงล้อใหญ่เล็กยิ่งหมุนกลิ้งยิ่งรวดเร็ว พลังที่ก่อเกิดก็ยิ่งมายิ่งใหญ่หลวง หน้าผากขาวเกลี้ยงเกลาของเอี๊ยบมั่งเส็ก ถึงกับปรากฏหยาดเหงื่อผุดพรายขึ้น

...หากเป็นเช่นนี้ต่อไป พลังอันเกิดจากการยืมแรงดึงดูดของกงล้อไม่มีวันสิ้นสุด นางคงต้องเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรงแน่นอน

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันจู่โจมกระบี่ออก

นางตกลงใจใช้ประกายกระบี่อันเกรี้ยวกราด ทำลายกงล้อใหญ่เล็กคู่นี้

มิคาดกระบี่ของนางพอแทงใส่ซี่ล้อ กลับเผชิญการต้านทานอย่างรุนแรง ความรุนแรงของพลัง แทบกดคุกคามกระบี่ในมือเอี๊ยบมั่งเส็กหักไป

เอี๊ยบมั่งเส็กรักถนอมกระบี่ ยามคับขันรีบคลายมือออก กระบี่ยาวถูกทับอยู่ใต้ล้อ กงล้อที่พิสดารทั้งคู่ค่อยหยุดชะงักลง

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันฉุกคิดถึงเมื่อสมัยน่ำปักเชี้ยว *(ระหว่าง ค.ศ.421 - 489)* โจ้วชงจือประดิษฐ์รถคันหนึ่ง ภายในติดตั้งกลไก ไม่ต้องอาศัยแรงลมแรงน้ำ และไม่ต้องใช้แรงงานมนุษย์ก็เคลื่อนไหวได้เอง กงล้อคู่นี้คล้ายหยิบยืมประกายกระบี่ของนางที่ตีจากเหล็กเย็นหมื่นปีของทะเลตังไฮ้ และแสงสะท้อนของกระจก ก่อเกิดการผลักเคลื่อน กระบี่ของนางพอหลุดจากมือ กงล้อก็หยุดนิ่งลง

พลันบังเกิดเสียงโครม ภูเขาสะท้านแผ่นดินสะเทือน นักบู๊โบราณสวมชุดเกราะสีทองแววับผู้หนึ่ง สืบเท้าย่างสามขุมเข้าหานาง

เอี๊ยบมั่งเส็กตวาดถามว่า **"เป็นตัวอะไร?"**

นักบู๊เกราะทองถูกห่อหุ้มอยู่ในชุดเกราะอันแน่นหนา ดูไปหนักอึ้งยิ่ง สุ้มเสียงที่ดังลอดออกมาก็อุดอู้ยิ่ง กล่าวว่า **"เราคือลิ้วบ้ออิง** *(ไร้ควัน)"*

เอี๊ยบมั่งเส็กคิดไม่ถึง ลิ้วบ้ออิงจะปรากฏกายในลักษณะนี้

...ชื่อที่เบาหวิวนัก คนที่หนักอึ้งนัก

ลิ้วบ้ออิงส่งเสียงจากในชุดเกราะว่า "ท่านแพ้แล้ว"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสียงเย็นชาว่า "สูญเสียกระบี่ ไม่แน่นักว่าต้องแพ้"

ลิ้วบ้ออิงสืบเท้าเข้ามา กล่าวว่า "มิหนำซ้ำต้องตายแน่นอน"

ทุกย่างก้าวของมันกว้างครึ่งวา เอี๊ยบมั่งเส็กถลันหลบ จู่โจมกระบวนท่าเตียโต้ นิ้วฝ่ามือพอจู่โจมถูกชุดเกราะ ถูกกระแทกจนข้อแขนชาด้าน ฝ่ายตรงข้ามยังดุกดามเข้ามา

เอี๊ยบมั่งเส็กหลบแล้วหลบเล่า พลันพบว่าหนทางไปถูกปิดตาย หนเทางถอยถูกเนินดินที่มีแร่ธาตุลูกหนึ่งขวางกันไว้

พริบตานั้น ประกายสีทองเจิดจ้าจนผู้คนลืมตาไม่ขึ้น ลิ้วบ้ออิงกล่าวว่า "ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ" ยกมือทองกระแทกกระหน่ำลง

เอี๊ยบมั่งเส็กกัมศีรษะทันเวลา มือทองกระแทกใส่เนินดิน หินแร่ธาตุปริแตกแยกออก กระแสลมปั่นป่วน กระพือผมเผ้าบนใบหน้าเอี๊ยบมั่งเส็กพัดพลิ้วขึ้น

ลิ้วบ้ออิงเปลี่ยนจากมือเป็นหมัด ขณะจะกระแทกลง พลันเห็นคนเบื้องหน้าสวยซึ้งงดงาม สีหน้าละห้อยทดหู่ แต่ยังแฝงแววยะเยียบเย็นชา

...คิดไม่ถึงคนฝ่าด่านกลับเป็นสตรีเช่นนี้

ลิ้วบ้ออิงพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน มือทองยกค้างไว้ ไม่อาจกระแทกลง

เอี๊ยบมั่งเส็กหลับตาลงรอความตาย ในใจบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

...ไม่ทราบแป๊ะแซอี หลวงจีนวิหคและนักพรตไม้แห้งเป็นไรแล้ว?

ค่ายกลแมกไม้

นักพรตไม้แห้งฝ่าค่ายกลไม้

นักพรตไม้แห้งที่เลือกล้งแชอูเป็นคู่ต่อสู้ เนื่องเพราะล้งแชอูก่อนที่จะมีชื่อเสียง ยังไม่ได้เข้าสังกัดตัณหาฟ้า ไม่ว่าก่อกรรมทำเข็ญใดล้วนป้ายความผิดไปที่นักพรตไม้แห้ง

...ลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ ป้ายความผิดใส่ผู้อื่น เป็นพฤติกรรมที่นักสู้ผู้กล้าไม่ลดตัวกระทำ

นักพรตไม้แห้งเดินเข้าสู่ดงไม้อันรกครึ้ม ตวาดเสียงทุ้มหนักว่า "ล้งแชอู ออกมา"

ได้ยินสุ้มเสียงเยือกเย็นเสียงหนึ่งดังว่า "เราอยู่ด้านหลังเจ้า"

นักพรตไม้แห้งหันขวับไป พริบตาที่หมุนตัว ต้นไม้โบราณที่เบื้องหน้าของเขาต้นหนึ่ง พลันปรากฏหอกโบราณท่อนหนึ่งยื่นออกจากลำต้นไม้แทงใส่กลางหลังนักพรตไม้แห้งโดยไร้เสียง

นักพรตไม้แห้งกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ยื่นนิ้วทั้งห้าตะปบใส่หอกโบราณ อีกมือหนึ่งถอนปิ่นหยกบนศีรษะลงมากรีดวูบ ต้นไม้โบราณถูกตัดขาดเป็นสองท่อนล้มครืนลง ในต้นไม้กลวงว่างเปล่า นอกจากด้ามหอกแล้ว ปราศจากเงาร่างผู้คน

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสียงเย็นชา "ท่านยังคงใช้ลวดลายอันต่ำช้าเช่นเคยออกจากด่านแล้ว"

สุ้มเสียงนั้นกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "อย่างนั้นท่านออกจากด่านเถอะ"

นักพรตไม้แห้งกระโดดปราดออกไป ที่เบื้องหน้ายังคงเป็นดงไม้แถบแล้วแถบเล่า พลันบังเกิดเสียงซ่าๆ ใบไม้ร่วงพร่างพรูกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า

นักพรตไม้แห้งพลันบังเกิดความเลื่อนลอยราวหลงทางชนิดหนึ่ง เขาเดินไปยังตำแหน่ง *"คัง"* สามก้าว ถอนเส้นผมออกมาเส้นหนึ่ง เป่าไปตามลม เร่งฝีเท้าไล่ตามเส้นผมไป รอจนเส้นผมตกถึงพื้นค่อยล่าถอยไปยังตำแหน่ง *"ซุ่ง"* เจ็ดก้าว

เมื่อเพ่งตามอง ดงไม้ยังมืดครึ้ม แว่วเสียงสัตว์ร้ายคำรามดังมา

นักพรตไม้แห้งเลิกคิ้วกล่าวว่า "ค่ายกลไม้ห้าธาตุลึกล้ำจริงๆ น่าเสียดายที่พบพานเรา" ขาดคำ ต่อยหมัดเตะเท้าออก โค่นต้นไม้ล้มระเนระนาดถากถางเป็นพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า "ล้งแชอู ท่านทำอะไรเราได้?"

ได้ยินสุ้มเสียงล้งแชอูดังจากเบื้องหน้าว่า "ผู้ใดไม่อาจทำอะไรผู้ใดกันแน่?"

เสียงขาดคำ บนต้นไม้ปรากฏหุ่นไม้ตัวหนึ่งกระโดดลงมา ใบหน้าหุ่นไม้วาดองคาพยพของคน มือถือดาบไม้เล่มหนึ่งเดินที่อเข้าหา

นักพรตไม้แห้งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ตกลง เราจะผ่าท่อนไม้นี้ แล้วค่อยจัดการท่าน"

มิคาดด้านหลังบังเกิดกระแสลมดาบดังขึ้น นักพรตไม้แห้งพุ่งโฉบไปทางซ้าย เบื้องซ้ายก็บังเกิดกระแสลมดาบดังอีกครา

นักพรตไม้แห้งทิ้งตัวลงกลิ้งร่าง แต่ด้านหลังบังเกิดเสียงดาบไล่ติดตาม นักพรตไม้แห้งใช้ปิ่นหยกต้านดาบนี้ไว้ ทะลึ่งปราดลุกขึ้นจากพื้น ที่แท้เบื้องซ้าย ขวา หน้า หลัง มีหุ่นไม้ด้านละตัว ถือดาบดุกดามเข้ามา

นักพรตไม้แห้งขบคิดอย่างเร่งร้อน พลันฉุกใจได้คิด

...เมื่อสมัยสามก๊ก มีนักประดิษฐ์เบ๊กึง ไม่เพียงคิดค้นกล้องส่องทางไกลและเข็มทิศ มิหนำซ้ำยังประดิษฐ์หุ่นไม้ที่สามารถร้องรำทำเพลงให้

น.นพรัตน์ : แปล

ฝ่าบุยก๊ก

...ภายหลังวัดเสียวลิ้มยี่อาศัยหลักการข้อนี้ จัดสร้างมนุษย์ไม้ที่สามารถลงไม้ลงมือ ใช้ทดสอบศิษย์เสียวลิ้มยี่ที่คิดลงจากเขา หุ่นไม้ที่เบื้องหน้าทั้งสี่ตัว ดูไปคล้ายจัดสร้างตามหลักการข้อนี้

นักพรตไม้แห้งพอได้คิด ก็โบกแขนเสื้อ บุกจู่โจมใส่หุ่นไม้ทั้งสี่ตัว

แต่เพลงดาบของหุ่นไม้ทั้งสี่ตัว ทั้งเกรี้ยวกราดทั้งถี่ยิบ นักพรตไม้แห้งบุกฝ่าชั่วขณะ มิเพียงฝ่าออกไปไม่ได้ มิหนำซ้ำแทบถูกดาบไม้ฟันใส่

นักพรตไม้แห้งพลันกระทืบเท้าซ้าย ร่างผอมสูงดีดพุ่งขึ้นไปดุจไม้รวกลำหนึ่ง คนลอยอยู่กลางอากาศ มือซ้ายดึงหัวหลาว มือขวาชักปลายหลาวประกบทั้งสองส่วนเข้าด้วยกัน จากนั้นปลายหลาวทั้งสองส่วนปรากฏหลาวแหลมดีดพุ่งออกมา ทั้งสี่ส่วนพอเชื่อมต่อกันมีความยาวกว่าเก้าเชียะ

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้กระทำสำเร็จในชั่วพริบตา ร่างก็ร่อนลงถึงเบื้องบนศีรษะหุ่นไม้ทั้งสี่ตัว

หุ่นไม้ทั้งสี่ตัวพากันชูดาบขึ้น คิดแทงร่างนักพรตไม้แห้งเป็นรูหลายรู

นักพรตไม้แห้งชิงจ้วงแทงหลาวยาวลง

เสียงเพียะพะสี่ครั้ง หลาวยาวแยกย้ายแทงใส่ขม่อมของหุ่นไม้ส่วนหัวของหุ่นไม้ปริแตกแยกออก ปรากฏเส้นลวด ซี่ล้อ แกนไม้และไม้ตานร่วงหลุดกระจาย

ในหุ่นไม้ทั้งสี่ตัว มีอยู่ตัวหนึ่งล้มครืนลง ยังหมุนกลิ้งไปมา อีกตัวหนึ่งแน่นิ่งไม่ไหวติง อีกสองตัวกลับควงดาบฟาดฟันกันเอง

พริบตาที่นักพรตไม้แห้งโผพุ่งกายขึ้น คำนวณศูนย์กลไกของหุ่นไม้เป็นมั่นเหมาะ หลาวยาวจู่โจมทำลายศูนย์กลไกของหุ่นไม้

นักพรตไม้แห้งทิ้งตัวลงกับพื้น พลันปรากฏลำต้นไม้ท่อนแล้วท่อนเล่าถล่มถมทับใส่ บังเกิดเสียงดังปานอสนีบาตทลาย

นักพรตไม้แห้งใจสั่นสะท้าน คิดเกร็งลมปราณโผพุ่งกายขึ้น แต่พายุหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน ใบไม้รอบข้างร่วงพร่างพรูลงมา

ริมขอบของใบไม้ทุกใบ สะท้อนประกายสีครามชนิดหนึ่งแสดงว่าเป็นอาวุธลับอาบยาพิษ

นักพรตไม้แห้งตัดสินใจในบัดดล พุ่งโฉบไปยังไม้ท่อนหนึ่งกลิ้งตัวตามท่อนไม้นั้น

เขาแนบตัวบนท่อนไม้ คล้ายกลับกลายเป็นกิ่งไม้แห้งท่อนหนึ่ง ท่ามกลางท่อนไม้ถล่มทลาย เขาก็กลับกลายเป็นไม้ท่อน มิหนำซ้ำแขนขาฝังติดกับลำต้นไม้ ซุกตัวอยู่ในเนื้อไม้ ไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างไร

ล้งแชอูเห็นนักพรตไม้แห้งถูกลำต้นไม้ท่อนหนึ่งเกี่ยวล้มลง จากนั้นนักพรตไม้แห้งก็สาบสูญไป

มันไม่ทราบนักพรตไม้แห้งตายแล้วหรือไม่ จวบกระทั่งท่อนไม้สุมซ้อนทั่วพื้นดิน ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด

มันได้แต่สะกดกลั้นใจรอต่อไป

แต่ในที่เกิดเหตุยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด

...หรือนักพรตไม้แห้งก็รู้จักวิชาไม้ล่องหน?

ในที่สุด ล้งแชอูไม่อาจสะกดกลั้นใจ ปรากฏตัวออกไปดู

นักพรตไม้แห้งคิดล่อลวงให้ล้งแชอูออกมา

ตอนนี้ตลอดทั้งร่างของท่าน แม้แต่สีผิว รูปลักษณะก็หลอมกลืนกับเนื้อไม้

ในที่สุดท่านรอจนพบล้งแชอู

คนหน้าเขียวซีด ลำตัวออกเหลืองผ้หนึ่งวบผ่านไป

นักพรตไม้แห้งเกาะกุมโอกาสนั้นแทงหลาวยาวออก แทงถูกล้งแชอู

ขณะเดียวกัน กลางหลังของท่านก็ถูกจู่โจมทำร้าย

นักพรตไม้แห้งพลันรู้สึกตัว ตวัดมือฟาดใส่ขม่อม ใช้วิชาปิดจุดสกัดตำแหน่ง กระแทกขม่อมตัวเอง

นักพรตไม้แห้งใช้ลมปราณไม้แห้งทันเวลา ดังนั้นรับท่าจู่โจมทำร้ายที่ได้ ถลาไปเบื้องหน้าสามก้าว พลันหันขวับกลับไป ตวาดว่า "ไสหัวออกมา" ขาดคำ ซัดปิ่นหยกใส่ใบไม้แห้งกองหนึ่ง

เห็นใบไม้แห้งบนพื้นพัดพลิ้วขึ้นมา ล้งแชอูกลับซ่อนตัวอยู่ใต้ใบไม้

ที่แท้ "ล้งแชอู" ที่ท่านทิ่มแทงสังหาร เพียงเป็นหุ่นไม้รูปคนตัวหนึ่ง

ล้งแชอูเห็นนักพรตไม้แห้งถูกลอบทำร้าย ยังยืนหยัดไม่ล้มลงก็แทบตื่นตะลึงลานเช่นกัน

ทั้งสองยืนประจันหน้ากันชั่วขณะ กลางอากาศพลันบังเกิดเสียงพึ่บพั่บแต่ใหญ่ตัวหนึ่งบินวนลงมา จะงอยปากเหล็กจิกใส่นักพรตไม้แห้ง

นักพรตไม้แห้งใจหายวาบ กวัดแกว่งปิ่นหยกตีโต้ ค่อยทราบว่าแต่ประหลาดตัวนี้เป็นนกไม้ตัวหนึ่ง

...ตามตำร่ำลือ ลู่ก๊กกงเคยใช้ไม้ไผ่จัดสร้างเป็นนกไม้ตัวหนึ่ง บินอยู่กลางหาวได้สามวัน ต่อมาบักจื้อก็เคยจัดสร้างตัวหนึ่งแต่บินอยู่ได้เพียงหนึ่งวัน

นักพรตไม้แห้งคิดไม่ถึงในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ จะเผชิญ "*นกไม้*" เยี่ยงนี้ตัวหนึ่ง

นอกจากนกไม้ ยังมีวัตถุบินได้ที่ทำจากไม้ คล้ายผึ้งและหนอนบินหลายสิบตัว บินจู่โจมใส่ไม่หยุดยั้ง

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ล้งแชอูยังไม่ได้ลงมือ

มันแสดงว่ารอโอกาสจู่โจมสังหาร

นักพรตไม้แห้งทราบว่าตนเองตกเป็นเบี้ยล่าง หวนนึกถึงแป๊ะแชอีและเอี๊ยบมั่งเส็ก ไม่ทราบพวกเขาเป็นอย่างไร?

ด้วยความผูกพันฉันสหาย นักพรตไม้แห้งห่วงใยกังวลหลวงจีนวิหคเหินที่สุด

หลวงจีนวิหคเหินฝ่าด่ายกลไฟ

...ไม่ทราบเขาเป็นอย่างไร?

หลวงจีนวิหคเหินเผชิญอัคคีเผาผลาญ

ท่านจิตใจร้อนระอุ แต่กลัวความร้อนที่สุด

ท่านบุกเข้าค่ายกลไฟ รู้สึกร้อนอบอ้าวสุดทนทาน ตั้งตะเบ็งเสียงร้องว่า "นี้ปุกเฮียว เรามาแล้ว ไสหัวออกมาเถอะ"

ไม่ว่าร่ำร้องอย่างไร เปลวไฟยังลุกไหม้ ใต้พื้นดินบังเกิดเสียงเพียะพะ แต่ไม่มีผู้คนแม้แต่เงา

หลวงจีนวิหคเหินไม่อาจทนทานต่อไป เปลื้องจีวรออกมาร้องว่า "นี้ปุกเฮียว เจ้ายังไม่ออกมา ดูว่าเราจะให้อภัยเจ้าหรือไม่?"

ไม่ทันขาดคำ ในเปลวไฟพวยพุ่งดอกไม้ไฟเป็นพุ่มพวงหลายหลากมากสีสัน เจิดจ้าจนผู้คนแทบลืมตาไม่ขึ้น

หลวงจีนวิหคเหินพึมพำว่า "ที่แท้นี้ปุกเฮียวเชิญเรามาดูดอกไม้ไฟ"

มิคาดดอกไม้ไฟเบ่งบานเต็มที่ พวยพุ่งเป็นเกาทัณฑ์อัคคีแถวละสิบดอก ยิงใส่หลวงจีนวิหคเหินโดยพร้อมเพรียง

หลวงจีนวิหคเหินร้องเสียงพิกล ชักขวานคู่ออก ควงเป็นประกายสีขาวสองกลุ่ม

เกาทัณฑ์อัคคียิงถึงกลางคันก็แตกระเบิด ร่วงหล่นลงสู่พื้นไม่อาจทำร้ายหลวงจีนวิคเหินได้

มิคาดเกาทัณฑ์อัคคีจู่โจมไร้ผล ก็กลับกลายเป็นนกอัคคีตัวแล้วตัวเล่า พุ่งฉวัดเฉวียนเวียนวน รุกไล่จนหลวงจีนวิหคเหินมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

หลวงจีนวิหคเหินทางหนึ่งควงขวาน ทางหนึ่งร้องว่า "นี้ปุกเฮียว รีบเก็บนกอัคคีที่น่าชังเหล่านี้กลับไป พวกเราพิสูจน์ฝีมือกันสักครา"

ได้ยินสุ้มเสียงเยือกเย็นเสียงหนึ่งดังว่า "นี่คือชิ้งฮ้วยปวยอา *(อีกาอัคคี)* สามารถเผาท่านกลายเป็นนกอัคคีตัวหนึ่ง"

หลวงจีนวิหคเหินขู่คำรามว่า "เจ้าเข้าใจว่าเรากลัวเจ้าหรือ?" ขาดคำซัดขวานคู่หลุดจากมือ

ขวานคู่บินวนอยู่กลางอากาศ พุ่งไปที่ใด อีกาอัคคีถูกฟันแยกเป็นหลายเสี่ยง บ้างถูกกระแทกร่วงหล่นลงสู่พื้น

พลันบังเกิดเสียงพึ่บ เปลวอัคคีม้วนเข้ามา หลวงจีนวิหคเหินกลิ้งตามพื้น แทบถูกเปลวอัคคีลวกทำร้าย

พอกระโดดปราดขึ้น รู้สึกว่าเหนียวเหนอะดำมะเมื่อม ที่แท้พื้นดินที่หลวงจีนวิหคเหินยืนอยู่ตอนนี้ ปรากฏน้ำมันสีดำชนิดหนึ่งไหลซึมออกมา

ได้ยินนี้ปุกเฮียวหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า “วันนี้เราจะลิ้มลองรสชาติของนกอัคคีชุบน้ำมันดู”

ขาดคำเปลวไฟพวยพุ่งเป็นทาง พอสัมผัสถูกน้ำมันสีดำก็กลับกลายเป็นเปลวอัคคีอันร้อนแรง บังเกิดเสียงระเบิดสะท้านแก้วหูดังขึ้น

หลวงจีนวิหคเหินพบว่า พื้นใต้เท้าล้วนเป็นเปลวอัคคี ไม่อาจหยั่งเท้าได้ ขณะจะพุ่งโฉบออกไป รอบบริเวณกลับถูกอัคคีล้อมไว้

หลวงจีนวิหคเหินร่างเปื้อนน้ำมันดำ ขอเพียงถูกสะเก็ดไฟแลบเลียใส่แม้แต่จะดับลงได้ มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

พลันบังเกิดเสียงดังหวีด ลูกกลมสีดำที่สยงฟ้าเกาะข้างติดปีกลูกหนึ่งพุ่งมา หลังลูกกลมยังมีสะเก็ดไฟแลบพุ่ง

หลวงจีนวิหคเหินไม่ทราบเป็นอะไร ดังนั้นยื่นมือหมายรับไว้

ลูกกลมสีดำนี้เป็นจิ้นเทียนลุ้ย หากแม้นหลวงจีนวิหคเหินรับไว้ ต้องถูกระเบิดเป็นผุยผงแน่นอน

ที่น่าประหลาดคือ หลวงจีนวิหคเหินกลับประหวัดนึกถึงนักพรตไม้แห้ง แป๊ะแชอีและเอี๊ยบมั่งเส็ก

ตามเหตุผลท่านสมควรห่วงใยกังวลนักพรตไม้แห้งที่สุด แต่ตอนนี้เพราะถูกความร้อนรุมเร้า ดังนั้นประหวัดนึกถึงแป๊ะแชอี

...แป๊ะแชอีฝ่าค่ายกลน้ำ อย่างน้อยค่ายกลน้ำสมควรเย็นชุ่มฉ่ำกว่าที่นี่มากนัก

หุ่นคะหุนดั่งสายน้ำ

ค่ายกลน้ำเย็นชุ่มฉ่ำกว่าค่ายกลไฟจริง

แป๊ะแซอีเย็นเยียบจับขั้วหัวใจ แม้แต่แขนขาล้วนเย็นเฉียบ

ความรู้สึกเช่นนี้คล้ายปลาตัวหนึ่งแหวกว่ายในสายธาร พลันพบว่า สายน้ำพลันแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง ตัวเองถูกฝังอยู่ในซอกน้ำแข็ง

แป๊ะแซอีไม่กลัวน้ำ มันความจริงมีความเชื่อมั่นต่อการฝ่าค่ายกลน้ำ พอเข้าสู่ค่ายกลน้ำ แป๊ะแซอีถึงกับตะลึงลานต่อทิวทัศน์อันตระการ

ที่นี้อยู่ใกล้กับสายธาร สองฟากฝั่งเขียวชอุ่ม ผนังผาสูงชันยันตราย สายน้ำกระแทกใส่หินผา บังเกิดเสียงสั่นขวัญสะท้านวิญญาณ

ที่นี้มีทางเดินเพียงสายเดียว เลียบกับผนังผา ต้องกระโดดข้ามแก่งหินบนผิวน้ำไป เพียงแค่สายน้ำบัดเดี๋ยวเร็ว บัดเดี๋ยวช้า แก่งหินทอดระยะไม่เท่ากัน อาจพลาดพลั้งตกลงในสายน้ำเชี่ยวกรากได้ทุกเมื่อ

บนผนังผาสูงชัน สลักอักษรใหญ่โตสะดุดตา **"ผาลาดชันโลดคลื่น"**

แป๊ะแซอียิ้มพลางเอื้อนโคลงกลอน กระโดดขึ้นลงสามคราก็บรรลุถึงกลางน้ำ หยั่งเท้าข้างหนึ่งบนแก่งหิน

ด้วยวิชาตัวเบาของเขา ยังไม่เห็นผาลาดชันโลดคลื่นนี้อยู่ในสายตา

ยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงนุ่มนวล ฟังดูระรื่นหูของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า *"จากกันนับร้อยวัน นานเนิ่นถึงบัดนี้ ฝันรักแหลกสลาย มีใครรู้ใจเรา?"*

แป๊ะแซอีพอฟัง คล้ายถูกน้ำแข็งราดรดลงยังศีรษะ แทบพลัด

ตกลงในสายน้ำเชี่ยว ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาว พึมพำว่า **"เชี่ยวฮึง** *(ฮึงน้อย)...ท่านคือเชี่ยวฮึง?"*

สุ้มเสียงนุ่มนวลนั้นดังว่า "ท่านยังจำเราได้?"

เห็นบนแท่นศิลากว้างประมาณสามวาที่ห่างไป ปรากฏสตรีชุดขาวราวหิมะ ผมเผ้าดำขลับดั่งม่านราตรีนางหนึ่งแสดงตนขึ้น

แป๊ะแชอีสะท้านอีกครา ร้องโพล่งว่า **"เช้งเคียก เป็นท่านจริงๆ"**

สตรีชุดขาวสายตานุ่มนวล รูปกายอวบอัด สองข้างแก้มแดงระเรื่อ อิริยาบถอ่อนช้อย มีใช่บันดาลให้ผู้คนเวทนา มีใช่บันดาลให้ผู้คนใจแหลกสลาย หากแต่สะกิดความรักความใคร่ของผู้คนขึ้น

แป๊ะแชอีทอดถอนใจยาว กล่าวว่า "เราเข้าใจว่า...ไม่อาจพบพานท่านอีก"

สตรีชุดขาวกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "พบพานมิสู้อย่าได้พบ มีรักเข้าใจว่าไร้รัก ไม่พบมิใช่ประเสริฐยิ่งกว่าทรอกหรือ?"

แป๊ะแชอีกระโดดโลดข้ามแก่งหินสามก้อนในอึดใจเดียว กล่าวว่า "เช้งเคียก ท่านเปลี่ยนไป"

สตรีชุดขาวพลันสะอึกสะอื้นเบาๆ แต่สุ้มเสียงยังนุ่มนวลน่าฟังดุจเดิมว่า "เราเข้าใจว่ากงจื้อลืม...ลืมสตรีอาภัพ **ฮึงเช้งเคียก** *(ขลาดเขลาต่อรัก)* แล้ว"

แป๊ะแชอีข้ามแก่งหินก้อนแล้วก้อนเล่า กล่าวว่า "เช้งเคียก เมื่อพบท่านอีก เราแทบขลาดเขลาในรักจริงๆ"

ฮึงเช้งเคียกอดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า "กงจื้อ เราเป็นหญิงอาภัพในโฉมสะคราญที่ท่านรู้จัก เราโง่เขลาที่สุด ยากไร้ที่สุด ทั้งทอผ้าไม่เป็น ร้องเพลงไม่เป็น ท่านยังจำเราได้?"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "โฉมสะคราญมีอยู่เกลื่อนกล่น เรามีรักต่อท่านลึกล้ำที่สุด" ถลันวูบอีกครา ก็บรรลุถึงเบื้องหน้าฮึงเช้งเคียก ฮึงเช้งเคียกไม่สูงเท่าใด เพียงสูงแค่อกแป๊ะแชอี ปอยผมนางถูกลมโชยพัดพลิ้วลูบไล้

ก่อนตายแป๊ะแชอี

แป๊ะแชอีจิตใจพลุ่งพล่าน บีบไหล่ฮึงเช้งเคียก เนื่องเพราะใช้กำลังเกินไป ใบหน้าฮึงเช้งเคียกปรากฏริ้วรอยเจ็บปวดเล็กน้อย แต่ยิ่งสั่นไหวจิตใจแป๊ะแชอีกว่าเดิม

แป๊ะแชอีใช้ริมฝีปากเสียดสีกับผมเผ้าบนหน้าผากของนางเบาๆ ฟึมพำว่า *"เพราะเหตุใด เพราะเหตุใด..."*

"เพราะเหตุใด อะไร?"

"ตอนแรกเหตุใดท่านไปจากเรา?"

แป๊ะแชอีกรุ้งกริ่งกรุยกราย เด็ดดอกไม้ริมทางนับมิถ้วน เมื่อแรกพาเฮึงเช้งเคียก นางกลับอยู่ในซ่องนางโลมแห่งหนึ่ง

ตอนนั้นนางดื่มจนเมามาย ทั้งหัวร่อ ทั้งร้องไห้ แบะปกเสื้อเผยเห็นเนื้อนอกขาวผ่อง ชายเสเพลฝูงหนึ่งกำลังแทะโลมนาง เอารัดเอาเปรียบนาง

แป๊ะแชอีอยู่ในที่เกิดเหตุ ขับไล่ชายเสเพลฝูงนั้นไปโดยง่ายดาย

มันพานางกลับห้องพักโรงเตี๊ยม กดร่างนางอยู่ในน้ำ ใช้น้ำเย็นขับไล่ความเมามายของนาง

แป๊ะแชอีไม่ใช่วิญญูชน และไม่ใช่คนตายด้าน แต่มันไม่คิดฉวยโอกาสที่ผู้อื่นเมามายยึดครองนาง มิหนำซ้ำจากปากคำหญิงรับใช้ของนางทราบว่าสตรีนางนี้ถูกบุรุษที่ปราศจากความรับผิดชอบผู้หนึ่งสลัดทอดทิ้ง

มันตกลงใจแก้ไขนางฟื้นคืนสติ ให้นางทราบว่าระหว่างที่เมามายต้องจ่ายค่าตอบแทนมากมายเพียงไหน

แต่เมื่อนางเปิยกชุ่มโชก หัวใจของมันถึงกับเต้นถี่เร็ว นางยังไม่สร่างเมา เอนกายกับผนังห้อง หน้าแหงนเงยเล็กน้อย เผยอริมฝีปากเหมือนปรือ คล้ายกับจะกัดกร่อนวิญญาณผู้คน

แป๊ะแชอีรู้สึกตัวว่าตนเองไม่มีขันติข่มกลั้นดังที่คาดคิดไว้ ดังนั้นจึงแยกออกจากห้องในบัดดล

ขณะที่มันล่าถอยออกไป ในใจบังเกิดความคิดหักล้างอย่างรุนแร
แต่ในที่สุดยังล่าถอยออกไป

ก่อนออกจากห้อง แป๊ะแชอีอดเหลียวมองนางแวบหนึ่งมิได้

การเหลียวมองครั้งนี้ พบว่าฮึงเช้งเคียกศีรษะตกห้อยลง คล้ายกั
จะหลับใหล แต่สองแก้มถูกเผาจนแดงก่ำ มุมปากแฝงริ้วรอยของความ
ต้องการชนิดหนึ่ง

...ที่แท้ชายเสเพลฝูงนั้นใช้ยาปลุกสวาทต่อนาง

แป๊ะแชอีลอบด่า *"สมควรตาย"* ในใจ แต่เมื่อเหลียวมองนางหัวใจ
ฟุ้งซ่านขึ้นมา

เห็นปกเสื้อที่เปียกชุ่มของฮึงเช้งเคียก เผยปลายยอดสีแดงทั้งสอ
จุดรำไร หลังจากนั้นแป๊ะแชอีต้องตกอยู่ในภวังค์สับสนเลอะเลือนและคลุ้มคลั่
ฟั่นเฟือน

มันเพียงจำได้ว่า ฮึงเช้งเคียกผลักไสมัน หยิกข่วนมัน หอบ..
หายใจเล็กน้อย ครวญครางอย่างแผ่วเบา ตัดพ้อว่า *"ท่านไหนเลยทำต่อเร
เช่นนี้ ท่านไหนเลยทำต่อเราเช่นนี้ได้..."*

แป๊ะแชอีไม่ตอบคำ และไม่หยุดการเคลื่อนไหว

เมื่อมันหยุดชะงักลง ฮึงเช้งเคียกก็หวีสางเกล้าผมเผ้า สีหน้
เคร่งขรึมสำรวม จนผู้คนไม่กล้ารุกรานกล้ำกราย กระทั่งเหลือบแลยังไ
เหลือบแลมัน ก็เดินออกไป

แป๊ะแชอีเรียกรั้งนางไว้ แต่ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

มันนึกเสียใจต่อการกระทำเมื่อคืน เข้าใจว่ารอให้นางฟื้นคืนส
ค่อยอธิบายต่อนาง ทั้งกริ่งเกรงอีกฝ่ายหนึ่งรบเร้าพัวพันยากที่จะสลัดหลุดไ

คิดไม่ถึงฮึงเช้งเคียกจากไปอย่างเย็นชา คล้ายไม่ได้เกิดเรื่องอะไ
ถือว่าเหตุการณ์เมื่อคืนเป็นเพียงความฝันดื่นหนึ่ง

แป๊ะแชอีเรียกรั้งนางไว้ ตะกุกตะกักเล่าเหตุการณ์เมื่อคืน กล่าวว่
"เราต้องการให้ท่านรั้งอยู่"

น.นพรัตน์ : แปล

ฮึงเช้งเคียกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เรารั้งอยู่ทำอะไร?"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "หรือท่านลืมรักเมื่อคืนแล้ว?"

ฮึงเช้งเคียกกล่าวว่า "นั่นเป็นเหตุการณ์หลังเมามาย เมามายเริงสวาทฟื้นตื่นต่างแยกจาก ชีวิตคนยากจะมีวันแจ่มใส ท่านไม่ต้องถือเป็นจริงเป็นจังไป"

แป๊ะแชอีกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด"

ฮึงเช้งเคียกกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า "มีอันใดไม่ได้ สตรีที่ท่านรัก ท่านล้วนดูแลนางไปชั่วชีวิตหรือ?"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "ท่านผิดแผกไป"

ฮึงเช้งเคียกแค่นหัวร่อกล่าวว่า "มีอันใดผิดแผก เพียงแต่เป็นรักชั่วข้ามคืน ความรักไร้ตัวตน หนึ่งโผผินขึ้นเหนือ หนึ่งโบยบินลงใต้"

แป๊ะแชอีขุ่นแค้นสุดระงับ ตวัดมือตบหน้านางดังฉาดใหญ่ ชี้หน้าตวาดว่า "นางแพศยา เสียทีที่เราจริงใจต่อท่าน"

ฮึงเช้งเคียกเงยหน้าขึ้น น้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม กล่าวว่า "คำพูดของท่านเป็นความจริง?"

แป๊ะแชอีร้องอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านเข้าใจว่าเรากล่าวแปลกปลอมหรือ?"

ฮึงเช้งเคียกพลันกุมมือของเขา จุมพิตหลังมือคราหนึ่ง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ท่านเมื่อจริงใจ เราก็จริงใจ" พลางกัดนิ้วก้อยของเขาคำหนึ่งถามว่า "เจ็บหรือไม่?"

แป๊ะแชอีกลับเป็นฝ่ายฉุดดึงมือนาง เห็นนางกลอกตาหยาดเยิ้มเปี่ยมประกายความรัก ยามกะทันหันไม่อาจกล่าวกระไรได้

หลังจากนั้นแป๊ะแชอีเขียนคิ้ว แต่งกลอน คลอเคลียอยู่กับฮึงเช้งเคียก ฮึงเช้งเคียกโอนอ่อนผ่อนตาม ปรนนิบัติเขาอย่างนุ่มนวล ครองชีวิตอย่างสุขสม

แต่รักเข้มข้นคงอยู่เพียงสามวัน เช้าวันที่สี่แป๊ะแชอีตื่นขึ้นมาก็สูญเสียนาง ไม่พบพานนางอีก

ดังนั้นแป๊ะแชอีถูกความรักลึกล้ำกัดกร่อนกินใจ ไม่มีที่ฝากฝัง ไม่มีที่ระบาย

คิดไม่ถึงที่ผาสูงชันโลดคลื่น มันกลับพบพานนาง

ฮึงเช้งเคียกกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เราไม่ไป ท่านจะรังเกียจเรา"

แป๊ะแชอีโอบกอดนางโดยแรง กล่าวว่า "ท่านไฉนโง่งมปานนี้ ท่านไฉนโง่งมปานนี้?"

ฮึงเช้งเคียกถูกกอดรัดจนหายใจไม่ออก ต้องหอบหายใจเบาๆ สีหน้าปรากฏแววยวนยั่ว กล่าวว่า "ท่านจึงโง่งม"

แป๊ะแชอีเห็นนางเผยอปากพริ้มพราย ต้องบังเกิดความรักจับใจ ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากนาง

ฮึงเช้งเคียกบิดเอวอ้อนแอ้นดิ้นรน ทางหนึ่งส่งเสียงอู้อี้ว่า "ท่านไม่อาจทำต่อเราเช่นนี้ ท่านไม่อาจทำต่อเราเช่นนี้..."

แป๊ะแชอีพลันถอนริมฝีปากออกมา ให้นางพักผ่อนหอบหายใจ กล่าวว่า "คำพูดนี้ท่านกล่าวเมื่อสามปีก่อนแล้ว"

ฮึงเช้งเคียกหน้าแดงวูบ แดงจนผู้คนใจวาบหวิว แป๊ะแชอีต้องสวมกอดนางอีกครา กล่าวว่า "เซี่ยวฮึง เรา..." มันไม่ได้กล่าวต่อ

เนื่องเพราะความรักอันระอุอุ่นเต็มอกของมัน ถูกอาวุธเยียบเย็นราวน้ำแข็งตัดขาดสะบั้น

มีดสั้นที่เย็นเฉียบเล่มหนึ่งปักใส่ท้องน้อยของมันจนหมดสิ้น

แป๊ะแชอีแทบไม่ยอมเชื่อ ร้องว่า *"ท่าน..."*

ฮึงเช้งเคียกยื่นมือออกจากในแขนเสื้อ ในมือเพิ่มกระบี่เยียบเย็นเล่มหนึ่ง สะบัดวูบหนึ่ง ฟันเท้าทั้งสองของแป๊ะแชอีขาดสะบั้น ค่อยกล่าวว่า "ท่านไม่ทราบกำลังฝ่าค่ายกลน้ำหรือ? เมื่อถึงค่ายกลน้ำ ไหนเลยชะล่าใจปานนี้ได้? ท่านเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง ล้วนเป็นความรักฟุ่มเฟือยทำร้ายท่าน ซุนวูว่าไว้ *'แรกเริ่มดั่งหญิงบริสุทธิ์ ศัตรูเปิดช่องว่าง ต่อมากลับกลายเป็นกระต่าย*

น.นพรัตน์ : แปล

เปรียว ศัตรูไม่ทันต้านทาน' เราไม่ทันผลักดันค่ายกลน้ำ ค่ายกลน้ำในจิตใจ ท่านก็ทำลายความคิดต่อสู้ของท่านไป"

...แป๊ะแชอีมีปมเด่นที่วิชาตัวเบา

...แต่ตอนนี้เท้าทั้งสองของมันล้วนขาดสะบั้น

แป๊ะแชอีกล่าวอย่างยากเย็นว่า "คราก่อนท่าน...ไฉนไม่ลงมือ?"

"ฆ่าท่านเมื่อสามปีก่อน ไม่มีคุณค่าใด ไยต้องให้เราฮวยเลียะตุ้งลงมือ แบบฉบับของเราคือ โปรยหว่านเมล็ดพืชก่อน รอเก็บเกี่ยวผลในวันหน้า"

แป๊ะแชอีหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า "ที่แท้ท่านคือฮวยเลียะตุ้ง..."

"เราคือขิบเอี้ยงแทะนึ่ง *(สตรีดูดสุริยัน)* แห่งตำหนักตัณหาฟ้า ซึ่งความจริงนอกจากคนโฉดเขลาที่อวดฉลาดเช่นพวกท่าน อื่นๆ ล้วนทราบว่าเราเป็นใคร"

"ท่าน...อำมหิตนัก"

ฮึงเช้งเคียกกล่าวว่า "ท่านยังมีคำสั่งเสียใด?"

แป๊ะแชอีขู่คำรามว่า "เราต้องการให้ท่านตาย"

มันโบกแขนเสื้อ สาดซัดอาวุธลับรูปใบไม้กลุ่มหนึ่งออก

พลันปรากฏคลื่นลูกใหญ่สาดซัดใส่แท่นหิน ม้วนแป๊ะแชอีที่ขาขาดไปในเกลียวคลื่น กลืนหายไปในบัดดล

หลังระลอกคลื่นถดถอย ฮึงเช้งเคียกยังอยู่บนแท่นหิน

นางฟุบกายบนแท่นหิน ถูกน้ำสาดซัดใส่ร่าง เสื้อผ้าสีขาวบริเวณต้นแขนและเท้าของนาง ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

อาวุธลับรูปใบไม้ทั้งสองใบ ยังฝังอยู่ในเลือดเนื้อ

แป๊ะแชอีก่อนตายซัดอาวุธลับออก ย่อมเกรี้ยวกราดเหนือธรรมดา ทำเสียดายเป็นการจู่โจมคราครั้งสุดท้าย

หากว่ามันยังมีอาวุธลับ ฮึงเช้งเคียกไม่แน่ว่ารับไว้ได้

ฮึงเช้งเคียกใช้สายตาส่งแป๊ะแชอีกลืนหายกับเกลียวคลื่น พลันหลั่งน้ำตาออกมา พึมพำว่า "แชอี ท่านตกเป็นทาสรัก เราไยมิใช่เช่นเดียวกัน?

เพียงแต่บทของเราคือสตรีชั่วร้ายที่ไร้คุณธรรมไร้น้ำใจ บทของท่านคือ
ชายโฉดเขลาที่กรุ้งกริ่งกรุยกราย เพียงนี้เท่านั้น..." กล่าวไปกล่าวไป กลั
สะอึกสะอื้นออกมา

ตราตับอันเป็นตาย

ฆาทิตย์บ่ายคล้อย สนธยาใกล้กราย

ลี้โป่วอีมองดูแสงสีสนธยาที่ยังแรงกล้า เมื่อส่องต้องร่าง ยังรู้สึกเป็นแสบปวดร้อน

...ต้องเร่งเร็วที่สุด

ลี้โป่วอีร้องเร่งรัดตัวเองในใจ

ขงเบ้งอธรรมให้เซ็นเงสี คุระริวเด็นฝึกค่ายกลห้าธาตุ จากนั้นยืดตรงแทน อาศัยเอี๊ยบมั่งเส็ก หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง แป๊ะแซอี๋ ทั้งสี่ยากจะบุกบั่นทะลวงฝ่าได้

...สามารถยืนหยัดได้ถึงตอนนี้หรือไม่ ยังเป็นปัญหา

ลี้โป่วอีอดร้อนใจมิได้ แต่พอเข้าสู่ค่ายกลดิน ก็สงบจิตระงับใจ บังคับสติสำนึกแจ่มใส ปราศจากความคิดวอกแวกวุ่นวาย

...คิดรับมือยอดฝีมือเช่นขงเบ้งอธรรม หากไม่สงบจิตสงบใจต้องตายแน่แท้

ลี้โป่วอีจับตาดูพื้นที่ทุกตารางนิ้ว หญ้าทุกต้น ไม้ทุกท่อน หินทุกก้อน ความสงบและเคลื่อนไหวทุกประการในค่ายกลดิน

...ค่ายกลไฟใช้อัคคีจู่โจม ค่ายกลน้ำใช้น้ำจู่โจม ค่ายกลทองใช้ทองจู่โจม ค่ายกลไม้ใช้ไม้จู่โจม แต่ค่ายกลดินไม่แน่ว่าใช้ดินจู่โจม

ค่ายกลดินย่อมมีดิน แต่ไม่มีใดพิเศษพิสดาร

ลี้โป่วอีจิตใจหนักอึ้ง คิดไม่ถึงค่ายกลดินไม่มีอันใด มีแต่พื้นดินอันรกร้าง

แต่ลี้โป่วอีรู้สึกถึงรังสีฆ่าฟันของพื้นดินแถบนี้

...รังสีฆ่าฟันนี้เพียงพอกับการฆ่ามดปลวกมอดแมลง บังคับวิหค กลางฟ้าร่วงหล่น เร่งเร้าดอกหญ้าเหี่ยวเฉา

ดังนั้นลี้โป่วอีพอเข้าสู่ค่ายกล ก็ช่วงชิงพื้นที่เป็น

"พื้นที่เป็น" ที่ว่า คือพื้นตำแหน่งพิเศษในพื้นที่หนึ่ง พื้นตำแหน่งพิเศษนั้นย่อมไม่มีจุดเด่นใด มิหนำซ้ำให้ความรู้สึกแก่ผู้คนแตกต่างกันไป สมมติ เช่นมีบ้างบางคนโยกย้ายไปต่างถิ่น รู้สึกไม่สมมาดปรารถนาทุกประการ ร่างกายไม่สบายโดยไร้สาเหตุ แต่กับคนบางคน กลับสมมาดปรารถนาทุกเรื่องราว จิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส

ผู้คนเปรียบอาการนั้นว่า "ไม่ถูกกับดินน้ำ"

ซึ่งความจริง สภาพเช่นนี้ไม่เพียงจำกัดที่การโยกย้ายสถานที่ ต่อให้ขึ้นสู่หอสูง เข้าสู่ห้องหลังหนึ่ง ยังบังเกิดสภาพเช่นนี้ เพียงแต่ความรู้สึกไม่รุนแรงเท่านั้น

สภาพของฮวงซุ้ย ผู้คนมักเรียกว่า *"กลิ่นอายอับมงคลรุนแรงไป"* ลักษณะของ *"พื้นที่เป็น"* ขึ้นอยู่กับพื้นภูมิประเทศ และความเหมาะสมของแต่ละแห่ง

เมื่ออยู่ในค่ายกล การช่วงชิง *"พื้นที่เป็น"* มีความสำคัญเทียบเท่ากับจับต้ามดาบของดาบเล่มหนึ่งได้หรือไม่

แต่ *"พื้นที่เป็น"* ไม่คล้ายด้ามดาบที่เกาะกุมได้โดยง่ายดาย การช่วงชิง *"พื้นที่เป็น"* รุกคุกคามฝ่ายตรงข้ามเข้าสู่ *"พื้นที่อับ"* ค่อยบีบคั้นรูเข้าสู่ *"พื้นที่ตาย"* เป็นเรื่องสำคัญในตำราพิชัยสงคราม

ลี้โป่วอีกระโดดปราดไป กลับเห็นบนพื้นมีหินเล็กๆ อยู่ก้อนหนึ่ง

หินก้อนนี้ความจริงไม่ขัดตา แต่คำนวณจากภูมิประเทศ ทำให้การช่วงชิง *"พื้นที่เป็น"* ของลี้โป่วอีเปลี่ยนผันไป สูญเสียความมีเปรียบโดยสิ้น

เฟิง

ลี้โป่วอียกเท้าเตะออก คิดเตะหินเล็กๆ ก้อนนี้พันไป

หินก้อนนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่คล้ายหนักถึงพันชั่ง เท้าของลี้โป่วนี้แสบเตะไม่พัน

ลี้โป่วอีก้มกายลง ใช้นิ้วทั้งห้าบีบเค้นก้อนหิน แต่ก้อนหินคล้ายงอกรากอยู่ในดิน ต้องกระชากผิวดินทั้งผืนขึ้นมา จึงแกะออกมาได้

ลี้โป่วอีขณะจะถอนดึง พลันบังเกิดเสียงฉี่ ก้อนหินพวยพุ่งสายน้ำแตกมา

ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง สายน้ำสะท้อนประกายเจ็ดสี

ลี้โป่วอีหงายร่างดีลังกา ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ สะกิดเท้าพุ่งแวบไปยังอีกที่หนึ่ง

ที่นั้นเป็น *"พื้นที่เลิศ"*

"พื้นที่เลิศ" เพียงเป็นรอง *"พื้นที่เป็น"* คล้ายกับมีบ้างบางคนขึ้นเขาสุราไปดื่มกิน ล้วนนั่งหันหน้าหาประตู ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สามารถรับเหตุเปลี่ยนแปลงทั้งมวล

เพียงแต่ "พื้นที่เลิศ" ของค่ายกลดิน มีคนผู้หนึ่งอยู่ก่อนแล้ว

คนผู้นั้นไอดังๆ หอบหายใจอย่างหนักหน่วง เสียงไอยิ่งมายิ่งสาหัส ยามการหอบหายใจกระชั้นถี่ คล้ายกับจะขาดใจได้ทุกเมื่อ

ลี้โป่วอีพลันชะงักร่างลง

เขาทราบว่าคนผู้นี้คือขงเบ้งอธรรมย่อเต๋าลี้

ขงเบ้งอธรรมหัวร่ออย่างยากเย็น กล่าวว่า "ก้อนหินเมื่อคร่งอกอยู่ในดินใต้เท้าของท่าน ท่านมีกำลังภายในลึกล้ำ แต่คิดแกะหินก้อนนั้นออกมาย่งทำไม่ได้"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ดังนั้นพื้นที่เป็นของเราถูกท่านปิดตาย พื้นที่เลิศถูกท่านยึดครองไป"

"เราเหลือพื้นที่หนึ่งให้กับท่าน"

"นั่นมิใช่พื้นที่ตาย คงเป็นพื้นที่อับแล้ว"

ขงเบ้งอธรรมไอพลางกล่าวว่า "ล้วนไม่ใช่"

"อย่างนั้นเป็นพื้นที่อะไร?"

ขงเบ้งอธรรมกล่าวว่า *"พื้นที่ฮวงซุ้ย"*

กล่าวจบล้วงของสิ่งหนึ่งจากในอกเสื้อ

เป็นหินก้อนหนึ่ง

ลี้โป่วอีพอเห็นหินก้อนนั้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

หินเล็กๆ มีขนาดเท่าผลเชอร์รี่ เป็นรูปหกเหลี่ยม เปล่งประกายหลากสีสวยงามยิ่ง

ลี้โป่วอีถามโพล่งว่า "นี่เป็นหินเขี้ยวสุนัขป่าเขาไท้ซัว หรือเป็นแก้วผลึกเสียงเฮียว?"

"เป็นผ่อสักเจี๊ยะ *(หินโพธิสัตว์)* บนเขาง่อไบ๊*"

ลี้โป่วอีจำได้ว่าตำราบักเช่าเอียงหงีมีบันทึกไว้

...หินโพธิสัตว์กำเนิดจากภูเขาง่อไบ๊ ลักษณะคล้ายแก้วผลึก ใต้แสงอาทิตย์ส่องประกายหลากสี คล้ายประกายธรรมของพระสมันตภัทรโพธิสัตว์เขาง่อไบ๊ ปัจจุบันหายากยิ่ง

หินโพธิสัตว์ในมือขงเบ้งอธรรม ยังเปล่งสีสันอันลี้ลับ แสดงว่าผ่านการฝนเป็นพิเศษ

เห็นขงเบ้งอธรรมยกหินแก้วผลึกส่องกับแสงอาทิตย์ พลันเปล่งแสงสะท้อนสีแดง ก่อเกิดดาวทองพร่างพราวตา ส่องต้องร่างลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีรู้สึกมีลำแสงส่องต้องร่าง ยังรู้สึกปวดแปลบยิ่งกว่าถูกคมมีดกรีดใส่ เจิดจ้าจนลืมตาไม่ขึ้น รีบกระโดดหลบหลีก

เห็นพื้นดินที่ลี้โป่วอียืนอยู่ ถูกลำแสงนั้นบาดเป็นรอยแตกลึกล้ำสายหนึ่ง

---

* *ภาษาจีนกลางอ่านว่าเอ๋อเหมย*

ความแตกตื่นของลี้โป่วอีครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก คิดโถมเข้าหาขงเบ้งตกวรม แต่ขงเบ้งอธรรมเพียงชูมือขึ้น ก็หักเหลำแสง พวยพุ่งใส่ลี้โป่วอีอีกคราไม่ว่าลี้โป่วอีกระโดดหลบหลีกพุ่งถอยอย่างไร ประกายเจ็ดสีเจิดจรัสแผ่เหลางหาว ฉายต้องร่างลี้โป่วอี คล้ายหนอนเกาะกระดูกก็มิปาน

ลี้โป่วอีรู้สึกผิวกายปวดแสบปวดร้อน คล้ายกับจะปริแตกออก ยังเจ็บปวดกว่าถูกหอกแหลมทิ่มแทงอีก

ค่ายกลดินนี้มีซอกมุมสองแห่งที่ลำแสงส่องไม่ถึง หนึ่งคือ *"พื้นที่เป็น"* ซึ่งถูกหินประหลาดยึดครอง อีกแห่งหนึ่งคือ *"พื้นที่เลิศ"* ถูกขงเบ้งอธรรมยึดครองไว้เช่นกัน

ลี้โป่วอีทราบว่า ขอเพียงถูกลำแสงจับต้องร่าง ผิวหนังจะปริแตกรวงพื้นพสุธา พลันงอตัวลง จากนั้นยืดเหยียดแขนขาลอยตัวขึ้นไป

ขงเบ้งอธรรมแผ่พุ่งพลัง ยืมหินโพธิสัตว์เป็นสื่อ อาศัยความร้อนของแสงอาทิตย์พวยพุ่งใส่ลี้โป่วอี

ยามนั้น ในมือลี้โป่วอีพลันเพิ่มของสิ่งหนึ่ง

ลำแสงที่ส่องผ่านหินโพธิสัตว์ พอส่องต้องวัตถุในมือลี้โป่วอี พลันฉายแสงแรงกล้าขึ้นอีกห้าหกเท่า หักเหกลับไปส่องต้องร่างขงเบ้งอธรรม

ร่างขงเบ้งอธรรมปรากฏวันขาวสายหนึ่งพวยพุ่งในบัดดล

ขงเบ้งอธรรมมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบบีบหินผลึกในมือแหลกละเอียดไป

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น บนร่างของมันยังถูกเผาเป็นรอยไหม้เส้นหนึ่ง

ขงเบ้งอธรรมค่อยเห็นชัดตาว่า ของในมือลี้โป่วอีเป็นกระจกเว้าแผ่นหนึ่ง

กระจกเว้ารวมความร้อน พลังความร้อนสามารถเกิดไฟ หินโพธิสัตว์ที่รวมความร้อนของแสงอาทิตย์ พอพวยพุ่งใส่กระจกเว้าก็เกิดความร้อนสิบหลายเท่า พุ่งย้อนกลับไป หากมิใช่ขงเบ้งอธรรมตื่นตัวขึ้นบีบหินผลึกแหลกละเอียด ตอนนี้ร่างคงกลับกลายเป็นลูกไฟดวงหนึ่ง

ลี้โป่วอีฉกฉวยโอกาสตีโต้ในบัดดล

เขาพุ่งปราดเข้าหาขงเบ้งอธรรม

ลี้โป่วอีห่างจากขงเบ้งอธรรมประมาณสิบเจ็ดวา ยามนั้นพุ่งปราดคราเดียวไปไกลห้าวา ปลายเท้าสะกิดพื้น ขณะจะหยิบยืมพลังทะยานสืบต่อมิคาดไม่เพียงกระโดดไม่ขึ้น กลับจมลงไป

ที่แท้พื้นที่แถบนี้มิใช่พื้นดิน หากแต่เป็นทรายดูด

ชั่วพริบตา ทรายดูดท่วมถึงหัวเข่าแล้ว

ลี้โป่วอีทราบว่า ขอเพียงถูกฝังอยู่ในทรายดูด ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ได้แต่รามือรอความตายถ่ายเดียว

ขงเบ้งอธรรมทางหนึ่งไอ ทางหนึ่งกล่าวว่า "รสชาติเบื้องล่างเป็นอย่างไร ท่านจะรับรู้ในบัดดลแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านคิดรับรู้ก็ลงมาอยู่ร่วมกับเรา"

"จนใจที่เรายังไม่คิดตาย"

"เราทราบว่าท่านชมชอบเห็นคนตาย"

ขงเบ้งอธรรมกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ผู้คนบอกว่าหญิงงามน่าดูที่สุด หาทราบไม่ว่าลักษณะของคนตายมีความหมายยิ่งกว่า หญิงงามนางหนึ่งสามารถยลชมสิบปียี่สิบปี แต่ผู้คนคราใกล้ตาย เป็นเวลาชั่วพริบตา จึงน่าดูที่สุด มิหน่ำซ้ำคนผู้หนึ่งตายได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ดังนั้นบอกว่าหญิงงามหาดูได้ง่าย คนตายยากแสวงหา" มันส่งเสียงไอ กล่าวว่า "พริบตาที่เทพพยากรณ์ถูกดินทรายกลบจมูกปาก บดบังถึงศีรษะ เป็นภาพพิสดารที่ยากจะพบพาน ต่อให้ต้องจ่ายห้าพันตำลึงเราก็ยินดีดู"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "คิดไม่ถึงเรายามมีชีวิตไม่มีคนสนใจ ก่อนตายค่อยมีคนชื่นชม"

ขงเบ้งอธรรมเห็นดินทรายท่วมถึงหว่างเอวลี้โป่วอีแล้ว จึงกล่าว "ดังนั้นเรานับเป็นผู้รู้ใจของเทพพยากรณ์" ขาดคำ ยกมือฟาดออกแต่ไกล

ฝ่ามือกราดฟาดถึง ลี้โป่วอีไม่มีหนทางหลบเลี่ยง ได้แต่ยกมือขึ้นปะทะ

ผลจากการปะทะ ขงเบ้งอธรรมเพียงส่ายร่างโงนเงน ลี้โป่วอีกสั

ขงเบ้งไป ดินทรายท่วมถึงหน้าอกแล้ว

ขงเบ้งอธรรมกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า "ดูท่าขอเพียงฟาดอีกผงเดียวตามฝ่ามือ จะได้เห็นภาพที่หาดูได้ยากแล้ว" พลางฟาดออกอีกฝ่ามือ

ฝ่ามือพอฟาดออก สันมือเป็นสีเงินจางๆ คล้ายดาบเหล็กกล้าที่ฝนจากเคมวาวเล่มหนึ่ง เมื่อฟาดสันมือออก บังเกิดเป็นเสียงกระแสลมดาบดังที่นี่

ลี้โป่วอีรับไว้อีกฝ่ามือ

การปะทะพอพันผ่าน ดินทรายก็ท่วมถึงลำคอลี้โป่วอีแล้ว

ขงเบ้งอธรรมพลันอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า "เทพพยากรณ์ไฉนกำลังภายในไม่ปะติดปะต่อ คาดว่ายังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บก็คิดฝ่าด่านแห่งความตาย น่าเสียดายนัก" พลางตวัดมือ ฟาดฝ่ามือที่สามออก

ลี้โป่วอีคิดฟาดฝ่ามือตีโต้ ทันใด ที่หว่างเอวบังเกิดอาการเยียบเย็นแว้งผ่าว พลังทั้งสองสายโคจรหมุนเวียนรอบหนึ่ง จากฝ่ามือเปลี่ยนเป็นเพรรชนี พุ่งฝ่าอากาศเข้าหาพลังฝ่ามือคมมีดของขงเบ้งอธรรม

พลังดรรชนีความจริงอ่อนจางยิ่ง พอเผชิญกับพลังฝ่ามืออันกราดเกรี้ยว ก็กลับกลายเป็นพลังแหลมคมทะลวงทะลุพลังฝ่ามือเข้าไป

ขงเบ้งอธรรมลงมือครั้งแรก ทดสอบทราบว่าลี้โป่วอีมีกำลังภายในผิดปกติเปรียบธรรมดา เมื่อถึงฝ่ามือที่สอง พิสูจน์ทราบว่าลี้โป่วอีรับบาดเจ็บเป็นแน่ชัดว่าสามารถประสบชัย คิดไม่ถึงในฝ่ามือที่สามลี้โป่วอีเปลี่ยนจากพลังฝ่ามือเป็นพลังดรรชนี กลับทะลวงทะลุพลังฝ่ามือเข้ามา คุกคามถึงใกล้หน้าผาก

ขงเบ้งอธรรมรีบซ้อนมือซ้ายมายังหลังมือขวา หงายใจกลางฝ่ามือขวาออกนอก หลังมือซ้ายปิดหน้าผากไว้

ได้ยินเสียงเพียะ พลังดรรชนีฝ่าสามด่าน ยิ่งมายิ่งแกร่งกร้าวรุนแรง แต่ทะลุใจกลางฝ่ามือซ้ายเข้ามา

ขงเบ้งอธรรมพลันร้องโพล่งว่า "เจ่กเซี้ยงจี้ (ดรรชนีหนึ่งฌาน)" กล่าว

จบ สะบัดหน้าจากไปในบัดดล

เจ่งเชี้ยงจี้ *(ดรรชนีหนึ่งฌาน)* เป็นหนึ่งในเจ็ดสิบสองยอดวิชาสถาบันสงฆ์ ในสำนักเสียวลิ้มมีเพียงคนสามคนที่สามารถใช้ออก

ลี้โป่วอีย่อมเคยได้ยินชื่อดรรชนีหนึ่งฌาน แต่เขามิเพียงไม่อาจใช้ออกกระทั่งเห็นยังไม่เคยเห็นมา

แต่ลี้โป่วอีกลับจี้ดรรชนีออก

จนบัดนี้ลี้โป่วอีค่อยเข้าใจ ก่อนที่จะฝ่าด่าน เกียมั่งไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่จี้ดรรชนีใส่เขา หลังจากจี้ดรรชนีออก ถึงกับอ่อนล้าระทวย

ที่แท้เกียมั่งไต้ซือไม่ได้ทดสอบว่าเขาสามารถฝ่าด่านหรือไม่ หากแต่อาศัยการทดสอบเป็นการกลบเกลื่อน ประทานพลังฝ่าด่านแก่เขา

ท่านดูออกว่าลี้โป่วอียังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ เมื่อตกอยู่ในห้วงคับขัน ขณะที่ลี้โป่วอีโคจรพลัง พลังดรรชนีหนึ่งฌานจะก่อเกิดขึ้นทดแทนพลังของลี้โป่วอี ขับไล่ศัตรูล่าถอยไป

ขงเบ้งอธรรมแม้รับดรรชนีนี้ไว้ แต่พลังดรรชนีหนึ่งฌานยังชำแรกผ่านใจกลางฝ่ามือ ชอนไชผ่านหลังมือ จี้ใส่หน้าผากของมัน ถึงกับฟ้าหมุนดวงดินโคลงเคลง ลนลานหลบหนีไป

มันคำนวณว่าลี้โป่วอียังต้องฝ่าด่านทอง ไม้ น้ำ ไฟ ต่อให้ฝ่าได้เมื่อถึงเวลา ตนเองก็ฟื้นฟูพลังฝีมือ พิสูจน์ความเป็นตายกับลี้โป่วอีใหม่

ขงเบ้งอธรรมหาทราบไม่ว่า ลี้โป่วอีมีเพียงดรรชนีเดียวเท่านั้น

ลี้โป่วอีหลังจากแผ่พุ่งพลังดรรชนีซึ่งเกียมั่งไต้ซือขังอยู่ที่หว่างคิ้วออกไป ก็ไม่อาจใช้พลังดรรชนีอีก

ลี้โป่วอียังตกอยู่ในทรายดูด

ขงเบ้งอธรรมพอหลบหนี ลี้โป่วอีก็ชักไม้ไผ่จากหว่างเอว ล้วงเชือกปอเส้นหนึ่งจากห่อผ้าบนหลัง ผูกเชือกเป็นปมกับปลายไม้ไผ่

อากัปกิริยาเหล่านี้รวดเร็วยิ่ง แต่เมื่อขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ร่างกี

น.นพรัตน์ : แปล

จมลงอย่างรวดเร็ว ดินทรายท่วมถึงปลายคางแล้ว

ลี้โป่วอีซัดไม้ไผ่ออกในบัดดล

ไม้ไผ่พุ่งฝ่าอากาศ ปักฉึกกับพื้นที่ห่างไปวาเศษ จมลึกไปในดินสี่เชียะ

ลี้โป่วอีหยิบยืมพลัง ทลายทรายดูดขึ้นไปดุจวิหคโคลนตัวหนึ่ง ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

ลี้โป่วอีค่อยระบายลมจากปาก แทบกลับกลายเป็นปีศาจโคลนไปแล้ว

เมื่อแหงนหน้ามองท้องฟ้า ตอนนี้ยามซิงพ้นผ่าน ยามอิ้วใกล้กรายแล้ว

ไฟพิชิตไฟ

ยามอิ้ว (สิบเจ็ดนาฬิกา) เริ่มต้นแล้ว

เอี๊ยบมั่งเส็กลืมตาขึ้น ก็เห็นอาทิตย์สนธยา

นางประหลาดใจที่ตนเองไฉนไม่ตาย

ลิ้วบ้ออิง *(ไร้ควัน)* ไม่ได้ฆ่านาง เพียงกล่าวกับนางว่า "ท่านยอมรับการพ่ายแพ้เถอะ ขอเพียงยอมรับการพ่ายแพ้เราจะไม่ฆ่าท่าน" สุ้มเสียงของมันเปลี่ยนเป็นพลุ่งพล่านขึ้นมา กล่าวว่า "หากท่านคิดชนะก็ได้ ขอเพียง...ขอเพียงท่านยอมแต่งงานกับเรา"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า "ท่านเพียงพบหน้าเรา ก็คิดตบแต่งเรา ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร มีนิสัยใจคออย่างไร เราชอบพอท่านหรือไม่?"

ลิ้วบ้ออิงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า "เหล่านี้ล้วนไม่สำคัญ" มันกล่าวว่า "ก่อนนี้เราไม่ทราบว่า เมื่อแรกพบคนผู้หนึ่ง จะบังเกิดความรักขึ้น ความรักพอบังเกิด จะยินยอมอยู่เพื่อนาง ตายเพื่อนาง แต่วันนี้..." มันกล่าวย้ำทีละคำว่า "เราสามารถทำเช่นนั้นเพื่อท่าน"

เอี๊ยบมั่งเส็กส่ายหน้ากล่าวว่า "ท่านเพียงพบพานเรา ก็ชมชอบเช่นนี้ ท่านอาจต้องสำนึกเสียใจภายหลัง"

ลิ้วบ้ออิงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เราไม่สำนึกเสียใจ ไม่สำนึกเสียใจเด็ดขาด"

เอี๊ยบมั่งเส็กขบริมฝีปากถามว่า "ท่านสามารถถอนตัวออกจากตำหนัก

ตัณหาฟ้า?"

"สามารถ"

เอี๊ยบมั่งเส็กถามอีกว่า "สามารถผละจากความมืดสู่แสงสว่างทำงานให้กับบึงปลาบิน?"

"สามารถ"

เอี๊ยบมั่งเส็กกะพริบตากล่าวว่า "ท่านรับปากมากมายปานนี้ แต่เราไม่ได้รับปากท่านอันใด"

"ท่านไม่ต้องรับปากอันใด ขอเพียง...ขอเพียงท่านยึดถือเราเป็นสหาย"

"เรายึดถือท่านเป็นสหาย"

ลิ้วบ้ออิงลิงโลดจนกระโดดโลดเต้น เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอีกว่า "แต่เราสมควรทราบว่าสหายของเรามีลักษณะอย่างไร"

ลิ้วบ้ออิงพลันหดตัวลง คล้ายกลัวผู้อื่นเห็นสารรูปของตัวเอง ซึ่งความจริง ในชุดเกราะอันหนาหนัก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นสารรูปของเขา

แต่ลิ้วบ้ออิงยังกลัวถูกผู้คนพบเห็น

เอี๊ยบมั่งเส็กบังเกิดความระแวงสงสัย แต่ไม่อาจขัดใจลิ้วบ้ออิงกล่าวว่า "วันหน้าค่อยเห็นก็ไม่สาย พวกเราไปช่วยสหายของเราเถอะ"

ลิ้วบ้ออิงค่อยเยือกเย็นลง รับคำคราหนึ่ง

หลวงจีนวิหคเหินแทบกลับกลายเป็นวิหคอัคคีตัวหนึ่ง

เปลวไฟรุมล้อมอยู่รอบด้าน บนพื้นเต็มไปด้วยน้ำมันสีดำ ที่เลวร้ายที่สุดคือ ท่านยื่นมือรับระเบิดสะท้านฟ้าเอาไว้

ยามดับขันจวนเจียน ในเปลวไฟพลันปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

คนผู้นี้พอปรากฏกาย ก็ตะปบจีวรซึ่งหลวงจีนวิหคเหินปลดเปลื้องออกขึ้นมา ม้วนแล้วสะบัดวูบ ห่อหุ้มระเบิดสะท้านฟ้าไว้ โยนไปอีกทางหนึ่ง

เสียงบึมกึกก้อง ระเบิดสะท้านฟ้าระเบิดที่ไกลตา ประกายไฟพวยพุ่ง เกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง หลวงจีนวิหคเหินแทบไม่อาจทรงกาย

เกเ

ยามนี้อัคคีบนพื้นยิ่งรุนแรง คนผู้นั้นพลันโบกแขนเสื้อทั้งสองหอบเอาน้ำมันอัคคีไปยังตำแหน่งเบี้ยฮ้วย

ได้ยินเสียงคำรามดังพิกล คนผมเผ้าหนวดเคราแดงฉานผู้หนึ่งวิ่งเตลิดออกมา ตามร่างกายแปดเปื้อนคราบน้ำมันหลายแห่ง ปากตวาดว่า "เจ้าเป็นใคร?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า "นี้ปุกเฮียว ท่านสลายค่ายกลอัคคีเถอะ ไม่เช่นนั้นเราจะใช้หลักทอง ไม้ น้ำ ดินทำลายท่าน"

คนผู้นี้กลับเป็นลี้โป่วอี

นี้ปุกเฮียวกระชากเสียงว่า "ที่นี้ปราศจากธาตุทอง แมกไม้โค่นสิ้นไปถูกตัดขาด ดินไม่เคลื่อนไหว เจ้าอาศัยอะไรสยบเรา?"

ขาดคำตวัดมือ ซัดหินที่พุ่งควันสีครามสิบกว่าจุดใส่ลี้โป่วอีและหลวงจีนวิหคเหิน

หลวงจีนวิหคเหินคิดรับไว้ ลี้โป่วอีทัดทานว่า "ไม่ได้ นั่นเป็นดินประสิว" พลางสะบัดจีวรในมือ ห่อหุ้มดินประสิวเต็มฟ้าไว้ ขว้างออกไปพร้อมกับจีวร

เสียงระเบิดติดต่อกัน จีวรถูกระเบิดแหลกกระจุย ลี้โป่วอีเงี่ยหูฟังเล็กน้อย กล่าวว่า "ท่านใช้ทั้งประสิวไฟ ประสิวควัน"

นี้ปุกเฮียวตวัดมือ ซัดวัตถุสีขาวออกอีกหลายสิบลูก กล่าวว่า "ยังมีประสิวน้ำ ประสิวไม้"

ลี้โป่วอีพลันฟาดฝ่ามือใส่พื้นดินเบื้องหน้าแต่ไกล

ดินพวยพุ่ง ครอบคลุมดินประสิวไว้ บังเกิดเสียงระเบิดติดต่อกันผงคลีคละคลุ้งอบอวล

นี้ปุกเฮียวไม่รอให้ผงคลีสงบลง ก็กวัดแกว่งอาวุธบุกจู่โจมเข้ามา

อาวุธของมันเป็นคบไฟอันหนึ่ง

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยเปลวไฟ น้ำมันและดินประสิว

ขอเพียงสะเก็ดไฟจี้ใส่ จะลุกไหม้ในบัดดล

นี้ปุกเฮียวควงแกว่งคบไฟโถมเข้ามา พลันพบว่าในมือลี้โป่วอีเพิ่มของสิ่งหนึ่ง

เป็นกระจกเว้าบานหนึ่ง

กระจกเว้าสะท้อนแสงอาทิตย์ ฉายผ่านคบไฟ ส่องต้องใบหน้านี้ปุกเฮียว ดราบน้ำมันบนแก้มมันพลันลุกพรึบขึ้นมา

จากนั้นบนร่างนี้ปุกเฮียวเกิดเพลิงไหม้หลายจุด กลับกลายเป็นมนุษย์อัคคีตนหนึ่ง

นี้ปุกเฮียวคำรามเสียงพิกล พลันทรุดนั่งขัดสมาธิ หลับตาสวดพึมพำปล่อยให้อัคคีเผาผลาญกาย คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันก็มิปาน

ลี้โป่วอีพลันพุ่งปราดเข้าหา ล้วงน้ำเต้าใบหนึ่ง เปิดจุกราดรดเหล้ายาใส่ร่างนี้ปุกเฮียว อัคคีพลันลุกฮือโหม ทวีความรุนแรงขึ้น

นี้ปุกเฮียวต่อให้มีขันติหนักแน่นกว่านี้ ก็อดตวาดมิได้ว่า “เจ้า...”

ไม่ทันขาดคำ น้ำเต้าในมือลี้โป่วอีพวยพุ่งสุราลำหนึ่งฉีดพุ่งเข้าปากนี้ปุกเฮียว

นี้ปุกเฮียวหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล

ที่แท้ลมปราณในปากของมัน กลับกลายเป็นมังกรไฟตัวหนึ่ง พริบตานั้นถูกเผาผลาญทั้งภายในและภายนอก สุดที่จะทานทนต่อไป เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกเผาเป็นเถ้าถ่านแล้ว

นี้ปุกเฮียวแผดเสียงร้องว่า “ช่วยเราด้วย...”

เพิ่งเอ่ยปากกล่าววาจา อัคคีในปากยิ่งเผาผลาญรุนแรง ต้องยกมือปิดหน้า แผดร้องครวญครำ เกลือกกลิ้งดิ้นรนตามพื้นดิน

ลี้โป่วอีเห็นเช่นนั้น กล่าวว่า “มันทนทานไม่ได้แล้ว” พลางฟาดฝ่ามือใส่ศีรษะนี้ปุกเฮียว

หลวงจีนวิหคเหินเข้าใจว่าลี้โป่วอีคิดฟาดนี้ปุกเฮียวตายคามือจะได้ไม่ต้องทรมานไป มิคาดลี้โป่วอีฟาดติดต่อกันหลายฝ่ามือ กลับกระแทกร่าง

นี่ปุกเฮียวฝังลงในดิน

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านทำอะไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ดับไฟให้มัน"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ดินไหนเลยดับไฟได้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ตามหลักของห้าธาตุ ทองชนะไม้ ไม้ชนะดิน ดินชนะน้ำ น้ำชนะไฟ ไฟชนะทอง แต่บักเด็ก* ไม่เห็นด้วยในเงื่อนไขที่แตกต่างกัน มาตรว่าน้ำสามารถดับไฟ แต่ไฟก็สามารถเผาน้ำเหือดแห้ง ขึ้นอยู่กับสิ่งนี้มีเงื่อนไขเหนือกว่าอีกสิ่งหนึ่ง ดังนั้นดินก็สามารถดับไฟ" พลางตบฝ่ามือสองมือใส่พื้นดินโดยแรง เสียงทึบดราหนึ่งกลับกดกระแทกนี้ปุกเฮียวกระดอนขึ้นจากดิน

นี้ปุกเฮียวตลอดทั้งร่างถูกไฟลวก เนื่องเพราะใบหน้าฝังดินช้าที่สุด ส่งนี้นใบหน้าถูกไฟลวกสาหัสที่สุด เหลือกตาถามเสียงอ่อนล้าว่า "ท่านใช้ไฟพิชิตไฟ กระจกที่ใช้ใช่เป็นเอี้ยงสุยหรือไม่?"

...เอี้ยงสุยเป็นแก้วกระจกที่สกัดจากหินหยก เมื่อต้องแสงอาทิตย์จะเกิดไฟไหม้ เมื่อสมัยโบราณ คนใช้แผ่นกระจกนี้ก่อเป็นไฟขึ้น

ลี้โป่วอีรับคำ หลวงจีนวิหคเหินยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า "ไฟไหนเลยพิชิตไฟได้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "สมมติเช่นโยนกิ่งไม้ที่ลุกไหม้ลงในไฟป่า ไฟของกิ่งไม้จะสูญสิ้นอานุภาพไป เรียกว่าไฟพิชิตไฟ ไฟไม่เพียงสามารถพิชิตไฟฝ่ายเดียวสามารถชักนำไฟจากสะเก็ดเล็กๆ สามารถจุดเป็นระเบิดสะท้านฟ้าได้"

นี้ปุกเฮียวหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า "เราถูกท่านชักนำไฟในตัวแล้วแผดเผาตัวเอง"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "กล่าวไปละอายยิ่ง เรานอกจากสะกิดเพลิงโทสะของท่าน ยังใช้หนามทุเรียน เนื้อจระเข้ ดีผา ชาดผสมกับเหล้าร้อนแรงพ่นพุ่งเข้าไปในปากท่าน ค่อยสะกิดไฟในตัวของท่านขึ้น"

---

*บักเจ็ดหรือภาษาจีนกลางอ่านออกเสียงม่อจี่ ในสมัยเลียดก๊ก

นี้ปุกเฮียวกล่าวเสียงแหบพร่าว่า "เรา...ยอมรับนับถือท่าน ค่ายกลนี้...เรานับเป็นฝ่ายแพ้"

ลี้โป่วอีส้วงยาขวดหนึ่งจากในห่อผ้ายื่นส่งให้ กล่าวว่า "นี่เป็นแป๊ะฮ้วยเง็กฮ้ำกอ *(ขี้ผึ้งเกราะหยก)* ใช้พอกทาตำแหน่งที่ถูกไฟลวก ขอบคุณที่ท่านอ่อนข้อ เรายังต้องฝ่าด่านต่อไป"

เขาโชคดีใช้ดรรชนีหนึ่งฌาน จู่โจมขงเบ้งอธรรมในค่ายกลดินล่าถอย จากนั้นเดินทวนหลักห้าธาตุ จากค่ายกลดินเข้าสู่ค่ายกลไฟ พอดีช่วยหลวงจีนวิหคเหินได้

เป้าหมายต่อไปของลี้โป่วอีคือฝ่าค่ายกลน้ำ

ที่ลี้โป่วอีร้อนรุ่มกังวลที่สุดคือค่ายกลทอง

ค่ายกลทองความจริงเป็นด่านแรกของค่ายกลห้าธาตุ ตอนนี้กลับกลายเป็นด่านสุดท้ายของลี้โป่วอี

...เอี๊ยบมั่งเส็กที่ฝ่าค่ายกลทอง ไม่ทราบเป็นอย่างไร?

มุกหิมะสกัดน้ำ

ลี้โป่วอีกับหลวงจีนวิหคเหินมาถึงหน้าผาสูงชันโลดคลื่น

ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิว พัดพาจิตใจระรื่นแจ่มใส เมื่อครู่หลวงจีนวิหคเหินแทบถูกค่ายกลไฟเผาไหม้เกรียม ยามนี้เห็นน้ำใสไหลเย็นถึงกับคิดกระโดดลงไปแหวกว่ายให้สมใจ

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ว่ายไม่ได้"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "เราทราบ นี่เป็นค่ายกลน้ำ" ท่านกล่าวโดยไม่นำพาว่า "กลายเป็นปลาหงายท้องในค่ายกลน้ำ ยังดีกว่ากลายเป็นไก่ย่างในค่ายกลไฟ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไม่แน่นัก" พลางถอนหญ้าต้นหนึ่งจากซอกหินแช่ในน้ำชั่วขณะ ค่อยยื่นส่งต่อหลวงจีนวิหคเหิน

หลวงจีนวิหคเหินรับมาดู พบว่าต้นหญ้าหดเล็กลงเหลือเพียงเส้นผมทั้งไหม้ทั้งดำ รีบโยนทิ้งไป แลบลิ้นด้วยความตระหนกกล่าวว่า "ดูท่าหากลงน้ำ ยังคงกลับกลายเป็นปลาย่าง"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "นี่คือความร้ายกาจของฮึงเช้งเคียกแห่งค่ายกลน้ำ นางกลับแพร่พิษในน้ำ"

...จากปากคำเทียนเก๊กเซี่ยงหยินแห่งบู๊ตึง ผู้ดูแลค่ายกลน้ำคือฮึงเช้งเคียก เพียงไม่ทราบนางเป็นบุคคลเยี่ยงไร?

พลันได้ยินหลวงจีนวิหคร้องเรียกว่า "แป๊ะแชอี"

บนแก่งศิลาที่คล้ายเรือใบก้อนหนึ่ง คนผู้หนึ่งสวมเสื้อสีเขียวพลิ้วปลิวไสว ท่วงท่างามสง่าจับใจ มิใช่แป๊ะแชอีเป็นผู้ใด?

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวด้วยความยินดีว่า "แป๊ะแชอีคงฝ่าด่านได้แล้ว เขายังรับบาดเจ็บ"

...บนต้นแขน ที่เท้าของแป๊ะแชอีมีคราบโลหิต

หลวงจีนวิหคเหินขณะจะพุ่งปราดเข้าหาแป๊ะแชอี พลันปรากฏแขนข้างหนึ่งยื่นมาขวางหน้ากันไว้ ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"ช้าก่อน"*

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เรื่องอันใด?"

ลี้โป่วอีกล่าวกับแป๊ะแชออย่างเย็นชาว่า "มันมิใช่แป๊ะแชอี" เขากล่าวเสริมว่า "อาวุธลับของแป๊ะแชอี ต้องไม่ซัดใส่ตัวเอง"

จริงดังที่ว่า บนต้นแขน ที่เท้าของ *"แป๊ะแชอี"* ฝังไว้ด้วยอาวุธลับรูปใบไม้ ซึ่งเป็นอาวุธลับประจำตัวแป๊ะแชอี

หลวงจีนวิหคเหินเพ่งมองใหม่ ก็พบว่าคนผู้นี้ไม่คล้ายแป๊ะแชอีแล้ว

"แป๊ะแชอี" ยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้มาใช่ลี้โป่วอีกระมัง?"

สุ้มเสียงนุ่มนวลดุจสตรี แฝงเสน่ห์ตึงดูดใจเป็นพิเศษ

จากนั้น *"แป๊ะแชอี"* ยกมือลบยาปลอมแปลงโฉมบนใบหน้า นางกลับเป็นฮึงเช้งเคียก

ลี้โป่วอีพลันถามว่า "แป๊ะแชอีเล่า?"

ฮึงเช้งเคียกกล่าวว่า "สายน้ำไหลเชี่ยวเป็นเกลียวคลื่น ไปแล้วไปลับไม่กลับมา"

หลวงจีนวิหคเหินกระชากเสียงว่า "ท่านฆ่ามัน?"

ฮึงเช้งเคียกกล่าวว่า "ทั้งยังจะฆ่าท่าน"

ในมือนางพลันเพิ่มกล่องเจียระไนใบหนึ่ง ในกล่องขังเต็มไปด้วยน้ำปลาต่างๆ แหวกว่ายไปมา ปะการังสาหร่ายทะเลดาดาษ ฟองอากาศพราวราวพวงไข่มุก

หลวงจีนวิหคเหินชมดูจนตะลึงลาน ยามเคลิบเคลิ้มคล้ายกับตัว

แต่มีชีวิตอยู่ในน้ำ รู้สึกแม้ตัวเองต้องฝังร่างอยู่ใต้ห้วงมหรรณพจะเป็นไร?

พลันได้ยินเสียงตวาดดราหนึ่ง หลวงจีนวิหคเหินค่อยมีสติแจ่มใสขึ้น

หลวงจีนวิหคเหินค่อยพบว่า ลี้โป่วอีประมือกับฮึงเช้งเคียกแล้ว กล่องเจี่ยระไนใบนั้นตกแตกกับพื้น แสดงว่าลี้โป่วอีชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

หลวงจีนวิหคเหินคิดเข้าไปช่วยเหลือ พลันรู้สึกหน้ามืดวูบวาบผมหายใจขาดห้วง กลับล้มลงบนแก่งหิน แทบพลัดตกลงในน้ำ

ที่แท้หลวงจีนวิหคเหินดื่มน้ำเข้าไปเต็มท้อง กระเพาะเบ่งพองอืดอัดทรมานยิ่ง

ลี้โป่วอีเห็นหลวงจีนวิหคเหินล้มลง ได้แต่ผละจากวงต่อสู้ พุ่งถอยกลับมา

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวอย่างยากลำบากว่า "นาง...ปีศาจใช้...เวทมนตร์ใด?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นั่นเป็นวิชาชุงตี่ชุ้งชิงฮวบ *(วิชายืนหยัดบนตาราง นิ่ง)* ของฝ่ายมาร"

หลวงจีนวิหคเหินชี้มือไปยังฮึงเช้งเคียก ร้องว่า "นี่นับเป็นค่ายกลแห่งอันใด?"

ฮึงเช้งเคียกแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ค่ายกลน้ำชั้นต่ำชักนำอุทกท่วมทันค่ายกลน้ำชั้นสูงใช้น้ำนุ่มนวลจู่โจมจิตใจ อาศัยท่านนับเป็นผู้ฝ่าด่านใดได้?"

ปากกล่าวแดกดัน ในใจอดตื่นตระหนกต่อพลังการฝึกปรือของหลวงจีนวิหคเหินมิได้

หลวงจีนวิหคเหินถูกกรอกน้ำลงไปมากหลาย ในเวลาอันสั้นกลับสามารถโคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง พูดจาโดยไม่ติดขัดอีก

ทันใด บนแก่งหินรูปเรือใบระหว่างลี้โป่วอีกับฮึงเช้งเคียกพลันปริแตกแยกออกเป็นสองเสี่ยง จมลงในน้ำ

แก่งหินใต้เท้าฮึงเช้งเคียกกลับคล้ายเรือใบลำหนึ่งจริงๆ ลอยล่องไปตามกระแสน้ำ

ลี้โป่วอีแก้วตาหดเล็กลง ร้องโพล่งว่า *"แผนการล่มเรือ"*

เห็นแก่งหินใกล้จมลงแล้ว หลวงจีนวิหคเหินอดร้องมิได้ว่า "เราไม่คิดดื่มน้ำอีก"

ลี้โป่วอีพลันล้วงถุงแพรใบหนึ่งจากในห่อผ้า พริบตาที่ล้วงถุงแพรออกมา สีหน้าปรากฏแววรักถนอมและหวงแหนขึ้น

ในที่สุดลี้โป่วอีคลายเส้นเชือกที่ปากถุง เทของสิ่งหนึ่งออกมาตกลงในน้ำ

หลวงจีนวิหคเหินตาแหลมคม เห็นเป็นไข่มุกลูกหนึ่ง หล่นหายลงในน้ำ ต้องถามว่า "นี่เป็นอะไร?"

ลี้โป่วอีตอบว่า *"มุกหิมะ"*

หลวงจีนวิหคเหินงงงันวูบจึงกล่าว "มุกหิมะของบี้เชียม"

...ชาวยุทธจักรล้วนทราบว่า บี้เชียมฉายามุกหิมะ หลวงจีนวิหคเหินย่อมไม่ทราบว่า ลี้โป่วอีกับบี้เชียมเคยมีสัมพันธ์รักกัน

ยามนั้น แก่งหินจมลง น้ำท่วมถึงข้อเท้า หลวงจีนวิหคเหินรู้สึกสายน้ำเย็นเยียบเสียดกระดูก ต้องกล่าวว่า "คิดไม่ถึงวิหคเหินเหินบินไม่สำเร็จกลับกลายเป็นวิหคน้ำ ยังจะกลับกลายเป็นวิหคน้ำแข็ง"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "วิหคบินไม่ขึ้น แต่น้ำจะกลายเป็นน้ำแข็งแล้ว"

หลวงจีนวิหคเหินก้มศีรษะลงมอง ถึงกับใจหายวาบ ที่แท้สายน้ำหยุดไหล ผิวเบื้องบนผนึกแข็งตัวเป็นน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง

หลวงจีนวิหคเหินถามโพล่งว่า "ไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "มุกหิมะของบี้โกวเนี้ยกันน้ำกันไฟ เราพอหย่อนมุกหิมะลงในน้ำ สายน้ำเชี่ยวกรากหยุดไหล ผิวน้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง"

"ที่แท้มุกหิมะมีประสิทธิภาพเช่นนี้"

ลี้โป่วอีกล่าวอีกว่า "เราจะเก็บมุกกลับคืน น้ำแข็งจะละลายในบัดดล พวกเราต้องรีบโลดข้ามไป!"

พลางยื่นถุงแพรออก ดึงดูดมุกหิมะลูกนั้นขึ้นจากใต้ผิวน้ำแข็ง ซุก

เก็บไว้ในถุงแพรดุจเดิม

ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"ไป"* ทั้งสองหยั่งเท้าบนผิวน้ำแข็งเบาบาง กระโดดไปตลิ่วไปอย่างรวดเร็ว

โลดแล่นไปหลายสิบวา น้ำแข็งเริ่มละลาย หลวงจีนวิหคเหินทิ้งเท้าหนักเกินไป เหยียบผิวน้ำแข็งแหลกละเอียด เท้าข้างหนึ่งจมลงในน้ำ

ลี้โป่วอีพลันยื่นมือออก โยนร่างอ้วนฉุของหลวงจีนวิหคเหินออกไปตาแองก็เกร็งลมปราณกระโดดปราด ทิ้งตัวลงบนที่แห้ง

เมื่อเหลียวหน้ามอง น้ำแข็งเบาบางละลายเป็นน้ำสิ้น เสียงก้องน้ำแข็งไหลหลั่งตามกระแสน้ำ ฟังดูเสนาะหู ที่น่าประหลาดคือ น้ำไม่ไหลลงใต้คันกั้นน้ำ หากแต่ก่อเป็นกำแพงน้ำชั้นหนึ่ง แลดูสวยงามยิ่ง

ลี้โป่วอีพลันแนบใบหูกับพื้น เงี่ยหูฟังชั่วขณะ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า *"ที่นี้ไม่อาจรั้งอยู่ได้"*

หลวงจีนวิหคเหินถามโพล่งว่า "เพราะเหตุใด?"

"ที่นี้ภูมิประเทศลาดต่ำ ขอเพียงนางยกกระสอบทรายที่ตันน้ำออกน้ำจะสาดเทลงมา พวกเรายากจะมีชีวิตรอดได้"

ขณะจะล่าถอย พลันได้ยินเสียงน้ำครืนครั่น คลื่นสูงดั่งภูเขาครอบคลุมลงทั่งศีรษะ ชั่วพริบตา ที่ดินเว้าลึกลงไปใต้คันกั้นน้ำถูกน้ำท่วมทันจนเต็ม

บนคันกั้นน้ำยืนไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง ปล่อยให้สะเก็ดน้ำกระเซ็นใส่ร่างสีหน้าคล้ายหัวร่อคล้ายร้องไห้ พึมพำว่า *"เป็นอีกสองชีวิต...เป็นอีกสองชีวิต..."*

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"คำ 'อีก' หมายความแก่เงไร? แป๊ะแซอ๋ใช่ถูกท่านฆ่าตายหรือไม่?"*

สตรีนางนี้มิใช่ใครอื่น คือฮึงเช้งเคียกนั่นเอง

ฮึงเช้งเคียกยืนตัวแข็งทื่อกับที่ แต่ไม่ได้เหลียวหน้าไปในบัดดล เพียงเอ่ยถามว่า "ท่านขึ้นมาได้อย่างไร?"

คนที่ด้านหลังกล่าวว่า "ตรงส่วนเว้ามีรอยแตก รอยแตกทอดขึ้นแต่งด้านบน แน่นอน เรายังใช้วิชาชำแรกดิน"

ฮึงเช้งเคียกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ใช่แล้ว ท่านใช้หลักข่มกันเองของห้าธาตุทำลายค่ายกลน้ำ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยหันขวับไป ที่ด้านหลังยืนไว้ด้วยลี้โป่วอีและหลวงจีนวิหคเหินจริงๆ

นางพอหมนตัว ก็โบกแขนเสื้อยาวเหยียด แผ่พลิ้วออกไปดจสายน้ำ

ลี้โป่วอีตวาดคำ "ลงมือ" หลวงจีนวิหคเหินตวัดสองมือซัดขวานคู่ออกเป็นประกายสีขาวสองสาย ตัดแขนเสื้อของฮึงเช้งเคียกขาดสะบั้น

ลี้โป่วอีก็พลิ้วเรียดดินออกไป จู่โจมไม้ไผ่เขียวขจีใส่ฮึงเช้งเคียกกระบวนท่าหนึ่ง

ฮึงเช้งเคียกพลันโผพุ่งกายขึ้น บิดกายกลางอากาศ โถมลงในน้ำในสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่านเจือปนคราบโลหิต ลี้โป่วอียืนอยู่บนคันกั้นไม้ปลายไม้ไผ่ก็แปดเปื้อนคราบโลหิต

หลวงจีนวิหคเหินถามอย่างตะลึงสานว่า "นางตายแล้วหรือไม่?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นางชะตาไม่ถึงฆาต"

มีแต่เขาจึงทราบว่า ท่าจู่โจมเมื่อครู่สะกิดอาการบาดเจ็บของตนขึ้นเป็นเหตุให้ระดับความเร็วและพลังที่จู่โจมออกลดทอนลง ไม่เช่นนั้นฮึงเช้งเคียกไม่มีวันหนีรอดเด็ดขาด

ลี้โป่วอีไม่ขบคิดมากความ ปัญหาเฉพาะหน้าคือบุกฝ่าค่ายกลทองและไม้โดยเร็ว

หากว่าแป๊ะแซอีประสบภัยแล้ว ภัยเช่นนี้ไม่อาจอุบัติซ้ำอีก

อานุภาพแห่งฟ้า

นักพรตไม้แห้งอยู่ในค่ายกลไม้ เผชิญการจู่โจมจากวิหค ผึ้งและแมลงบินที่ทำจากไม้ ความจริงยากจะหลบรอดได้

อย่าว่าแต่ลังแชอูลงมือแล้ว

อาวุธของลังแชอูเป็นกระบองไม้ยาวแปดเก้าเชียะด้ามหนึ่ง อาวุธของนักพรตไม้แห้งเพียงเป็นปิ่นหยกยาวไม่ถึงครึ่งเชียะ แต่ลังแชอูยังไม่อาจโต่นนักพรตไม้แห้งล้มลง

ทุกครั้งคราคับขัน นักพรตไม้แห้งจะชิงฟาดฝ่ามือใส่ขม่อมตนเองก่อน จากนั้นรับการจู่โจมโดยไร้เรื่องราว

ลังแชอูพลันโบกแขนเสื้อ ซัดประกายไฟจุดหนึ่งออก

ประกายไฟพุ่งใส่ลำต้นไม้ แผ่ลุกลามในบัดดล เพียงชั่วขณะไม้ทุกต้นลุกไหม้ เปลวอัคคีลุกช่วงโชติจับขอบฟ้า

สีหน้านักพรตไม้แห้งไม่เยือกเย็นเช่นตอนแรก หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลรินลงมา

ลังแชอูหัวร่อเสียงพิกล กล่าวว่า "เจ้าเป็นคนธาตุไม้ เราจุดไฟเผาไม้ ทำลายค่ายกลไม้ก่อน ใช่เผาถูกธาตุชีวิตของเจ้าด้วยหรือไม่?"

นักพรตไม้แห้งกระชากเสียงว่า "นี่ไม่ใช่ค่ายกลไม้"

ลังแชอูแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ผู้ใดว่าค่ายกลไม้ไม่สามารถก่อไฟจากจุดไม้ไฟสยบไม้ เป็นความชาญฉลาดของเรา และเป็นความโฉดเขลา

ของเจ้า"

นักพรตไม้แห้งตวาดคำ "เจ้า"...พลันปรากฏนกไม้จิกใส่หัวไหล่ตนเอง เขารีบฟาดฝ่ามือใส่ขม่อม แต่ก็ไร้ผล หัวไหล่ถูกจิกเลือดเนื้อหลุดไปแถบหนึ่ง

พริบตานั้น ผึ้งไม้และแมลงไม้บินจู่โจมใส่นักพรตไม้แห้ง ล้งแชอูก็โถมจู่โจมอย่างสุดกำลัง

ยามนั้น ต้นไม้ที่ลุกไหม้โค่นล้มระเนระนาด คนสวมชุดเกราะสีทองกลิ้งทับใส่เปลวไฟ ดับไฟไปสิ้น

คนสวมชุดเกราะสีทองกลับเป็นลิ้วบ้ออิง

ล้งแชอูตวาดด้วยโทสะว่า "ลิ้วบ้ออิง เจ้าทรยศแล้ว"

ลิ้วบ้ออิงส่งเสียงจากภายในชุดเกราะว่า "ทองสามารถโค่นไม้ดับไฟ เจ้ายอมสวามิภักดิ์เถอะ"

ล้งแชอูชุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ แสร้งจู่โจมใส่นักพรตไม้แห้งหลายกระบวนท่า พลันถอยปราดไปในต้นไม้ใหญ่ที่ลุกไหม้ต้นหนึ่ง บังคับเปลวอัคคีพวยพุ่งใส่ลิ้วบ้ออิง แว่วเสียงล้งแชอูดังว่า "ไฟสามารถหลอมทอง เราจะหลอมเจ้าคนทรยศก่อน"

ลิ้วบ้ออิงแม้สวมเกราะทองคุ้มครองกาย แต่ท่ามกลางเปลวไฟเผาผลาญ ลมหายใจอึดอัดติดขัด ชุดเกราะร้อนระอุขึ้นมา

พลันปรากฏเงากระบี่เยียบเย็นประดุจหยกสายหนึ่งแหวกจู่โจมมาดับเปลวไฟลง สตรีที่เยียบเย็นประดุจหยกนางหนึ่งคุมกระบี่แทงใส่ต้นไม้ใหญ่นั้น

นางคือเอี๊ยบมั่งเส็กเอง

ในต้นไม้บังเกิดเสียงคราง หนักๆ ล้งแชอูยกมือกุมอก โซซัดโซเซออกมา

นักพรตไม้แห้งจู่โจมปิ่นหยกออก ล้งแชอูถลันหลบแต่ตาขวาก็ถูกควักไป หลั่งโลหิตนองหน้า

ลิ้วบ้ออิงรีบกล่าวว่า "ท่านทั้งสองโปรดเห็นแก่หน้าเรา อย่าได้ฆ่าเขา"

ส้งแชอูยกมือปิดหน้า ขู่คำรามว่า "ที่แท้เจ้าลุ่มหลงต่อความงามสตรีจึงเอาใจออกหาก..."

มันเห็นลิ้วบ้ออิงปรากฏกายพร้อมกับเอี๊ยบมั่งเส็ก ดังนั้นคาดเดาผยกว่าเป็นเรื่องราวใด

ลิ้วบ้ออิงตวาดด้วยโทสะว่า "หยุดปาก..."

มิคาดพื้นใต้เท้าแยกออกเป็นช่อง ลิ้วบ้ออิงร่วงหล่นลงไป

ลิ้วบ้ออิงยังคิดอาศัยพละกำลังอันมหาศาลทลายชั้นดินขึ้นมา มิคาดผิวดินรวมตัว บีบรัดลิ้วบ้ออิงเอาไว้ โผล่พ้นแค่ศีรษะที่สวมหมวกเหล็กเท่านั้น

ลิ้วบ้ออิงร้องบอกต่อเอี๊ยบมั่งเส็กว่า *"ขงเบ้งอธรรมมาแล้ว รีบหนี"*

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า *"เราไม่หนี"* พลางกุมกระบี่เข้ามา

ลิ้วบ้ออิงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "พวกท่านมิใช่คู่มือของมัน รีบหนี"

พื้นใต้ดินบังเกิดเสียงไอหลายครั้ง สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ลิ้วบ้ออิงท่านลุ่มหลงความงามลืมเลือนสหายจริงๆ"

ขาดคำ คนผู้หนึ่งดีดพุ่งขึ้นจากพื้นใต้ดิน ซัดของสิ่งหนึ่งออก ของสิ่งนั้นก็พุ่งขวับเข้าหาหมวกเหล็กที่โผล่พ้นจากผิวดินของลิ้วบ้ออิงอย่างรวดเร็วคล้ายเผชิญพลังดึงดูดอันมหาศาลก็มิปาน

นักพรตไม้แห้งใช้ปีนหยกสกัด เสียงติงคราหนึ่ง วัตถุสิ่งนั้นยังพุ่งต่อไปเกาะติดกับหมวกเหล็กนั้น

วัตถุนั้นเมื่อเกาะกับหมวกเหล็ก ลิ้วบ้ออิงคล้ายถูกหนวดปลาหมึกรัดไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ ที่แท้วัตถุนั้นเป็นแม่เหล็กชิ้นหนึ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ชุดเกราะของลิ้วบ้ออิงถูกดูดรั้งไว้ ไหนเลยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้

ยามนั้น เอี๊ยบมั่งเส็กประมือกับขงเบ้งอธรรมแล้ว

ขงเบ้งอธรรมหลังจากซัดแม่เหล็กออก ต้องส่งเสียงไออย่างรุนแรง แต่ยังรับท่าจู่โจมของเอี๊ยบมั่งเส็กได้อย่างปลอดโปร่ง

นักพรตไม้แห้งตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กวัดแกว่งปิ่นหยกร้องว่า “เราขอเสี่ยงกับท่านแล้ว”

ขงเบ้งอธรรมชี้มือไป กล่าวว่า “ของที่จะเสี่ยงกับท่านมีอีกมากนัก”

นักพรตไม้แห้งกวาดตามองตาม ที่แท้ดงไม้หลังจากผ่านการเผาผลาญ ปรากฏควันไฟลอยกรุ่น คลื่นความร้อนอบอวล เห็นรถลาม้าต่างห้อตะบึงมา คนโพกผ้าขาวผิวดำ มือถือดาบโค้งนับร้อยนับพันเข่นฆ่ามาทางด้านนี้

พริบตาที่ตะลึงลาน จุดย่งจั้วที่สองเท้าของนักพรตไม้แห้งพลันปวดแปลบคราหนึ่ง

ปรากฏมือสีเงินจางๆ สองข้างยื่นออกจากดิน คว้าจับข้อเท้านักพรตไม้แห้งไว้

นักพรตไม้แห้งฝึกวิชากระแทกขม่อมตัวเอง ปิดสกัดจุดตำแหน่งตาบกระบี่ยากระตาย แต่จุดย่งจั้วที่ใต้เท้าเป็นจุดอ่อน พอถูกคว้าจับก็สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ดิ้นรนในบัดดล

เอี๊ยบมั่งเส็กความจริงจู่โจมใส่ขงเบ้งอธรรม ขงเบ้งอธรรมพลันจมหายลงไป เอี๊ยบมั่งเส็กเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามคิดลอบทำร้าย จึงโอบกระบี่ป้องอก มิคาดนักพรตไม้แห้งถูกสยบล้มลง

จากนั้นขงเบ้งอธรรมทลายดินขึ้นมา กล่าวกับนางว่า “เหลือแต่ท่านคนเดียว ยังดงรามือรับการจับกุมเถอะ”

เพิ่งขาดคำ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *“ย่อเต๋าลี้ หากเราลงมือโดยไม่ส่งเสียง ท่านคงพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ”*

ขงเบ้งอธรรมย่อเต๋าลี้ตาเป็นประกาย กล่าวว่า “ลี้โป่วอี เป็นคนต่ำช้าลอบทำร้ายคนทางด้านหลังหรือ?”

พลางหันกายไป เห็นลี้โป่วอีแปดเปื้อนดินโคลน ยืนอยู่ที่ห่างไปจริงๆ

จึงกล่าว "ท่านขึ้นจากทรายดูดรวดเร็วยิ่ง"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านก็ทุเลารวดเร็วยิ่ง"

การฝ่าด่านดำเนินถึงขั้นนี้ สถานการณ์เด่นชัดยิ่ง

นี้ปุกเฮียวแห่งค่ายกลไฟไม่มีความสามารถทำศึก ฮึงเช้งเดียกแห่งค่ายกลน้ำหายสาบสูญ ลิ้วบ้ออิงแห่งค่ายกลทองเอาใจออกห่าง แต่ก็ถูกกักไว้ ตอนนี้เหลือเพียงขงเบ้งอธรรมเผชิญหน้ากับลี้โป่วอี หลวงจีนวิหคเหินและเอี๊ยบมั่งเส็กสามคน

นับพลังฝีมือ หลวงจีนวิหคเหินกับเอี๊ยบมั่งเส็กย่อมยากเอาชัยขงเบ้งอธรรมได้

ความหวังทั้งหมดอยู่ที่ลี้โป่วอีเท่านั้น

แต่เอี๊ยบมั่งเส็ก หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งล้วนไม่ทราบว่าลี้โป่วอีรับบาดเจ็บ อาการบาดเจ็บของลี้โป่วอีตอนนี้ไม่ควรลงมือ ถึงกับไม่สามารถลงมือ

เอี๊ยบมั่งเส็กเห็นลี้โป่วอีเดินออกจากกองไฟ ต้องตะลึงลานกับที่ ในใจบังเกิดความคิดสับสนว้าวุ่น ไม่ทราบคิดอะไร มีแต่ความคิดประการหนึ่ง

...เมื่อครู่หากเราตายไป ก็ไม่ได้พบพานลี้โป่วอีอีกตลอดกาล

ลี้โป่วอีเห็นเอี๊ยบมั่งเส็กก็คลายใจลง

แต่เขาไม่ได้ขบคิดมากไป และไม่ได้เหลือบแลเอี๊ยบมั่งเส็กมากความ

ลี้โป่วอีต้องตระเตรียมรับศึกเฉพาะหน้า

การศึกครั้งนี้แสดงว่าเป็นเครื่องชี้ขาดระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม

ขงเบ้งอธรรมแสดงว่าล่วงรู้ความในใจลี้โป่วอี กล่าวว่า "การศึกครั้งนี้ท่านหากสู้แพ้ ฝ่ายธัมมะต้องสงบนิ่งสามปี หากว่าชนะ ครึ่งเดือนให้หลังยังต้องทำศึกบนยอดเขาปวยไล้ฮง ดังนั้นท่านแพ้ไม่ได้ แต่เราแพ้ได้"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านติดเพิ่มความกดดันทางจิตใจของเรา เพื่อที่ท่านสามารถใช้ค่ายกลห้าธาตุ เรากลับไม่อาจใช้วิธีทำลาย

ค่ายกลห้าธาตุ"

ขงเบ้งอธรรมกล่าวว่า "ค่ายกลห้าธาตุหรือ? เราใช้ออกแต่แรกแล้ว" พลางชี้มือไปยังทิศทางหนึ่ง

ลี้โป่วอีกวาดตามองตาม เห็นหมื่นม้าควบตะบึงกองทัพนับพันหมื่นดาหน้ามา แต่ลี้โป่วอีกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ กล่าวว่า "นี่เป็นภาพลวงตาเกิดการหักเหของแสง ทั้งไม่อาจช่วยท่านและไม่สามารถทำร้ายเรา"

ขงเบ้งอธรรมพลันฟาดฝ่ามือใส่พื้นดิน เสียงโครมเมื่อพื้นดินแตกแยกออกเป็นช่องโตเท่าถ้วยสุรา ปรากฏน้ำพุใสสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นกลางอากาศค่อยสาดพร่างพรมลงอย่างอ่อนล้า

หลวงจีนวิหคเหินร้องโพล่งว่า "น้ำมัน..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "มิใช่"

เขาทราบว่านี่เป็นตาน้ำพุใต้ดิน พอเปิดปากหลุมออก น้ำพุจะฉีดพุ่งออกมา

เห็นรุ้งเจ็ดสีสายหนึ่ง ยิ่งมายิ่งเด่นชัด เพียงชั่วน้ำเดือด ปรากฏสายรุ้งไขว้ซับซ้อน ลี้โป่วอีและพวกล้วนลานตาลานใจ รู้สึกเป็นภาพความงามที่ไม่เคยพบพานมาก่อน

นักพรตไม้แห้งและลิ้วบ้ออิงล้วนถูกสยบ แต่ยังปรารถนาใคร่โถมเข้าสู่โลกแห่งแสงสี เอี๊ยบมั่งเส็กและหลวงจีนวิหคเหินที่เคลื่อนไหวได้ถึงกับสืบเท้าออกไปอย่างลืมตัว ในใจล้วนครุ่นคิด

...วิมานแมนอันเพริศแพร้วเช่นนี้ ต่อให้อยู่เพื่อมัน ตายเพื่อมัน ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว

ลี้โป่วอีก็บังเกิดความคิดเช่นนี้ แต่ยังนึกเตือนสติตัวเองในใจ

...นี่เป็นเล่ห์อุบายของขงเบ้งอธรรม

ลี้โป่วอีคิดหลับตาลง แต่เปลือกตาไม่ยอมฟังคำสั่ง รุ้งเจ็ดสีอันงดงามทำให้ลี้โป่วอีไม่สามารถหลับตาลงได้

แต่ลี้โป่วอีกระทำเรื่องประการหนึ่ง

ลี้โป่วอีฟาดฝ่ามือใส่ท่อนไม้ที่ข้างน้ำพุร้อนฉาดหนึ่ง

ท่อนไม้กลิ้งไปปิดปากน้ำพุไว้ ความแรงของน้ำพุยังดันท่อนไม้ลอยสูงขึ้นไปสามเชียะ แต่ละอองน้ำไม่อบอวลเช่นตอนแรกอีก

พริบตานั้น สายรุ้งอันเจิดจรัสหายวับไป

เอี๊ยบมั่งเส็กและหลวงจีนวิหคเหินค่อยคลายตื่นจากความฝันทะงักเท้าลง

เสียงโครมครามหนึ่ง ลี้โป่วอีถูกขงเบ้งอธรรมฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังคราหนึ่ง

...ขงเบ้งอธรรมอาศัยแสงสนธยา บังคับน้ำพุพุ่งขึ้นจากใต้ดินก่อเกิดเป็นรุ้งเจ็ดสี นี่เป็นวิชาหนึ่งของนินจาแดนอาทิตย์อุทัย ใช้สีสันเย้ายวนตาแ ค่อยลงมือสังหาร แต่ยามคับขันจวนเจียน ลี้โป่วอีกลับอุดปากน้ำพุไว้ทำลายสีสันเย้ายวนไป

ยามนั้น ขงเบ้งอธรรมคุกคามเข้าใกล้ลี้โป่วอีมากแล้ว พลันฟาดฝ่ามือออก ลี้โป่วอีแม้ถลันหลบ ยังถูกพลังฝ่ามือกวาดใส่ เรี่ยวแรงที่แขนขาสลายคลายสิ้น

ขงเบ้งอธรรมไอพลางกล่าวว่า "ท่านความจริงรับบาดเจ็บที่แขนขาคล้ายกับใช้ตัวยาใดสะกดไว้ ฝ่ามือของเรานี้แม้ฟาดท่านไม่ตาย แต่ก็สะกิดการบาดเจ็บของท่านขึ้น ไม่สามารถสู้สืบต่อ ได้แต่รอความตายถ่ายเดียว"

หลวงจีนวิหคเหินและเอี๊ยบมั่งเส็กตวาดด้วยโทสะ โถมจู่โจมใส่ขงเบ้งอธรรม

ลี้โป่วอีหลั่งเหงื่อโทรมหน้า ขมวดคิ้วแนบแน่น สำรวจมองภูมิประเทศรอบข้างอย่างเร่งร้อน

หัวคิ้วลี้โป่วอีพอคลายออก หลวงจีนวิหคเหินและเอี๊ยบมั่งเส็กก็ตกอยู่ในสภาพร่อแร่คับขันแล้ว

ลี้โป่วอีเจ็บแผลจนมือสั่นระริก แต่ยังเก็บหลาวยาวที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาถือไว้ในมือ ถลกพระตไม้แห้งขึ้น สูดลมหายใจลึกๆ แทงหลาวยาวใส่พื้นดิน จากนั้น

ตวาดว่า “ซ่อเต๋าลี้”

ขงเบ้งอธรรมเหลียวหน้ามาตามเสียง

ลี้โป่วอีพลันถอนหลาวยาวออก ขงเบ้งอธรรมเห็นน้ำพุพวยพุ่งขึ้นจากพื้นต้องลอบร้องผิดท่า เห็นสายรุ้งเด่นชัดทุกขณะ กอปรเป็นทัศนียภาพงดงาม ขงเบ้งอธรรมกลับเหลียวหน้ากลับมาไม่ได้

ตอนแรกลี้โป่วอี เอี๊ยบมั่งเส็กและพวกหันหลังให้กับแสงอาทิตย์ จึงลุ่มหลงต่อสายรุ้งงามละลาน ขงเบ้งอธรรมหันหน้าหาแสงอาทิตย์กลับไม่ถูกครอบงำ

จากนั้นขงเบ้งอธรรมสะอึกเข้ามาจู่โจมทำร้ายลี้โป่วอี ตำแหน่งทิศทางก็เปลี่ยนไป มันเข้าใจว่ากำจัดศัตรูสำคัญไปแล้ว ดังนั้นไม่นำพาปรารมภ์อีก

มิคาดลี้โป่วอีเรียนรู้วิชาภูมิศาสตร์ ทราบว่าใต้ดินเมื่อมีน้ำพุร้อนปากน้ำพุต้องมีมากกว่าหนึ่งแห่ง ดังนั้นเลือกตำแหน่งที่หันหาอาทิตย์ แทงหลาวยาวใส่พื้นดิน บังดับน้ำพุฉีดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ก่อเกิดเป็นสายรุ้งอันแพรวพราย ดึงดูดสายตาขงเบ้งอธรรมไว้

อาจบางทีชีวิตขงเบ้งอธรรมยังไม่ถึงฆาต ในน้ำพุร้อนที่ฉีดขึ้นจากพื้น มีอยู่หลายหยดกระเซ็นใส่หน้าขงเบ้งอธรรม

ขงเบ้งอธรรมปวดแปลบเล็กน้อย พลันตื่นตัวขึ้นมา

ลี้โป่วอีทราบว่า โอกาสดีงามจะล่วงลับโดยเร็ว ดังนั้นกระโดดปราดเข้าหา จ้วงแทงหลาวยาวออก

ขงเบ้งอธรรมรีบประกบมือสีเงินจางๆ ทั้งคู่หนีบหลาวยาวไว้

ยามนี้ลี้โป่วอีแขนขาอ่อนล้า หากยันกันต่อไป มิใช่คู่มือของขงเบ้งอธรรม แต่ลี้โป่วอีมีเปรียบด้านภูมิประเทศ จิตสำนึกของขงเบ้งอธรรมยังถูกแสงสีครอบงำ ไม่สามารถเกร็งลมปราณเช่นกัน

ยามนั้น อาทิตย์สนธยาแดงฉานปานโลหิต ผิวดินพลันสั่นไหว แมกไม้โอนเอน ลี้โป่วอีและขงเบ้งอธรรมส้วนตะลึงลานวูบ

เพียงชั่วขณะ ภูเขาเคลื่อนแผ่นดินคลอน ผิวดินปริแตกแยกออก
ดแผน้ำพุหลายสิบสายฉีดพุ่งออกมา กลับไม่เห็นรุ้งหลากสีอีก

ได้ยินเสียงระเบิดติดต่อกัน พายุโหมหอบ ฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ
แผงดำแผ่ปกคลุม ต้นไม้ใหญ่ถูกถอนรากถอนโคน หินใหญ่แตกแยกทำลาย

ลี้โป่วอีและขงเบ้งอธรรมคลายมือจากหลาวยาวอย่างลืมตัว ร้องโพล่ง
ว่า "แผ่นดินไหว"

พริบตานั้น ทั้งสองค่อยทราบว่า อานุภาพฟ้าคราพิโรธไม่อาจต้านทาน
ทับได้ ค่ายกลห้าธาตุอันใด กระทั่งโอกาสใช้ออกก็ไม่มี

หุบเขาหยกเขียวมักเกิดภูเขาไฟระเบิด จึงก่อเกิดเป็นสภาพทอง ไม้
ฟ้า ไฟ ดิน ใต้ผิวดินมีน้ำพุร้อนพวยพุ่งไม่ขาดสาย ยามนี้ลาวาละลายหิน
ผาไหลทะลักออกมา ผิวดินปริแตกแยกออก คลาดเคลื่อนไปจากเดิม
ภูเขาถล่มทลาย ต้นไม้ถูกถอนระเนระนาด นับว่าสุริยันจันทราสิ้นแสง ฟ้า
แปลี่ยนแผ่นดินแปลงอย่างแท้จริง

เหล่ายอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มล้วนหมอบฟุบกับพื้น เห็นหินไฟลูกหนึ่ง
ตกลงถล่มลงมา แม้ไม่ทับถูกผู้ใด แต่ก็เป็นที่น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

หลวงจีนวิหคเหินทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานเข้าหานักพรตไม้แห้ง
ตตเป็นก้อนกลม ผิวดินพอปริแตกแยกออก ลิ้วบ้ออิงก็ได้รับอิสระแต่มัน
ถูกแม่เหล็กสยบไว้ ยากจะเคลื่อนไหวได้ เพียงดูเอี๊ยบมั่งเส็กส่งเสียงร่ำร้อง
ตลตตเวลา แต่ยามฟ้าพิโรธดินดาลเดือด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยินว่ามันร่ำร้องอันใด

ขณะที่ภูเขาโยกคลอนแผ่นดินถล่ม เอี๊ยบมั่งเส็กยังยืนหยัดอยู่
ภาพหลอนของสายรุ้งยังคงอยู่ในจิตใจนาง

ทันใด รุ้งลายหายสาบสูญ ที่แทนที่คือเสียงลมพัดอื้ออึง จากนั้น
แจ้งแลเห็นลี้โป่วอี

เอี๊ยบมั่งเส็กคิดกล่าวกระไร แต่เสียงกลบฟ้ากลบดิน กลบเสียง
พายุทางไปสิ้น อัคคีในดงไม้ก็ถูกตัดขาดกระโชกดับ ปรากฏว่าถ่านไฟก้อน
หนึ่งพุ่งใส่กลางหลังเอี๊ยบมั่งเส็ก

เอี๊ยบมั่งเส็กยังไม่รู้สึกตัว

ลี้โป่วอีพลันเหลือบแลเห็น ดังนั้นกลิ้งตัวเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต

การเกลือกกลิ้งครั้งนี้ นับว่ากลิ้งตามแรงลม พอดีชนถูกเท้าเอี๊ยบมั่งเส็ก เอี๊ยบมั่งเส็กความจริงทรงกายไม่มั่นอยู่แล้ว การชนครั้งนี้จึงชนนางสะดุดล้มลง

นางเพิ่งล้มลงไป ถ่านไฟก็พุ่งผ่านไป ปักฉึกกับพื้น จมลึกไปในดินครึ่งเชียะ เปลวไฟบนถ่านไม้ยังเปล่งประกายดุจเดิม

ยามนี้ต้นไม้หักโค่น หินปริแตกแยกออก ร่วงพรูลงมา เอี๊ยบมั่งเส็กกรีดร้องคำหนึ่ง ลี้โป่วอียื่นมือโอบไหล่นาง ฟุบกายอยู่บนร่างนาง ป้องกันมิให้ถูกสะเก็ดไฟทำร้าย

เสียงสั่นสะเทือนยังคงดำเนินต่อไป หินและไม้พุ่งผ่านข้างกายทั้งสองบ้างซัดต้องร่าง ลี้โป่วอีต้องครุ่นคิด

...เจตนาของฟ้ายากหยั่งคาด อานุภาพฟ้าไร้ผู้ต่อต้าน ท่ามกลางภูเขาถล่มดินทลาย ทั้งหมดได้แต่ฝากชีวิตกับยถากรรมแล้ว

พลันได้ยินเอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า *"ตั่วกอ คิดไม่ถึงพวกเราต้องตาย"*

ลี้โป่วอีใจหายวาบ ตามเหตุผลท่ามกลางเสียงสะเทือนลั่นเช่นนี้ ต้องไม่ได้ยินคำพูดของเอี๊ยบมั่งเส็ก จากนั้นพบว่าใบหูของตนอยู่ข้างริมฝีปากของนาง เอี๊ยบมั่งเส็กพอดีกรอกเสียงเข้าหูของตน

ลี้โป่วอีคิดผละจากมา แต่ทราบว่าเอี๊ยบมั่งเส็กหวาดกลัวไม่กล้าผละจากนาง ขณะจะปลอบโยนสักหลายคำ มิคาดเอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอีกว่า "ตั่วกอ...สามารถตายร่วมกับท่าน ข้าพเจ้ามีความสุขยิ่ง ข้าพเจ้ามีความสุขยิ่ง

ลี้โป่วอีงงงันวูบ เอี๊ยบมั่งเส็กพลันเผยอริมฝีปาก เอื้อนเป็นเพลงเบา

ลี้โป่วอีฟังออกว่า นี่เป็นบทเพลงกลางป่าร้างเมื่อหกปีก่อนเอี๊ยบมั่งเส็กเคยร้องให้ตนฟัง ตนเองใช้มือตบดินคลอรับ นึกถึงตอนนี้ถึงกับศีรษะตบดินเป็นจังหวะ ค่อยฉุกคิดว่าพวกตนตกอยู่ในห้วงอันตราย ต้องกล่าวว่า "เอี๊ยบน้อย ไม่ต้องกลัว..."

ยามกะทันหันไม่ทราบปลอบโยนอย่างไรดี

เอี๊ยบมั่งเส็กแย้มยิ้มพริ้มพราย กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยกลัวข้าพเจ้า..."

เนื่องเพราะลมกระโชกแรงกลบเสียงของนางไว้

ลี้โป่วอีไม่ได้ยินเอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่ากระไร แค่เห็นแววตาของนางพลันเข้าใจในบัดดล หัวใจต้องสั่นสะท้าน

...เป็นไปไม่ได้ นี่เป็นไปไม่ได้

พริบตานั้น จิตใจของลี้โป่วอีป่วนปั่นดุจกระแสลม

เอี๊ยบมั่งเส็กรู้สึกฟ้าแยกดินแตกระแหง ทราบดีว่าต้องตายแน่นอน ดังนั้นไม่สำรวมตนอีกต่อไป สองมือโอบเอวลี้โป่วอีไว้ ร่ำไห้กับอ้อมอกของเขา

ลี้โป่วอีคิดผลักไสนางตามสัญชาตญาณ แต่ก็ไม่อาจหักใจได้ ขณะจะปลอบโยนนางสักหลายคำ ขอบฟ้าปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงอสนีบาตฟาดติดต่อกัน พื้นดินอันมืดมิดเกิดประกายสีขาววูบแล้ววูบอีก

ลี้โป่วอีก้มศีรษะลงมอง ประกายสายฟ้าแรกส่องต้องใบหน้าขาวผุดผาดใต้ผมเผ้าดำขลับของเอี๊ยบมั่งเส็ก ประกายสายฟ้าที่สองพอสว่างวูบ เอี๊ยบมั่งเส็กพอดีเงยหน้าขึ้น เห็นคราบน้ำตาบนใบหน้านางยังไม่เหือดหาย ประกายสายฟ้าที่สาม พอดีส่องไปในดวงตาสุกใสของนาง

ลี้โป่วอีรู้สึกรักลึกล้ำยากตัดรอน ไม่อาจควบคุมตนเองอีกต่อไป สองมือโอบกอดร่างนางแนบแน่น

ทั้งสองพึมพำพร่ำเพ้อ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวว่ากระไร เพียงรู้สึกร่างของอีกฝ่ายหนึ่งสั่นสะท้านเล็กน้อย มิใช่กลัวฟ้าพิฆาตดินดับสูญ หากแต่ต่างไม่คิดตาย ต่างหวังว่าสามารถมีชีวิตอยู่ด้วยกัน

เนิ่นนานให้หลัง ฟ้าพิโรธค่อยสงบลงทีละน้อย

ลาวาอันร้อนแรงไหลกลับลงสู่ชั้นดิน อาการแผ่นดินไหวก็สงบนิ่งลง

ลี้โป่วอีกับเอี๊ยบมั่งเส็กยังโอบกอดกัน พริบตานั้นไม่มีอะไรควร

หรือไม่ควร สามารถหรือไม่สามารถ ปราศจากซึ่งความกริ่งเกรงใดๆ

แต่แล้วลี้โป่วอีและเอี๊ยบมั่งเส็กถูกเสียงร้องครวญคร่ำชนิดหนึ่ง ปลุกตื่นขึ้น รีบผละจากกันอย่างรวดเร็ว

ผมเส้นหนึ่งยังติดคยู่ที่มุมปากเอี๊ยบมั่งเส็ก

เสียงร้องครวญคร่ำเปล่งจากปากลิ้วบ้ออิง

เสียงนี้เปล่งจากในหมวกเหล็ก เต็มไปด้วยความคับแค้นเดือดดาล ปวดร้าวและสิ้นหวัง

เสียงร้องครานี้ปลุกทั้งหมดสะท้านตื่นขึ้น

...เรายังมีชีวิตอยู่

...พายุฝน แผ่นดินไหวผ่านไปแล้ว

...เรายังไม่ตาย

เลือหญ้าน่าชัย

เอี๊ยบมั่งเส็กช้อนตาขึ้น กวาดมองลี้โป่วอีด้วยความตระหนกแวบหนึ่ง

ลี้โป่วอีชักไม้ไผ่เขียวขจีจากหว่างเอว หันขวับกลับไป ก็พบเห็นขงเบ้งอธรรม

หลวงจีนวิหคเหินเพิ่งคืบคลานขึ้นจากพื้น ขงเบ้งอธรรมก็จู่โจมตงมือดุจสายฟ้า

ลี้โป่วอีรีบรุดไป แต่เนื่องเพราะรับบาดเจ็บที่เท้า เมื่อเร่งรุดถึง ขงเบ้งอธรรมก็ฟาดถูกชายโครงหลวงจีนวิหคเหินฉาดหนึ่ง

ลี้โป่วอีสอดมือเข้าไปในบัดดล

ทั้งสองหักหาญกันสามกระบวนท่า

หลังจากแผ่นดินไหว ทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ใช้หลักค่ายกลห้าธาตุต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

เนื่องเพราะทั้งสองพบว่า ใต้อานุภาพแห่งฟ้าลวดลายเพียงนี้ต่ำต้อยต้อยเกินไป

ทั้งสองล้วนไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญใช้ออกอีก

ทั้งสองหักหาญกันสามกระบวนท่าก็พิสูจน์ผลแพ้ชนะ

กระบวนท่าแรก ไม้ไผ่ลี้โป่วอีแทงถูกขงเบ้งอธรรม

ขงเบ้งอธรรมหลั่งโลหิตใต้ไม้ไผ่ แต่ลี้โป่วอีมือเท้าไร้เรี่ยวแรงไม่อาจทำร้ายซ้ำเติม ขงเบ้งอธรรมพอลงมือตีโต้ ก็ช่วงชิงไม้ไผ่ของลี้โป่วอีไป

เมื่อถึงท่าที่สาม ลี้โป่วอีถูกฟาดล้มลงกับพื้น

เอี๊ยบมั่งเส็กพุ่งปราดเข้ามาหมายช่วยเหลือ ขงเบ้งอธรรมเพียงตวัดมือ ก็ฟาดนางปลิวกระเด็นไป

ขงเบ้งอธรรมหว่างคิ้วแดงฉาน ประกายตาเกรี้ยวกราดอำมหิต สองมือเปล่งประกายสีเงิน ฟาดใส่ลี้โป่วอีอย่างหักโหม

ลี้โป่วอีไม่มีปัญญาหลบเลี่ยง ได้แต่ดันสองมือรับฝ่ามือนี้ไว้

วิจารณ์ตามพลังการฝึกปรือ ลี้โป่วอีหาด้อยกว่าขงเบ้งอธรรมไม่ แต่ตอนนี้ไม่สามารถเกร็งกำลังขึ้น รู้สึกสองมือคล้ายถูกมีดทิ่มแทง ปวดแปลบถึงหัวใจ

ขงเบ้งอธรรมส่งเสียงไอ สองตาแดงฉานด้วยสายเลือด มืออีกข้างหนึ่งเปล่งประกายสีเงิน กดเพิ่มเติมลงไป

ลี้โป่วอีรู้สึกกำลังภายในฝ่ายตรงข้ามโถมทะลักเข้ามาดุจระลอกคลื่น ขณะที่กัดฟันกลั้นกลืน บนร่างกลับปรากฏควันขาวพวยพุ่งขึ้น

วิชาที่ขงเบ้งอธรรมใช้ออก เรียกว่าง้วนจือชิ้งตอ *(ยอดดาบแม่เหล็ก)* ใช้ธาตุอัคคีฝึกเป็นพลังแม่เหล็กเย็น แนวทางกร้าวแกร่งสุดเปรียบปาน สามารถหักโลหะทั้งหลายได้

ลี้โป่วอียามคับขันเป็นตาย ขงเบ้งอธรรมพลันหน้าแปรเปลี่ยนไปจากสีแดงก่ำกลายเป็นสีดำ ชั่วพริบตา ทั่วใบหน้าปกคลุมด้วยสีดำมะเมื่อม

พลังของยอดดาบแม่เหล็กลดทอนลงอย่างรวดเร็ว

ขงเบ้งอธรรมลืมตาแทบฉีกขาด ร้องเสียงแหบแห้งว่า "เสื้อฝ้าของท่าน..."

พลางคลายมือข้างหนึ่งบีบเค้นลำคอตัวเอง ลำคอส่งเสียงครืดคราดพิกล ดวงตาเบิกค้าง สารรูปน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

เอี๊ยบมั่งเส็กความจริงเร่งรุดถึง ขณะจะลงมือ กลับถูกสภาพอันน่าสะพรึงกลัวของเขาสะกดจนตะลึงลาน

ยามนี้ ควันขาวบนร่างลี้โป่วอียิ่งนานยิ่งเข้มข้น ขงเบ้งอธรรมต้อง

ที่เหลืออีกข้างหนึ่งกลับไป บีบเค้นลำคอตัวเอง แลบลิ้นปลิ้นออกมา โลหิตหยดหยาดไม่ขาดสาย

ลี้โป่วอีดิ้นรนลุกขึ้นอย่างยากเย็น ถอดเสื้อหญ้าบนร่างออก กอบดินหนึ่งกลบลงบนเสื้อหญ้าที่ปรากฏควันขาวพวยพุ่ง ควันขาวค่อยเบาบางลง จนกระทั่งจางหายไป

แต่ขงเบ้งอธรรมลิ้นบวมพอง เปลี่ยนเป็นสีเทาแล้ว ตามใบหู ดวงตา จมูกปาก ล้วนปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "ไฉน...เป็นเช่นนี้?"

ลี้โป่วอีโคจรพลังเที่ยวหนึ่งค่อยกล่าวว่า "ก่อนที่เรา...จะเข้าสู่ค่ายกล แพทย์เหนือแพทย์มอบเสื้อหญ้าชุดนี้แก่เรา ให้เราคลุมอยู่บนร่าง ดูท่า...เขาคงมิได้แน่ว่า ต่อให้เราสามารถทำลายค่ายกลห้าธาตุ ก็ไม่แน่ว่าสามารถรอดชีวิตจากเงื้อมมือขงเบ้งอธรรม เขายังทราบว่าขงเบ้งอธรรมป่วยเป็นโรคปอดไหม้เป็นเลือด เสื้อหญ้าตัวนี้เมื่อถูกพลังยอดดาบแม่เหล็กเร่งเร้าจะระเหยเดือดออกมา คนธรรมดาสูดเข้าไปไม่เป็นอะไร แต่ขงเบ้งอธรรมป่วยหนัก พอถูกสะกิดโรคเก่ากำเริบ มีแต่..."

เขาใช้ดินกลบควันบนเสื้อหญ้า เพื่อรักษาชีวิตขงเบ้งอธรรมไว้ แต่ดูท่าน้ำขงเบ้งอธรรมร่างชักกระตุก แววตาแตกซ่าน ดูท่ายากรักษาชีวิตไว้ได้

แพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้กำนัลเสื้อหญ้าแก่ลี้โป่วอี มีจิตเจตนาเช่นนี้จริง

โรคปอดไหม้เป็นเลือดของขงเบ้งอธรรม นับวันแต่จะหนักหนาสาหัส พิษแรงธาตุอัคคีภายในกาย ฝึกพลังยอดดาบแม่เหล็ก เป็นเหตุให้เลือดลมเดือดโทรม ปอดอักเสบอย่างรุนแรง ไหนเอี๊ยะยี้ใช้หญ้าตัวยาสิบสี่ชนิดถักทอเป็นเสื้อตัวนี้ขึ้น คราใดที่ฝ่ายตรงข้ามใช้พลังยอดดาบแม่เหล็ก ใบหญ้าจะถูกรมจนร้อนสะกิดโรคเก่าของขงเบ้งอธรรมกำเริบขึ้น

โรคเก่าของขงเบ้งอธรรมพอกำเริบ ก็ไม่อาจแก้ไขเยียวยา มีแต่หนทางตายสายเดียว

ความนัยนี้ขงเบ้งอธรรมย่อมคิดไม่ถึง ลี้โป่วอีตอนแรกก็คิดไม่ถึง เพียงทราบว่าไหนเอ๊ียะยี้กำนัลเสื้อหญ้าโดยมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง แต่แปลความหมายไม่ออกเท่านั้น

ลี้โป่วอีรับบาดเจ็บ ถูกคุกคามทำร้ายแทบเสียชีวิตไป แต่เมื่อถึงตอนท้าย คนตายยังคงเป็นขงเบ้งอธรรม

...หรือนี่เป็นลิขิตของฟ้า?

ลี้โป่วอีทอดถอนใจยาว กล่าวว่า "ผ่านด่านแล้ว"

เอ๊ียบมั่งเส็กแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน เมื่อครู่นางซุกศีรษะกับร่างลี้โป่วฮีบนแก้มผุดผาดแปดเปื้อนคราบดินบนเสื้อหญ้า นางยังไม่รู้สึกตัว

ลี้โป่วอีชมดูจนงงงันวูบ หวนนึกถึงฉากโอบกอดเมื่อตอนฟ้าดินเปลี่ยนสี จิตใจสับสนว้าวุ่น ไม่ทราบทำอย่างไรดี

วันเวลาที่ผ่านมา มีแต่มุกหิมะบี้เชียมตราตรึงอยู่ในจิตใจของตนแต่พริบตาที่ภูเขาถล่มดินทลาย ลี้โป่วอีกลับโอบกอดเอ๊ียบมั่งเส็กซึ่งยึดถือเป็นน้องสาวตลอดมา

เอ๊ียบมั่งเสึกคล้ายลืมเหตุการณ์เมื่อครู่ไป กล่าวว่า "ลี้ตั่วกอ ท่านคลายการสยบให้กับลิ้วไต้เฮียบ"

พลางเดินไปประคองหลวงจีนวิหคเหินกับนักพรตไม้แห้ง มีแต่คนจิตใจละเอียดอ่อนจึงพบว่า มุมปากของนางอาบอิ่มด้วยความสุขอันลึกลับชนิดหนึ่ง

ลี้โป่วอีเดินเข้าไป ใช้ไม้ไผ่เขี่ยแม่เหล็กบนหมวกเหล็กของลิ้วบ้ออิงร่วงหล่นลงมา

ลิ้วบ้ออิงยืดตัวตรง ดวงตาหลังหมวกเหล็ก ถลึงมองลี้โป่วอี คล้ายสัตว์ร้ายที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่ง

ลี้โป่วอียังไม่เข้าใจ กล่าวว่า "ลิ้วเฮีย ครั้งนี้หากมิใช่ท่านช่วยด้วยคุณธรรม..."

ลิ้วบ้ออิงคล้ายไม่ได้ยิน หมุนตัวก้าวยาวๆ ไป ทุกฝีเท้าก้าวย่าง

แผ่นดินอดสั่นสะเทือนมิได้

เอี๊ยบมั่งเส็กร้องเรียกว่า "ลิ้วได้เฮียบ *(ผู้กล้าหาญแซ่ลิ้ว)*"

ลิ้วบ้ออิงกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า "เราไม่ใช่ได้เฮียบ"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "แต่ว่าท่านช่วยพวกเรา"

"เราเพียงแต่ช่วยท่าน"

"แต่ท่านเป็นสหายของข้าพเจ้า..."

ลิ้วบ้ออิงไม่กล่าววาจา แต่ลมหายใจหนักหน่วงขึ้นมา เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอีกว่า "ท่านไปเช่นนี้ ตำหนักตัณหาฟ้าต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน ท่านมิสู้ร่วมทางกับเรา"

ลิ้วบ้ออิงตัดบทว่า "เราไม่อาจร่วมทางกับพวกท่าน" กล่าวจบ กระโดดโผลิ่วจากไป เงาหลังของมันหายลับไปแล้ว ยังได้ยินเสียงฝีเท้าอันหนักหน่วงของมันดังมา

ลี้โป่วอีถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "คนผู้นี้คล้ายมีความลับคับใจมากหลาย..."

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ทุกผู้คนล้วนมีความลับคับใจ"

ลี้โป่วอี เอี๊ยบมั่งเส็ก หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้งประคองกันและกันกลับออกจากหุบเขาหยกเขียว

เดือนดวงเสี้ยวลอยขึ้นที่ขอบฟ้า เห็นในหุบเขาเต็มไปด้วยต้นไม้ที่โค่น หินแหลกละเอียด ผิวดินแตกระแหง เสียหายยับเยินไปทั่ว

ก่อนเกิดแผ่นดินไหว ชาวยุทธจักรที่มาชมดูความสนุกสนานพากันแตลิดหนีหายไป ระหว่างหลบหนีมีคนถูกเหยียบตาย บางคนพลัดตกลงไปในหุบเหว ในหุบเหวเพียงหลงเหลืออาสนะห้าใบ และผู้คนสี่คน

หนึ่งคือเกียมั่งได้ซือ แห่งเสียวลิ้มยี่ ท่านคล้ายยังไม่ตื่นจากความฝัน บนใบหน้า คิ้วเครา เสื้อผ้า เต็มไปด้วยเศษหิน แต่ท่านคล้ายต้นไม้ใหญ่ที่ไสยาสน์เป็นพันปี กระทั่งเปลือกตาก็ไม่ลืมขึ้น

ลี้โป่วอีประสานมือคารวะต่อท่านจนจรดพื้น

...หากปราศจากเกียมั่งได้ชีอถ่ายทอดพลังดรรชนีแก่เขา เกรงว่าเขาจบชีวิตในเงื้อมมือของเบ้งอธรรมตั้งแต่อยู่ในค่ายกลดินแล้ว

คนรั้งอยู่เป็นคนที่สองคือเทียนเก๊กเซี่ยงหยินแห่งบู๊ตึง

เทียนเก๊กเซี่ยงหยินดูไปพลุ่งพล่านยิ่ง เศษหินผงคลีก็แปดเปื้อนเสื้อผ้าของเขา ตามใบหน้าต้นแขนมีริ้วรอยแผลหลายแห่ง สีหน้าท่าทีแสดงว่ารอจนรำคาญ ทั้งยังมีเค้าความหวาดหวั่นต่ออานุภาพฟ้าหลงเหลืออยู่

เทียนเก๊กเซี่ยงหยินเห็นคนทั้งสี่เดินออกมา ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

อาสนะใบที่สามกลับว่างเปล่า

ขณะที่เกิดแผ่นดินไหว หัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพฮ่วมได้ชิงแซหลบสี้หนีหายไปจนหมดสิ้น

บนอาสนะใบที่สี่และห้า นั่งไว้ด้วยตัวแทนชมรมด้ามดาบเตียเซาะมิ้งและตัวแทนตำหนักตัณหาฟ้ายู้จิ้นลั้ง

สีหน้าเตียเซาะมิ้งปรากฏแววลิงโลดขึ้น กล่าวว่า "พวกท่านมาแล้ว"

เตียเซาะมิ้งมีศักดิ์เป็น *"ตนตาย"* ของบึงปลาบิน สูงส่งกว่าเอี๊ยบมั่งเสึกและหลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งมากนัก คนทั้งสามล้วนคารวะต่อเขาตามมารยาท

ยู้จิ้นลั้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พวกท่านชนะแล้ว" มันกล่าวสืบต่อ "แต่การประลองบนยอดเขาปวยไล้ฮงอีกครึ่งเดือนให้หลัง หากพวกท่านชนะค่อยถือว่าชนะจริง" กล่าวจบ ลุกจากอาสนะที่นั่ง พลิ้วเข้าทางน้อยไปตรวจดูว่าพวกตนมีคนรอดชีวิตหรือไม่

เตียเซาะมิ้งกล่าวว่า "พวกท่านลำบากมากแล้ว แป๊ะเฮีย..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เกรงว่าแป๊ะเฮีย..."

เตียเซาะมิ้งทอดถอนใจกล่าวว่า "ซากสังขารของเขาอยู่ในค่ายกลดหรือไม่?"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "พวกเรายังไม่พบซากศพของเขา เขา

ไม่แน่ว่าตายจริงๆ"

เตียเซาะมิ้งกล่าวว่า "ไม่ว่าอย่างไร การค้นหาแป๊ะเฮียเป็นหน้าที่ของเรา จึงจู้ *(ประมุขหมู่ตึก)* ทราบว่าท่านทั้งสี่ลำบากยากเข็ญ ขอเชิญท่านทั้งสี่กลับบึงปลาบินไปเฉลิมฉลอง พร้อมกับหารือแผนรับมือขั้นต่อไป"

ลี้โป่วอีรู้สึกเหนื่อยล้ายิ่ง กล่าวว่า "เรายังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บต่อหน้านี้รับปากแพทย์เหนือแพทย์ว่าหลังจากเสร็จเรื่องในที่นี้ จะกลับไปทั้งเทียนเซี้ยงก่อน"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสริมขึ้น "กอกอเรารับบาดเจ็บ พักรักษาตัวอยู่ที่เทียนเซี้ยง ข้าพเจ้าต้องไปเยี่ยมเขา ค่อยกลับบึงปลาบิน"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "เราก็ไปด้วย"

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านไฉนมีส่วนยุ่งเกี่ยวทุกเรื่องราว?"

เตียเซาะมิ้งรีบกล่าวว่า "ท่านทั้งสี่ได้รับบาดเจ็บ เอี๊ยบเสียวเฮียบเมื่ออยู่ที่เทียนเซี้ยง ไปหาจอมแพทย์ไหนก่อนก็ดี"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "เรากับปุ้นเซากง ปุ้นเซาพั้วรู้จักกันดีไปทุ่มเถียงกับพวกเขาสักคราท่านไม่กล้าไป ก็อย่าร่ำร้องไป"

คำพูดนี้กล่าวกับนักพรตไม้แห้ง นักพรตไม้แห้งกล่าวว่า "ไปก็ไปแต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจขอให้จอมแพทย์ไหนรักษาบาดเจ็บ ผู้ใดออกปาก คนผู้นั้นต้องตบหน้าตัวเองสามร้อยที"

หลวงจีนวิหคเหินกระซากเสียงว่า "ตกลง ผู้ใด..."

เตียเซาะมิ้งรีบยิ้มประจบ กล่าวว่า "ฟังว่าจอมแพทย์ไหนหนึ่งไม่รักษาชาวยุทธจักร สองไม่รักษาบาดแผลเล็กน้อย ท่านทั้งสองเพียงรับแต่แผลเล็กน้อย ด้วยพลังการฝึกปรือของพวกท่าน อีกวันสองวันก็ทุเลาเป็นปรกติ ไม่ต้องให้จอมแพทย์ไหนรักษาแล้ว"

ลี้โป่วอีก็หันเหหัวเรื่องว่า "ใช่แล้ว จอมแพทย์ไหนและสหายที่ร่วมทางมากับเราทั้งสามไปที่ใด"

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า "ลี้ตั่วกอ พวกเรายังอยู่ที่นี้"

ลี้โป่วอีเหลียวหน้าไป เห็นผู้คนสามคนปรากฏออกจากหลังโขดหินข้างปากหุบเขา คือโป่วมึ่งป่วยที่กระตือรือร้นดึกดัก เอียงอาหงที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ยังมียอดมือปราบเตียโป่วอี

คนทั้งสามก็เสื้อผ้าขาดวิ่น ตามใบหน้ามีริ้วรอยบวมช้ำ ทั้งแปดเปื้อนดินโคลน ยอดมือปราบยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า "ตอนแผ่นดินไหว เราร่วงหล่นลงในร่องแตก ถูกก้อนหินหนีบไว้ ดีที่พวกเขาช่วยกันฉุดดึงเราขึ้นมา"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ตอนแผ่นดินไหว พวกท่านไฉนไม่จากไปก่อน?"

คนทั้งสามท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน คล้ายไม่เข้าใจลี้โป่วอีไฉนถามเช่นนี้ โป่วมึ่งป่วยย้อนถามว่า "พวกเราไยต้องจากไป?"

เอียงอาหงกล่าวเสริมขึ้น "พวกท่านยังอยู่ในค่ายกล"

ลี้โป่วอีขอบตาเปียกชุ่มเล็กน้อย กล่าวว่า "แต่ชาวยุทธจักรที่มาชมความสนุกสนานล้วนหลบหนีไปแล้ว"

ยอดมือปราบกล่าวว่า "พวกเราผิดแผกไป พวกเราไม่ได้มาชมความสนุกสนาน"

โป่วมึ่งป่วยกล่าวว่า "พวกเขาที่เป็นสักขีพยานยังไม่ไป พวกเราไหนเลยไปได้?"

...ซึ่งความจริง สักขีพยานทั้งห้าหลบลี้หายไปคนหนึ่ง

เอียงอาหงกลัวลี้โป่วอีเข้าใจผิด รีบกล่าวว่า "ท่านเข้าค่ายกลชั่วขณะ บิดากล่าวว่า *'เขาชนะแน่ให้เขากลับเทียนเซี้ยงไปพักรักษาตัว'* จากนั้นก็จากไปหาใช่ตอนเกิดแผ่นดินไหวค่อยจากไป"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เราทราบ หากทราบว่าจะเกิดแผ่นดินไหวด้วยนิสัยใจคอของเขา แม้ตายก็ไม่ไป"

เอียงอาหงแย้มยิ้มพริ้งพรายกล่าวว่า "ลี้ตั่วกอดียิ่ง"

เอี๊ยบมั่งเสิกเห็นนางน่ารักยิ่ง ดังนั้นเดินเข้าไปชักชวนว่า "พวก

เว้าติดตามท่านกลับเทียนเซี้ยงด้วยกัน ดีหรือไม่?"

เอียงอาหงลิงโลดจนกระโดดโลดเต้น กุมมือเอี๊ยบมั่งเส็กไว้ กล่าวว่า "เจ้าเจ๊อันประเสริฐ พวกท่านเมื่อไปด้วย บิดาเห็นคนมาก คงไม่ลงโทษข้าพเจ้าแล้ว"

เตียเซาะมิ้งได้แต่กล่าวว่า "ตกลง หลังจากเสร็จเรื่องที่เทียนเซี้ยงให้รีบกลับบึงปลาบิน"

ทุกผู้คนร่ำลาเกียมั่งได้ซือ เทียนเก็กเซี่ยงหยินและเตียเซาะมิ้ง เกียมั่งได้ซือยังคงหลับตาแน่วนิ่ง เทียนเก็กเซี่ยงหยินกล่าวให้กำลังใจหลายคำ เตียเซาะมิ้งใช้สายตาส่งคนทั้งเจ็ดออกจากปากหุบเขา ค่อยกลับเข้าค่ายกลห้าธาตุไปสะสางเรื่องหลัง

คนทั้งเจ็ดลงจากภูเขาได้หมวยชัว เห็นทางภูเขาขรุขระ โขดหินตะปุ่มตะป่ำ คาดว่าเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของแผ่นดินไหว ดังนั้นเลือกทางภูเขาสายหนึ่งลงจากเขา

เมื่อบรรลุถึงเชิงเขา ม่านสายตาขยายกว้างออก เดือนเสี้ยวสีแดงแขวนอยู่ที่ขอบฟ้า บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกหลังฟ้าถล่มค่อยหวนคืนมา

โป่วมิ่งปวยชี้มือไป ร้องว่า "พระจันทร์สีแดง"

เอียงอาหงตีหลังมือเขา ตุว่า "ห้ามไม่ให้ใช้มือชี้พระจันทร์"

โป่วมิ่งปวยใช้มือซ้ายลูบคลำมือขวา พึมพำว่า "ไฉนชี้ไม่ได้ พระจันทร์ไม่ได้ตีคน"

เอียงอาหงร้องเสียงเจื้อยแจ้วว่า "ผู้ใดกล้าชี้เจ้เจ็พระจันทร์ ผู้นั้นต้องกลายเป็นตือโป๊ยก่าย"

โป่วมิ่งปวยใช้สองมือดึงหนังหน้าไปทางซ้ายขวา ทำท่าคล้ายหัวสุกร กล่าวว่า "ตอนนี้คล้ายหรือไม่?"

เอียงอาหงอดหัวร่อจนตัวงอมิได้ กล่าวว่า "ท่านความจริงใช่อยู่แล้ว"

โป่วมิ่งปวยกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านเป็นปีศาจแมงมุม" มันกล่าวแย้งว่า "ในเรื่องไซอิ๋ว ล้วนเป็นปีศาจแมงมุมยั่วยวนตือโป๊ยก่าย"

เอียงอาหงร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านว่าอะไร ผู้ใดยั่วยวนท่าน?"

โป่วมิ่งปวยแสยะหน้าล้อเลียนกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าท่าน

ยั่วยวนเรา เป็นท่านว่าเอง"

ทั้งสองเดินพลางประคารมพลาง ลี้โป่วอีกับยอดมือปราบรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี จงใจเดินช้ากว่าเดิม หลวงจีนวิหคเหินรับฟังจนอิ่มเอมใจ แต่ไม่มีที่ให้สอดปากคำ นักพรตไม้แห้งยังปั้นหน้าเคร่งเครียดดุจเดิม

โป่วมึ่งปวยชี้มือไปยังเอี๊ยบมั่งเส็กที่เบื้องหน้า กล่าวว่า "ใบหน้าเอี๊ยบเจ้เจ๊เปื้อนคราบดิน ท่านมิใช่ด่านางเป็นตือโป๊ยก่ายด้วยหรือ?"

เอียงอาหงพลันลงมือ เสียงเทียะเมื่อตีถูกหลังมือ โป่วมึ่งปวยร้องโอยออกมา ร้องว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ชี้พระจันทร์ ท่านยังดีผู้อื่น"

เอียงอาหงกล่าวอย่างขึงขัง "พระจันทร์กับเอี๊ยบเจ้เจ๊ ล้วนห้ามไม่ให้ชี้"

โป่วมึ่งปวยคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินยอดมือปราบกล่าวว่า "พวกท่านดู"

ที่แท้เบื้องหน้าเป็นพื้นที่ราบลุ่ม เบื้องซ้ายมีกระท่อมหลังหนึ่ง หลังคากระท่อมกดต่ำ เนื้อไม้ยังใหม่อยู่ มีกรรมกรแบกหามหลายคนนั่งจับกลุ่มสนทนาอยู่หน้ากระท่อม ที่ห่างไปจัดตั้งเกี้ยวไม้ไผ่หลายคัน มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นจุดให้เช่าเก้าอี้หาม

เก้าอี้หามที่ว่า เป็นเก้าอี้ไม้ไผ่ตัวหนึ่ง สองข้างสอดไม้ไผ่สองลำให้คนนั่งบนเก้าอี้ คนแบกหามสองคนแบกไม้คานอยู่บนไหล่ แบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง หากมีฝีเท้ารวดเร็ว สามารถเดินทางวันละร้อยลี้ ขึ้นเขาลงห้วยได้ตามที่ต้องการ

ที่ข้างทางภูเขามักมีร้านค้าให้เช่าเก้าอี้หามไม่น่าประหลาดแต่อย่างไร

โป่วมึ่งปวยเห็นเช่นนั้น พลันฉุกใจคิด หลวงจีนวิหคเหินกับนักพรตไม้แห้งรับบาดเจ็บไม่น้อย ลี้โป่วอียิ่งบาดเจ็บสาหัส มิสู้ว่าจ้างเก้าอี้หามสักหลายคันจะสะดวกกว่า

ทุกผู้คนเดินเข้าใกล้ร้านเช่าเก้าอี้หาม คนแบกหามทั้งเจ็ดแปดคนพากันเข้ามาชวนชักว่า "นายท่าน นั่งเก้าอี้หามของพวกเรา มิต้องตรากตรำ

เดินทาง"

"ท่านทั้งหลายเข้ามาดื่มชาสักถ้วยแล้วค่อยว่ากล่าว ไม่ว่าจ้างเก้าอี้หามก็ไม่เป็นไร"

หลวงจีนวิหคเหินพอฟังว่าดื่มชา ต้องแลบลิ้นเลียริมฝีปากร้องว่า "ชงชามาสักเจ็ดถ้วยแล้วค่อยว่ากล่าว"

คนแบกหามทั้งหลายชักชวนคนทั้งเจ็ดนั่งประจำโต๊ะ หลวงจีนวิหคเหินเห็นหน้าร้านปล่อยประตูชี่กรงลง จึงกล่าว "ภายในไม่มีที่นั่งหรือ?"

คนแบกหามผู้หนึ่งยิ้มประจบกล่าวว่า "ค่ำคืนน้อยครั้งจะมีแขกผ่านมา ดังนั้นไม่เปิดร้าน นั่งที่ด้านนอกเย็นสบายกว่า"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย สามารถหามถึงเทียนเซี้ยงหรือไม่?"

คนแบกหามทั้งหลายพากันกล่าวว่า "สามารถ สามารถ ไม่ทราบต้องการกี่คัน?"

ยามนั้น คนแบกหามชงน้ำชาเจ็ดถ้วยมาถึง ทุกผู้คนมิใช่ต่อสู้ตลอดทั้งวัน ก็เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง ปรารถนาใคร่ดื่มชาให้หมดด้วยในคำเดียว

เอี๊ยบมั่งเส็กก็ยกถ้วยชาขึ้น ทางหนึ่งถามว่า "คันหนึ่งราคาเท่าใด?"

ขณะจะดื่มชาลงไป พลันได้ยินลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า *"ดื่มไม่ได้ หากดื่มลงไป ชีวิตก็ไร้ราคาแล้ว"*

หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง เอี๊ยบมั่งเส็ก เอียงอาหง พากันแตะถ้วยชาขึ้น ยังไม่ทันดื่มลงไปก็ได้ยินลี้โป่วอีห้ามไว้

โป่วมี่งปวยและยอดมือปราบต้องประคองลี้โป่วอีนั่งลงก่อน ดังนั้นแม้ทั้งถ้วยชายังไม่แตะต้องถูก

ได้ยินเสียงโครม ประตูชี่กรงพังทลายลง ผู้คนยี่สิบกว่าคนแยกกันเป็นสามแถว แถวละเจ็ดคน มือถือเกาทัณฑ์พาดสาย หัวเกาทัณฑ์แวววับเล็งตรงมายังคนทั้งเจ็ด ขอเพียงได้รับคำสั่งคำเดียว จะยิงคนทั้ง

เจ็ดกลายเป็นเม่นปรุพรุน

"คนแบกหาม" ที่เหลือพากันชักอาวุธออก รายล้อมทุกผู้คนเอาไว้ มือเกาทัณฑ์ทั้งสามแถว หลังจากก่อตั้งขบวนขึ้นพลันบังเกิดเสียงล้อรถบดกับพื้น ชายหนุ่มผู้หนึ่งผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนคันหนึ่งมาช้าๆ

บนเก้าอี้ล้อเลื่อน นั่งไว้ด้วยหมอดูผู้หนึ่ง

ยอดมือปราบกล่าวว่า "ที่แท้เป็นลู่เฮียทุ่มเทกำลังวังในมาถึง"

หมอดูนักฆ่ายิ้มพลางกล่าวว่า "แต่ยังถูกลี้ซิ้งเชี่ยง *(พยากรณ์แซ่ลี้)* กล่าวเปิดโปง" มันกล่าวถามว่า "ไม่ทราบลี้เฮียดูออกได้อย่างไร ใช่เป็นคนแบกหามทั้งหลายเผยพิรุธหรือไม่?"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นั่นกลับมิใช่ เพียงแค่ร้านนี้เปิดผิดที่"

"อ้อ?"

"ท่านดูจันทร์บนท้องฟ้า"

หมอดูนักฆ่าเงยหน้าขึ้น เห็นเดือนเสี้ยวทอแสงลี้ลับเยียบเย็น จึงกล่าว "หลังแผ่นดินไหว จันทร์บนท้องฟ้าเย่อมแตกต่างจากเดิม นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับร้านรวง?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ร้านรวงนี้หันหาแสงจันทร์ หมายความว่าเมื่อตอนกลางวันก็หันหาอาทิตย์ ร้านรวงโล่งกว้าง แสดงว่าตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ล้วนถูกแสงอาทิตย์สาดส่อง" ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "ลองคิดดู หน้าร้านเช่าเก้าอี้หามที่ดึงดูดผู้คนสัญจรมาพักผ่อน ใหนเลยไม่นึกถึงข้อนี้ ท่านคงเป็นคนภาคเหนือ ดังนั้นลืมเลือนว่าภาคใต้อากาศร้อนบ้านช่องสูง ผิดแผกจากภาคเหนือที่อากาศหนาวบ้านช่องต่ำ อย่าว่าแต่..." ชี้มือไปยังพื้นที่ว่างด้านตรงข้าม กล่าวอีกว่า "สถานที่นั้นกว้างขวางยิ่งกว่า หากคิดเปิดร้านที่นี่ไม่มีเหตุผลที่ไม่คิดเปิดร้านฝั่งตรงข้าม นอกจาก..."

หมอดูนักฆ่าสอดคำขึ้น "นอกจากเราอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ ทั้งเปิดร้านสว่าง ทั้งเปิดร้านค้ามืด *(หมายถึงร้านโจร)"* มันกล่าวต่ออย่างยิ้ม

แย้ม "ร้านสว่างกำไรเงิน ร้านค้ามืดฆ่าคน เราเปิดร้านค้ามืดฆ่าคนก่อนแล้วค่อยหาเงิน"

ยอดมือปราบแค่นหัวร่อกล่าวว่า "อาศัยคันเกาทัณฑ์ไม่กี่ด้าม ธนูไม่กี่ดอก ผู้คนไม่กี่คนของท่านก็จัดการลี้โป่วอี หลวงจีนวิหคเหินและเอี๊ยบมั่งเส็กได้?"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "เราจัดการไม่ได้ แต่ตอนนี้เราเพียงคิดจัดการลี้โป่วอีกับท่าน"

ยอดมือปราบแค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกเขาล้วนไม่ได้ดื่มชา"

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "มิผิด พวกเขาไม่ได้ดื่มชาที่ผสมยาเชียงฮุยฆ่วง *(เชียงฮุยระทด)* น่าเสียดายพวกเขายกถ้วยชาขึ้น"

หลวงจีนวิหคเหินตวาดคำ "เจ้า..." พลันคลายมือปล่อยถ้วยชาตกแตกละเอียดไป

หมอดูนักฆ่ากล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "เรายังฉาบจือเอี๊ยงนึ่งกุกเค้งเจี่ย *(น้ำหวานกระดูกอ่อน)* ท่านทั้งหลายสามารถยืนหยัดถึงบัดนี้ นับว่าไม่เลวแล้ว"

เสียงเพล้งเพล้งสามครา ถ้วยชาของเอี๊ยบมั่งเส็กและนักพรตไม้แห้งก็ตกแตกแหลกละเอียด คนทั้งสองล้วนส่ายโงนเงนขึ้นมา

หมอดูนักฆ่าพึมพำว่า *"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"*

โป่วมึ่งปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ไม่ต้องแสร้งมารยาไป"

หมอดูนักฆ่ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เราไม่ได้เสียดายแทนพวกมันหากแต่เสียดายแทนพวกเจ้า ผู้ที่แตะต้องถูกน้ำหวานกระดูกอ่อน เลือดในกายล้วนกลายเป็นหวาน เพียงแต่แขนขาอ่อนเปลี้ยไร้เรี่ยวแรง ขอเพียงตึงพวกมันไว้กลางป่าร้าง มด แมลงและผึ้งจะรุมตอมร่าง เป็นรสชาติสุขสบายยิ่ง พวกเจ้ากลับไม่ได้ลองลิ้มดู"

"ยังมีเราโป่วมึ่งปวย ท่านอย่าหมายอวดโอ่ลำพอง"

"เจ้านับเป็นตัวอะไร ตอนนี้ไม่ได้อยู่บนสะพานเส้นลวด อย่างมาก

เจ้าตกเป็นเป้าเกาทัณฑ์เท่านั้น"

ยอดมือปราบยืดกายขึ้น กล่าวว่า "ท่านยังไม่ได้คำนวณถึงเรา"

หมอดูนักฆ่าหยีตาลงกล่าวว่า "เนื่องเพราะไม่จำเป็น"

มันปรบมือคราหนึ่ง หลังร้านปรากฏยอดฝีมือวังในสามคนเดินออกมา ดาบใหญ่สามเล่มพาดกับลำคอผู้คนที่หลั่งน้ำมูกน้ำตาสามคน เป็นสตรีนางหนึ่งและเด็กสองคน

ยอดมือปราบหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล

หมอดูนักฆ่ายิ้มพลางกล่าวว่า "ครั้งนี้เพียงเชิญบุตรภรรยาเจ้าออกมาก็พอแล้ว"

ยอดมือปราบกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ผู้แซ่ลู่ นี่เป็นเรื่องระหว่างเราสอง ให้ยืดถือกฎระเบียบบู๊ลิ้ม"

หมอดูนักฆ่าหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า "เราเป็นขุนนาง เจ้าเป็นพนักงานฝ่ายปราบปราม ตอนนี้เป็นผู้บังคับบัญชาจัดการกับเบื้องล่างไยต้องยืดถือกฎระเบียบบู๊ลิ้ม?"

"ท่านจะฆ่าฟัน เราปราศจากคำเตือนพ้อคำหนิ ขอเพียงท่าน...ปล่อยคนในครอบครัวเรา"

"อย่างนั้นเรามิใช่ตัดท่านไปคนหนึ่งแล้วหรือ ตอนนี้เหลือเพียงสี่โป่วอีเท่านั้น"

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า *"มีอยู่ครั้งหนึ่ง นกแร้งตัวหนึ่งคิดจิกกินศพเสือลายพาดกลอนตัวหนึ่ง แต่กินไม่ได้ ท่านคาดว่าเป็นเพราะเหตุใด?"*

หมอดูนักฆ่าหยีตาลง ป้องกันลี้โป่วอีจู่โจมลงมือ ปากถามว่า "เพราะเหตุใด?"

ลี้โป่วอียิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า *"เนื่องเพราะเสือลายพาดกลอนยังไม่ตาย"*

เสียงขาดคำ กระบี่หยกของเอี๊ยบมั่งเสีก ขวานบินของหลวงจีนวิหคเหิน หลาวยาวของนักพรตไม้แห้งแหวกจู่โจมออกโดยพร้อมเพรียง

พริบตานั้น คันเกาทัณฑ์หัก สายเกาทัณฑ์ขาด ธนูร่วงหล่น ยอดฝีมือวังในที่จ่อดาบพาดกับลำคอของบุตรภรรยายอดมือปราบทั้งสาม ล้วนล้มลงนอนจมกองเลือด

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ผู้ใดสวามิภักดิ์ไม่ฆ่า"

พวกเขาลงมือดุจสายฟ้า ทำลายค่ายกลเกาทัณฑ์ ช่วยผู้คนทั้งสาม หมอดูนักฆ่าคิดไม่ถึงเอี๊ยบมั่งเส็กและพวกทั้งสามล้วนไม่ถูกพิษ เพียงมุ่งความสนใจอยู่ที่ลี้โป่วอีกับยอดมือปราบ รอจนรู้สึกตัวสถานการณ์ก็พลิกเลับกลาย

ม่านบรพาจารย์

รอยยิ้มบนใบหน้าหมอดูนักฆ่าชะงักค้าง วางมือลงบนที่เท้าแขนอย่างแช่มช้า

ลี้โป้วอีกล่าวว่า "เราก็เสียดายแทนท่านนัก"

"เสียดายอันใด?"

"แผนข่มขู่ฆ่าคนของท่านมิใช่ไม่ดี แต่มักมีจุดอ่อน"

ทั้งสองขณะโต้ตอบกัน ยอดมือปราบเดินถึงเบื้องหน้าบุตรภรรยา แววตาเต็มไปด้วยความพลุ่งพล่านเสียใจ

หมอดูนักฆ่ากล่าวว่า "จนบัดนี้เรายังนึกไม่ออกว่า พวกท่านใช้น้ำหวานกระดูกอ่อนแทรกซึมโดยไม่ล้มลง"

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "อย่างนั้นท่านไม่ต้องนึกแล้ว"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสริมขึ้น "พวกเราไม่ได้แตะต้องถูกถ้วยชา"

นางยื่นมือชักน้ำชาบนโต๊ะขึ้น ปลายนิ้วของนางห่างจากตัวป้านหุนเศษ แต่คล้ายใช้มือถือไว้ หากไม่เพ่งพิจารณา ยากจะจำแนกออกได้ เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอีกว่า "พวกเราใช้กำลังภายในรองรับถ้วยชาไว้ ไหนเลยถูกพิษได้?"

หมอดูนักฆ่าพลันตวาดว่า "ฆ่า!"

เหล่ามือเกาทัณฑ์ "คนแบกหาม" ส่งเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน พากันเข่นเขฆ่าเข้ามา

ลี้โป้วอีกระชากเสียงว่า "ท่านอย่าได้ใช้ให้ผู้อื่นตายแทน..." ไม่ทัน

ขาดคำ หมอดูนักฆ่าก็ผลักเคลื่อนเก้าอี้ล้อเลื่อนโถมออกไป

มันกลับฉวยโอกาสที่เอี้ยบมั่งเส็กและพวกแยกย้ายรับมือศัตรูหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง

เห็นแน่ชัดว่ากำลังจะโถมออกจากหน้าร้าน พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ คนผู้หนึ่งสกัดขวางหน้าไว้ ร่มสีแดงที่ซอกแขนปรากฏปลายมีดท่อนหนึ่งดีดพุ่งออกมาแทงใส่ทรวงอกมัน

คนขวางหน้าคือยอดมือปราบ

หมอดูนักฆ่าส่งเสียงร้องดังพิกล พริบตานั้นในเก้าอี้ล้อเลื่อนไม่ทราบปรากฏอาวุธลับมากน้อยเท่าใดพุ่งออกมา ครอบคลุมใส่ยอดมือปราบ

...ก่อนที่ปลายร่มจะแทงใส่ทรวงอกหมอดูนักฆ่า เกรงว่ายอดมือปราบต้องถูกอาวุธลับสามสี่ชนิดซัดใส่แล้ว

ยอดมือปราบหยุดสภาวะร่ม กางร่มสีแดงออกดวงร่มคุ้มครองกายปัดกระแทกอาวุธลับที่ซัดจู่โจมมากระเด็นกระดอนไป

หมอดูนักฆ่าโบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง ซัดอาวุธลับรูปสมอออกหลายสิบลูก แต่ไม่ได้ซัดใส่ยอดมือปราบ หากแต่พุ่งใส่บุตรภรรยาของยอดมือปราบทั้งสามชีวิต

ยอดมือปราบฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ในเสียงชู่คำราม พลันยืดกายขึ้น ตวัดช้อนร่มกลางอากาศ ช้อนอาวุธลับรูปสมอไว้ในร่มจนหมดสิ้น

...แต่ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ยอดมือปราบไหนเลยทะลึ่งตัวขึ้นโดยไม่แยแสสนใจหมอดูนักฆ่าได้?

หมอดูนักฆ่าพลันก้มศีรษะ ที่คอเสื้อปรากฏมีดเงินเล่มหนึ่งพุ่งวาบออก เสียงฉึกเมื่อปักใส่ขั้วหัวใจยอดมือปราบอย่างแม่นยำ

ยอดมือปราบไม่ทันแค่นเสียงครวญคราง ก็ร่วงฟาดกับพื้นเสียชีวิต ร่มสีแดงและกระดิ่งร่วงหลุดจากมือ

ลี้โป่วอีตวาดว่า **"สกัดมันไว้"**

หมอดูนักฆ่าบังคับเก้าอี้ล้อเลื่อนออกไปแล้ว เพิ่งออกจากประตูร้าน พลันปรากฏเงาร่างอ้อนแอ้นถลันวูบ เสียงตวาดดังเจื้อยแจ้ว ใบหน้าหมอดูนักฆ่าถูกตบใส่ฉาดหนึ่ง

คนลงมือคือเอียงอาหง

หมอดูนักฆ่าคิดไม่ถึงเอียงอาหงมีฝีมือเช่นนี้ ยามคับขันคิดทะลวงฝ่าออกไป ลงมือโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ ผลักกระแทกสองมือใส่ทรวงอกนาง

เอียงอาหงไหนเลยเคยเห็นวิธีลงมืออันต่ำช้าเช่นนี้ ถึงกับหน้าแดงผ่าวใส ถอยกายไปหนึ่งก้าว ตวัดมือผุดผ่อง ตบถูกหมอดูนักฆ่าอีกฉาดหนึ่ง ตามคนกระเด็นออกจากเก้าอี้ล้อเลื่อน

อาวุธลับของหมอดูนักฆ่าส่วนใหญ่บรรจุอยู่ในเก้าอี้ล้อเลื่อน ยามที่คนหลุดลอยจากเก้าอี้ เฉกเช่นปลาขาดน้ำ พลันใช้สองมือโอบเข่าร้องไห้โฮออกมา

เอียงอาหงเห็นหมอดูนักฆ่าสองเท้าขาดด้วนเสมอเข่า กลับไม่อาจห้ามใจลงมือ ก้มกายลงถามว่า "ท่านเป็นไรแล้ว?"

คำพูดพอกล่าว ลี้โป่วอีพลันตวาดว่า "ทำไม่ได้"

หมอดูนักฆ่าพลันผลักกระแทกสองมือออก

เอียงอาหงคิดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที แต่พลังฝีมือของนางบรรลุถึงที่แปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา พอบังเกิดความตื่นตัว พลันยกสองมือรับฝ่ามือของหมอดูนักฆ่าไว้

มิคาดขาเทียมที่ทำจากไม้ของหมอดูนักฆ่าพลันปรากฏมีดเงินเล่มบางสองเล่มพุ่งออกมา ซัดพุ่งใส่เอียงอาหงดุจสายฟ้า

ยามนั้นโป่วมึ่งปวยโถมถึงแล้ว

ด้วยพลังฝีมือของโป่วมึ่งปวย ย่อมรับมีดบินทั้งคู่ไม่ได้ หนึ่งเดียวที่ทำได้คือ โถมทับเอียงอาหงไว้ใต้ร่าง ใช้ร่างอันบึกบึนของเขารับมีดเงินคร่าชีวิตแทน

ช่วงเวลานั้น เอี๊ยบมั่งเส็ก หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้ง

พากันสยบยอดฝีมือวังในไว้ มีบ้างถูกฆ่า บ้างถูกสกัดจุด แต่พวกเขาคิดปลีกตัวไปช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์

ลี้โป่วอีก็อยู่ห่างไปจากที่เกิดเหตุ จนปัญญาช่วยเหลือได้

หากมิใช่ยังมีคนผู้หนึ่ง โป่วมึ่งปวยต้องตายแน่นอน

คนผู้นี้คือโท่วเต่าจื้อ

โท่วเต่าจื้อเก็บกระดิ่งและร่มสีแดงของยอดมือปราบขึ้น ซัดกระดิ่งกระแทกมีดบินทั้งสองเล่มปลิวกระเด็น

หมอดูนักฆ่าเหลียวขวับไปอย่างแตกตื่นเดือดดาล โท่วเต่าจื้อกลับฉกฉวยโอกาสนั้นทะลวงแทงมีดปลายแหลมของร่มแดงใส่ปากที่อ้ากว้างของมัน

จากนั้นโท่วเต่าจื้อใช้น้ำเสียงที่ปราศจากความรู้สึกชนิดหนึ่งถามว่า "เราใช่ช่วยคนของพวกท่านหรือไม่?"

มันถามลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีผงกศีรษะรับ

หมอดูนักฆ่ายังไม่สิ้นใจตาย มือหนึ่งคว้าจับต้นขาของโท่วเต่าจื้อ อีกมือหนึ่งสั่นระริกชี้หน้าโท่วเต่าจื้อ คล้ายมีคำพูดมากมายคิดกล่าว แต่โลหิตกบไปทั่วทั้งปากของมัน

สีหน้าโท่วเต่าจื้อยังปราศจากความรู้สึกใด ยกเท้าเหยียบใส่ทรวงอกของซือแป่ ปากถามลี้โป่วอีอีกว่า "เราใช่ทำร้ายคนของพวกท่านหรือไม่?"

ลี้โป่วอีสั่นศีรษะ

จากนั้นเขาได้ยินเสียงกระดูกซี่โครงของหมอดูนักฆ่าหักอย่างชัดเจน

ไม่เพียงลี้โป่วอีได้ยิน ทุกผู้คนในบริเวณล้วนได้ยิน มาตรว่าทุกผู้คนคิดใคร่ฆ่าหมอดูนักฆ่า แต่ยามนี้ยังไม่อาจหักใจทนฟังได้

โท่วเต่าจื้อกล่าวอีกว่า "ยังช่วยฆ่าคนที่พวกท่านต้องการฆ่าให้กับพวกท่าน"

ลี้โป่วอีอดถามมิได้ว่า "ท่านต้องการอะไร?"

"เรื่องทั้งสามประการ เราไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เพียงต้องการให้พวกท่านรับปากปลดปล่อยเรา"

"ท่านฆ่าชือแป้ท่าน เพื่อชีวิตของท่านเอง?"

โท่วเต่าจื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราไม่ฆ่ามัน หรือมันสามารถหนีพ้นจากการกลุ้มจู่โจมของพวกท่าน?" มันกล่าวต่ออย่างเฉื่อยชา "มันเมื่อล้มเหลว ทั้งยังฆ่าคน ย่อมยากรอดพ้นจากความตาย ดังนั้นมิสู้ให้เราฆ่ามันเพื่อแลกกับการไม่ตายของเรา"

หลวงจีนวิหคเหินร้องคำ "เจ้า" ลี้โป่วอีพลันทอดถอนใจกล่าวว่า "ปล่อยมันไปเถอะ พวกเราไม่มีเหตุผลที่ฆ่ามัน"

โท่วเต่าจื้อกระทั่งมองดูก็ไม่มองดูซากศพหมอดูนักฆ่าบนพื้น กระทั่งขอบคุณยังไม่ขอบคุณ หมุนตัวไปในบัดดล

ลี้โป่วอีร้องเรียกว่า "ช้าก่อน"

โท่วเต่าจื้อชะงักเท้า กล่าวช้าๆ ว่า "ตอนนี้ท่านสำนึกเสียใจ ยังฆ่าปิดปากผู้คนทันท่วงที"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พวกเราเมื่อปลดปล่อยท่าน ย่อมปลดปล่อยแน่นอน ท่านไม่ต้องใช้แผนกระตุ้น ท่านอายุยังเยาว์ เจ้าเล่ห์เพทุบายปานนี้ เกรงว่าต้องพลาดพลั้งต่อแผนอุบาย..."

โท่วเต่าจื้อชิงกล่าวว่า "เราได้ยินแล้ว ยังมีอะไร?"

"เราคิดถามท่านเรียกว่าอะไร?"

โท่วเต่าจื้อคล้ายคิดไม่ถึงลี้โป่วอีจะถามเช่นนี้ อึ้งไปวูบจึงกล่าว "ตอนอยู่ที่สะพานเก้าเหมย เรามิใช่บอกแล้วหรือ?"

"นั่นเป็นเชี่ยวปวยถามท่าน เราได้ยินไม่ชัดเจน"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "เราเรียกว่าเอี้ยเก่า" กล่าวจบ ก้าวยาวๆ จากไป

ลี้โป่วอีมองดูเงาหลังโท่วเต่าจื้อจนลับตา พึมพำว่า *"วันหน้าคนผู้นี้ต้องมีชื่อกระเดื่องดังในยุทธจักร"*

...คนผู้หนึ่งลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ จะประสบความสำเร็จได้โดยง่าย

...แต่วันข้างหน้าคนหนุ่มในยุทธจักรล้วนเป็นเช่นโท่วเต่าจี้อ พิฆาตอาจารย์ข้ามซากศพไปโดยไม่แยแส ยุทธจักรยังเป็นยุทธจักรอันใด?

ยามกะทันหันลี้โป่วอีบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน ข้างหูได้ยินแต่เสียงสะอึกสะอื้นไห้ ที่แท้บุตรภรรยาของยอดมือปราบคุกเข่าร่ำไห้อยู่ข้างซากศพของเขา จิตใจลี้โป่วอียิ่งหนักอึ้ง ราวถูกกดทับด้วยพะเนินเหล็ก

ได้ยินเอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า "ลี้ตั่วกอ บุตรภรรยาเตียโป่วอีไม่ควรกลับไปอีก มิสู้ตามพวกเราไปยังเทียนเซี้ยง ค่อยกลับบึงปลาบินไปอยู่อาศัย ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

ลี้โป่วอีนึกชมเชยในความรอบคอบของเอี๊ยบมั่งเส็ก ขณะจะเรียกโป่วมึ่งปวยช่วยปลอบโยนบุตรภรรยายอดมือปราบ กลับเห็นโป่วมึ่งปวยกับเอียงอาหงยืนเคียงคู่อยู่ด้วยกัน จิตใจค่อยแจ่มใสขึ้น

หางตายามชำเลืองมอง เห็นเอี๊ยบมั่งเส็กก็มองดูหนุ่มสาวทั้งสอง มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ แต่คิ้วเรียวขมวดมุ่นครุ่นคิด ไม่ทราบสุขใจหรือเศร้าหมองกันแน่?

จบตอนอานุภาพฟ้า

คำนำ

ข้าพเจ้าเขียนพยากรณ์ประกาศิต ตอน อานุภาพฟ้ากับแพทย์เหนือแพทย์ เนื่องเพราะระหว่างนี้ *(ประมาณปี ค.ศ. 1981 ถึง ค.ศ. 1983)* บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อการประดิษฐ์คิดค้นและวิชาการแพทย์แผนโบราณของจีน ผลจากการสัมผัสอีกขั้นหนึ่ง บังเกิดความเคารพเลื่อมใสต่อจริยธรรม จิตวิญญาณ สติปัญญา และความสำเร็จของนักประดิษฐ์และปรมาจารย์ทางการแพทย์อย่างสูง

ก่อนคริสต์ศักราช 507 ปี ยอดสถาปนิกหลูปัน *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า ลู่ปัง)* ใช้ไม้ไผ่จัดสร้างเป็นนกตัวหนึ่ง สามารถบินได้สามวัน ยังจัดสร้าง "รถม้าไม้" ใช้มนุษย์ไม้ควบคุมบังคับพร้อมด้วยเครื่องยนต์กลไก สามารถเดินเหินบนเส้นทางตามใจนึก ทั้งไม้ฉากที่ท่านคิดค้นขึ้น ยังใช้ในงานก่อสร้างตราบเท่าทุกวันนี้ ถัดมาในสมัยเลียดก๊ก ช่างชลประทานหลี่ปิง *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า ลี้เปีย)* ใช้วิธีทดน้ำเข้านา บรรเทาความเดือดร้อนของอุทกภัย สร้างเขื่อนตูเจียง* ถือเป็นสิ่งมหัศจรรย์ด้านการชลประทานของโลก

ตั้งแต่หนึ่งพันแปดร้อยปีก่อน จางเหิง *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า เตียฮ้วง)* ก็ค้นพบหลักการโคจรของพระอาทิตย์ นำเสนอทฤษฎีเส้นศูนย์สูตร วงโคจรจักรราศี ขั้วโลกเหนือกับขั้วโลกใต้ ทั้งยังประดิษฐ์เครื่องมือวัดความ

---

* *ตั้งอยู่นอกอำเภอก้วนเสียนไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ เขตมณฑลเสฉวน*

สั่นสะเทือนของเหตุแผ่นดินไหวได้เป็นเครื่องแรก และเมื่อหนึ่งพันห้าร้อยกว่าปีก่อน จู่ชงจือ *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า โจ้วชงจือ)* ยุคราชวงศ์เหนือใต้ ไม่เพียงประดิษฐ์รถเข็มทิศ ยังอาศัยหลักการของวิชาฟิสิกส์ จัดสร้างรถที่แล่นได้เองโดยไม่ต้องพึ่งพาแรงคน แรงลมหรือแรงน้ำใดๆ เรือพันลี้ของท่านสามารถแล่นบนแม่น้ำแยงซีเกียงวันละร้อยกว่าลี้ ท่านยังคำนวณค่าพาย (?) สมควรอยู่ระหว่าง 3.1415926 ถึง 3.1415927 ตัวเลขอันละเอียดถี่ยิบเช่นนี้ ทางยุโรปต้องรอถึงปี ค.ศ. 1573 ค่อยค้นพบได้

ย้อนกลับไปยังสมัยเลียดก๊ก คัมภีร์ม่อจิง* ไม่เพียงครอบคลุมวิชานิติศาสตร์ หลักปรัชญา เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์สังคม ทั้งยังครอบคลุมวิชาฟิสิกส์ เรขาคณิต ชีววิทยา และอ้างถึงทฤษฎีด้านตรรกวิทยา คณิตศาสตร์ โครงสร้างของอะตอม พลศาสตร์และวิชาเกี่ยวกับแสง ที่โดดเด่นยิ่งกว่ายังมีคัมภีร์อี้จิง ซึ่งเป็นศาสตร์ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง

ดินระเบิดเป็นประเทศจีนคิดค้นขึ้น เป็นที่ทราบดีอยู่แล้ว แต่ในปลายราชวงศ์หมิง ตำรายุทธศาสตร์อู่เป้ยจี้อ ซึ่งแต่งโดยเหมาหยวนอี้ ได้บรรยายถึงอีกาเทพอัคคี หลักการขับเคลื่อนตรงกับเครื่องบินไอพ่นยุคปัจจุบัน ยังมีอาวุธอสนีสะท้านฟ้าเหินเวหาพิฆาตโจร นับเป็นต้นแบบของจรวดนำวิถี สิ่งประดิษฐ์เหล่านี้ล้วนล้ำหน้าก่อนยุโรป เพียงแต่ผู้คนทั่วไปไม่ล่วงรู้เท่านั้น ข้าพเจ้าเมื่ออ่านพบผลงานที่เกิดจากมันสมอง ภูมิปัญญาและความเพียรของผู้เปรื่องปราดเหล่านี้ รู้สึกว่าข้าพเจ้าในอีกร้อยพันปีให้หลัง จับปากกาสร้างจินตนาการต่างๆ ในนวนิยายกำลังภายใน นับเป็นการละทิ้งแก่นสารหันไปสนใจสิ่งละอันพันละน้อย รู้สึกละอายยิ่ง ทั้งตั้งใจว่าจะนำวัตถุดิบที่ปู่ยกย่องและสะท้านจิตใจเหล่านี้มาใช้ในตอนอานุภาพฟ้า

ทางด้านวิชาแพทย์ นายแพทย์ชาวจีนมีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ เช่น เพียนเชวี่ย *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า เพียงเฉียก)* ในยุคเลียดก๊ก จำเดิมไม่ได้ชื่อเพียนเชวี่ย แต่เรียกว่าฉิ้งอ้วกนั้ง คำ "เพียนเชวี่ย" เพียงเป็นคำยกย่อง

---

* หนังสือที่ศิษย์สำนักม่อเจียจัดทำขึ้น ทำการเผยแพร่แนวความคิดของม่อจื้อ แบ่งออกเป็นภาคต้นและภาคปลาย

แพทย์ผู้ล้ำเลิศ มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านผ่านแคว้นกว๋อ *(แคว้นเล็กๆ ในปลายราชวงศ์โจว)* สามารถชุบชีวิตองค์ชายของเจ้าผู้ครองแคว้น ซึ่งหมอหลวงลงความเห็นว่าตายแล้วจนฟื้นคืนชีพมา ในตำราโบราณบอกว่า เพียนเชวี่ย "ให้ดื่มน้ำจากสระเบื้องบน สามารถมองเห็นอวัยวะภายใน" หมายความว่าเพียนเชวี่ยวินิจฉัยโรคราวกับเห็นอวัยวะภายในของคนไข้ ไม่เพียงรู้ว่าป่วยเป็นโรคอะไร ทั้งแน่ใจว่าป่วยที่ตำแหน่งไหน

จางจงจิ่ง *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า เตียตงเก้ง)* ในยุคตังฮั่นยังยอดเยี่ยมกว่า ท่านตรวจโรคของหวังชั่นเมื่อมีอายุยี่สิบปี ลงความเห็นว่ายี่สิบปีให้หลังต้องตายด้วยโรคเรื้อน ตำราซางหันหลุนที่ท่านแต่ง เป็นตำราเล่มแรกของจีนที่เขียนถึงโรคเป็นไข้ตัวร้อน ภายในครอบคลุมอาการสามร้อยเก้าสาเหตุอย่าง วิธีรักษาหนึ่งร้อยสิบสามวิธี ในนักการแพทย์แผนโบราณของโลกยุคเดียวกัน ไม่มีผู้ใดมีความสำเร็จเทียบเท่าจางจงจิ่งได้

ถัดมาอีกประมาณ 141 ปี บิดาแห่งการแพทย์จีนคือฮูโต๋สามารถผ่าท้องเห็นตับม้าม ผ่าตัดเนื้อร้ายออกมา แล้วเย็บแผลคืนสู่สภาพเดิม จากนั้นให้คนไข้รับประทานยา ไม่ถึงร้อยวันคนไข้ก็ทุเลาหายดี มีคนงานเป็นรถผู้หนึ่งหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ถูกจับกรอกยาน้ำหม่าเฟยทั้งจนสิ้นสติไป จากนั้นฮูโต๋ลงมือผ่าตัดลำไส้ส่วนที่เป็นแผลเปื่อยทิ้ง เพียงรักษาตัวยี่สิบกว่าวัน คนไข้ก็สามารถเข็นรถต่อไป

ไม่ว่ายุคสมัยใด วงการแพทย์ของจีนครองความโดดเด่นตลอดมา แต่ตัวอย่างเช่นหลี่สือเจิน *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า ลี้ชี้เตียง)* ในราชวงศ์หมิง แต่งตำราเป็นเล่มกั่งมู่ จุดตัวอักษรหนึ่งร้อยหมื่นกว่าคำ รวบรวมความรู้และประสบการณ์ในการใช้ยารักษาโรค อาศัยความมุ่งมั่นทุ่มเทอย่างยาวนาน แต่งท่าทีการรักษาโรค ค้นคว้าและเรียบเรียงแนวทางตามหลักวิทยาศาสตร์ วิเคราะห์และแก้ไขข้อผิดพลาดของคนรุ่นก่อน ประสบความสำเร็จอย่างเอกอุ กล่าวได้ว่าไม่มีตำราทางการแพทย์เล่มใดในโลกยุคเดียวกันเทียบเปรียบได้

นอกจากนั้นยังมีเจ้าโอสถซุนซือเมี่ยวสมัยราชวงศ์ถัง ซึ่งแม้มีอายุ

กว่าร้อยปียังขึ้นเขาลงห้วยดั่งเดินเหินบนที่ราบ ฟู่ชิงจู่ซึ่งรักษาคนยากจนไม่รักษาคนร่ำรวย ยอมตายไม่ยอมเข้ารับราชการ ตลอดจนฉีต้าจวงซึ่งแบกโลงติดตัวไปถวายการรักษาเฉียนหลงฮ่องเต้ราชวงศ์แมนจู ล้วนเป็นบุคคลที่มีชีวิตในนวนิยายกำลังภายใน สำหรับซ่งฉือสมัยราชวงศ์ซ้อง ซึ่งอาศัยประสบการณ์ด้านการแพทย์ของชนรุ่นก่อน บวกกับความรู้จากการชันสูตรพลิกศพและตรวจดูอาการบาดเจ็บของผู้บาดเจ็บ ช่วยสะสางคดีปริศนาตลอดจนคดีที่ลงโทษเฆี่ยนตีให้รับสารภาพร่วมร้อยคดี ช่วยชีวิตนักโทษประหารที่ถูกใส่ความ รวมทั้งขุนนางที่กินสินบาทคาดสินบน และกระทำเกินเลยไปนับร้อยคน แทบเป็นบุคคลในนวนิยายกำลังภายในทีเดียว

หากไม่เขียนถึงอัจฉริยบุคคลเหล่านี้ นับเป็นความเสียใจประการหนึ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนตอนแพทย์เหนือแพทย์

ข้าพเจ้าเขียนชุดพยากรณ์ประกาศิต โดยสอดแทรกความรู้ด้านวิชาพยากรณ์เข้าไป มีสหายและนักอ่านบางท่านขอให้ข้าพเจ้าช่วยดูชะตาราศีของพวกเขา แต่ข้าพเจ้าเป็นคนเขียนนวนิยาย มีผู้อาวุโสที่ทำการศึกษาวิชาโหราศาสตร์มากมาย เหมาะกับการดูดวงชะตามากกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเขียนชุดสี่มือปราบพญายมและเจ็ดจอมโจร ก็มิใช่เป็นเพราะเคยเป็นตำรวจหรือประพฤติเป็นโจร ข้าพเจ้าหยิบยืมวัตถุดิบด้านวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์และวิชาพยากรณ์ เพื่อเขียนเป็นนวนิยาย ความสนใจอยู่ที่วิธีการแสดงออก การสร้างตัวละคร และผูกเค้าโครงเรื่อง มิใช่เพื่อสร้างผลงานทางวิชาการ เช่นเดียวกับที่นวนิยายอิงประวัติศาสตร์มิใช่ต้องการเขียนประวัติศาสตร์ หากแต่คิดอาศัยฉากและบุคคลในประวัติศาสตร์มาเขียนเป็นนวนิยาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าซึ่งมีความสนใจใฝ่รู้อย่างกว้างขวาง หากทว่ามีความรู้ทั่วไปเพียงผิวเผิน จะได้เขียนต่อไปด้วยจิตใจที่เบิกบาน

อันที่จริงนวนิยายกำลังภายในจัดเป็นวรรณกรรมพื้นบ้านและให้ความบันเทิงเริงรมย์ชนิดหนึ่ง ไม่แน่ว่าต้องมี "หัวข้อที่เคร่งขรึม" หรือ "บุคคลอันยิ่งใหญ่" ค่อยเขียนออกมา ในชุดพยากรณ์ประกาศิต ลี้โป่วอีไม่

แต่ว่าต้องเป็นตัวเอกเสมอไป บางครั้งเขากลับเป็นตัวประกอบ บางคราผู้มีความสามารถอ่อนด้อยกว่าเขากลับเป็นตัวละครสำคัญ หรือบางทีในตอนต่างๆ ไม่มีตัวละครตายตัว หากแต่เป็นการแสดงของหมู่คณะ ในนวนิยายกำลังภายในมีนักสู้ผู้กล้าที่ฆ่าไม่ตายมากมาย ในพยากรณ์ประกาศิตที่จัดพิมพ์แยกมาหลายตอน บางครั้งพละกำลังไม่เทียบเท่าสติปัญญา *(รวมถึงวิชาความรู้)* ฉะนั้นตัวละครชั้นรองที่มีฝีมือต่ำต้อย ก็มีโอกาสแสดงฝีไม้ลายมือ แน่นอนสไป่วอียังคงเป็นตัวละครสำคัญในการเรียงร้อยเหตุการณ์แต่ละตอนเข้าด้วยกัน

อุนสุยอัน

แก้ไขเมื่อ ธ.ค. 1997

แก้ไขล่าสุดเมื่อ ธ.ค. 2004

ตอน แพทย์เหนือแพทย์

มงคราญอันยากไร้

แพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้นำโป่วมึ่งปวยและถังก้วยเดินทางถึงเมืองซูคาเชี้ย

ไหนเอี๊ยะยี้ออกมาหายาสมุนไพรหลายชนิด ถังก้วยเป็นเด็กหนุ่มอายุมากกว่าปี มีไหวพริบปราดเปรียว ทุกครั้งล้วนติดตามอาจารย์ออกเดินทางดูแลด้านอาหารการกินของท่าน

โป่วมึ่งปวยกลับถูกลี้โป่วอี *"ไล่"* ออกมา

ลี้โป่วอียังพักรักษาตัวที่เทียนเชี้ยง เขาต้องการให้โป่วมึ่งปวยอาศัยช่วงเวลานี้ หัดวิชาการแพทย์จากไหนเอี๊ยะยี้สักเล็กน้อย

คนทั้งสามเมื่อถึงเมืองซูคาเป็นเวลายามเที่ยง พลันเห็นข้างกำแพงเมือง มีเด็กชายเสื้อผ้าขาดวิ่น หน้าตามอมแมมผู้หนึ่ง ใช้สองมือถือไม้รวกสองลำ บนไม้รวกขึงผ้าขาวผืนหนึ่ง บนผ้าขาวเขียนอักษรโย้เย้หลายตัวว่า *"ขายมารดาช่วยปู่"*

...ที่แล้วมามีแต่ขายบุตรช่วยบิดา เด็กผู้นี้กลับขายมารดา มารดาจะขายอย่างไร หลังจากขายมารดา จะช่วยปู่อย่างไร?

เด็กชายผู้นี้อายุยังน้อยกว่าถังก้วย ปากแก้มดิ้วดางหมดจดคมคาย ไแจมูกมีน้ำมูกห้อยย้อยสองสาย

ถังก้วยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า **"มันเป็นสาวกแชเล้งปัง** *(พรรคมังกรเขียว)"*

โป่วมึ่งปวยถามว่า **"พรรคมังกรเขียวอันใด?"**

ถังก้วยสั่งน้ำมูกออกมาสองเส้น จากนั้นสูดกลับไป กล่าวอย่างขึงขังว่า "เราคือหัวหน้าพรรคมังกรเขียว"

...มังกรเขียวกลับเป็นน้ำมูก

โป่วมี่งปวยถลึงตาใส่ถังก้วย ก้มกายลงถามเด็กชายนั้น แต่ไม่ว่าถามอะไร เด็กชายล้วนสั่นศีรษะ

ถังก้วยเดินเข้ามา ตวาดใส่เด็กชายว่า "เรียกบิดาเจ้ามาพบเรา"

เด็กชายตะกุกตะกักว่า "บิดาเรา...ตายแต่แรกแล้ว"

ถังก้วยกล่าวอย่างขึงขังว่า "เมื่อวานเรายังพบเถ้าแก่เส้า มันติดค้างเงินเราสี่อีแปะ ไฉนตายแล้ว?"

เด็กชายรีบกล่าวว่า "บิดาเราแซ่เมี่ยง...ไม่ได้แซ่เส้า"

ถังก้วยโห่ร้องว่า "เราจำได้แล้ว เจ้าเรียกว่าเมี่ยงไช้ฮก..."

เด็กชายนั้นโต้แย้งว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เมี่ยงไช้ฮก ข้าพเจ้าเรียกว่าเมี่ยงเซี่ยวงู้"

ถังก้วยค่อยเหลียวหน้าไปยังโป่วมี่งปวย กล่าวว่า "มันเรียกว่าเมี่ยงเซี่ยวงู้ ท่านคิดถามอะไร ให้เราถามแทน"

โป่วมี่งปวยความจริงเข้าใจว่าตนเองฉลาดเฉลียว แต่เมื่ออยู่เบื้องหน้าถังก้วยที่อายุอ่อนกว่าห้าหกขวบ กลับโง่เขลากว่ามากนัก

ไหนเอี๊ยะยี้พลันเดินเข้ามา เขาร่างสูงใหญ่ ต้องย่อตัวลง เรียกเสียงแผ่วทุ้มว่า "เมี่ยงเซี่ยวงู้"

เมี่ยงเซี่ยวงู้กะพริบตาด้วยความขลาดเขลา

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เราจะซื้อมารดาเจ้า รีบพาเราไป"

เมี่ยงเซี่ยวงู้เก็บไม้รวก ผุดลุกขึ้นเดินไปในบัดดล

เมี่ยงเซี่ยวงู้นำคนทั้งสามลดเลี้ยวเข้าสู่ย่านคนยากไร้ที่สกปรกซอมซ่อแถบหนึ่ง

ที่อยู่ของคนยากไร้เสื่อมโทรมยิ่ง มีบ้างใช้ไม้กระดานหลายแผ่น

ไฟล้อมไว้ ถือเป็น *"บ้าน"* บ้างก่อจากหญ้าฟางเมื่อมองลอดเศษหญ้าฟางเข้าไป สามารถเห็นหญิงสาวซักผ้าอยู่ภายใน ทั้งในและนอกบ้านแขวนเต็มไปด้วยของแปลกประหลาด ส่วนใหญ่เก็บมาจากท้องถนน รอบบริเวณเกลื่อนด้วยกลิ่นอับชนิดหนึ่ง

ที่อยู่ของคนยากไร้ เป็นสภาพที่คนมีเงินคาดคิดคำนวณไม่ถูก

เมี่ยงเซี่ยวงู้หยุดยั้งที่หน้าบ้านไม้หลังหนึ่ง

นี่นับเป็นบ้านที่ค่อนข้าง *"สมบูรณ์"* หลังหนึ่ง อย่างน้อยไม่มีรอยร่องให้เห็นสภาพภายใน เพียงแต่หญ้าฟางที่มุงหลังคาถูกลมพัดหลุดหายไปไม่น้อย

บนประตูไม้ปิดกระดาษแดงแผ่นหนึ่ง เขียนตัวหนังสือโย้เย้ว่า *"ห้าสิบอีแปะ"*

เมี่ยงเซี่ยวงู้ก็ยื่นมือออก

ไหนเอ๊ียะยี้ค่อยทราบว่า การ *"ขายมารดา"* เป็นเรื่องราวใด ดังนั้นแล้วงเศษเงินก้อนหนึ่งวางลงยังใจกลางฝ่ามือเมี่ยงเซี่ยวงู้

เมี่ยงเซี่ยวงู้คล้ายไม่เคยเห็นเงินแท้มาก่อน ต้องเอียงหน้ามองดู ไหนเอ๊ียะยี้กล่าวว่า *"นี่ไม่เพียงห้าสิบอีแปะ"* จากนั้นกล่าวกับโป่วมึ่งปวยและชี้ด้วยว่า "พวกเจ้ารออยู่ที่นี้"

พลางผลักประตูไม้ มิคาดประตูเปิดออกทางด้านนอก พอกระชากเปิด แทบชนกับบ้านไม้ฝั่งตรงข้าม ความคับแคบของสถานที่เป็นที่คาดคะเนได้

โป่วมึ่งปวยเกาศีรษะกล่าวว่า "พวกเราไฉนไม่ตามจอมแพทย์ไหนเข้าไป?"

ถังก้วยเอียงศีรษะมองดูโป่วมึ่งปวย ถามว่า "ท่านเป็นคนหรือกางเกง?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ใช่กางเกง"

"สถานเช่นนี้กระทั่งกางเกงยังใส่เข้าไปไม่ได้ ท่านเป็นคน ไหนเลย

เข้าไปได้?"

โป่วมี่งปวยยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า "หรือคนด้านในไม่ใช่คน?"

"ย่อมเป็นคน...เป็นสตรี"

โป่วมี่งปวยค่อยเข้าใจแล้ว

ไหนเอี๊ยะยี้เปิดประตูเข้าไป พลันรมวดคิ้ว เนื่องเพราะเขาสูดได้กลิ่นประหลาดชนิดหนึ่ง

สตรีผมยาวสยายประบ่า สวมชุดขาวหลวมกว้างห่อหุ้มส่วนโค้งส่วนเว้าอันงดงามนางหนึ่ง นั่งหันหลังให้กับเขา

ไหนเอี๊ยะยี้พลันรู้สึกสงบ

ย่านดนยากไร้เต็มไปด้วยเสียงอึกทึกวุ่นวาย ความจริงไม่บันดาลให้ผู้คนรู้สึก *"สงบ"*

แต่ไหนเอี๊ยะยี้พอเห็นสตรีนางนี้ ก็บังเกิดความรู้สึก *"สงบนุ่มนวล"*

สตรีนางนั้นใช้สุ้มเสียงชาเย็นชนิดหนึ่งถามว่า "ท่านจ่ายเงินแล้ว?"

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ตอบคำ เดินเข้าหานาง ถอดรองเท้าออกอย่างเงียบงัน

สตรีนางนั้นพลันกล่าวว่า "ที่นี้ยังไม่สะอาดเท่าส้นรองเท้าท่าน"

ไหนเอี๊ยะยี้มองดูผมนุ่มสลวยดั่งแพรไหมของนาง ในใจบังเกิดความพลุ่งพล่านสุดระงับ ถามว่า *"ท่านไฉนทำเช่นนี้?"*

สตรีนางนั้นคล้ายสะท้านดราหนึ่ง ชั่วครู่จึงกล่าว *"เราไม่ทำเช่นนี้สามารถทำอะไร?"*

...ความยากไร้ทำให้คนลืมศักดิ์ศรี ทำให้คนดีเปลี่ยนเป็นคนชั่ว วิญญูชนเปลี่ยนเป็นคนต่ำช้า ยอดหญิงเปลี่ยนเป็นสตรีร่านราคะ

ไหนเอี๊ยะยี้ทอดถอนใจ กล่าวว่า "ท่านไม่คล้าย"

"มีผู้ใดพอถือกำเนิดออกมาก็คลับคล้าย?"

ไหนเอี๊ยะยี้ถามอีกว่า "เด็กเบี้องนอกเป็นบุตรของท่าน?"

สตรีนางนั้นผงกศีรษะรับ ไหนเอี๊ยะยี้ถามอีกว่า "ท่านขายตัวช่วยบิดา?"

"ไม่ ช่วยกงกง *(พ่อผัว)* เรา"

"ที่แท้เป็นกงกง"

สตรีนั้นกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ามาว่า "ท่าน...ยังรออะไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้ยังไม่เคลื่อนไหว สตรีนางนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่าน...ตำหนิเราไม่งดงาม?"

นางหันกายมาช้าๆ ไหนเอี๊ยะยี้ถึงกับลมหายใจชะงักค้าง

นางเป็นสตรีมีสามีแล้ว แต่สตรีมีสามีทั่วไปไม่สวยซึ้งบริสุทธิ์เช่นนาง พร้อมกันนั้นหญิงสาวบริสุทธิ์ก็ไม่ทรงเสน่ห์เช่นนาง

สตรีเช่นนางกลับยึด "อาชีพ" เช่นนี้ บันดาลให้ผู้คนนึกเสียดายจริงๆ

ไหนเอี๊ยะยี้รู้สึกเจ็บปวดใจ ต้องยกมือกุมอกไว้

สตรีนางนั้นก็ถูกรูปโฉมอันคมคายของไหนเอี๊ยะยี้ดึงดูดไว้ พร้อมกับตะลึงลานต่อผมเผ้าขาวโพลนของเขา อดถามมิได้ว่า "ท่าน...มีอายุเท่าใดกันแน่?"

"เราผมขาวทั้งที่ยังไม่ชรา"

"ท่านไม่...ชมชอบข้าพเจ้า?"

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ตอบคำ เพียงสืบเท้าไปหนึ่งก้าว วางสองมือลงบนไหล่กลมมนของนางอย่างแผ่วเบา แผ่วเบาราวลูบคลำกลีบบุปผาอันเบาบาง

สตรีนางนั้นสะท้านเล็กน้อย ส่งเสียงครางเบาๆ อากัปกิริยาของไหนเอี๊ยะยี้พลันชะงักค้าง โน้มหน้าถึงข้างใบหูนาง ถามเบาๆ ว่า *"สองคนที่หลังกระดานไม้ ใช่เป็นญาติมิตรของท่านหรือไม่?"*

สตรีนางนั้นตัวแข็งทื่อ สั่นศีรษะตามสัญชาตญาณ

พร้อมกันนั้นกระดานไม้พังทลาย แตกแยกเป็นเสี่ยงๆ คนผู้หนึ่งถือแปดกระบี่ อีกผู้หนึ่งใช้อาวุธหกชนิด จู่โจมท่าไม้ตายใส่ไหนเอี๊ยะยี้สิบสองท่า

...คนผู้หนึ่งไหนเลยใช้กระบี่แปดเล่มได้?

เนื่องเพราะคนผู้นั้นคีบกระบี่เบาบางสีเงินเล่มหนึ่งอยู่ที่ซอกนิ้วทั้งแปดสองมือสะบัดกวัดแกว่ง ประกายกระบี่คล้ายบุปผาเงินเบ่งบาน

อีกคนหนึ่งถือกระบองยาววาเศษ ปลายกระบองแยกออกเป็นหกง่ามประดับไว้ด้วยพู่กัน พลั่ว แส้ เหล็กเหลี่ยม ตาขอและกระบื่อสรพิษ อาวุธทั้งหกชนิดล้วนเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด จู่โจมใส่ไหนเอี๊ยะยี้

ไหนเอี๊ยะยี้เพิ่งยืดกายขึ้น แต่แล้วทรุดนั่งขัดสมาธิลง กล่าวกับสตรีนางนั้นว่า "ไม่มีเรื่องใดแล้ว" ขณะกล่าว สายตายังไม่คลาดคลาจากสตรีนางนั้น

มือสังหารทั้งสองพลันทะลวงทะลุกระดานไม้ออกไป

ที่แท้ไหนเอี๊ยะยี้เมื่อยืดกายขึ้น ก็โบกแขนเสื้อทั้งคู่ออก ใช้แขนเสื้อมหรรณพม้วนกระแทกมือสังหารทั้งสอง ทลายกระดานไม้ออกไป

ไหนเอี๊ยะยี้ค่อยกล่าวว่า "นั่นเป็นบริวารของกุ้ยอุย *(แพทย์ปีศาจ)* จูกัวะปั่วลี้ พวกมันไฉนอยู่ที่นี้?"

สตรีนางนั้นขบริมฝีปาก พลันล้วงกระบี่เล็กๆ จากในอกเสื้อแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของไหนเอี๊ยะยี้

ไหนเอี๊ยะยี้คิดไม่ถึงนางจะลงมือ พลันพับแขนเสื้อป้องอก กระบี่ของสตรีนางนั้นยังแทงเข้าไป

นางก็ไม่ทราบกระบี่นี้แทงถูกไหนเอี๊ยะยี้หรือไม่

โป่วมึ่งปวยอยู่เบื้องนอก รอด้วยความกระอักกระอ่วน ในที่สุดอดกล่าวมิได้ว่า "จอมแพทย์ไหนอยู่ภายใน...กระทำจริงๆ?"

ถังก้วยไม่แยแสสนใจ คล้ายเงี่ยหูฟังอันใด

โป่วมึ่งปวยร้องดังๆ ว่า "มารดาของเด็กขายตัวเพราะอดอยาก เขาไหนเลย..."

ถังก้วยพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "บิดาไม่ดื่มสุรา ไม่ยุ่งเกี่ยวสตรี ไม่เล่นพนัน เขาต้องไม่เข้าห้องไปเพราะ...เรื่องเช่นนั้น"

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดเสียงโครมโครม ผู้คนสองคนลอยลิ่วออกจากห้องมา

ถังก้วยโห่ร้องว่า "บิดาส่งของขวัญสองชิ้นให้กับพวกเรา" พลางกระโดดปราดเข้าไป ต่อยหมัดใส่แก้มซ้ายของชายฉกรรจ์ที่ถือกระบี่แปดเล่มนั้น

หมัดของถังก้วยแม้เล็กแต่มีพลังหมัดมิใช่ชั่ว ตอยติดต่อกันเจ็ดแปดหมัด ต่อยฝ่ายตรงข้ามสิ้นสติไป

โป่วมึ่งปวยกลับไม่ลงมือ

ชายฉกรรจ์ที่ถืออาวุธหกชนิดฉวยโอกาสชิงจู่โจม โป่วมึ่งปวยค่อยชักดาบต้าน

ถังก้วยไม่สอดมือช่วยเหลือ กลับกระโดดถึงหน้าห้องไม้ฝั่งตรงข้าม ต่อยหมัดเตะเท้าใส่กระดานไม้โดยพร้อมเพรียง

ที่แท้บนกระดานไม้มีรูเล็กๆ สี่รู ในรูเล็กๆ ทั้งสี่ปรากฏหัวเกาทัณฑ์สีครามท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

หมัดเท้าของถังก้วยพอดีกระแทกใส่เกาทัณฑ์ทั้งสี่ท่อน เกาทัณฑ์ทั้งสี่ดอกพุ่งย้อนกลับไป ปลายเกาทัณฑ์กระทุ้งใส่ทรวงอกผู้คนสี่คน

คนทั้งสี่ไม่ทันระวัง คนหนึ่งกระอักโลหิต คนหนึ่งสลบไสล คนหนึ่งซี่โครงหักสองซี่ คนหนึ่งถูกปลายเกาทัณฑ์ฝังอก เจ็บปวดจนย่อตัวลง

ถังก้วยเตะกระดานไม้ล้มลง ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า “พวกเจ้าเหล่าลูกเต่าทั้งสี่คิดต่านรอบคอบนัก บิดาพอเปิดประตูไม้ฝั่งตรงข้าม จะชนถูกบ้านของพวกเจ้าขอเพียงบังเกิดเสียงดังเป็นครั้งที่สอง พวกเจ้าก็ทราบว่าบิดาออกมา ตระเตรียมยิงเกาทัณฑ์ใส่ น่าเสียดายจมูกของเราเสียวเอี้ยไวกว่าสุนัข สูดพิษที่ฉาบบนหัวเกาทัณฑ์พวกเจ้าออก หูของเราเสียวเอี้ยก็ประเปรียวกว่ากระต่ายฟังออกว่าพวกเจ้าทั้งสี่หลบซ่อนอยู่ภายใน

โป๋วมึ่งปวยยังต่อสู้กับชายฉกรรจ์ถืออาวุธหกชนิด โดยไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

ถังก้วยเหลียวมองแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ยุทธจักรแบ่งเป็นธัมมะอธรรม ฝ่ายธัมมะคือชมรมด้ามดาบ ฝ่ายอธรรมคือตำหนักตัณหาฟ้า ยุทธจักรยังมีสามจอมแพทย์ หนึ่งคือบิดาเรา หนึ่งหายสาบสูญ ที่เหลือคนหนึ่งคือแพทย์ปีศาจจูกัวะปั่วลี้...ท่านคงเคยได้ยินเรื่องของแพทย์ปีศาจมากระมัง?”

โป๋วมึ่งปวยยังสู้ศัตรู ไหนเลยแบ่งแยกสมาธิตอบคำได้

ถังก้วยกล่าวสืบต่อ “แพทย์ปีศาจไม่ได้รักษาคน หากแต่ทำร้ายคน ผู้คนต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง มันค่อยยอมรักษา โดยเฉพาะยอดฝีมือชาวยุทธจักร หากต้องการให้มันรักษา ต้องกระทำเรื่องชั่วช้าสุดสามานย์ก่อน หลังจากรักษาทุเลา ยังข่มขู่ให้ก่อกรรมทำเข็ญต่อไป หาไม่จะเปิดโปงเรื่องอื้อฉาวต่อชนชาวโลก” มันกล่าวอีกว่า “แพทย์ปีศาจยังรับ

อุปการะอันธพาลต่ำช้าเป็นจำนวนมาก คนถืออาวุธหกชนิดเรียกว่า*นาจาหกหน้าช้วยตู้* คนถือกระบี่แปดเล่มที่ถูกเราต่อยสลบไสล เรียก*ลมฝนแปดทิศก่งปุกเกีย* คนใช้เกาทัณฑ์ลับทั้งสี่เรียกว่า*สี่เกาทัณฑ์ทังเชี้ย* ล้วนเป็นบริวารของแพทย์ปีศาจทั้งสิ้น" สุดท้ายมันสรุปว่า "คนเหล่านี้สร้างสมแต่ความชั่วร้าย กลัวถูกชาวยุทธจักรผนึกกำลังกำจัดฆ่า แพทย์ปีศาจจึงสวามิภักดิ์ต่อตำหนักตัณหาฟ้า ดังนั้นยิ่งเหิมเกริมกว่าเดิม นาจาหกหน้ากับลมฝนแปดทิศยังเป็นสุนัขรับใช้ให้กับขันทีโฉด แข่งขันกันฆ่าคน คนหนึ่งฆ่าคนหนึ่งร้อยห้าคน อีกคนหนึ่งก็ฆ่าหนึ่งร้อยห้าคน สุดท้ายนาจาหกหน้าผู้นี้เหยียบทารกอายุสามเดือนคนหนึ่งตายคาเท้า เป็นฝ่ายชนะ..."

มันไม่อาจกล่าวสืบต่อ เนื่องเพราะนาจาหกหน้าตายแล้ว

...นาจาหกหน้าถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน

มันความจริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่โป่วมี่งปวยฟังไปฟังไปถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด ทุกดาบล้วนเป็นดาบเสี่ยงชีวิต

เพลงดาบปลาบินความจริงมีชื่อลือเลื่องในยุทธจักร อย่าว่าแต่โป่วมี่งปวยระหว่างนี้ยังฝึกปรือเพลงไม้เท้าแมวผีเสี้ยจากสี้โป่วอี

นาจาหกหน้าเมื่อตอนฆ่าคน บังเกิดความสุขใจยิ่ง ครั้งนี้เพิ่งลิ้มชิมรสชาติของการถูกฆ่า

โป่วมี่งปวยไม่เพียงตาแดงฉาน เสื้อผ้าก็แปดเปื้อนคราบโลหิตของนาจาแปดหน้า พลันหมุนตัววิ่งตะบึงเข้าหาลมฝนแปดทิศ ซึ่งเพิ่งฟื้นคืนสติมา

ถังก้วยใจหายวาบ รีบถามว่า "ท่านคิดทำอะไร?"

โป่วมี่งปวยกระชากเสียงว่า "คนที่ไม่ใช่คนเช่นนี้ ยังปล่อยทิ้งไว้ไยกัน เสียทีที่ท่านรู้มากปานนี้ กลับไม่เข่นฆ่าสังหารสิ้น"

"เรา...เพียงต่อยตีคน ไม่เคยฆ่าคน"

โป่วมี่งปวยร้องว่า "ท่านไม่ฆ่า เราจะฆ่าให้ท่านดู"

ตวัดดาบฟันออก ก็ฟันร่างลมฝนแปดทิศขาดเป็นสองท่อน ยังหมุนตัวโถมเข้าบ้านไม้ฝั่งตรงข้าม คิดจัดการสี่เกาทัณฑ์ทังเชี้ย แต่คนทั้งสี่

ไม่ทราบหลุบหางหนีไปที่ใดแล้ว

โป่วมี่งปวยยังเดียดแค้นไม่คลาย พึมพำว่า *"ต่างเป็นมนุษย์ ไฉนไหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้..."*

เขาไหนเลยทราบ โลกนี้ยังมีคนโหดเหี้ยมอำมหิตกว่านาจาหกหน้าและลมฝนแปดทิศอีกมากนัก คนเหล่านั้นปสันฆ่ากระทำชำเรา ทารุณกรรมด้วยฝีมือต่ำช้า เพียงแต่โป่วมี่งปวยไม่ทราบเท่านั้น

สตรีนางนั้นก็ไม่ทราบนางแทงถูกไหนเอี๊ยะยี้หรือไม่

ไหนเอี๊ยะยี้มองดูนาง ส่ายหน้ากล่าวว่า "ท่านแทงไม่ถูก" พลางคลี่แขนเสื้อออกช้าๆ กระบี่เล่มนั้นกลับถูกแขนเสื้อม้วนไว้ กระทั่งแขนเสื้อก็ไม่ถูกแทงทะลุแม้สักรูเดียว

สตรีนางนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "ผมขาวหน้าคมคายแขนเสื้อมหรรณพ ท่าน...ท่านคือ..."

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ท่านคิดฆ่าเรา ไฉนไม่ทราบว่าเราคือไหนเอี๊ยะยี้?"

ใบหน้าคมคายของสตรีนางนั้นไม่ทราบเป็นแตกตื่นหรือปีติ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน "ท่าน...ท่านคือแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้จริงๆ?"

ไหนเอี๊ยะยี้รับคำ ค่อยถามว่า "บ้านท่านมีผู้ใดป่วยเป็นโรคฝีในท้อง *(วัณโรค)*?"

สตรีนางนั้นใจหายวาบกล่าวว่า "ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ห้องนี้มีกลิ่นยาเข้มข้น แสดงว่ามีคนไข้นอนอยู่ที่นี้ ในกลิ่นยาประกอบด้วย จี่อวง แบ๊ะตัง อาเกา ชวงป่วย ฮกเหล็ง โหงวบี่กิกแก้ จี้เช่า ผู้ที่รับประทานยานี้ส่วนใหญ่ป่วยเป็นโรคฝีในท้อง" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "คำนวณจากกลิ่นอายโรคที่คนไข้ทิ้งไว้ แสดงว่าหนักหนาสาหัสแล้ว เมื่อใดกำเริบ ร่างทั้งร้อนทั้งหนาว สติสัมปชัญญะเลอะเลือน ท่านสมควรให้การรักษาแก่เขาแต่เนิ่นๆ จึงถูกต้อง"

สตรีนางนั้นร่ำไห้ออกมากล่าวว่า "เขา...เขาเป็นกงกง *(พ่อผัว)* เรา..."

ไหนเอี๊ยะยี้เพียงสูดดมกลิ่นอายและกลิ่นยาของโรค ก็วิเคราะห์โรคออกได้ ยิ่งสะกิดความเศร้าเสียใจของนางขึ้น

ไหนเอี๊ยะยี้ถามว่า "คนไข้เล่า?"

"ส่งมอบต่อแพทย์ปีศาจแล้ว"

"ท่านขอให้แพทย์ปีศาจรักษากงกงท่าน แพทย์ปีศาจจึงให้ท่านปลอมเป็นหญิงขายตัวลอบสังหารเรา?"

สตรีนางนั้นหลุบตาต่ำลง กล่าวว่า "แต่เรา...เราไม่ทราบว่าท่านคือจอมแพทย์ไหน..."

ไหนเอี๊ยะยี้ถามว่า "กงกงท่านรู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่?"

"เขา...เขามิใช่ชาวยุทธจักร เขาดีต่อเรายิ่ง..."

"กงกงท่านเมื่อไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ท่านไฉนไม่ส่งมอบให้เรารักษา?"

ดวงตาสตรีนางนั้นปรากฏประกายน้ำตาขึ้น แต่นางเม้มริมฝีปากซีดขาว ไม่ยอมให้น้ำตาไหลหลั่งลงมา ปากกล่าวว่า "ท่าน...ท่านต้องการอะไร เรา...ล้วนให้แก่ท่าน"

"เราต้องการให้ท่านกระทำเรื่องหนึ่ง"

สตรีนางนั้นสะท้านครู่หนึ่ง ไหนเอี๊ยะยี้ล้วงตั๋วแลกเงินฉบับหนึ่งยัดไปในมือนาง กล่าวย้ำทีละคำว่า "เราเพียงต้องการให้ท่านบอกต่อบุรุษท่านว่า ท่านรับเงินเราห้าสิบตำลึง เพื่อปะชุนแขนเสื้อให้กับเรา"

ในที่สุดสตรีนางนั้นหลั่งน้ำตาสุกใสออกมา กล่าวว่า "เพียงปะชุนแขนเสื้อ ไหนเลยจ่ายห้าสิบตำลึง?"

"เนื่องเพราะฝีมือเย็บปักถักร้อยของมารดามันเป็นเลิศในแผ่นดิน ความจริงมีค่าห้าสิบตำลึงทอง เพียงแต่ลดหย่อนให้เรา เหลือเพียงห้าสิบตำลึงเท่านั้น"

สตรีนางนั้นชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง สีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า "แต่ว่า...กงกงยังตกอยู่ในเงื้อมมือแพทย์ปีศาจ..."

"แพทย์ปีศาจอยู่ที่ใด?"

"ที่ปู้กุ่ยเซี่ยวจึง *(ตึกรุ่มรวย)* เขาโก้วเต้งซัว"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ตกลง เราจะไปหาแพทย์ปีศาจ" พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "เง็กพู่ย้ง *(พุดตานหยก)* โกวเนี้ย ท่านยังไม่ยอมบอกชื่อของท่านต่อเราอีก?"

สตรีนางนั้นหน้าแดงซ่านจรดลำคอ กล่าวว่า "ที่แท้ท่านทราบแต่แรกแล้วว่าเราเป็นใคร..."

ขนตางอนยาวของนางหลุบต่ำลงกล่าวว่า "เราคือพุดตานหยกเอี่ยมแม้ไล้"

สตรีมีชื่อในยุทธจักรมีอยู่มากหลาย พวกนางส่วนใหญ่มีสามีที่เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ถึงกับยังมีชื่อกว่าพวกนาง

ตรงกันข้าม สามีที่มีชื่อ ไม่แน่ว่าจะมีภรรยาที่มีชื่อ

พุดตานหยกเอี่ยมแม้ไล้กลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

พุดตานหยกเป็นนางโจร สามีของนางเมี่ยงเลี้ยงกลับไม่รู้จักวิทยายุทธ์

เมี่ยงเลี้ยงก็ไม่ได้เจนจบอักษรศาสตร์

มันเพียงรู้จักวิชาเครื่องปั้นดินเผา

บิดาของเมี่ยงเลี้ยงนามเมี่ยงจี่ฮุยเป็นช่างปั้นดินเผามือหนึ่ง ฝีมือของเมี่ยงเลี้ยงถึงกับเด่นล้ำเหนือบุพการี

สองพ่อลูกตระกูลเมี่ยงล้วนไม่มีชื่อ เนื่องเพราะเครื่องปั้นดินเผาที่พวกท่านปั้นขึ้น ล้วนถูกร้านค้าใหญ่ที่เมืองหลวงรับซื้อไปด้วยราคาต่ำแล้วกลายเป็นสินค้าของพวกมัน

สองพ่อลูกตระกูลเมี่ยงก็ไม่คิดมีชื่อ พวกเขาเพียงต้องการมีชีวิตอยู่เพื่อปั้นดินเผาที่ดีออกมา

ผู้เฒ่าเมี่ยงยังเป็นคนดี ในชีวิตสร้างบุญกุศลไม่น้อย บุญกุศลประการหนึ่งคือให้การอุปการะพุดตานหยก เมื่อตอนที่มารดาของนางอดอยากยากไร้

มารดาของนางจึงยกบุตรีตัวเองให้กับบุตรชายของผู้เฒ่าเมี่ยง

ตอนนั้นพุดตานหยกมีอายุเพียงสิบปี

เมื่ออายุสิบเอ็ดปี พุดตานหยกค่อยพบพานวีรสตรีปิงลั้งกุน ฝึกวิทยายุทธ์จากนางสามปี

กาลเวลาสามปีฝึกฝนพุดตานหยกเป็นมือกระบี่สตรีที่เด่นล้ำ ก่อนที่จะตกแต่งให้กับตระกูลเมี่ยง พุดตานหยกอาศัยเพลงกระบี่อันกราดเกรี้ยวพิชิตไปทั่ว น้อยครั้งจะพลาดพลั้งเสียที

แต่นางนอกจากตอบแทนบุญคุณ ยังชมชอบเมี่ยงเลี้ยงด้วยใจจริง

เมี่ยงเลี้ยงเป็นคนดี ทั้งยังเป็นสามีที่ดี

นางแต่งงานกับเมี่ยงเลี้ยงเมื่ออายุยี่สิบสามปี หลังจากนั้นไม่ได้แตะต้องกระบี่อีก ถอนตัวออกจากยุทธจักรอย่างเงียบงัน เข้าครัวซักเสื้อผ้าปรนนิบัติกงกงและสามี

ทั้งสามชีวิตอยู่ร่วมอย่างเป็นสุข หลังจากถือกำเนิดเมี่ยงเซี่ยวงู้ ทั้งสี่ชีวิตยิ่งสนิทสนมกลมเกลียวกว่าเดิม

เพียงแค้นฟ้าไม่คุ้มครองตระกูลเมี่ยง เมี่ยงเลี้ยงร่างกายอ่อนแอป่วยเป็นโรคฝีในท้อง นอนซมบนเตียงสามปี ไอจนเป็นเลือด จนกระทั่งเสียชีวิต ทั้งยังระบาดใส่บิดา

ดีที่พุดตานหยกมีพื้นฐานพลังฝีมือ จึงไม่ถูกโรคระบาดใส่ เนื่องเพราะกริ่งเกรงกงกงมีผลบั้นปลายเช่นเดียวกับสามี ได้แต่ขอการรักษาจากแพทย์ปีศาจ

แพทย์ปีศาจรับตัวผู้เฒ่าเมี่ยงไว้ ก่อนอื่นบังคับให้นางขุดหลุมพรางอุบาย *"ขายตัวช่วยบิดา"* ดักฆ่าชายผมขาวชุดคราม ผมหงอกขาวหน้าตาคมคาย ซึ่งจะผ่านเมืองซูคาเซี้ยในยามเที่ยงคนหนึ่ง

พุดตานหยกคาดฝันไม่ถึงว่า คนผู้นี้กลับเป็นแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้

อื้นเขาท่าจัดมาร

ไหนเอี๊ยะยี้เมื่อนำพุดตานหยกออกจากห้อง โป่วมึ่งปวยและถังก้วยล้วนตะลึงตานวูบ

พวกเขาล้วนคิดไม่ถึงว่า สตรีในห้องกลับงดงามปานนี้ งามจนแม้แสงอาทิตย์ก็กลายเป็นนุ่มนวล กระทั่งย่านคนยากไร้ที่ซอมซ่อก็เปลี่ยนเป็นสะอาดหมดจดขึ้นมา

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "นี่คือ**เมี่ยงฮูหยิน** *(ภรรยาคนแซ่เมี่ยง)* พวกเจ้าเรียกเป็น**เอี่ยมเจ้เจ๊** *(พี่สาว)*" มันกล่าวเสริมว่า "ถังก้วย เจ้าดูแลเมี่ยงเซี่ยวงู้"

ถังก้วยอดถามมิได้ว่า "เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราจะไปยังตึกรุ่มรวย"

"ไปทำอะไร?"

คนถามไถ่คือโป่วมึ่งปวย ตึกรุ่มรวยแม้ไพเราะ แต่มีชื่ออื้อฉาวในยุทธจักร

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า *"ไปคิดบัญชีกับแพทย์ปีศาจ"*

ถังก้วยพอฟัง ถึงกับกระโดดปราดขึ้นมา

"คิดบัญชีกับแพทย์ปีศาจ" คือความหวังของชาวเมืองเทียนเซี้ยงที่ให้การสนับสนุนจอมแพทย์ไหน แต่ได้รับการทัดทานจากไหนเอี๊ยะยี้ตลอดมา คราครั้งนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด ไหนเอี๊ยะยี้กลับไปหาแพทย์ปีศาจเอง

ถังก้วยรู้สึกตนเองโชคดียิ่ง ที่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์

ถังก้วยมีนิสัยคึกคะนองชอบก่อเรื่อง วิทยายุทธ์ของมันกลับได้รับการถ่ายทอดจากบุ้นเชากง บุ้นเชาพั้ว และเตียฮั่นจื้อทั้งสาม

เขาโก้วเด้ง ตึกรุ่มรวย

ตัวตึกเล็กๆ หลังนี้รุ่มรวยจริงๆ เนื่องเพราะมันเพาะปลูกหญ้าสมุนไพรที่หายากยิ่ง คนเพาะปลูกหญ้าสมุนไพรเรียกว่าเหมียวชิ่วฮ้วยชุน *(มือวิเศษ)* อื้อบ้วงอั้ว มันเพาะปลูกหญ้าสมุนไพรเหล่านี้เพื่อช่วยคน แต่ตอนนี้หากต้องการหญ้าสมุนไพรเหล่านี้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง

เนื่องเพราะตึกรุ่มรวยเปลี่ยนเจ้าของแล้ว

เจ้าของคนปัจจุบันคือแพทย์ปีศาจจูกัวะปั่วลี้

แพทย์ปีศาจควบคุมตัวมือวิเศษไว้ ยึดครองทรัพย์สินของมัน สถานที่นี้ก็กลับกลายเป็นหนึ่งในหกวังเคลื่อนที่ของแพทย์ปีศาจ

เพื่อช่วยเหลือคุ้มครองหญ้าสมุนไพรขบวนนี้ ตำหนักตัณหาฟ้าย่งส่งยู้จิ้นลั้งมาประจำการ ดังนั้นชาวธัมมะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องพูดถึงเนื้อร้ายก้อนนี้

ปฏิบัติการของไหนเอี๊ยะยี้ในวันนี้ เพื่อกำจัดเนื้อร้ายก้อนนี้เอง

ไหนเอี๊ยะยี้เดินทางขึ้นเขา ไม่เหลือบแลต้นหญ้าสมุนไพรที่เพาะปลูกอยู่สองฟากข้างทางภูเขาแม้สักแวบเดียว

เนื่องเพราะตัวยาในถิ่นบักจาลี้เมืองเทียนเซี้ยงของตนเอง มีค่ากว่าที่เพาะปลูกอยู่ที่นี้มากนัก

เรียนวิชาแพทย์ก็เช่นเดียวกับการเล่าเรียนวิชาความรู้อย่างอื่น ก่อนอื่นต้องพึ่งพรสวรรค์ จากนั้นอยู่ที่ความกระตือรือร้นสนใจ ค่อยขึ้นอยู่กับโอกาสและประสบการณ์

ไหนเอี๊ยะยี้พลันเหลียวหน้าไปยังเกี้ยวของพุดตานหยก ร้องเรียกว่า "เมี่ยงฮูหยิน"

พุดตานหยกกับเมี่ยงเซี่ยวงู้สองแม่ลูกล้วนนั่งอยู่ในเกี้ยว คนแบก

เกี้ยวทั้งสองว่าจ้างจากเมืองซูคา ไหนเอี๊ยะยี้พอส่งเสียงร้องเรียกพุดตาน หยกก็เลิกม่านเกี้ยว ชะโงกศีรษะออกมา กล่าวว่า "ไหนเอี้ย *(นายแซ่ไหน)* มีคำสั่งใด?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ถึงตึกรุ่มรวยแล้ว"

ยามนั้นปรากฏกระรอกตัวหนึ่งวิ่งเตลิดออกจากไร่ยา พอถึงเบื้องซ้ายของทุกผู้คน พลันหยุดนิ่งลง ที่แท้ขาหลังของมันแปดเปื้อนสีแดง ตล้ายได้รับบาดเจ็บ

ถังก้วยจะอย่างไรเป็นเด็ก พอเห็นกระรอกตัวน้อย ถึงกับตาเป็นประกาย กล่าวว่า "น่าสงสารนัก มันรับบาดเจ็บ ข้าพเจ้าจะไปดู" ไม่รอให้ความเห็นชอบจากไหนเอี๊ยะยี้ ก็กระโดดปราดไป

กระรอกตัวน้อยเห็นคนแปลกหน้าก็ไม่วิ่งหนี เพียงหมอบยองๆ ตล้ายรับบาดเจ็บสาหัส

ถังก้วยย่อตัวลง คิดจับกระรอกขึ้น หางปุกปุยของกระรอกขดไว้ด้านหลัง แสงสีสนธยาส่องต้องขนหางของมันเป็นประกายสีทองจับตา

เมี่ยงเซี่ยวงู้ภายในเกี้ยวอดมุดออกมามิได้ ร้องว่า "ถังกอกอ รอข้าพเจ้า"

ไหนเอี๊ยะยี้พลันโบกแขนเสื้อ สะกดเมี่ยงเซี่ยวงู้ไว้ ปากตวาดว่า "ช้าก่อน"

ถังก้วยพลอยชะงักท่วงท่าไว้

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างแช่มช้าว่า "กระรอกหากบาดเจ็บที่เท้า ท่ากระโดดไม่เป็นเช่นนั้น เลือดที่เท้าหลังเป็นผู้อื่นถูทาลงไป แท้จริงมันไม่ได้รับบาดเจ็บ" มันกล่าวสืบต่อ "หางกระรอกมีผงพิษ เจ้าพอกระทบถูกมัน มันจะกระดกหางขึ้น โปรยผงพิษออกมา ทั้งทำร้ายเจ้า และฆ่าตัวมันเอง เจ้าอย่าได้เคลื่อนไหวเด็ดขาด"

ถังก้วยแทบร้องไห้ออกมา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "คิดรักษาชีวิตมัน ให้ใช้ดาบไวตัดหางมัน ฝัง

ดินลึกหนึ่งเชียะสามหุน นานไปพิษย่อมเสื่อมคลาย จากนั้นใช้ผงได้ชูจับฮวยซั่วของเราพอกทา จึงจะไม่เป็นไร"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"จอมแพทย์ไหนอันยอดเยี่ยม"*

คนกล่าววาจาแต่งกายเช่นบัณฑิตคงแก่เรียน หน้าตาอมโรค ยืนมือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่ง

โป่วมึ่งปวยชี้หน้าด่าทอว่า "แพทย์ปีศาจ ท่านต่ำช้านัก กลับฝึกสัตว์เลี้ยงมาทำร้ายคน"

บัณฑิตนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ผิดแล้ว เราเพียงโรยผงยาอยู่ที่หางของมัน ฝึกให้มันพอพบคนแปลกหน้าให้หมอบนิ่งไว้"

ถังก้วยกระชากเสียงว่า "แพทย์ปีศาจ ท่านไม่ใช่คนจริงๆ"

บัณฑิตนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ผิดอีกแล้ว แพทย์ปีศาจความจริงมิใช่คน เราก็มิใช่แพทย์ปีศาจ"

ไหนเอ๊ียะยี้กล่าวเสริมขึ้น "มันเป็นคน มันเป็นคนที่เราช่วยผิดเมื่อครั้งกระโน้น...ข้งซึงซัวะชิ่ว *(บัณฑิตมือสังหาร)* เม้าโหวนั้ง"

บัณฑิตมือสังหารเม้าโหวนั้งยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านช่วยเรา ทำให้เราต้องฆ่าคนตายสามสี่ร้อยคน วันหน้าไปพบยมบาล คงมีศัตรูมากมายยิ่งกว่าคิดทำร้ายเรา"

ไหนเอ๊ียะยี้หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า "เจ้าทำร้ายคนสามสี่ร้อยคน"

บัณฑิตมือสังหารรับคำว่า "ใช่แล้ว เราทราบว่าในชีวิตท่านเพียงช่วยคน ไม่เคยฆ่าคนแม้สักคนเดียว ขอเพียงเราไม่ลงมือก่อน ท่านต้องไม่ฆ่าเรา"

โป่วมึ่งปวยตวาดว่า "จอมแพทย์ไหนไม่ฆ่าท่าน เราจะฆ่าท่าน"

บัณฑิตมือสังหารกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หากว่าฆ่าเรา ผู้ใดพาพวกท่านไปพบแพทย์มือปีศาจ?"

ทางภูเขายิ่งมายิ่งลาดชัน
อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ

ทุกผู้คนมุ่งหน้าขึ้นเขา ถังก้วยลูบคลำกระรอกที่ถูกตัดหางขาด กล่าวเบาๆ ว่า "หางขาดหางขาด เจ้าทนเจ็บไว้ พวกเรากำลังไล่อาทิตย์ ไม่ให้เทพอาทิตย์ลงจากเขา เจ้าว่าน่าเล่นหรือไม่?"

มันตั้งชื่อกระรอกตัวน้อยเป็นหางขาด

บัณฑิตมือสังหารหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "หากเจ้าคิดไล่ตามอาทิตย์ก็กระโดดลงจากหน้าผา จะได้กอดอาทิตย์แล้ว"

เสียงหัวร่อของมันก่อกวนนกกาในดงไม้บินเตลิดเต็มฟ้า

อีกาตัวหนึ่งบินโฉบผ่านศีรษะพุดตานหยก

ไหนเอี๊ยะยี้กลัวคนแบกเกี้ยวประสบภัยลาม ดังนั้นไล่คนทั้งสองกลับไป พุดตานหยกอุ้มเมี่ยงเซี่ยวงู้ติดตามอยู่ข้างกายไหนเอี๊ยะยี้

ทันใด ไหนเอี๊ยะยี้โบกแขนเสื้อขึ้นฟ้า พอดีโบกถูกอีกาที่บินโฉบผ่านศีรษะพุดตานหยก นกการ้องกาคำหนึ่ง ตกวูบลงสู่หน้าผา

พุดตานหยกงงงันวูบกล่าวว่า "เป็นไร..."

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "อีกาถูกคนใช้ด้ายโปร่งใสผูกไว้ปล่อยถึงเหนือศีรษะพวกเรา ปีกของมันโรยเต็มไปด้วยผงพิษ ไม่อาจให้มันไปรยลงไป"

ในเงามืดบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า "สายตาที่ดี อีกาเป็นอีกาจริง ไม่ทราบท่านดูออกได้อย่างไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่าเสียงสุนัขเลี้ยงในบ้าน กับสุนัขป่าหอนเป็นเสียงเดียวกันหรือ? อีกาที่ถูกบังคับบินตัวหนึ่ง ท่ากระพือปีกไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ขอเพียงเป็นคนที่จับตาดูทวิบาทจตุบาท จะพบได้ไม่ยากนัก"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราก็ทราบว่าทำร้ายจอมแพทย์ไหนไม่ได้ แต่คิดโค่นคนข้างกายมันล้มลง จะได้มีคำว่ากล่าวต่อซือแป๋"

"เจ้ากราบแพทย์ปีศาจเป็นอาจารย์ตั้งแต่เมื่อใด?"

"หลังจากที่ท่านช่วยชีวิตเรา"

ที่แท้คนผู้นี้คืออ๊กนั้งบั้วจื้อ *(คนโฉดใจหิน)* ชัวตั่งตั่ง เมื่อเจ็ดปีก่อน คนโฉดใจหินถูกยอดฝีมือทั้งธัมมะและอธรรมหกคนกลุ้มจู่โจม ในที่สุดถูกพลังอะชิ้งกวง *(ประกายแยกบรรจบ)* กระแทกใส่ใบหน้าหลบหนีอย่างลนลาน ประจวบกับไหนเอี๊ยะยี้ผ่านทางไปให้การช่วยเหลือ มาตรว่ารักษาชีวิตไว้ได้ แต่ใบหน้าเสียโฉมไปสิ้น

ไหนเอี๊ยะยี้ขณะที่ช่วยเหลือมัน เพียงช่วยด้วยจรรยาแพทย์ หาทราบไม่ว่าคนผู้นี้คือคนโฉดใจหิน

คนโฉดใจหินหลังจากทุเลาหายดี ก็ลอบออกจากเทียนเซี้ยง ลอบสังหารยอดฝีมือทั้งหกทีละคน ทั้งยังเข่นฆ่าสังหารคนในครอบครัวของศัตรูทั้งหก เนื่องเพราะกริ่งเกรงถูกตามล่า จึงเข้าสังกัดตำหนักตัณหาฟ้าก่อกรรมทำชั่วต่อไป

ไหนเอี๊ยะยี้เนื่องเพราะช่วยบัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหินและแม้เช่ง *(เหยี่ยวราตรี)* อูที่เจี้ยว ซึ่งเป็นการช่วยคนผิด จึงสาบานว่าจะไม่ให้การรักษาชาวยุทธจักรอีก

ไหนเอี๊ยะยี้พลันกล่าวว่า "ทนบนต้นไม้สมควรยอมมาแล้ว"

ในม่านพลบค่ำเลือนราง ต้นไม้ท่อนหนึ่งพลัน *"สั่นไหว"* ขึ้นมา ที่แท้นั่นไม่ใช่ต้นไม้ หากแต่เป็นคนผู้หนึ่ง

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เหยี่ยวราตรี เป็นท่าน"

ถังก้วยกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "ที่แท้มันคือเหยี่ยวราตรี"

เหยี่ยวราตรีอูที่เจี้ยวเป็นบุคคลที่ไหนเอี๊ยะยี้ช่วยผิดที่สุด เมื่อหกปีก่อนมันแสร้งเป็นสะอึกสะอื้นสำนึกผิด ไหนเอี๊ยะยี้จึงให้การช่วยเหลือ มันพอทุเลาหายดี ฉวยโอกาสที่ไหนเอี๊ยะยี้และยอดฝีมือเมืองเทียนเซี้ยงไม่อยู่ ข่มขืนสตรีเมืองเทียนเซี้ยงนางหนึ่ง ทั้งยังฆ่าชาวนาที่คิดขัดขวางสองคน ชาวเมืองเทียนเซี้ยงไม่มีผู้ใดไม่แค้นมันจับใจ

เหยี่ยวราตรีน้อมกายเล็กน้อย กล่าวว่า "ต้องการหาแพทย์ปีศาจโปรดตามเรามา"

น.นพรัตน์ : แปล

พลางเดินนำหน้า บัณฑิตมือสังหารและคนโฉดใจหินรั้งอยู่ด้านหลัง คล้ายคิดคุมเชิงรั้งท้าย

ถังก้วยกระโดดปราดไปยังด้านหลังเหยี่ยวราตรี ไหนเอี๊ยะยี้พลันโบกแขนเสื้อออก ม้วนพันถังก้วยเอาไว้

ถังก้วยไม่ทราบสาเหตุความนัย ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เหยี่ยวราตรีปล่อยผงมิกเจาะเง่งฮวงฮุ้ง *(ผงพิฆาตดับสูญ)* จากส้นรองเท้า ขอเพียงมีคนเดินผ่าน ผงพิษจะตลบขึ้น แทรกซึมเข้าทางรูขุมขน ลวดลายทำร้ายคนเช่นนี้ ใช่เป็นแพทย์ปีศาจสอนไว้หรือไม่?"

บนภูเขาพลันบังเกิดเสียงหัวร่อแหบแห้งเสียงหนึ่งดังว่า "นอกจากเราแล้ว ยังมีผู้ใดนึกวิธีแพร่พิษทำร้ายคนเช่นนี้ได้?"

เมื่อมองทะลุม่านพลบค่ำขึ้นไป ที่ไหล่เขามีกำแพงแถบหนึ่ง กำแพงโบราณกะเทาะหลุดร่วง ไม่ทราบเป็นโบราณสถานของยุคสมัยใด

แสงสายัณห์สีแดงเข้มแต่งแต้มกำแพงโบราณจนวิเวกหดหู่กว่าเดิม

บนกำแพงยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง หันข้างให้กับทุกผู้คน เพียงแต่ท้องฟ้ามืดสลัวเกินไป ไม่อาจเห็นโฉมหน้าโดยชัดตา เห็นแต่ดั้งจมูกที่งองุ้ม

ไหนเอ๊ยะยี้พอเอ่ยปากก็ถามว่า "ท่านไปที่เทียนเซี้ยงมา?"

คนบนกำแพงย่อมเป็นแพทย์ปีศาจจูกัวะปั่วลี้ แพทย์ปีศาจย้อนถามว่า "ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เรามาหายาที่เมืองซูคา มีแต่พ่อแม่พี่น้องที่เทียนเซี้ยงจึงทราบได้"

"ใช่แล้ว เป็นพวกมันบอกต่อเรา"

"พวกมันไม่บอกต่อท่านเด็ดขาด"

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "เราให้คนผู้หนึ่งได้รับความเจ็บปวดทรมานมันค่อยบอกต่อเรา"

"คนเล่า?"

"มันยังอยู่"

พลางปรบมือดราหนึ่ง ก็ปรากฏผู้คนสองคนประคองคนชุดดำผู้หนึ่งออกมา

หากบอกว่าคนผู้นี้ถูก *"ประคอง"* ออกมา มิสู้บอกว่าถูก *"แบก"* ออก

มา

คนผู้นี้ถูกเดี่ยวกรำจนไม่เป็นสารรูปผู้คน กระดูกมือซ้ายถูกบีบแหลกละเอียด นิ้วมือถูกเข็มแทงเข้าไป สองเท้าก็ตกห้อยลง คล้ายไม่มีกระดูกที่มิฟาน

ไหนเอี๊ยะยี้มองปราดเดียวก็จดจำออกว่า คนผู้นี้คือก๊กซิ่วฮู

ก๊กซิ่วฮูความจริงมีฝีมือมิใช่ชั่ว เมื่อเก้าปีก่อนรับบาดเจ็บ หลบหนีเข้าเมืองเทียนเซี้ยง ได้รับการช่วยเหลือจากไหนเอี๊ยะยี้ ภายใต้ทัณฑ์ทรมานทำให้มันมิอาจไม่บอกร่องรอยของไหนเอี๊ยะยี้ออกมา

ก๊กซิ่วฮูพอเห็นไหนเอี๊ยะยี้ ถึงกับหลั่งน้ำมูกน้ำตา ร่ำไห้รำพันว่า "บิดาเรา...เราเสียใจต่อท่าน..."

ไหนเอี๊ยะยี้เดินเข้าไปตบไหล่ขวาของก๊กซิ่วฮู กล่าวว่า "ท่านบอกทิศทางไปของเรา ไม่นับเป็นอย่างไรได้ เป็นเราสร้างความลำบากแก่ท่าน"

พลางส่งมอบก๊กซิ่วฮูที่บาดเจ็บพิการต่อถังก้วย ดวงตาทอประกายโทสะ จับจ้องมองแพทย์ปีศาจ กล่าวว่า "ท่านฉวยโอกาสที่เราไม่อยู่ เข่นฆ่าเข้าแดนบักจาลี้เมืองเทียนเซี้ยง เสียทีที่ท่านมีชื่อเสียงเคียงคู่กับเรา"

แพทย์ปีศาจกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เราเข้าใจว่าท่านอยู่ จึงทุ่มเทกำลังไปยังเมืองเทียนเซี้ยง คิดไม่ถึงพบกับลี้โป่วอี หลวงจีนวิหคเหินนักพรตไม้แห้ง เอี๊ยบมั่งเส็ก บุ้นเชากง บุ้นเชาพั้ว เตียฮั่นจื้อ เอียงอาหงและพวก ทำให้เราสูญเสียไพร่พลไป"

...ลี้โป่วอีและพวกพักรักษาบาดเจ็บที่เทียนเซี้ยง บุ้นเชากงและพวกก็เป็นยอดฝีมือเทียนเซี้ยง ดูท่าการบุกจู่โจมของแพทย์ปีศาจครั้งนี้ไม่มีเปรียบเท่าใด

จริงดังคาดหมาย แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "เรานำศิษย์ไปแปดสิบเก้าคน มีคนบาดเจ็บล้มตายพลาดพลั้งถูกคร่ากุมแปดสิบเอ็ดคน เราเพียงจับคนผู้นี้กลับมาค่อยสืบทราบร่องรอยของท่าน ประจวบเกิบพุดตานหยกรุดมาขอรับการรักษา เราจึงยืมมือนางฆ่าท่าน ต่อให้ฆ่าไม่ได้ ด้วยนิสัยใจคอ

ของนาง ก็ต้องสืบเสาะมา"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านเสาะหาเราไยกัน?"

"บุตรชายของเก๊งจู้ *(หัวหน้าตำหนัก)* ไม่สบาย ต้องการให้ท่านตรวจรักษา"

"ท่านรักษาไม่ได้หรือ?"

สีหน้าแพทย์ปีศาจปรากฏแววกระอักกระอ่วนขึ้น แต่แล้วกล่าวว่า "โรคนี้ยากรักษา ต้องให้เราสองร่วมมือกัน อาจรักษาเยียวยาได้"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ก่อนหน้านี้สามปีศาจเกาเซียบลอบเข้าถิ่นบักจาลี้เมืองเทียนเซี้ยง ให้เราไปยังตำหนักตัณหาฟ้า ท่านทราบหรือไม่ว่าผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?"

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "ฟังว่าพวกมันถูกท่านขับไล่ไป" พลางหันกายกลับมา

ทุกผู้คนค่อยเห็นชัดตาว่าคนผู้นี้มีรูปเค้าธรรมดา เพียงแต่บนหน้าผากสองแก้มเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น คล้ายเสื้อผ้าที่ถูกขยำเป็นก้อนกลม ยามแย้มยิ้มเต็มไปด้วยแววลี้ลับชั่วร้าย

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ท่านก็ไม่มีปัญญานำพาเราไปยังตำหนักตัณหาฟ้า"

แพทย์ปีศาจกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "คำพูดนี้หากกล่าวแต่แรก เราอาจจะเชื่อ แต่ตอนนี้..."

ไหนเอี๊ยะยี้ตัดบทว่า "ตอนนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน ท่านฉาบพิษบ้อชิมตั๊ก *(พิษไร้ใจ)* บนตัวก๊กซิ่วฮู ถูกเราสลายแล้ว ท่านเห็นเรามีทีท่าถูกพิษหรือ?"

แพทย์ปีศาจสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า "แม้แต่ผู้แซ่ก๊กยังไม่ทราบว่าถูกเราแพร่พิษ ท่านดูออกได้อย่างไร?"

"ผงไร้ใจไร้สีไร้กลิ่น เราย่อมสูดไม่ออกและดูไม่ออก แต่เราคลุกคลีกับตัวยานานปี สามารถ *'รู้สึก'* ออกได้"

"ประเสริฐ นับว่าท่านร้ายกาจ"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "หากท่านทราบสถานการณ์ ก็ปล่อยตัวผู้เฒ่าเมี่ยงออกมาเถอะ"

"ท่านคิดช่วยผู้เฒ่าเมี่ยงมิใช่ไม่ได้ ขอเพียงดื่มสุราของเราสามจอก"

"สุราสามจอก?"

แพทย์ปีศาจกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "นี่เป็นสุราที่เราปรุงขึ้นสามจอก ในสุรามีพิษ ท่านสามารถดื่มก็ดื่มลงไป ก่อนดื่มสุรา อนุญาตให้ท่านรับประทานยาป้องกันพิษ หากท่านไม่กล้าดื่ม ก็ยอมรับการพ่ายแพ้ แต่ไม่อาจส่งมอบผู้เฒ่าเมี่ยงแก่ท่าน"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เราต้องการดูสุราทั้งสามจอกก่อน"

พุดตานหยกกล่าวอย่างดื่นตระหนกว่า "จอมแพทย์ไหน ท่านไม่อาจดื่ม"

โป่วมึ่งปวยก็ร้องโพล่งว่า "ดื่มไม่ได้"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เราเพียงดูก่อน หากดื่มไม่ได้ เราย่อมไม่ดื่ม"

ถังก้วยร้องดังๆ ว่า "หากบิดาต้องการดื่ม ก็กำนัลแก่พวกเราคนละจอก" มันคิดชักชวนโป่วมึ่งปวยดื่มคนละจอก ลดทอนพิษของไหนเอี๊ยะยี้

แพทย์ปีศาจหัวร่อเคี้ยกเคี้ยก กล่าวว่า "สุราสามจอกของเรา สหายน้อยทั้งสองนี้ขอเพียงรับจอกสุราไปก็สิ้นใจตายแล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้พลันร้องดังๆ ว่า "นำสุรามา"

แพทย์ปีศาจปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า ชูหัวแม่มือขึ้น กล่าวว่า "จอมแพทย์ไหนมีความกล้าหาญจริงๆ"

พลางโบกมือสั่งบัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหินและเหยี่ยวราตรี ยกสุราพิษทั้งสามถ้วยมา

โป่วมึ่งปวยทัดทานว่า "จอมแพทย์ไหน พวกเราคิดช่วยผู้เฒ่าเมี่ยง ไม่แน่ว่าต้องดื่มสุราพิษทั้งสามจอก"

พุดตานหยกไม่เอ่ยปากกล่าววาจา พลิ้วกายถึงเบื้องหน้าบัณฑิตมือสังหาร กราดฟาดฝ่ามือออก

บัณฑิตมือสังหารใจหายวาบ เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ต่อยหมัดตีโต้ มิคาดนี่เพียงเป็นท่าหลอกล่อของพุดตานหยก ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามหลบเลี่ยงตีโต้ ยื่นมือคว้าใส่จอกสุรา

นางคว้าถูกจอกสุรา แต่ไม่อาจช่วงชิงมาได้

หว่างคิ้วของบัณฑิตมือสังหารเปล่งประกายวูบหนึ่ง ใช้ฝ่ามือรองก้นจอก สุราในจอกพลันเดือดพล่าน พวยพุ่งควันขึ้นมา

ไหนเอี๊ยะยี้พลันขยับกายวูบ สอดแทรกอยู่หว่างกลางคนทั้งสอง

จอกสุราที่หว่างกลางคนทั้งสองก็ตกไปในเงื้อมมือไหนเอี๊ยะยี้

พุดตานหยกรู้สึกมีพลังอ่อนหยุ่นสุดต้านชนิดหนึ่งกระแทกใส่หัวไหล่นาง นิ้วทั้งห้าคลายมือ จอกสุราตกไปในมือไหนเอี๊ยะยี้ถึงกับทั้งแตกตื่นเต้นร้อนรุ่ม กางนิ้วทั้งห้าตะปบใส่ ทางหนึ่งร้องว่า "ท่านดื่มไม่ได้..."

ยามนั้น สองมือบัณฑิตมือสังหารพลันเพิ่มดาบผีเสื้อสองเล่มแทงออกอย่างเร่งร้อน

ไหนเอี๊ยะยี้โบกแขนเสื้อออก ดาบผีเสื้อทั้งสองเล่มล้วนแทงใส่แขนเสื้อทั้งสองข้าง

พริบตานั้น บัณฑิตมือสังหารรู้สึกสองมือตนเองคล้ายสูญหายไปลักษณะเช่นนั้นคล้ายขนนกกลางลมพายุ ปราศจากที่ยึดเหนี่ยวอันใด

บัณฑิตมือสังหารร้องเสียงพิกล ชักสองมือกลับมาโดยแรง

มันนับว่าชักมือกลับมาได้ แต่ดาบผีเสื้อทั้งสองเล่มบิดงอโค้งไม่เป็นเสารูปแล้ว

บัณฑิตมือสังหารมีความรู้สึกเพียงประการเดียว เมื่อครู่มันคล้ายที่เม้มไปในปากฉลามก็มิปาน

มันเพียงนึกชมเชย ที่ยื่นออกไปเมื่อครู่ไม่ใช่ศีรษะตัวเอง

ไหนเอี๊ยะยี้คุกคามบัณฑิตมือสังหารล่าถอยในท่าเดียว คิดหลบหลีกท่าตะปบของพุดตานหยก ก็สายเกินการณ์

ไหนเอี๊ยะยี้มีวิธีจู่โจมพุดตานหยกล่าถอยไม่ต่ำกว่าสิบชนิด แต่เขา

ไม่ลงมือ พลันล้มตัวไปทางซ้าย

เห็นหัวไหล่ซ้ายของเขาห่างจากพื้นประมาณครึ่งเชียะ พลันชะงักค้างไว้ ทุ่มเทน้ำหนักตัวทั้งหมดกับส้นเท้าซ้าย ทรงตัวอยู่ได้โดยไม่ล้มลง มือขวายังถือจอกสุราไว้

ไหนเอี๊ยะยี้แม้หลบหลีกรวดเร็ว แต่ท่าตะปบของพุดตานหยกเร่งร้อนดุจประกายไฟ ตะกุยเฉียดผ่านแก้มขวาของเขาไปทิ้งริ้วรอยโลหิตไว้สามรอย

พุดตานหยกอุทานอย่างแตกตื่น คิดไม่ถึงตนเองกลับทำร้ายถูกไหนเอี๊ยะยี้

ไหนเอี๊ยะยี้โยกตัวกลับมา หยุดยืนอย่างปลอดโปร่ง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "พวกท่านอย่าได้ขัดขวางเรา"

พุดตานหยกร้อนรุ่มจนแทบร้องไห้ออกมา ได้แต่กล่าวคำ "ท่าน..."

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราดื่มสุราสามจอก มิใช่สยบต่อคำข่มขู่ของแพทย์ปีศาจ เราหากคิดช่วยผู้เฒ่าเมี่ยง อาศัยแขนเสื้อทั้งสองนี้ ไม่แน่ว่าช่วยไม่ได้...จูกัวะปั่วลี้ ท่านว่าใช่หรือไม่?"

แพทย์ปีศาจเงียบงันชั่วขณะ ในที่สุดกล่าวว่า "ใช่"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอีกว่า "เราทราบว่าสามจอกนี้เป็นสุราพิษ แต่วันนี้หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านคงลองลิ้มสุราพิษทั้งสามจอกนี้กระมัง?"

แพทย์ปีศาจเงียบงันอยู่เนิ่นนาน จอนผมปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ในที่สุดขบกรามกล่าวว่า "ใช่"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวกับพุดตานหยก โป้วมึ่งปวยและถังก้วยว่า "นี่เป็นนิสัยของพวกเราเหล่าแพทย์ ที่ลองลิ้มร้อยสมุนไพรเพื่อทดสอบฤทธิ์ยา อย่าว่าแต่สุราสามจอกนี้เป็นเทียบพิสดารสามเทียบ หากเราจำแนกไม่ออก คิดแก้ไม่ได้ ย่อมไม่สบายใจ วันหน้าหากพบพานคนป่วยเป็นโรคนี้ จะรักษาได้อย่างไร?" พลางดื่มสุราในมือจนหมดจอก

แพทย์ปีศาจจับจ้องมองเขาเขม็งนิ่ง ชมเชยว่า "ประเสริฐ"

ไหนเอี๊ยะยี้หยิบจอกสุราในมือเหยี่ยวราตรีมา กล่าวว่า "เราสูดส่วนผสมของเหล้ายานี้ออก จอกแรกเมื่อดื่มลงไปภายในสิบวันต้องตายใต้โรควัณโรคในกระดูก สำหรับจอกนี้..." พลางดื่มสุราจอกที่สองตามติดลงไป

สีหน้าแววตาของแพทย์ปีศาจเปลี่ยนเป็นเดารพเลื่อมใสร้องชมเชยว่า "ประเสริฐ"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปรว่า "เหล้ายาจอกนี้ปลูกฝังไข้มาลาเรียอยู่ในกาย" พลางหยิบสุราจอกที่สามดื่มลงไป กล่าวเสริมว่า "จอกนี้เป็นพิษของโรคเรื้อน"

แม้แต่บัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหิน และเหยี่ยวราตรีก็ชมดูจนลืมตาค้าง โป่วมึ่งปวยและถังก้วยอดโห่ร้องชมเชยมิได้

ไหนเอี๊ยะยี้หลั่งเหงื่อโทรมหน้า จี้สกัดจุดบนร่างตนเองเจ็ดแปดแห่ง กลืนกินยาเม็ดหลายเม็ด หลับตาโคจรพลัง

ประมาณชั่วน้ำเดือด บนขม่อมของไหนเอี๊ยะยี้ปรากฏควันขาวพวยพุ่งออกมา

บัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหิน เหยี่ยวราตรีทั้งสามสบตากันวูบพลันชักอาวุธ สะอึกกายไปเบื้องหน้า

พุดตานหยก โป่วมึ่งปวย ถังก้วยกระจายกำลังออกเป็นรูปโค้ง ขัดขวางตนทั้งสามไว้ แต่ไม่มีปัญญาสกัดกั้นแพทย์ปีศาจที่อยู่อีกมุมหนึ่งได้

มิคาดแพทย์ปีศาจตวาดว่า "หยุดมือ"

บัณฑิตมือสังหารทั้งสามงงงันวูบ ไม่ทราบควรลงมือดี หรือล่าถอยดี พลันได้ยินไหนเอี๊ยะยี้ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "พิษที่ร้ายกาจนัก" เห็นมันหลั่งเหงื่อโซมร่าง คล้ายถูกฝนห่าใหญ่สาดซัดก็มิปาน

ถังก้วยร้องด้วยความปีติว่า "บิดา ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "พิษสามชนิดนี้ยากแก่การสะกด วันนี้เรานับเป็นรู้ด้วยตัวเองแล้ว"

แพทย์ปีศาจหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ พึมพำว่า

"ท่าน...ท่านไฉน..."

"ด้วยความสามารถทางการแพทย์ของเรา ยังไม่อาจต่อต้านพิษสามชนิดนี้ได้ ด้วยพลังการฝึกปรือและยาเม็ดของเรา ก็ไม่อาจขจัดรักษาพิษทั้งสามชนิดในบัดดล"

"แต่ท่าน..."

ไหนเอี๊ยบยี้กล่าวว่า "เราก็แก้ไม่ได้ แต่เหยี่ยวราตรีกลัวฆ่าเราไม่ตาย ในสุราพิษไข้มาลาเรียยังผสมสารหนู สารหนูสะกดไข้มาลาเรีย กลับแก้พิษของเหล้ายาจอกนี้"

แพทย์ปีศาจถลึงตาใส่เหยี่ยวราตรี เหยี่ยวราตรีกัมศีรษะต่ำไม่ทราบทำอย่างไรดี

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวสืบต่อ "เหล้ายาอีกสองจอก หนึ่งเป็นพิษวัณโรคกระดูก หนึ่งเป็นพิษโรคเรื้อน และในพิษวัณโรคกระดูกผสมวัตถุมีพิษประเภทไต้ฮวงจื้อ โคกกระสุนขาวและงูดอกไม้ขาว พอดีสะกดพิษโรคเรื้อนส่วนใหญ่ ยาเม็ดซึงอั้งตังของเราก็สามารถรักษาวัณโรค ดังนั้นขอเพียงเราชักนำพิษทั้งหลายสะกดข่มกันเอง โคจรไปตามจุดชีพจร ก็สลายพิษไปได้"

แพทย์ปีศาจหน้าซีดเผือด หลั่งเหงื่อดุจห่าฝน พึมพำว่า "เราสมควรตาย เราไฉนนึกไม่ออก..."

แพทย์ปีศาจกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านมิใช่นึกไม่ออก หากแต่ไม่เคยคิดใช้ตัวเองทดสอบพิษ แพทย์พยาบาลผู้หนึ่งหากไม่ถือโรคผู้อื่นเป็นเช่นโรคตัวเอง ไหนเลยคิดค้นตัวยารักษาโรคได้?"

แพทย์ปีศาจค่อยได้คิด ยืนตะลึงลานกับที่

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ท่านให้เราดื่มสุราพิษสามจอก ตอนนี้เราดื่มแล้ว สามารถส่งมอบผู้เฒ่าเมี่ยงออกมาแล้วกระมัง?"

แพทย์ปีศาจคล้ายตื่นจากความฝัน รับคำคราหนึ่ง ยกมือโบกวูบคล้ายส่งสัญญาณต่อคนหลังกำแพง แพทย์ปีศาจค่อยตะกุกตะกักถามว่า "ในโลกมีโรคที่รักษาไม่ได้หรือไม่?"

ไหนเอี๊ยะยี้ย้อนถามว่า "ในโลกมีผู้ใดไม่ตายได้?"

สีหน้าแพทย์ปีศาจปรากฏแววท้อแท้ กล่าวว่า "หากเป็นโรคไม่อาจรักษา ยังเรียนวิชาแพทย์ไยกัน?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ในโลกนี้เมื่อมีโรคหนึ่ง ต้องมีวิธีรักษาหนึ่ง มียาหนึ่ง แต่โรคร้ายไม่แน่ว่าทุเลาหายขาด การเรียนวิชาแพทย์ สามารถรักษาโรค ช่วยชีวิตผู้คน"

แพทย์ปีศาจตากระจ่างวูบ จากนั้นสีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า "นับหลักการแพทย์ เราสู้ท่านไม่ได้"

"นั่นเนื่องเพราะท่านหัดวิชาแพทย์เพื่อทำร้ายคน เพื่อรักษาตนเอง เราหัดวิชาแพทย์เพื่อช่วยผู้คน ไม่เพื่อตัวเอง"

แพทย์ปีศาจสีหน้าบัดเดี๋ยวลิงโลด บัดเดี๋ยวรันทด บางครั้งกรีดมือกรีดเท้า บางคราตะลึงลานกับที่

หมู่มารปรากฏ

ในเงามืดพลันปรากฏแสงโคมสว่างวูบ สี่เกาทัณฑ์ทั้งเชี้ยชิ่งเคยซุ่มซ่อนทำร้ายไหนเอ๊ียะยี้ที่ย่านคนยากไร้ ถือโคมสีขาวสี่ดวงคุมตัวชายชราผู้หนึ่งเดินเข้ามา หนึ่งในสี่เกาทัณฑ์ร้องเรียกว่า “ซือแป๋...”

แพทย์ปีศาจหาแยแสสนใจไม่

พุดตานหยกไม่แยแสสนใจมากความ พลิ้วปราดเข้าไป ตวัดกระบี่สั้นเขี้ยน สี่เกาทัณฑ์ทั้งเชี้ยได้แต่ถอยปราดไป

พุดตานหยกคุกเข่าต่อผู้เฒ่าเมี่ยง ร้องเสียงสั่นเครือว่า “กงกง *(คำเรียกพ่อผัว)* ผู้สะใภ้อกตัญญู ทำให้ท่านผู้เฒ่ารับความลำบาก...”

มิคาดยามนั้น “ผู้เฒ่าเมี่ยง” พลันลงมือ

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน พุดตานหยกทั้งที่อยู่ในท่าคุกเข่าแต่ถอยไปด้านหลังสามเชียะ

คนผู้นั้นจู่โจมพลาดผิด ในมือเพิ่มกระบองไม้ด้ามหนึ่ง แทงปราดใส่พุดตานหยก

พุดตานหยกจู่โจมกระบี่ ใช้กระบี่กันปลายกระบองไว้

มิคาดปลายกระบองยืดยาวออกมา พอดีจ่อทิ่มกับลำคอนาง ลำคอขาวผ่องของนางปรากฏประกายโลหิตขึ้นจุดหนึ่ง

คนผู้นั้นมือหนึ่งถือกระบอง มือหนึ่งแกะหน้ากากที่จัดทำจากไม้ลง

หลังหน้ากากไม้ เป็นใบหน้าเขียวซีด ดูไปคล้ายไม้แห้งท่อนหนึ่งกับตาบอดข้างหนึ่ง

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน ไหนเอี๊ยะยี้คิดยื่นมือช่วยเหลือบัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหิน เหยี่ยวราตรีทั้งสามพากันจู่โจมกระบวนท่าต่อเขา รอจนเขาใช้แขนเสื้อคลี่คลายทำลาย พุดตานหยกก็ถูกสยบแล้ว

ไหนเอี๊ยะยี้หน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า "จูกัวะปั่วลี้ ท่านรักษาสัจจะหรือไม่?"

แพทย์ปีศาจคล้ายตื่นจากความฝัน ตวาดว่า "ล้งแชอู รีบปล่อยคน"

...คนปลอมตัวเป็นผู้เฒ่าเมี่ยง กลับเป็นผู้ดูแลค่ายกลไม้ นามล้งแชอู

ล้งแชอูหัวร่ออย่างเยือกเย็น กล่าวว่า "จูกัวะชิงแช *(ท่านแช่จูกัวะ)* เราเลื่อมใสท่านนัก นี่เป็นความประสงค์ของท่านชัดๆ กลับแสร้งเป็นเปิดเผยหมดจด"

ไหนเอี๊ยะยี้ตวาดด้วยโทสะว่า "เจ้า..."

ล้งแชอูเสือกกระบองวูบ เม็ดโลหิตบนลำคอขาวผ่องของพุดตานหยกยิ่งเด่นชัดกว่าเดิม ล้งแชอูตวาดสำทับว่า "อย่าขยับ"

ไหนเอี๊ยะยี้คล้ายถูกตะปูตอกตรึงกับพื้น หยุดชะงักร่างไว้ สูดลมหายใจลึกๆ ค่อยถามว่า "เจ้าคิดทำอย่างไร?"

"ตำหนักตัณหาฟ้าเราต้องการให้ท่านไปรักษาโรคของเสียวเก็งกุ *(หัวหน้าตำหนักคนเล็ก)* หากท่านยืนกรานไม่ไปให้ฆ่าทิ้ง"

โป่วมึ่งปวยพลันร้องเรียกว่า "ล้งแชอู"

ล้งแชอูเหลียวหน้าไป เห็นเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง จึงกระชากเสียงว่า "เจ้าเป็นตัวอะไร กลับกล้าเรียกชื่อของเราตั๋วเอี๊ย *(ยกย่องตนเองเป็นเจ้านายใหญ่)*"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักท่าน ท่านเป็นผู้ดูแลค่ายกลไม้ เนื่องเพราะสู้แพ้จึงคิดสร้างความดีความชอบกลับไป จะได้ไม่ถูกลงโทษ ใช่หรือไม่?"

คำพูดนี้จี้ถึงใจดำล้งแชอู ต้องตวาดว่า "ผายลม การศึกครั้งนั้นเราไม่แพ้ เป็นลิ้วบ้ออิงทรยศ บวกกับไหนเอี๊ยะยี้และนักพรตไม้แห้งกสุ้มจู่โจมเรา เราค่อยถอยแทนการรุก"

โป่วมึ่งปวยหลับตาลงข้างหนึ่ง กล่าวว่า "ทิ้งดวงตาข้างหนึ่งไว้พาดวงตาอีกข้างหนึ่งล่าถอย นับเป็นกลยุทธ์อันยอดเยี่ยมนัก"

ล้งแชอูเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะส่งเสียงแผดด่า พลันบังเกิดเสียงทึบทึบสี่ครั้ง แสงโคมไฟดับหมดสิ้น

ในม่านสายตาของล้งแชอูยังปรากฏแสงโคมสี่ดวงนั้นสะท้อนวูบวาบ แต่เบื้องหน้าสายตามองไม่เห็นอันใด ต้องลอบร้อง *"ผิดท่า"* รีบจ้วงแทงกระบองออกไป

การแทงครั้งนี้ กลับถูกของสิ่งหนึ่งม้วนพันไว้ ล้งแชอูรีบดึงกระบองกลับ แต่กระบองไม้คล้ายถูกงวงช้างดูดไว้ ไม่อาจรั้งกลับคืนได้

ล้งแชอูกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด แยกกระบองยาวเป็นสองส่วน กระบองขวาแม้ไม่รั้งกลับ แต่กระบองซ้ายก็จู่โจมออกไป

กระบองซ้ายก็คล้ายถูกสายน้ำที่เปี่ยมแรงดึงดูดสายหนึ่งดึงดูดไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

จากนั้นแสงโคมไฟสว่างวูบใหม่

ล้งแชอูค่อยเห็นชัดตาว่า กระบองคู่ของเขาถูกแขนเสื้อสีครามของไหนเอี๊ยะยี้ม้วนพันไว้ พุดตานหยกสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งกับไหนเอี๊ยะยี้ ถังก้วยกำหมัดน้อยๆ เฝ้าอยู่ข้างกายนาง โป่วมึ่งปวยก็คุ้มครองเมี่ยงเซี่ยวจู่ไว้

ที่แท้เมื่อครู่โป่วมึ่งปวยกล่าวกระตุ้นเบนความสนใจของล้งแชอูแลยโอกาสที่มันพลุ่งพล่าน ถังก้วยใช้วิชาอาวุธลับตระกูลถังซัดผลสนเหล็กใส่ถูก ดับโคมไฟทั้งสี่ดวง ไหนเอี๊ยะยี้ก็ชิงตัวพุดตานหยกกลับมา

แสงโคมไฟพอสว่างขึ้นใหม่ กลับมิใช่โคมสีขาวทั้งสี่ดวง หากแต่เป็นโคมสีแดงจำนวนสี่สิบกว่าดวง

โคมสี่สิบกว่าดวงถูกจุดโดยพร้อมเพรียง ยกชูขึ้นโดยพร้อมเพรียง หมดจดดุจยอดฝีมือชักกระบี่ก็มิปาน

ผู้คนสี่สิบสองคนยืนเรียงเป็นสองแถว กึ่งกลางเว้นทางเดินสายหนึ่ง บนทางเดินเจอดไว้ด้วยเกี้ยวโบราณคันหนึ่ง ม่านเกี้ยวปล่อยห้อยลง ที่มุมเกี้ยวจดโคมสีแดงสี่ดวง

...คนในเกี้ยวเป็นใคร?

ล้งแชอูพอเห็นเกี้ยวคันนั้น สีหน้าพลันปรากฏแววยินดีขึ้น คล้ายทราบว่ามีพระโพธิสัตว์มาโปรดก็มิปาน

โป่วมึ่งปวยพลันกล่าวว่า "เราทราบแล้ว"

ถังก้วยถามว่า "ทราบอันใด?"

"เราทราบว่าคนในเกี้ยวเป็นผู้ใดแล้ว"

"เป็นผู้ใด?"

"เป็นเจ้าสาว"

ถังก้วยทวนคำ *"เจ้าสาว"* โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เกี้ยวปักลวดลายมังกรหงส์ แขวนโคมสีแดง มิใช่เจ้าสาวหรือเป็นกะเทย?"

ซึ่งความจริง เขาดูจากคำ **"เทียนเอียกเก็ง"** *(ตำหนักตัณหาฟ้า)* บนผ้าโพกศีรษะแดง ก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

ไม่ว่าผู้มาเป็นใคร โป่วมึ่งปวยตกลงใจด่าแล้วค่อยว่ากล่าว

ชายฉกรรจ์ศีรษะโพกผ้าแดง สวมชุดดำหนังฉลามทั้งสี่สิบสองคน ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

คนในเกี้ยวกล่าวว่า "จอมแพทย์ไหน เรามาแล้ว ท่านก็ไปยังตำหนักตัณหาฟ้าสักคราเถอะ"

ไหนเอี๊ยะยี่รั้งแขนเสื้อทั้งสองกลับ ล้งแชอูต้องเซถอยไปหลายก้าว ค่อยยืนหยัดมั่น ไหนเอี๊ยะยี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านมาแล้ว เราไฉนต้องไป?"

คนในเกี้ยวกล่าวสั้นๆ ว่า "เนื่องเพราะเรามาแล้ว"

"เฮอะ เรากลับต้องการดูว่า ท่านจะพาเราไปอย่างไร?"

เพิ่งขาดคำ หลังกำแพงหลันปรากฏเชือกยาวสายหนึ่งพุ่งวาบออกมา คล้องเมี่ยงเซี่ยวงู้ไว้

เมี่ยงเซี่ยวงู้ร้องออกมาได้ครึ่งเสียง โป่วมึ่งปวยรีบตะปบคว้าเชือกบินเอาไว้

เชือกบินกระตุกวูบ ม้วนพันดิดต่อกันหลายรอบ พันธนาการสองมือโป่วมึ่งปวยไว้ กระตุกลอยขึ้นจากพื้น

ถังก้วยพุ่งตัวไป ฉุดดึงสองเท้าโป่วมึ่งปวยไว้

มิคาดเชือกบินกระตุกอีกครา ม้วนพันอีกสองรอบ คล้องสองมือทองถังก้วยไว้ เมี่ยงเซี่ยวงู้ โป่วมึ่งปวย ถังก้วยทั้งสามถูกฉุดดึงขึ้นกลางอากาศโดยพร้อมเพรียง

พุดตานหยกลอยตัวขึ้น ฟันกระบี่ใส่เชือกบิน

พลันเห็นเงาสีแดงถลันวูบ เบื้องหน้าพุดตานหยกเพิ่มชายหนุ่มชุดแดง คิ้วดั่งกระบี่ แววตาเช่นสายน้ำ ริมฝีปากแดงสดใส แต่ใบหน้าซีดขาวผู้หนึ่ง

ทั้งสองฝ่ายพอเผชิญหน้า คนผู้นั้นคล้ายสะท้านคราหนึ่ง จากนั้นคล้องกระบี่สั้นของพุดตานหยกเอาไว้

ไหนเอี๊ยะยี้มาถึงแล้ว โบกแขนเสื้อข้างขวาออก

ชายหนุ่มชุดแดงกระตุกมือขวา เชือกบินม้วนโป่วมึ่งปวยและพวกทั้งสามลอยขึ้น กระบี่มือซ้ายแผ่พุ่งรังสีกระบี่สายหนึ่ง ฟันใส่แขนเสื้อสีคราม

รังสีกระบี่อันกราดเกรี้ยวพอเผชิญกับแขนเสื้อพลันสลัวลงวูบ กระบี่สั้นตกไปในแขนเสื้อไหนเอี๊ยะยี้ พร้อมกันนั้นบังเกิดเสียงคว้าก แขนเสื้อถูกกรีดขาดเป็นทาง

ชายหนุ่มชุดแดงกู่ร้องเสียงพิกล โผพุ่งขึ้นฟ้าดุจกระเรียนแดงตัวหนึ่ง

ไหนเอี๊ยะยี้ขณะจะโบกแขนเสื้อข้างซ้ายออก ชายหนุ่มชุดแดงพลันตวาดว่า **"ท่านทางที่ดีอย่าลงมือ"**

มันกล่าวทั้งสิ้นเจ็ดคำ หลังจากกล่าวจบ คนก็ทิ้งตัวลงที่หน้าเกี้ยว

เมี่ยงเชี่ยวงู้ โป่วมึ่งปวย และถังก้วย ถูกเชือกเส้นเดียวกันมัดพันธนาการไว้ นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ได้โบกแขนเสื้อออก

มาตรว่าชายหนุ่มชุดแดงไม่ส่งเสียงตวาด เขาก็ไม่ลงมือ

เนื่องเพราะเขาพบว่า ชายฉกรรจ์ทั้งสี่สิบสองคนมือหนึ่งถือเชือกผูกดวงโคม อีกมือหนึ่งยกชูถึงระดับคิ้วทำท่าซัดออก

ไม้รวกที่ผูกโคมไฟกลับเป็นหอกยาว หอกยาวทั้งสี่สิบสองด้ามสะท้อนประกายสีคราม สามารถซัดออกทุกเมื่อ มิใช่ซัดใส่ไหนเอี๊ยะยี้ หากแต่ซัดใส่พุดตานหยก

...อาศัยแขนเสื้อไหนเอี๊ยะยี้ ไม่แน่ว่ารับหอกมีพิษทั้งสี่สิบสองด้ามได้

แขนเสื้อที่เบ่งพองด้านลมของไหนเอี๊ยะยี้พลันตกห้อยลง

พุดตานหยกร้องเรียก *"เชี่ยวงู้"* ขณะจะโถมเข้าช่วยเหลือ ไหนเอี๊ยะยี้พลันกดมือลงบนหัวไหล่นาง กล่าวว่า *"ทำไม่ได้"* พลางสูดลมหายใจคำหนึ่ง ชมว่า *"ฝีมือที่ดี"*

ชายหนุ่มชุดแดงจับจ้องมองพุดตานหยกตลอดเวลา ยามนี้ค่อยรั้งสายตากลับมา ยิ้มอย่างสง่างามกล่าววา "จอมแพทย์ไหนขอเพียงจู่โจมแขนเสื้อที่สองออก เราก็รับไม่ได้แล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "น่าเสียดายเราใช้ไม่ออกแม้สักครึ่งแขนเสื้อ"

ชายหนุ่มชุดแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หากมิใช่คำนวณแน่ถึงข้อนี้ เราก็ไม่กล้าลงมือแล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เชือกเดียวม้วนพันธนาการผู้คนสามคน นอกจากอั้งอีซุ้งไข่ *(ผู้ตรวจการเสื้อแดง)* ยู้จิ้นลั้งแห่งตำหนักตัณหาฟ้า เกรงว่าไม่มีบุคคลที่สองอีก"

ชายหนุ่มชุดแดงยิ้มพลางกล่าวว่า "ซึ่งความจริง เรากับจอมแพทย์

ไหนเคยพบหน้ากันที่หุบเขาหยกเขียวเขาได้หมวยซัว เพียงแต่ท่านจำไม่ออกเท่านั้น"

ชายหนุ่มชุดแดงกลับเป็นสักขีพยานของตำหนักตัณหาฟ้าที่ไปยังหุบเขาหยกเขียว เมื่อตอนที่ยอดฝีมือบึงปลาบินฝ่าด่านห้าธาตุ เป็นหนึ่งในห้าผู้ตรวจการ เรียกว่าผู้ตรวจการเสื้อแดงยู้จิ้นลั้ง

ไหนเอี๊ยะยี้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่แท้ท่านฝึกวิชากำลังภายในอี้อิมซุ้งเฮ้ง *(ย้ายเสียงซ่อนร่าง)* คนซุ่มอยู่หลังกำแพง สุ้มเสียงกลับดังจากภายในเกี้ยว"

ผู้ตรวจการเสื้อแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ภายในเกี้ยวความจริงไม่มีคน"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวสืบต่อ "ดูท่าเราได้แต่ตามท่านไปสักครา"

ผู้ตรวจการเสื้อแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ใช่แล้ว ไปสักคราก็ไม่มีเรื่องราวใด"

เพิ่งกล่าวจบ เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

ผู้ตรวจการเสื้อแดงกับไหนเอี๊ยะยี้ยืนเผชิญหน้ากัน ทอดระยะห่างกันสามวา หว่างกลางกางกั้นด้วยชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมชุโคมกระชับหอกสี่สิบสองคน

ไหนเอี๊ยะยี้ขอเพียงมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ผู้ตรวจการเสื้อแดงสามารถฆ่าโป่วมึ่งปวย ถังก้วย และเมี่ยงเซี่ยวงู้ได้ทุกเมื่อ

ไหนเอี๊ยะยี้ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจช่วยคนจากเงื้อมมือผู้ตรวจการเสื้อแดง

เนื่องเพราะผู้ตรวจการเสื้อแดงเองก็มีฝีมือสูงเยี่ยม

ขอเพียงไหนเอี๊ยะยี้ขยับเคลื่อนไหว มันจะฆ่าทิ้งแล้วค่อยว่ากล่าว

ภารกิจของมันครั้งนี้คือ เชิญไหนเอี๊ยะยี้กลับตำหนักตัณหาฟ้า แต่เสนาธิการเหี่ยโชยเลยกคล้ายทราบว่า ยากจะเชิญตัวไหนเอี๊ยะยี้มาได้ ดังนั้นออกคำสั่งฆ่า

ผู้ตรวจการเสื้อแดงย่อมหวังว่าสามารถประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง แต่หากสถานการณ์เปลี่ยนแปร ผู้ตรวจการเสื้อแดงยินยอมฆ่าคนมากกว่า

...คนตายย่อมไว้วางใจได้มากกว่าคนเป็น
แต่ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ได้เคลื่อนไหวชัดๆ

ทันใด ไม้รวกลำหนึ่งแทงทะลุโคมสีแดงยี่สิบเอ็ดดวงดุจสายฟ้า จากนั้นช้อนวูบ โคมที่ลุกไหม้ทั้งยี่สิบเอ็ดดวงลอยวืดเข้าหาชายฉกรรจ์อีกยี่สิบเอ็ดคน

ชายฉกรรจ์ทั้งยี่สิบเอ็ดคนใช้หอกปัดตามสัญชาตญาณ ไม้รวกเปลี่ยนเป็นพุ่งใส่ผู้ตรวจการเสื้อแดง

ผู้ตรวจการเสื้อแดงเบี่ยงตัวทันท่วงที เสียงทึบเมื่อไม้รวกแทงทะลุแขนเสื้อของผู้ตรวจการเสื้อแดง ตรึงคนติดกับตัวเกี้ยว

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ไหนเอี๊ยะยี้โบกแขนเสื้อทั้งสองข้างออก

แขนเสื้อไหนเอี๊ยะยี้ก่อเกิดเป็นมรสุมพลังปั่นป่วน กระพือโคมทั้งสี่สิบสองดวงลุกโชนขึ้น เปลวไฟคล้ายมังกรอัคคีตัวหนึ่ง ครอบคลุมใส่ผู้ตรวจการเสื้อแดง

ผู้ตรวจการเสื้อแดงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มตัวลงในเกี้ยว

เปลวไฟม้วนใส่ตัวเกี้ยวลุกไหม้ขึ้นมา กลับกลายเป็นเกี้ยวอัคคีคันหนึ่ง

แสงไฟทอทาบเงาเกี้ยวกับผนังกำแพงโบราณ เงาคล้ายเต้นระริกได้ก็มิปาน

ยังมีเงาอีกสายหนึ่งพลิ้วลงที่หน้าเกี้ยว ในแสงไฟที่คุกคามคน เงาร่างสายนี้มีทีท่าดร่ำโลกนัก

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่สิบสองคนเห็นผู้ตรวจการเสื้อแดงพลัดตกลงในเกี้ยว ตัวเกี้ยวยังลุกไหม้ ถึงกับปั่นป่วนวุ่นวาย ไม่กล้าสู้ต่อไป ส่งเสียงร้องคำหนึ่งล่าถอยไปด้วยระดับความเร็วกว่าเมื่อขามาอีก

ไหนเอี๊ยะยี้ทักทายว่า *"ท่านมาแล้ว"*

น.นพรัตน์ : แปล

คนผู้นั้นลูบเคราสามแฉก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เราติดค้างเสื้อผ้าท่านตัวหนึ่ง แม้ต้องไปถึงสุดหล้าฟ้าดินก็จะส่งคืนแก่ท่าน"

โป่วมึ่งปวยส่งเสียงร้องเรียกอย่างลิงโลดว่า "ลี้ตั่วกอ"

ผู้มาคือเทพพยากรณ์ลี้โป่วอี

หากมิใช่ลี้โป่วอีปรากฏกายขึ้น สถานการณ์เป็นผลร้ายต่อไหนเอี๊ยะยี้อย่างยิ่ง

ลี้โป่วอีพอมาถึง ก็ใช้ไม้รวกลำหนึ่งทำลายขบวนของผู้ตรวจการเสื้อแดง ดุกคามผู้ตรวจการเสื้อแดงเข้าเกี้ยว ไหนเอี๊ยะยี้กลับโบกแขนเสื้อเผาผลาญเกี้ยว

เกี้ยวคันนั้นยังลุกไหม้อยู่หน้ากำแพงโบราณ ดูไปไม่คล้ายเผาเกี้ยวคันหนึ่ง หากแต่คล้ายเผาสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง

ไหนเอี๊ยะยี้พลันสะอึกเข้าหาเกี้ยวที่ลุกไหม้

ลี้โป่วอีพลันถามว่า "ทำอะไร?"

ไหนเอี๊ยมยี้ตอบว่า "ดับไฟ"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "มิน่าเล่าผู้คนบอกว่าจอมแพทย์ไหนเพียงช่วยคน ไม่ฆ่าคนแม้สักคนเดียว" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "ภายในเกี้ยวความจริงซุกซ่อนไว้ด้วยผู้คนอีกคนหนึ่ง"

ไหนเอี๊ยะยี้ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นี้ปุกเฮียวอยู่ภายใน ยู้จิ้นลั้งล่าถอยเข้าเกี้ยว เป็นการพาตัวเข้าสู่หนทางถอย ตอนนี้หากจากไปแต่แรก อัดดีนี้เพียงเผาเกี้ยวเปล่าคันหนึ่ง"

ไหนเอี๊ยะยี้ย่นจมูกพลางกล่าวว่า "เกรงว่าเกี้ยวไม่ว่างเปล่า"

คำพูดพอกล่าว ลี้โป่วอีพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป

ลี้โป่วอีพลิ้วปราดไป ไม้รวกควงวูบ กลับเขี่ยเกี้ยวที่ลุกไหม้ทั้งคัน

ขึ้นมา

ลี้โป่วอีระบายลมจากปาก สลัดเหวี่ยงเกี้ยวคันนั้นลอยข้ามกำแพงไป ทันใด เสียงบึมกึกก้อง เปลวไฟกลุ่มนั้นระเบิดเป็นลำแสงสีเขียว บาดตา เศษไม้หินดินปลิวเวียนว่อน คลื่นความร้อนแผ่อบอวล

ลี้โป่วอีหมอบร่างลงแต่แรก ไหนเอี๊ยะยี้ก็คลี่แขนเสื้อออก เบื้องซ้ายโอบพุดตานหยก เบื้องขวาโอบโป่วมึ่งปวยและพวกทั้งสามหมอบฟุบกับพื้น

พุดตานหยกกล่าวว่า "ในเกี้ยวซุกซ่อนระเบิด..."

นางรู้สึกสุ้มเสียงตัวเองเปลี่ยนไป

ลี้โป่วอีปัดดินทรายตามร่าง กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "นี้ปุกเฮียวก่อนหลบหนียังวางระเบิดไว้ ดีที่จอมแพทย์ไหนสูดกลิ่นดินระเบิดและกำมะถันออก..."

เห็นพื้นดินซึ่งจัดตั้งเกี้ยวมีหลุมใหญ่แห่งหนึ่ง พอดีใช้เกี้ยวบดบังไว้ นี้ปุกเฮียวกับผู้ตรวจการเสื้อแดงยู้จิ้นลั้งอาศัยอุโมงค์ที่ขุดไว้หลบหนีไป

ยามนั้นกำแพงโบราณถูกระเบิดถล่มทลาย บัณฑิตมือสังหารคนโฉดใจหิน เหยี่ยวราตรีและสี่เกาทัณฑ์ทังเซี้ยก็หลบลี้หนีหน้าไปสิ้น คงเหลือแพทย์ปีศาจจูกัวะปั่วลี้ ถูกผงทรายโปรยปรายใส่ศีรษะ ยืนซึมเซากับที่

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านไฉนไม่ไป?"

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "เราทำความตกลงกับจอมแพทย์ไหน มันดื่มสุราพิษสามจอก เขาล้วนดื่มแล้ว"

"หรือท่านยังคิดเลี้ยงข้าวพิเศษแก่เขาอีกสามชาม?"

"มิใช่ เรารับปากปล่อยคน ยังไม่ได้ปล่อย"

ลี้โป่วอีรู้สึกเหนือความคาดหมาย เหลียวหน้าไปยังไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "คิดไม่ถึงมัน..."

พลันเห็นไหนเอี๊ยะยี้ใช้มือโอบพุดตานหยก ก้มศีรษะลงจูบซอกคอนาง

ต้องตะลึงลานกับที่

แพทย์ปีศาจกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มันไม่ได้ทำเรื่องบัดสี หากแต่กำลังช่วยคน" มันอธิบายว่า "ปลายกระบองของลังแชอูมีพิษ ไหนเอี๊ยะยี้พอฟังว่าน้ำเสียงของนางเปลี่ยนไป ก็รู้สึกตัวในบัดดล ดังนั้นใช้ปากดูดเลือดพิษออกมา"

ซึ่งความจริง ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ได้พบเห็นเมื่อตอนที่พุดตานหยกกล่าววาจา

ขณะที่ลี้โป่วอีเขี่ยเกี้ยวอัคคีระเบิดกลางอากาศ บังเกิดประกายสีขาวแลบแปลบ ไหนเอี๊ยะยี้เหลือบเห็นเม็ดโลหิตบนลำคอขาวผ่องของพุดตานหยกแปรเปลี่ยนเป็นสีม่วง ทราบว่าปากแผลมีพิษ ยามกะทันหันไม่คำนึงถึงมารยาทธรรมเนียม เพียงกล่าวคำ "ขอล่วงเกิน" จากนั้นจ่อริมฝีปากกับปากแผลนาง ดูดพิษออกมา

พริบตานั้น พุดตานหยกรู้สึกสมองเลอะเลือนอลวน ไม่ทราบสืบเนื่องจากพิษกำเริบ หรือสืบเนื่องจากลมหายใจอันหนักหน่วงของไหนเอี๊ยะยี้

ดวงตานางเปี่ยมประกายน้ำตาแล้ว

แต่ในความมืด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบนางกำลังหลั่งน้ำตา

ไหนเอี๊ยะยี้ดูดเลือดพิษให้กับนางคำใหญ่ จากนั้นบ้วนออกมา ค่อยดูดอีกคำ บ้วนเป็นคำที่สอง เมื่อดูดเป็นคำที่สาม จมูกพลันสูดได้กลิ่นหอมจรุงดุจกล้วยไม้ รู้สึกที่มือโอบประคองเป็นเรือนร่างที่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูก หัวใจถึงกับร้อนวูบ แทบกลืนเลือดพิษคำนั้นลงคอ

ไหนเอี๊ยะยี้รีบผละออกมา บ้วนโลหิตพิษทิ้ง กล่าวว่า "เนื่องเพราะกลัวพิษกำเริบ..." มันมีนิสัยโออ่าเปิดเผยมาชั่วชีวิต แต่ตอนนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด คิดออกปากอธิบาย กลับอธิบายไม่ถูก

ในความมืด เห็นพุดตานหยกก้มศีรษะลงเล็กน้อย มุ่นมวยผมยุ่งเหยิงกว่าเดิม แต่ไม่ได้ตอบคำ

ไหนเอี๊ยะยี้ยังคิดกล่าวกระไร พลันรู้สึกหัวใจปวดแปลบรีบโคจร

พลังพักผ่อน นิ้วทั้งสิบกลับงอกยาวออกมา

การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น เขาเองก็ไม่รู้สึกตัว

ลี้โป่วอีพลันเอ่ยปาก เบี่ยงเบนความสนใจของทุกผู้คนที่มีต่อไหน เอ๊ียะยี้ว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า เรามาได้อย่างไร?"

แพทย์ปีศาจคล้ายไม่สนใจต่อหัวข้อสนทนาของเขา เป็นโป่วมึ่งปวย ซักถามว่า "ใช่แล้ว ท่านมิใช่อยู่ในระหว่างพักรักษาตัวหรอกหรือ?"

ลี้โป่วอีทางหนึ่งแก้มัดให้กับโป่วมึ่งปวย เมี่ยงเซี่ยวงู้และถังก้วย ทางหนึ่งกล่าวว่า "แพทย์ปีศาจนำกำลังบุกเทียนเซี้ยง ไม่อาจมีเปรียบถอนตัวหลบหนี เราคาดว่ามันต้องไม่ยอมเลิกรา ยังคิดเสาะหาจอมแพทย์ไหน จึงติดตามมา ประจวบกับประสบเหตุ"

ถังก้วยถามว่า "อาการบาดเจ็บของท่าน..."

ลี้โป่วอีกล่าวด้วยทระนงว่า "หากเราทุเลาหายดี คืนนี้ยู้จิ้นลั้งยังหนีรอดได้หรือ?"

ไหนเอ๊ียะยี้พลันกล่าวว่า "**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* ขอให้จูกัวะปั่ว ลี้ปล่อยผู้เฒ่าเมี่ยงออกมาก่อนเถอะ"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ปล่อยออกมาแต่แรกแล้ว ตอนนี้บุ้นเชากงกับบุ้นเชาพั้วเฝ้ารักษาเทียนเซี้ยง มั่งเส็กกับนักพรตไม้แห้งกำลังรุดไปช่วยเหลือซิมกั่งอั้ง"

โป่วมึ่งปวยใจเต้นระทึก ถามโพล่งว่า "อะไร ซิมซือม่วย..."

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "ฟังว่านางยังไม่ตาย แต่ตกอยู่ในห้วงความคับขัน **ซิมจึงจู้** *(ประมุขหมู่ตึกแซ่ซิม)* กำลังระดมกำลังไปช่วยเหลือ"

...เม่งมึ่งถังที่เป็นศิษย์บึงปลาบินเคยคิดข่มขืนซิมกั่งอั้ง นางถดถอยหลบหนี พลัดตกลงจากหน้าผาไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ที่แท้ยังมีหนทางรอด

โป่วมึ่งปวยมีความผูกพันต่อซิมกั่งอั้งอย่างลึกล้ำ ดังนั้นรับฟังจนพลุ่งพล่านใจยิ่ง

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ท่านกล่าวไปกล่าวมา ยังตกหล่น

เราหลวงจีนใหญ่"

เห็นคนศีรษะล้านร่างอ้วนฉุผู้หนึ่งกระโดดโลดแล่นมาตามกองหิน ปรักหักพัง ในซอกแขนยังหนีบคนผู้หนึ่ง

คนศีรษะล้านคือหลวงจีนวิหคเหินเอง

พุดตานหยกเห็นคนที่ซอกแขนหลวงจีนวิหคเหินคือผู้เฒ่าเมี่ยง รีบพลิ้วปราดเข้าไป เรียกหาว่า "กงกง *(พ่อผัว)*..."

ผู้เฒ่าเมี่ยงผงกศีรษะตลอดเวลา กล่าวว่า "เราไม่เป็นไร ขอบคุณไต้ซือและไต้เฮีย่บท่านนี้ช่วยเหลือ..."

แพทย์ปีศาจเรียก *"ไหนเฮีย"* คำหนึ่ง พลันคุกเข่าต่อไหนเอี๊ยะยี้

ครั้งนี้ไม่เพียงทุกผู้คนใจหายวาบ แม้แต่ไหนเอี๊ยะยี้ก็คาดคิดไม่ถึง รีบประคองแพทย์ปีศาจขึ้น กล่าวว่า "จูกัวะเฮียมีเรื่องโปรดบอกมา อย่าได้ทำเช่นนี้"

"ผู้น้องยอมรับนับถือไหนเฮียแล้ว"

"ต่างเรียนวิชาแพทย์ มีอันใดยอมรับนับถือ?"

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "บอกต่อไหนเฮียตามความสัตย์ เราทุกเข่าครั้งนี้มีเรื่องคิดขอร้องจริงๆ"

"จูกัวะเฮียลองบอกมา ขอเพียงไม่ขัดกับหลักการ ยินดีช่วยอย่างเต็มที่"

"ผู้น้องคิดขอพึ่งพาวิชาแพทย์ของไหนเฮีย เพื่อช่วยคนผู้หนึ่ง"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวโดยไม่ขบคิดว่า "จูกัวะเฮียบอกโดยเปิดเผย เราความจริงไม่คิดบ่ายเบี่ยง เพียงแต่เราไม่เห็นด้วยกับความประพฤติของจูกัวะเฮีย สหายของท่านเรายิ่งไม่คิดช่วยเหลือ และไม่ต้องการช่วยเหลือ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "อย่าว่าแต่เราลั่นปากว่า นอกจากติดค้างบุญคุณผู้อื่นแล้ว ไม่เช่นนั้นเราจะไม่ช่วยคนรู้จักวิทยายุทธ์"

แพทย์ปีศาจกล่าวด้วยความละอายว่า "เราที่ก่อกรรมทำชั่ว เพราะชะตากรรมคนผู้นี้ ทำให้เราเปลี่ยนทัศนคติไป หากไหนเฮียสามารถรักษาเขา

เรายินดีฆ่าตัวตายลุแก่โทษ หากยอมให้โอกาสเราทำความดีความชอบไถ่ถอนความผิด เราก็ยินดีทุ่มเทวิชาแพทย์ช่วยคนชาวโลก"

ไหนเอี๊ยะยี้หวั่นไหวคล้อยตาม ด้วยวิชาแพทย์ของแพทย์ปีศาจ หากยอมกลับตัวกลับใจ นับว่ามีส่วนช่วยต่อชนชาวโลกอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นกล่าวว่า "จูกัวะเฮียผละจากความมืดสู่แสงสว่าง ช่วยเหลือชนชาวโลก ไม่ทราบจูกัวะเฮียคิดช่วยเหลือผู้ใด ไฉนมีผลสะท้อนต่อจูกัวะเฮียปานนี้?"

"นางเป็นมารดาเรา"

"มารดาท่านคือ..."

"ลี่อหงจื้อ"

ไหนเอี๊ยะยี้สะท้านคราหนึ่ง สบตากับลี้โป่วอี กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า "เป็นซี่นั้งฮกอัวะ (คนตายฟื้นคืนชีพ) ลี่อหงจื้อเชียนโกว (นางเชียนแซ่ลี่อ)?"

ยุทธจักรตอนนี้มีสามจอมแพทย์ หนึ่งคือแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้ หนึ่งคือแพทย์ปีศาจจูกัวะปั่วลี้ อีกผู้หนึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ของปู่ลิ้มเฉกเช่นฮูโต๋กลับชาติเกิดใหม่ลี่อหงจื้อ

ลี่อหงจื้อออกท่องเที่ยวก่อนไหนเอี๊ยะยี้และแพทย์ปีศาจหลายสิบปี วิชาแพทย์ของนางบรรลุถึงขั้นสูงส่งสุดยอด ดังนั้น ผู้คนขนานนามนางมากหลาย แต่เมื่อยี่สิบสองปีก่อน ลี่อหงจื้อพลันหายสาบสูญ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พบเห็นนางอีก

ตอนนั้นไหนเอี๊ยะยี้กับแพทย์ปีศาจเพิ่งพอมีชื่อเสียงด้านการแพทย์ ไหนเอี๊ยะยี้ยิ่งมายิ่งเที่ยงธรรม แพทย์ปีศาจกลับยิ่งมายิ่งชั่วร้าย

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ลี่อหงจื้อกับแพทย์ปีศาจกลับมีความสัมพันธ์ฉันแม่ลูก

ไหนเอี๊ยะยี้งงงันวูบจึงกล่าว "วิชาทางการแพทย์ของเรา เป็นหลักการถอนพิษ อบแผลทำความสะอาด นวดเฟ้น ชักนำเลือดลม ลดอักเสบ

ขจัดเสมหะ ล้วนได้รับผลสะท้อนจากผู้อาวุโสลื่อ ตอนนี้ท่านผู้เฒ่ายังมีชีวิตอยู่ นับว่าประเสริฐแล้ว"

ลี้โป่วอีก็กล่าวว่า "ผู้อาวุโสลื่อยังศึกษาวิชาพยากรณ์ ทำนายทายทักดูลักษณะ เราก็ได้รับการกระตุ้นจากตำราคู่เล้งอุยอั่วของนาง คิดไม่ถึง..."

แพทย์ปีศาจฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "คิดไม่ถึงจูกัวะปั่วลี้ที่ก่อกรรมทำชั่วปราศจาจรรยาแพทย์กลับเป็นทายาทของลื่อหงจื้อ"

ลี้โป่วอียอมรับ แพทย์ปีศาจมีสีหน้าคับแค้นรันทด กล่าวว่า "พวกท่านทราบหรือไม่ว่า มารดาเราไฉนนอนป่วยเป็นเวลายี่สิบสองปี?" มันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เนื่องเพราะนางบังเกิดเมตตาจิต ช่วยคนที่ไม่ควรช่วยสามคน คนทั้งสามเป็นวีรบุรุษผู้กล้า เป็นเสาหลักของบ้านเมือง คนหนึ่งฟาดนางหนึ่งฝ่ามือ คนหนึ่งซัดลูกดอกพิษใส่นาง คนหนึ่งบังคับนางรับประทานยาพิษ แพทย์ผู้หนึ่งกลับมีผลบั้นปลายเช่นนี้ เราจะยอมรับนับถือได้อย่างไร?"

โป่วมึ่งปวยรับฟังจนพลุ่งพล่านดาลเดือด ร้องถามว่า "คนทรยศเนรคุณทั้งสามเป็นใคร?"

แพทย์ปีศาจหยีตาลงกล่าวว่า *"หนึ่งในสามคนนั้นคือประมุขหมู่ตึกปลาบินอาจารย์ของเจ้า เจ้าสามารถทำอย่างไรได้?"*

โป่วมึ่งปวยคล้ายถูกคนเตะใส่เท้าหนึ่ง ร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

"เจ้าเชื่อหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับเขา เพียงแต่มารดาเราล้มป่วยยี่สิบสองปี พลังชีวิตนับว่ามีแต่จะเสื่อมโทรมลง เราแม้ทุ่มเทวิธีทั้งมวลรวบรวมสมุนไพรทั่วหล้า ยังงอมืออับจนปัญญา หลายวันนี้อาการของนางทรุดหนักลง หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ผู้ที่มีส่วนผลักดันให้นางมีสภาพเช่นนี้ คือประมุขหมู่ตึกปลาบินที่ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังนาง"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "มารดาท่านเมื่อป่วยหนัก พวกเราอย่าได้สนทนามากความแล้ว ลองพาเราไปตรวจอาการของนางดู"

แพทย์ปีศาจกล่าวด้วยความยินดีว่า “จอมแพทย์ไหนมีวิชาแพทย์เหนือล้ำกว่าเรา ท่านยินยอมรักษา มารดาเราคงมีความหวังทุเลาแล้ว”

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า “เรากลับไม่มั่นใจ”

แพทย์ปีศาจพลันกล่าวว่า “หากเราดูไม่ผิด ไหนเฮียผมขาวทั้งที่ยังไม่ชรา ใช่ป่วยเป็นโรคแก่ก่อนวัยหรือไม่?”

ไหนเอี๊ยะยี้หน้าแปรเปลี่ยนไป จากนั้นกลับคืนเป็นปรกติกล่าวว่า “จูกัวะเฮียมีสายตากระจ่างดั่งสายฟ้า แต่โรคเล็กน้อยไม่ควรคู่ให้เอ่ยอ้าง”

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า “เรากลับทราบว่าระหว่างนี้ไหนเฮียออกเสาะหาตัวยาล้ำค่า หากไหนเฮียยอมตรวจรักษามารดาเรา ผู้น้องมีตัวยาหนึ่งขอกำนัลให้...”

ไหนเอี๊ยะยี้สอดคำขึ้น “เราตรวจโรคมารดาท่าน เพียงเพราะเราเคารพเลื่อมใสในผู้อาวุโสแซ่ลื่อ หวังทำหน้าที่ของผู้เยาว์รุ่นหลัง หาใช่ละโมบโลภหลงต่อตัวยาไม่”

แพทย์ปีศาจกลับกล่าวว่า “ไหนเฮียออกจากเทียนเซี้ยงเจ็ดครั้งผ่านดินแดนเก้าแคว้นเพื่อเสาะหาสมุนไพรเจ็ดชนิด ตอนนี้คงรวบรวมได้สี่ชนิดกระมัง? ยังมีชัวเชียมตามังกรอีกขนานหนึ่ง ผู้น้องประจวบมีอยู่ต้นหนึ่งยินดีกำนัลให้กับไหนเฮีย ขอท่านอย่าได้เข้าใจผิด”

คำ *“ชัวเชียมตามังกร”* พอกล่าว ไม่เพียงไหนเอี๊ยะยี้บังเกิดจิตหวั่นไหว แม้แต่ถังก้วยก็โห่ร้องว่า “ที่แท้ท่านมีชัวเชียมตามังกร”

ทุกผู้คนไม่ทราบชัวเชียมตามังกรเป็นอะไร แต่คาดว่าคงเป็นสมุนไพรอันล้ำค่าแล้ว

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านทราบได้อย่างไรว่าเรากำลังรวบรวมสมุนไพรตัวยาเจ็ดชนิด?”

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า “เมื่อสมัยเลียดก๊ก มีจอมแพทย์นามเพียงเฉียกความสูงส่งของวิชาแพทย์ฟังว่าสามารถชุบชีวิตคนตาย พอแตะตรวจรักษาคล้ายมองทะลุถึงตับไตไส้พุง ช่วยชีวิตผู้คนมากมายสุดคณานับ เป็นผู้

ริเริ่มวิธีตรวจโดยการมองดู สูดดม ถามไถ่ แตะตรวจ ได้รับขนานยกย่องเป็นเอี้ยะยี้อ้วง *(เจ้าโอสถ)* ภายหลังเพียงเฉียกเดินทางถึงแคว้นฉิ้ง เป็นที่ริษยาของแพทย์หลวง ส่งยอดฝีมือไปลอบฆ่าเพียงเฉียก มิหนำซ้ำคนร้ายยังช่วงชิงเทียบยาที่ท่านเพิ่งเขียนขึ้นไปใบหนึ่ง ฟังว่าเป็นเทียบยากลับฟื้นคืนชีวิต ไม่ทราบว่าเกิดการช่วงชิงฆ่าฟันมากน้อยเท่าใด หลายร้อยปีให้หลัง เทียบยานั้นค่อยได้รับการเปิดเผย ที่แท้เป็นตำรารักษาโรคประหลาดชนิดหนึ่ง ตัวยาที่ใช้เป็นสมุนไพรตัวยาที่หายากยิ่งรวมเจ็ดชนิด เรียกว่าชิกไต้ทึง *(เจ็ดแค้นใหญ่)*"

โป่วมึ่งปวยรับฟังจนงงงันวูบ ถามว่า "เทียบยาที่ช่วยคน ไฉนเรียกว่าเจ็ดแค้นใหญ่"

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "เนื่องเพราะเทียบยานี้มีส่วนผสมของตัวยาสุดเยียบ สุดเย็น สุดร้อน สุดระอุ สุดซับซ้อน สุดชื้น สุดพิษรวมเจ็ดชนิด ชนชาวโลกคิดรวบรวมตัวยาเจ็ดชนิดนี้ ยากลำบากยิ่งนัก ดังนั้นเรียกว่าเจ็ดแค้นใหญ่" ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "เท่าที่ทราบ ไหนเฮียได้บัวหิมะโดดเดี่ยวจากภูเขาเทียนชัว ขุดได้หินปัวนนี้เจี๊ยะจากภูเขาคุนลุ้น งมได้ปะการังเบ๊ที้กิมที่บึงฮุ้นหนำ ได้ต้นปวยฮี้ชิ่วจากภูเขาได้กิ้วชัว ตอนนี้ไหนเฮียคงขาดชัวเซียมตามังกร เทาเทาะแดงเพลิงและดอกเม่งตงคุ้ยแล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้แหงนหน้าพึมพำว่า "เจ็ดแค้นใหญ่ยากเสาะหาจริงๆ"

"ใช่แล้ว ตัวยาเหล่านี้มีบ้างร้อยปีออกดอกครั้งเดียว บ้างพบได้หวังไม่ได้ ไหนเฮียหากตรวจรักษามารดาเรา เราขอมอบชัวเซียมตามังกรให้ อย่างน้อยสามารถคลายแค้นหนึ่งของไหนเฮีย"

"เมื่อพบได้หวังไม่ได้ รอให้ถึงเวลาแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

แพทย์ปีศาจรับคำ กล่าวว่า "อย่างนั้นขอเชิญท่านทั้งหลายเข้าสู่ตึกรุ่มรวย"

ผ่าตัดสมอง

ไหนเอี๊ยะยี้ ลี้โป่วอี โป่วมึ่งปวย ถังก้วย พุดตานหยก หลวงจีนวิหคเหินและพวกพาเข้าสู่ตึกรุ่มรวย กลับพบพานบุคคลที่คาดคิดไม่ถึงคนหนึ่ง

คนผู้นี้ทั้งชรา ทั้งหลังค่อม ทั้งศีรษะล้าน กลับเป็นอื้อบ้วงอั้ว

...อื้อบ้วงอั้วจำเดิมเป็นเจ้าของตึกรุ่มรวย ได้รับขนานฉายาว่ามือวิเศษ

ตามคำร่ำลือ แพทย์ปีศาจหลังจากยึดครองตึกรุมรวย ได้ฆ่ามือวิเศษทิ้ง ยามนี้พอพบหน้า ค่อยทราบว่ามือวิเศษยังไม่ตาย

มือวิเศษกล่าวว่า "ชีวิตของเราได้รับการช่วยเหลือจากลื่อซิ้งเซียน วิชาแพทย์ของเราก็ได้รับการถ่ายทอดจากลื่อซิ้งเซียน ลื่อซิ้งเซียนยังช่วยคนในครอบครัวเรา แต่ตอนนี้ลื่อซิ้งเซียนล้มป่วย เราไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้"

ลื่อซิ้งเซียน *(เซียนวิเศษแซ่ลื่อ)* ย่อมเป็นลื่อหงจื้อ

ลื่อหงจื้อนอนป่วยอยู่บนเตียง

ทุกผู้คนพอเห็นลื่อหงจื้อ ล้วนใจหายวูบ

เนื่องเพราะลื่อหงจื้อคล้ายคนตายผู้หนึ่ง

...คนที่ตายเป็นเวลานานผู้หนึ่ง

...คนตายที่ต่อให้ใช้ดาบสับนางเป็นสิบเจ็ดสิบแปดท่อน นางก็ไม่มีความรู้สึกใด

ไหนเอี๊ยะยี้ตอนแรกกังวล จากนั้นปีติ กล่าวออกมาสามคำ "มีความหวัง"

ไหนเอี๊ยะยี้หลังจากแตะตรวจชีพจรลื่อหงจื้อโดยละเอียด กล่าวเสริมว่า "แต่ความหวังไม่มากนัก"

แพทย์ปีศาจกล่าวอย่างร้อนรุ่มกังวลว่า "เราแตะตรวจชีพจรมารดาเรา ชีพจรของนางเบา อ่อน ล้า จม ทำให้เราไม่สามารถจ่ายยาได้"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ซึ่งความจริง ท่านหากแตะตรวจชีพจรโดยละเอียด จะพบว่ามีอาการหมอบ ซุ่ม แฝง เร้น เกรงว่า..."

"เกรงว่าอะไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า "มารดาท่านหลังจากถูกลอบทำร้ายรับบาดเจ็บ ยังรับประทานตัวยาหรือไม่?"

"ถูกแล้ว นางแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ยังสามารถผสมตัวยา อื้อสี่เจ่ก *(อาที่สี่แซ่อื้อ)* ใช้เข็มทองกรุยจุดให้กับนาง นางก็สามารถโคจรพลัง จนใจที่รับบาดเจ็บสาหัสเกินไป พลังฝ่ามือ อาการบาดเจ็บ ยาพิษล้วนกำเริบ เมื่อถึงวันที่สาม ก็สลบไสลไม่ได้สติ พวกเราใช้ตัวยาทั้งหลาย เพียงรักษาลมหายใจของนางไว้..."

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างจริงจังว่า "พวกท่านทำถูกแล้ว มารดาท่านเป็นเซียนแพทย์แห่งยุค นางรับบาดเจ็บสาหัส หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงตายไปแปดเก้าครั้งแล้ว ด้วยฤทธิ์ยาและหลักการแพทย์ของนาง แทบรีดเร้นพิษออกมา เพียงแต่ยามคับขันเสื่อมเสียเรี่ยวแรงเกินไป เป็นเหตุให้สิ้นสติสมประดี นางพอสิ้นสติพิษก็สะกดนิ่ง พวกท่านใช้ตัวยาและฝังเข็ม นับว่ายับยั้งพิษร้ายไว้ได้ เพียงแต่..."

"เพียงแต่อะไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้ทอดถอนใจกล่าวว่า *"เพียงแต่บังคับฤทธิ์ยาขึ้นสู่จุดแปะหวยฮวก"*

ทุกผู้คนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ควรทราบว่าจุดแป๊ะหวยฮวกเป็นจุดสำคัญบนร่างผู้คน อยู่กลางขม่อมพอดีหากเป็นจุดอื่นยังพอทำเนา แต่จุดแป๊ะหวยฮวกไม่มีปัญญารักษาได้

โป่วมึ่งปวย ถังก้วย หลวงจีนวิหคเหินพอฟัง พากันซุบซิบหารือกัน ถังก้วยกล่าวขึ้นก่อนว่า "นี่จะทำอย่างไร?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "หากเราทราบว่าควรทำอย่างไร ก็เป็นนั้งอุย *(แพทย์มนุษย์)* แล้ว"

หลวงจีนวิหคเหินร้องสอดขึ้น "มีอันใดยุ่งยาก ผ่าสมองของนางถอนพิษออกมาก็ใช้ได้แล้ว"

มือวิเศษกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "อย่าร่ำร้องไป พวกเจ้าร่ำร้องเช่นนี้ พวกเราจะนึกหาวิธีได้อย่างไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้ตากระจ่างวูบ กล่าวเสียงราบเรียบว่า "มันกล่าวถูกต้อง"

มือวิเศษงงงันวูบ กล่าวว่า "ผู้ใดกล่าวถูกต้อง?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวย้ำทีละคำว่า "ผ่าตัดสมอง ถอนพิษออกมา"

แพทย์ปีศาจร้องโพล่งว่า "นี่เป็นได้อย่างไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไฉนเป็นไปไม่ได้?"

แพทย์ปีศาจหวนนึกถึงตำนานเรื่องราวที่ฮูโต๋คิดผ่าตัดสมองรักษาโรคปวดศีรษะให้กับโจโฉ ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ยืนตะลึงลานกับที่

มือวิเศษเสนอความเห็นว่า "พวกเราอาจสามารถทดลองใช้ตัวยากระตุ้น ขับถ่าย รีดเร้นพิษจากร่าง..."

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ท่านผู้เฒ่าสูญเสียความสามารถในการขับถ่าย ไม่อาจใช้วิธีกระตุ้นและขับถ่ายได้ หากใช้ยาขับเหงื่อทำให้นางลมหายใจตีบตัน คิดแก้ไขก็สายเกินการณ์แล้ว"

แพทย์ปีศาจกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ต่อให้ใช้วิธีพิษจู่โจมพิษ ยังดีกว่าผ่าตัดสมอง..." เอ่ยถึงตอนนี้ สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ไม่

สามารถกล่าวต่อ

ไหนเอี๊ยะยี้สั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้ ท่านผู้เฒ่าหลับเป็นตายเป็นเวลายี่สิบสองปี ร่างกายอ่อนล้าถึงที่สุด ไหนเลยทนทานฤทธิ์ยาพิษแม้เพียงน้อยนิดได้?" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวย้ำว่า "เรื่องไม่อาจชักช้า ตอนนี้พวกเราจะเริ่มผ่าตัดสมอง...นี่ต้องพึ่งพาท่านทั้งสองแล้ว"

แพทย์ปีศาจกล่าวเสียงสั่นสะท้านกว่าเดิมว่า "ไม่มี...หนทางอื่น... จริงๆ?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "คิดช่วยคนต้องเสี่ยงอันตราย หากรักษาท่านผู้เฒ่าไม่ได้ เรายินดีฆ่าตัวตายลุแก่โทษเอง"

มือวิเศษอดกล่าวมิได้ว่า "ไหนเฮียมีความมั่นใจกี่ส่วน?"

ไหนเอี๊ยะยี้สูดลมหายใจลึกๆ เสื้อผ้าบนร่างเบ่งพองขึ้น ชั่วครู่ค่อยชูนิ้วสองนิ้ว กล่าวว่า *"สองส่วน"*

แพทย์ปีศาจหน้าเผือดขาวในบัดดล

ไหนเอี๊ยะยี้พลันกล่าวว่า "พวกเราควรผ่าตัดสมองหรือไม่ ผ่าตัดสำเร็จหรือไม่ ควรถามคนผู้หนึ่งก่อน..."

แพทย์ปีศาจ มือวิเศษ หลวงจีนวิหคเหินถามโดยพร้อมเพรียงว่า "ผู้ใด?"

คนร้องถามดังที่สุดคือหลวงจีนวิหคเหิน

ไหนเอี๊ยะยี้หันกายช้าๆ กล่าวช้าๆ ว่า *"เทพพยากรณ์ลี้โป่วอี"*

พริบตานั้นสายตาทุกคู่จ้องจับที่ลี้โป่วอีเป็นจุดเดียว

ลี้โป่วอีสีหน้าเคร่งขรึม จับจ้องมองลื่อหงจื้อที่นอนอยู่บนเตียงตลอดเวลา

ไหนเอี๊ยะยี้เมื่อแตะตรวจชีพจรลื่อหงจื้อ ข้อมือของนางจึงหงายขึ้น สายตาของลี้โป่วอีก็จ้องจับอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือของนาง

สายตาของเขาคล้ายคมมีด

มีดเป็นอาวุธเยียบเย็น

แววตาของลี้โป่วอีกลับอบอุ่น

ไม่ว่าผู้ใดสามารถสัมผัสกับความอบอุ่น ความหวังและความรู้สึกจากแววตาของลี้โป่วอี แต่แววตาลี้โป่วอีตอนนี้เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงไม่แน่ใจ

ลี้โป่วอีกระแอมเบาๆ กล่าวว่า "เราเรียนวิชาพยากรณ์ สำหรับวิชาแพทย์..."

ไหนเอี๊ยะยี้ชิงกล่าวว่า "กัวะจินหยินราชวงศ์จิ้นก่อนเรียนวิชาแพทย์ก็แตกฉานวิชาโหราพยากรณ์ ในความเห็นของท่าน"

ลี้โป่วอีเงียบงันเนิ่นนาน ในที่สุดถามว่า "ท่านผู้เฒ่ามีอายุเท่าใด?"

แพทย์ปีศาจตอบว่า "หกสิบเอ็ดปี"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ดูจากลายมือท่านผู้เฒ่า เส้นชีวิตขาดกลาง เส้นความรักกับปัญญาก็เจือจางไป..."

แพทย์ปีศาจร้องโพล่งว่า "อย่างนั้นไยมิใช่..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "แต่ว่าท่านผู้เฒ่าใต้คางอิ่มเอิบ คิ้วยาวอายุยืน ใบหูหนาและยาว ควรมีอายุยืนยาวจึงถูกต้อง"

มือวิเศษถามว่า "หมายความว่าลายมือกับรูปลักษณ์ใบหน้าของท่านผู้เฒ่าผิดแผกแตกต่างกัน"

ลี้โป่วอีรับคำ หลวงจีนวิหคเหินถามโพล่งว่า "ไฉนเป็นเช่นนี้?"

ลี้โป่วอีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราก็เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก อาจบางทีเรายังเล่าเรียนไม่แตกฉาน"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "โดยทั่วไปแล้ว ลายมือเชื่อถือได้หรือรูปลักษณ์ใบหน้าเชื่อได้มากกว่า?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เมื่อทำนายโชคชะตา ย่อมเปรียบเทียบทั้งสองอย่าง เพียงแต่รูปลักษณ์ใบหน้าเปลี่ยนแปลงไม่มาก ลายมือเปลี่ยนแปลงมากกว่า"

ไหนเอี๊ยะยี้ถามย้ำว่า "ท่านมีความมั่นใจหรือไม่?"

ลี้โป่วอีกล่าวคำ *"มี"* ไหนเอี๊ยะยี้ถึงกับดึกดักอักโข กล่าวว่า "ความมั่นใจอันใด?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ในสภาพที่ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ได้แต่ฝากชีวิตกับฟ้าลิขิต หนึ่งเดียวที่พึ่งพาคือ..." เขากวาดตาผ่านหน้าไหนเอี๊ยะยี้ แพทย์ปีศาจและมือวิเศษ กล่าวย้ำทีละคำว่า "วิชาแพทย์ของพวกท่าน"

ไหนเอี๊ยะยี้เชิญพุดตานหยก ผู้เฒ่าเมี่ยง โป่วมึ่งปวย ถังก้วยและพวกออกจากห้องจนหมดสิ้น ค่อยกล่าวกับแพทย์ปีศาจว่า "จัดเตรียมมีดแลยเข็มแล้วหรือไม่?"

แพทย์ปีศาจอ้าปากค้าง ไม่อาจตอบคำ ได้แต่ผงกศีรษะรับ

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวกับมือวิเศษว่า "ตัวยาจัดเตรียมไว้แล้วหรือไม่?"

มือวิเศษตอบว่า "จัดเตรียมไว้แล้ว" สุ้มเสียงกลับสั่นสะเทือนเล็กน้อย

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวกับลี้โป่วอีว่า "เรื่องสำลี ผ้าซับขอมอบต่อท่านเมื่อผ่าตัดสมองออก โลหิตไหลไม่หยุด ต้องดูดซับไป"

ลี้โป่วอีรับคำ

แพทย์ปีศาจอดกระตุกแขนเสื้อลี้โป่วอีมิได้ ถามเบาๆ ว่า "ในความเห็นท่าน...ควรผ่าตัด...สมองหรือไม่?"

ลี้โป่วอีจับมือเย็นเฉียบของมันไว้ กล่าวว่า "คนสูงอายุก่อนตายหว่างคิ้วเป็นสีเรื่อเหลือง เมี่ยมึ้งที่กลางหลังออกดำ หน้าผากกลับซีดขาว มารดาท่านมิใช่มีสีหน้าดียิ่งหรอกหรือ?"

แพทย์ปีศาจพยายามแยกแยะ แต่ดูไม่ออกแม้แต่น้อย

ไหนเอี๊ยะยี้หยิบมีดมีคมลนกับเปลวเทียน กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เริ่มได้แล้ว"

พลางใช้มีดโกนโกนผมที่ท้ายทอยของลื่อหงจื้อ

ลี้โป่วอีพลันอุทานดังอาออกมา

โป่วมี่งปวย ถังก้วย หลวงจีนวิหคเหิน พุดตานหยก ผู้เฒ่าเมี่ยงจับเจ่าเฝ้ารออยู่เบื้องนอก

ประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด ประตูห้องเปิดออกดังเอ๊ด แพทย์ปีศาจเดินออกมา

หลวงจีนวิหคเหินรีบถามว่า "มารดาท่านเป็นไรแล้ว?"

แพทย์ปีศาจหน้าเผือดขาว กล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า "เป็นอย่างไร..."

พุดตานหยกพอเห็นสีหน้าแพทย์ปีศาจต้องใจหายวูบ ปากยังกล่าวว่า "แพทย์แซ่จูกัวะ มารดาท่าน..."

แพทย์ปีศาจค่อยกล่าวว่า "ลี้โป่วอีเห็นจุดเง็กจิ้มที่ท้ายทอยมารดาเรามีกระดูกมังกรคู่ แสดงว่ามีอายุยืนยาว สมควรผ่านเคราะห์กรรมได้..."

ทุกผู้คนค่อยระบายลมจากปาก ถังก้วยอดกล่าวมิได้ว่า "อย่างนั้นท่านไฉน..."

แพทย์ปีศาจฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เรา...เราความจริงคิดช่วยเหลือคยู่ด้านข้าง แต่มือสั่นระริกไม่สามารถจับมีด...จอมแพทย์ไหนจึงไล่เราออกมา"

พุดตานหยกปลอบโยนว่า "ยังคงออกมาพักผ่อนประเสริฐกว่า จอมแพทย์ไหนเมื่อให้การรักษา ก็ไม่ต้องกังวลใจไป..."

ยามนั้น บังเกิดเสียงกลองศึกแผ่วทุ้มดังจากใต้ดิน เคลื่อนใกล้เข้า

มาทุกขณะ

แพทย์ปีศาจหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า *"ผู้ตรวจการเสื้อแดงยู้จิ้นลั้งย้อนกลับมาแล้ว"*

หลวงจีนวิหคเหินขวางร่างอยู่หน้าประตู ร้องว่า "มีเราอยู่ด้วยกลัวอะไร?"

แพทย์ปีศาจกล่าวว่า "ภายในห้องกำลังผ่าตัดสมองขจัดพิษ ไม่อาจให้ผู้คนเข้าไปรบกวน"

ถังก้วยกล่าวว่า "หากว่าคนรับการผ่าตัดสมองเป็นท่าน ต่อให้ท่านโขกศีรษะพันครั้ง เราก็ไม่สนใจ แต่ว่า..." เอ่ยถึงตอนนี้ โผพุ่งร่างขึ้นไปบนป้ายขวางของห้องโถง หลบซ่อนตัวไว้

พลันได้ยินเสียงกลองศึกแปรเปลี่ยนอีกครา บัดเดี๋ยวเร่งร้อน บัดเดี๋ยวแช่มช้า แพทย์ปีศาจต้องร้องโพล่งว่า "ผู้ตรวจการเสื้อขาวเตี้ยงเชาก็มาแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ พลันบังเกิดเสียงโครม ผนังอิฐถูกทะลวงทลาย เงาร่างสีแดงสายหนึ่งพุ่งปราดเข้ามา โถมใส่แพทย์ปีศาจดุจสายฟ้า

ชั่วพริบตา ทั้งสองประมือกันเจ็ดแปดกระบวนท่า พากันสะกิดเท้าถอยปราดไปสามวา แพทย์ปีศาจหอบหายใจกล่าวว่า "ท่าน..." เงาร่างสีแดงคือผู้ตรวจการเสื้อแดงยู้จิ้นลั้ง ใบหน้าซีดขาวของมันปรากฏแววสีแดงระเรื่อ มุมปากมีโลหิตไหลซึม ปากกล่าวว่า "เจ้ากลับสมคบกับคนนอกทรยศต่อตำหนัก..."

แพทย์ปีศาจร้องว่า "เราไม่มีเจตนาทรยศ เพียงแต่..."

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดเสียงกร๊อบ หลังคาห้องถูกทะลวงทะลุ เศษกระเบื้องร่วงพรูลงมา เงาร่างสายหนึ่งสาดพุ่งลงมาดุจดาวตก ประมือกับแพทย์ปีศาจแปดเก้ากระบวนท่า

ได้ยินเสียงโครม ทั้งสองพากันผงะหงายไปด้านหลัง แพทย์ปีศาจเพิ่งยืนหยัดมั่น ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมาสายหนึ่ง

ผู้มาพลิ้วกายลงสู่พื้น เป็นคนชุดขาว สองมือว่างเปล่าคนหนึ่ง

คนผู้นี้ไม่มีดิ้ว ตาขาวมากกว่าตาดำ จมูกบี้แบน ริมฝีปากไร้สีเลือด ใบหน้าปราศจากความรู้สึกใดๆ

ที่น่ากลัวที่สุดคือ สองมือคนผู้นี้ว่างเปล่า...มันใช้อะไรทำร้ายแพทย์ปีศาจ?

แพทย์ปีศาจจี้สกัดจุดบนร่างตัวเองหลายแห่ง ล้วงขวดยาเล็กๆ ใบหนึ่ง โรยยาผงสีม่วงจางๆ ลงบนปากแผล กล่าวไปประหลาดนัก โลหิตที่ปากแผลแข็งตัวทีละน้อย

แพทย์ปีศาจชมเชยว่า "เพลงดาบของเตี้ยงซุ้งไซ่ *(ผู้ตรวจการแซ่เตี้ยง)* รุดหน้าอย่างรวดเร็ว เล่าฮูเลื่อมใสนัก"

...คนชุดขาวกลับเป็นผู้ตรวจการเสื้อขาวเตี้ยงเชา

ผู้ตรวจการเสื้อขาวกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านหลีกทาง"

แพทย์ปีศาจร้องโพล่งว่า "ทำไม่ได้"

"ท่านยังปกป้องศัตรูอีก?"

"นั่นเนื่องเพราะมารดาเรา..."

สุ้มเสียงผู้ตรวจการเสื้อขาวเย็นเยียบลง กล่าวว่า "ท่านมิใช่รายงานขึ้นไปว่าลื่อหงจื้อเสียชีวิตไปเป็นเวลานานแล้วหรือ?"

ยามนี้แก้วตาเหลือกขาวของมันเปลี่ยนเป็นสีดำ เปล่งประกายกราดเกรี้ยวที่ทุกผู้คนคาดคิดไม่ถึง สาดครอบคลุมแพทย์ปีศาจ

โป่วมึ่งปวยอดตวาดมิได้ว่า "เจ้าหน้าแป้งหมี่ดร้ายอันใด?"

เสียงตวาดพอดัง ในบริเวณเปลี่ยนเป็นสงบเงียบ กระทั่งเสียงฝุ่นละอองบนหลังคาร่วงหล่นยังได้ยิน

ผู้ตรวจการของตำหนักตัณหาฟ้าประกอบด้วยผู้ตรวจการเสื้อทอง ดำ ขาว เขียว แดง ด้วยศักดิ์ศรีพลังฝีมือของมัน สูงส่งกว่าผู้ตรวจการเสื้อแดงมากนัก

ผู้ตรวจการเสื้อขาวนับแต่ออกท่องเที่ยว ไม่เคยถูกผู้คนตวาดเรียกเป็น *"เจ้าหน้าแป้งหมี่"* มาก่อน

มันเดียดแค้นจับใจ นึกแต่ว่าจะให้เด็กน้อยนี้ตายอย่างแช่มช้าทรมานอย่างไร

มิคาดยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กน้อยช่างเปรียบเทียบนัก"

คนหัวร่อเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง กลับหัวร่อจนตัวงอ

ผู้ตรวจการเสื้อขาวบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม แต่สติสัมปชัญญะบังคับให้มันสงบเยือกเย็นโดยเร็ว

...ขณะที่ยิ่งเดือดดาลยิ่งต้องเยือกเย็น ไม่เช่นนั้นยากจะมีชีวิตเป็นคำรบสอง

ผู้ตรวจการเสื้อขาวกล่าวเสียงเย็นชาว่า "วิหคเหิน?"

หลวงจีนวิหคเหินก็ลอกเลียนน้ำเสียงของมัน กล่าวทีละคำ "เตี้ยงเชา?"

หลังจากกล่าวจบ รู้สึกตนเองลอกเลียนได้ละม้ายเหมือนยิ่ง ถึงกับหัวร่อจนงอหาย

ผู้ตรวจการเสื้อขาวกล่าวกับแพทย์ปีศาจว่า "ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

แพทย์ปีศาจมองดูหลวงจีนวิหคเหิน ได้แต่ทอดถอนใจ

...หลวงจีนวิหคเหินเป็นยอดฝีมือบึงปลาบิน หลวงจีนวิหคเหินเมื่อแสดงตน เรื่องนี้ก็ไม่มีปัญญาอธิบายได้

ดังนั้นแพทย์ปีศาจกล่าวว่า "ไม่มีแล้ว"

เมื่อกล่าวจบ มันก็ลงมือ

ครั้งนี้มันชิงลงมือก่อน

...เมื่อลงมือก็ไม่ยั้งมือไว้ไมตรี

เมื่อลงมือไม่ไว้ไมตรี ไว้ไมตรีไม่ลงมือ นี่เป็นหลักการของชาวยุทธ

จักรที่ "ชำระบุญคุณความแค้นสมใจ"

แต่แพทย์ปีศาจจู่โจมถูกอากาศธาตุ
มันพอลงมือ ผู้ตรวจการเสื้อขาวก็ลงมือ
ผู้ตรวจการเสื้อขาวลงมือต่อหลวงจีนวิหคเหิน

มันดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ว่าพูดจาลงมืออย่างไร ยังคงอุดประตูห้องไว้ ดังนั้นมันจู่โจมประตูห้องก่อน

คิดจู่โจมประตูห้อง ต้องฆ่าหลวงจีนวิหคเหินก่อน

หลวงจีนวิหคเหินส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ขวานคู่ควงเป็นประกายสองสายฟาดฟันลง

ทันใด ชายโครงข้างซ้ายของหลวงจีนวิหคเหินปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา

ในมือผู้ตรวจการเสื้อขาวไม่มีดาบ แต่หลวงจีนวิหคเหินบังเกิดความรู้สึกถูกดาบฟันใส่

แต่ขวานคู่ของหลวงจีนวิหคเหินก็คุกคามผู้ตรวจการเสื้อขาวล่าถอยกลับไป

ได้ยินแพทย์ปีศาจร้องว่า "ระวังดาบของมัน" มันกล่าวเสริมอย่างร้อนรนว่า "ดาบที่โปร่งใส"

ในมือผู้ตรวจการเสื้อขาวมีดาบจริงๆ
เพียงแต่ดาบของมันโปร่งใส ไม่อาจมองเห็นได้ ดังนั้นแพทย์ปีศาจกับหลวงจีนวิหคเหินถูกดาบฟันใส่คนละดาบ

แพทย์ปีศาจทางหนึ่งร้อง ทางหนึ่งต้านรับเชือกบินของผู้ตรวจการเสื้อแดง

ผู้ตรวจการเสื้อขาวชะงักงันวูบก็บุกจู่โจมเป็นคำรบสอง
หลวงจีนวิหคเหินยังมองไม่เห็นดาบในมือมัน แต่ยังควงขวานคู่

,,,

จู่โจมออกโดยไม่พรั่น

หัวไหล่หลวงจีนวิหคเหินเพิ่มบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง แต่ผู้ตรวจการเสื้อขาวก็ถูกคุกคามล่าถอยไปอีกครา

พุดตานหยก โป่วมึ่งปวยล้วนพลิ้วปราดไป คิดช่วยหลวงจีนวิหคเหินเฝ้าประตู

แต่พวกเขาถูกสกัดแต่กลางคัน

ล้งแชอูสกัดพุดตานหยก นี้ปุกเฮียวสกัดโป่วมึ่งปวยเอาไว้

ล้งแชอูจู่โจมกระบองไม้ใส่พุดตานหยก ล้วนถูกนางหลบเลี่ยงได้ แต่ปลายแหลมของกระบองเขี่ยมวยผมของพุดตานหยกหลุดลุ่ย ผมดำขลับสยายลงประบ่า พุดตานหยกก็ตีโต้กระบี่หนึ่ง แทบฟันจมูกของล้งแชอูออกมา

สภาพของโป่วมึ่งปวยกลับหนักหนาสาหัสยิ่ง

นี้ปุกเฮียวใช้ดาวตกน้ำอัคคีคู่หนึ่งเป็นอาวุธ

ลูกไฟน้ำอัคคีเป็นสายโซ่โลหะสองเส้น ผูกไว้ด้วยถ้วยทรงกรวยแปดใบ ในถ้วยขังน้ำ บนผิวน้ำเทน้ำมัน จุดไฟบนน้ำมัน โบกสะบัดกวัดแกว่งโดยที่น้ำกับน้ำมันไม่กระเซ็นออกมา แผ่รัศมีกว้างไพศาล คุกคามศัตรูหลบหลีกเลี่ยงหนีถ่ายเดียว

นี้ปุกเฮียวกวัดแกว่งอาวุธดาวตกน้ำอัคคี คิดคลอกเด็กน้อยขวัญกล้าบังอาจนี้ตายทั้งเป็น

โป่วมึ่งปวยถูกรุกไล่จนร่อแร่ เห็นแน่ชัดว่าหนีไม่รอด ดังนั้นเปลี่ยนเป็นวิ่งวนอยู่รอบเสา

นี้ปุกเฮียวตวาดด้วยโทสะ บังคับลูกไฟดาวตกสองดวงหลุดจากสายโซ่พุ่งจู่โจมใส่โป่วมึ่งปวย

โป่วมึ่งปวยเห็นหลบไม่พ้น พลันมุดปราดเข้าใต้โต๊ะ

ลูกไฟดาวตกสองดวงจู่โจมพลาดผิด ลุกไหม้กลางห้องโถงในบัดดล

นี้ปุกเฮียวขุ่นแค้นสุดระงับ ซัดพุ่งลูกไฟดาวตกออกอีกสองดวง

โป่วมึ่งปวยยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ถอดเสื้อผ้าชั้นนอกออกห่อหุ้มลูกไฟดาวตกทั้งสองดวงไว้

เสื้อผ้าลุกไหม้ในบัดดล

โป่วมึ่งปวยก็ถูกพลังที่แฝงมากับลูกไฟดาวตกกระแทกกระเด็นไปห้าเชียะ ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น

นี้ปุกเฮียวเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ควงลูกไฟดาวตกทั้งสิบสองดวงเข้าใกล้

ทันใด ป้ายขวางบนศีรษะร่วงหล่นลงมา

นี้ปุกเฮียวถืออาวุธอ่อน ไม่สามารถต่อต้าน ได้แต่ดันมือขึ้นไป

มิคาดยามนั้น ซอกแขนทั้งสองปวดแสบราวถูกเหล็กในของผึ้งต่อยใส่ จากนั้นบังเกิดอาการเย็นเฉียบจับใจ

เห็นหลังป้ายขวางปรากฏเด็กชายหน้าตามอมแมม ท่วงท่าประเปรียวผู้หนึ่งตีลังกาออกมา หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ท่านถูก**เปียฮุ้นเชาะเผ็กจื้อโหงวเปีย** *(ลูกดอกน้ำแข็งเยียบเย็น)* ของเราซัดใส่ หากขยับเคลื่อนไหวต้องตาย"

นี้ปุกเฮียวแตกตื่นจนหน้าซีดขาว ยื่นมือลูบไปที่ซอกแขน มิเพียงลูบไม่ถูกอาวุธลับ กระทั่งโลหิตก็ไม่มีแม้สักหยดเดียว ·

...นี่เป็นอาวุธลับใด กลับร้ายกาจปานนี้? ดาบโปร่งใสของผู้ตรวจการเสื้อขาวแม้คมกล้า แต่เมื่อทำร้ายคนยังเห็นเลือด อาวุธลับนี้มิเพียงมองไม่เห็น มิหนำซ้ำหลังจากทำร้ายคนยังชำแรกเข้าสู่ร่าง ไยมิใช่น่ากลัวกว่าสิบเท่า?

นี้ปุกเฮียวกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "นี่เป็น...อาวุธลับใด...ยาแก้เล่า?"

เด็กชายหน้าตามอมแมมนั้นย่อมเป็นถังก้วย ถังก้วยกล่าวอย่างขึงขังว่า "ท่านต้องการยาขจัด ต้องกระทำเรื่องหนึ่งก่อน"

"ท่านสั่งมา อย่าว่าแต่เรื่องเดียว ต่อให้เป็นร้อยเรื่อง เราก็รับปาก"

"เมื่อครู่ท่านบังคับกอกอเราคืบคลานตามพื้นดิน ตอนนี้อย่างน้อยต้องให้เขาเตะใส่สักเท้าหนึ่ง ไม่เช่นนั้นต่อให้เรายอมมอบยาแก้แก่ท่าน กอ

กอเราก็ไม่ยินยอม"

โป่วมึ่งปวยรับฟังจนโห่ร้องออกมา กระโดดปราดขึ้นเตะใส่นี้ปุกเฮียว นี้ปุกเฮียวกลัวถังก้วยไม่ยอมมอบยาแก้ให้ ดังนั้นไม่กล้าหลบหลีก เท้านี้เตะถูกตะโพกมันอย่างหนักหน่วง เตะจนนี้ปุกเฮียวร้องเสียงพิกลออกมา

ถังก้วยค่อยกล่าวว่า "ท่านถูกลูกดอกน้ำแข็งเยียบเย็นชัดใส่ หากไม่ได้รับการแก้ไข ตลอดทั้งร่างจะกลายเป็นน้ำแข็งเสียชีวิต"

นี้ปุกเฮียวได้แต่รับคำ ตั้งใจว่าถังก้วยพอมอบยาแก้แก่มัน จะสับเด็กโสโครกทั้งสองนี้ให้แหลกเละ เผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน

ถังก้วยกล่าวว่า "วิธีขจัดไม่ยากนัก ให้จัดหาขิงแก่หนึ่งชั่ง พริกครึ่งชาม พริกไทยเจ็ดสิบห้าเม็ด ซิงอี้สามสลึง หัวหอมสิบสามลูก ใส่น้ำเจ็ดชามต้มเหลือชามเดียว ดื่มลงไปในอึดใจเดียว ภายในสามชั่วยามห้ามไม่ให้ดื่มน้ำ ได้ยินชัดเจนแล้วหรือไม่?"

นี้ปุกเฮียวรับคำ รู้สึกยาที่ถังก้วยกล่าวนามล้วนเผ็ดร้อนฉุนเฉียว หากกรอกเข้าปากโดยไม่ดื่มน้ำตาม ไยมิใช่เผ็ดแทบตาย ดังนั้นตะกุกตะกักว่า "นี่...นี่..."

"นี่อันใด นี่เป็นหลักการแพทย์ *'ใช้ร้อนขับเย็น ใช้เผ็ดชักนำพลัง'* ไม่เช่นนั้นพิษน้ำแข็งเยียบเย็นของเราจะกัดกร่อนท่านกลายเป็นน้ำแข็ง ยังมี หลังจากที่ท่านทุเลา ภายในสามวันห้ามไม่ให้ประมือกับผู้คน หากลงมือต้องเสื่อมสูญสิ้นพลังเสี่ยงชีวิต เข้าใจหรือไม่?"

นี้ปุกเฮียวคล้อยตามอยู่เก้าส่วน มาตรว่ายังไม่เชื่ออยู่ส่วนหนึ่ง ก็ไม่กล้าพาตัวเสี่ยงอันตราย ไม่แยแสสนใจการต่อสู้ในบริเวณ หลบหนีจากไปอย่างทุลักทุเล

ศระแสดงอาวุธลับ

แพทย์ปีศาจกับผู้ตรวจการเสื้อแดงต่อสู้กันท่ามกลางเปลวเพลิงควันดำคละคลุ้ง แพทย์ปีศาจอดร้อนใจมิได้

...ในสภาพเช่นนี้ ไม่ทราบกระทบถึงการผ่าตัดรักษาของไหนเอี๊ยะยี้ ภายในห้องหรือไม่?

ยามร้อนใจ ท่าร่างเชื่องช้าลงวูบ เท้าขวาถูกเชือกบินของผู้ตรวจการเสื้อแดงม้วนพันไว้ ร่างถูกกระตุกล้มลงกับพื้น

ผู้ตรวจการเสื้อแดงแสยะยิ้ม กล่าวว่า "นี่คือผลบั้นปลายของคนทรยศ"

ขณะจะฉีกกระชากร่างแพทย์ปีศาจ พลันรู้สึกสองตาปวดแปลบ รีบยกสองมือขยี้ตา มิคาดยิ่งขยี้ยิ่งเจ็บ เบื้องหน้าสายตาพร่ามัว มองไม่เห็นอันใด

ผู้ตรวจการเสื้อแดงใจหายวูบ รั้งเชือกบินกลับมากวัดแกว่งคุ้มครองตน ปากร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า "นี่เป็นควันปีศาจอันใด?"

แพทย์ปีศาจบนพื้นทอดถอนใจ กล่าวว่า "เป็นท่านบีบบังคับเราทำเช่นนี้ เราแพร่พิษในเปลวไฟ ดวงตาท่าน..."

ผู้ตรวจการเสื้อแดงคำรามด้วยโทสะ ควงเชือกบินราวคลุ้มคลั่งก่อเกิดเป็นมรสุมพลังปั่นป่วนคน ฉวยโอกาสทลายหลังคาห้องหลบหนีไป

แทบเป็นเวลาเดียวกัน กระบี่สั้นของพุดตานหยกถูกลังแชอูกระแทก

กระเด็น ดีที่โป่วมิ่งปวยรุดถึงทันท่วงที ควงดาบหาญสู้ล้งแชอู

หลวงจีนวิหคเหินก็ส่ายร่างโงนเงน ถูกสภาวะดาบที่ไร้สภาพของผู้ตรวจการเสื้อขาวคุกคามจนร่อแร่

แพทย์ปีศาจเห็นผิดท่า ขณะจะรุดไปช่วยเหลือหลวงจีนวิหคเหิน พลันได้ยินผู้คนหลายคนกล่าวว่า "ซือแป๋"

"ให้พวกเราลงมือเอง"

"ซือแป๋เฝ้าอยู่หน้าประตูก็พอแล้ว"

คนกล่าววาจาคือบัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหิน และเหยี่ยวราตรี

แพทย์ปีศาจทราบว่าศิษย์ทั้งสามล้วนมีฝีมือมิใช่ชั่ว ตนเองยังคงเฝ้าประตูห้องสำคัญกว่า ดังนั้นรับคำว่า "ตกลง"

เพิ่งขาดคำ พลันรู้สึกปวดแปลบที่หลังและชายโครงซ้ายขวา ดาบปลายแหลมสามเล่มแทงใส่ชั้วหัวใจโดยพร้อมเพรียง!

แพทย์ปีศาจร้องคำรามก้อง ผลักมือซ้ายขวาออกโดยพร้อมเพรียง กระแทกบัณฑิตมือสังหารและคนโฉดใจหินปลิวกระเด็น ขณะจะหมุนตัวไปกันคนลอบทำร้ายทางด้านหลัง แต่เพิ่งหมุนตัว เหยี่ยวราตรีก็ถอนดาบออก แทงซ้ำใส่ทรวงอกของมัน

รอยย่นบนใบหน้าแพทย์ปีศาจแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว แปดเสียงร้องว่า "พวกเจ้า..."

เหยี่ยวราตรีรีบถอนดาบล่าถอยไป กล่าวว่า "ท่านไม่อาจโทษว่าพวกเรา หากให้พวกเราทรยศด้วย มิสู้ประกอบความดีความชอบให้กับรองหัวหน้าตำหนัก..."

มันไม่ได้กล่าวจบ แพทย์ปีศาจก็ล้มลง

แพทย์ปีศาจแม้แตกฉานวิชาแพทย์ แต่ชั่วพริบตาถูกแทงที่หัวใจสี่ดาบ ดังนั้นสิ้นใจตายในบัดดล

อาถรรพ์ปิริยาสุดท้ายของมันคือ ล้วงของสิ่งหนึ่งจากในอกเสื้อ ตอนล้วงเข้าไป มือของมันยังสะอาด เมื่อล้วงออกมากลับเป็นสีแดง

สุดท้ายแพทย์ปีศาจส่งเสียงร้องออกมาคำหนึ่ง “มารดา...”

มันก่อนตายยังครุ่นคิดถึงมารดา ไม่ทราบนางสามารถฟื้นคืนชีวิตหรือ

ไม่

เหยี่ยวราตรีโห่ร้องอย่างลิงโลดว่า “พวกเราฆ่ามันแล้ว พวกเราฆ่ามันแล้ว”

คนโฉดใจหินก็ร้องอย่างลิงโลดว่า “แพทย์ปีศาจถูกพวกเราฆ่าตายแล้ว...”

พลันรู้สึกลำคอหวานวูบ อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว

ที่แท้แพทย์ปีศาจก่อนตายยังกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในของมัน คนโฉดใจหินยามลิงโลดยินดี เลือดลมโคจรเร็วขึ้น เป็นเหตุให้เส้นเลือดฉีกขาดล้มตายลง

บัณฑิตมือสังหารเห็นเช่นนั้น สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาวดุจคนตาย

เนื่องเพราะมันก็ถูกฝ่ามือแพทย์ปีศาจฟาดใส่

บัณฑิตมือสังหารรีบทรุดนั่งลงโคจรพลัง พบว่านอกจากลมหายใจคัดอัดขัดข้องอยู่บ้าง ไม่มีใดผิดปรกติ ค่อยคลายใจลง

เหยี่ยวราตรีชมดูจนสงสัยใจยิ่ง ถามว่า “ท่านทำอะไร?”

ไม่ทันขาดคำ รู้สึกมีกระแสลมดาบปะทะหน้า อาวุธลับเกลื่อนกล่นแต่มองไม่เห็นอาวุธและอาวุธลับใด

คมดาบและอาวุธลับไม่ได้จู่โจมใส่มัน หากแต่จู่โจมใส่กันและกัน

คนใช้ดาบคือผู้ตรวจการเสื้อขาว

ดาบที่โปร่งใส

หลวงจีนวิหคเหินเพราะเพื่อหลบหลีกกระแสลมดาบ ต้องชนประตูห้องล่าถอยเข้าห้อง

ถังก้วยกลิ้งตัวตามพื้นดิน บรรลุถึงด้านหลังผู้ตรวจการเสื้อขาว

คนยังไม่ลุกขึ้นก็ซัดอาวุธลับออก

อาวุธลับของมันก็โปร่งใส

ผู้ตรวจการเสื้อขาวไม่เชื่อว่า เด็กทารกผู้หนึ่งสามารถซัดอาวุธลับที่น่ากลัวได้ ดังนั้นวกดาบฟันใส่ถังก้วย

ถังก้วยไม่สามารถหลบรอดจากดาบของมัน

พริบตาดุจประกายไฟ ถังก้วยถูกดาบฟันใส่ ผู้ตรวจการเสื้อขาวถูกอาวุธลับซัดใส่

ถังก้วยถูกดาบฟันใส่ กระโดดปราดขึ้นแล้วล้มลง

ผู้ตรวจการเสื้อขาวถูกอาวุธลับซัดใส่ยังตวัดดาบฟันซ้ำ

เห็นแน่ชัดว่าถังก้วยต้องตายใต้ดาบนี้ หลวงจีนวิหคเหินพลันตวาดก้อง ขวานคู่จามใส่กลางหลังผู้ตรวจการเสื้อขาว

ท่วงท่าของผู้ตรวจการเสื้อขาวพลันเปลี่ยนไป ดาบที่ฟันใส่ถังก้วยเปลี่ยนเป็นทิ่มใส่หลวงจีนวิหคเหิน

ไม่ว่าผู้ใดถูกดาบนี้ ต้องถูกทิ่มแทงตับไตไส้พุงทะลักออกมา

แต่หนังท้องหลวงจีนวิหคเหินเป็นจุดรวมพลังฝีมือ ดาบของผู้ตรวจการเสื้อขาวเพียงกรีดหนังท้องเขาเป็นริ้วรอยสีขาวเส้นหนึ่ง

หลวงจีนวิหคเหินไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บตนเอง โถมปราดเข้าหาถังก้วยที่นอนจมกองเลือด

ผู้ตรวจการเสื้อขาวลิงโลดยินดียิ่ง ฉวยโอกาสโถมเข้าห้องไป

ขณะเดียวกัน ปรากฏคนชุดครามสูงใหญ่ผู้หนึ่งพลิ้วปราดออกมา

ผู้ตรวจการเสื้อขาวไม่สนใจมากความ กวาดดาบโปร่งใสออก

คนชุดครามแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตวัดแขนเสื้อข้างซ้ายม้วนคนและดาบเอาไว้ โบกแขนเสื้อข้างขวา ม้วนใส่หว่างเอวล้งแชอู คลี่สะบัดแขนเสื้อทั้งสองออกโดยพร้อมเพรียง

ผู้ตรวจการเสื้อขาวและล้งแชอูล้วนถูกสลัดเหวี่ยงออกไป ทะลวง

ทะลุผนังศิลา ร่วงฟาดลงที่หน้าห้อง

...คนชุดครามคือแพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้

เหยี่ยวราตรีเห็นฝ่ายตรงข้ามพอลงมือก็สยบยอดฝีมือฝ่ายตนสองคน ฉุกคิดว่าผิดท่า วิ่งหนีในบัดดล

บัณฑิตมือสังหารคิดหนีตาม มิคาดพอหนีตาม รู้สึกลำคอตีบตัน ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ฝีเท้าโซซัดโซเซเสียหลัก

ไหนเอี๊ยะยี้เห็นเช่นนั้น จึงกล่าว “อย่าหนี...”

บัณฑิตมือสังหารเข้าใจว่าไหนเอี๊ยะยี้คิดจัดการมัน รีบเกร็งลมปราณพุ่งปราดไปอย่างไม่คิดชีวิต ไปได้วาเศษก็ล้มฟุบลง สองตาถลนออกนอกเบ้า ใบหน้าบวมฉุสิ้นใจตายไป

ไหนเอี๊ยะยี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “ชีพจรของเจ้าถูกคนปิดสกัดไว้ หากสงบจิตใจพักรักษาตัวภายในเดือนสองเดือนจะทุเลาเป็นปรกติ เมื่อวิ่งหนีเช่นนี้...”

มันหาทราบไม่ว่าบัณฑิตมือสังหารถูกแพทย์มือปีศาจฟาดใส่ จึงมีสภาพเช่นนี้

ยามนั้น ศัตรูหลบหนีไปหมดสิ้น ไหนเอี๊ยะยี้ค่อยพบเห็นแพทย์ปีศาจเสียชีวิต หลวงจีนวิหคเหิน โป่วมึ่งปวย และถังก้วยล้วนรับบาดเจ็บ

ไหนเอี๊ยะยี้จำแนกออกว่าถังก้วยบาดเจ็บสาหัสที่สุด ดังนั้นให้การรักษาแก่มัน

พุดตานหยกเห็นไหนเอี๊ยะยี้ผมขาวยุ่งเหยิง ใบหน้าเพิ่มริ้วรอยเหี่ยวย่น คล้าย *“ชราภาพ”* ลงอีกมากนัก อดเจ็บปวดใจมิได้

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า “คนเหล่านี้ต่ำช้ายิ่ง เมื่อครู่ตอนผ่าตัดสมองช่วยชีวิตผู้อาวุโสลื่อ หากถูกพวกมันบุกฝ่าเข้าไป ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด”

หลวงจีนวิหคเหินถามว่า “ผู้อาวุโสลื่อเป็นไรแล้ว?”

ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “วางใจ ผู้อาวุโสลื่อจะออกมา

แล้ว"

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไป เห็นเป็นเทพพยากรณ์ลี้โป่วอี ที่หลั่งเหงื่อชุ่มโชกทั้งเสื้อผ้า

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสริมขึ้น "พิษภายในกายผู้อาวุโสลื่อได้รับการขจัดมือวิเศษกำลังดูแลนาง ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความดีความชอบของเทพพยากรณ์"

ลี้โป่วอีงงงันวูบจึงกล่าว "เรามีความดีความชอบใด เมื่อครู่ซับเลือดห้ามเลือด ถ่ายเลือด ล้วนทำไม่ได้"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "หากมิใช่ก่อนผ่าตัด ท่านบอกว่าท้ายทอยผู้อาวุโสแซ่ลื่อมีกระดูกมังกรคู่ ซึ่งแสดงว่ามีอายุยืนยาว เราจึงไม่มีความมั่นใจต่อการผ่าตัดครั้งนี้"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ขอบคุณที่ชมเชย" หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า "น้องแซ่ถังเป็นอย่างไร?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "มันเสียโลหิตมากไป กระทบกระเทือนถึงเส้นเอ็น ภายในหนึ่งเดือนหากไม่ลงมือ คงไม่มีปัญหาใด"

ไม่ทันขาดคำสุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง ขณะจะส่งเสียงกระแอมพลันรู้สึกลำคอหวานวูบ แทบกระอักโลหิตออก รีบโคจรพลังสะกดเอาไว้

ลี้โป่วอีดูออกว่าสีหน้าไหนเอี๊ยะยี้แปรเปลี่ยนไป รีบกล่าวว่า "ท่านเป็นไรแล้ว ใช่เหน็ดเหนื่อยไปหรือไม่..."

แม้แต่เขาก็พบว่าไหนเอี๊ยะยี้พลัน *"ชราภาพ"* ลงมากนัก

ไหนเอี๊ยะยี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำปานใด พอโคจรพลังรอบหนึ่งก็สะกดเลือดลมพลุ่งพล่านเอาไว้ ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "เราไม่เป็นไร"

ยามนั้น ลี้โป่วอีและพุดตานหยกช่วยดับไฟในห้อง คงเหลือแต่ควันเข้มข้น ลี้โป่วอีจึงกล่าว "ที่นี้ควันไฟแน่นหนาเกินไป มิสู้เคลื่อนย้ายไปที่ยื่น ผู้อาวุโสลื่อเมื่อออกมา จะได้ไม่เศร้าเสียใจ..."

พลันบังเกิดสุ้มเสียงแหบแห้งแฝงอำนาจของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ขอบใจมากแล้ว แต่ที่ต้องเศร้าเสียใจย่อมต้องเศร้าเสียใจ ไยต้องถ่วงเนิ่นช้าไป?"

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไป เห็นมือวิเศษประคับประคองลื่อหงจื้อออกมาแล้ว

เนื่องเพราะผ่าตัดสมอง ผมเผ้าของนางถูกโกนหมดสิ้น เห็นนางก้มสายตาลงมองดูซากศพแพทย์ปีศาจ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

ไหนเอี๊ยะยี้รีบกล่าวว่า "ผู้อาวุโสลื่อ ที่นี้ควันหนาทึบไป มิสู้..."

ลื่อหงจื้อสอดคำขึ้น "ไม่ต้องแล้ว พวกท่านเมื่อช่วยชีวิตเรากลับคืนมาควันเพียงนี้คงรมเราไม่ตาย...เราคิดรั้งอยู่ที่นี้"

มือวิเศษได้แต่ประคับประคองลื่อหงจื้อถึงข้างซากศพแพทย์ปีศาจ ลื่อหงจื้อปล่อยให้น้ำตาหยดหยาดลงบนแก้มอันเหี่ยวแห้งกล่าวว่า "คิดไม่ถึงยี่สิบปีให้หลัง เราพอลืมตาดูโลกใหม่กลับเป็นการตายของบุตรชายเรา..."

มือวิเศษรีบกล่าวว่า "จูกัวะเฮียห่วงใยอาการท่านผู้เฒ่า ยี่สิบปีมานี้เฝ้าครุ่นคิดหาทางรักษาเยียวยาท่านผู้เฒ่า..."

ลื่อหงจื้อถามว่า "ใช่แล้ว ยี่สิบปีมานี้ ปั่วลี้ใช่สร้างบุญกุศลรักษาเยียวยาผู้คนหรือไม่?"

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ไหนเอี๊ยะยี้ชิงกล่าวว่า "จูกัวะเฮียมีใจเมตตา ช่วยผู้ตกทุกข์ได้ยาก ยี่สิบปีมานี้ นอกจากหาทางรักษาเยียวยาท่านผู้เฒ่า ยังช่วยชีวิตชนชาวโลกที่เจ็บป่วย"

โป่วมึ่งปวยก็ร้องดังๆ ว่า "มัน...จอมแพทย์จูกัวะเพราะคุ้มครองผู้อาวุโส จึงเสียชีวิตในการต่อสู้" กล่าวถึงตอนท้าย ลำคอตีบตันแล้ว

หลวงจีนวิหคเหินต่อยหมัดใส่โต๊ะไม้ที่ถูกเผาไหม้ไปครึ่งหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "พวกเราต้องแก้แค้นให้กับมัน"

ลื่อหงจื้อข่มความเศร้าเสียใจถามว่า "เป็นผู้ใดทำร้ายบุตรเรา?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "ล้วนเป็นโจรสุนัขตำหนักตัณหาฟ้า"

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว หากตั้งใจรักษาเยียวยา ต้องเป็น

ศัตรูกับตำหนักตัณหาฟ้า เมื่อยี่สิบปีก่อน เราก็ล่วงเกินตำหนักตัณหาฟ้า เพียงแต่ขุมกำลังพวกมันไม่กล้าแข็งเช่นตอนนี้ ไม่ทราบฆาตกรเป็นใคร?"

หลวงจีนวิหคเหินร้องดังๆ ว่า "เป็นบัณฑิตมือสังหาร คนโฉดใจหินเหยี่ยวราตรี เพียงแต่สองในสามคนตายแล้ว"

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "ฆาตกรเมื่อตายไปสองคน ท่านทั้งหลายอภัยคนได้ควรอภัย อย่าได้ผูกพยาบาทจองเวรไปแล้ว"

ทุกผู้คนก้มศีรษะลงด้วยความละอาย คนเหล่านี้ท่องยุทธจักรย่อมยากหลีกเลี่ยงการไล่ล่าล้างแค้น เมื่อเปรียบกับจิตใจที่กว้างขวางของลื่อหงจื้อให้รู้สึกละอายแก่ใจ

ลื่อหงจื้อพลันเหลียวหน้าไปยังไหนเอี๊ยะยี้ กล่าวว่า “ท่านสามารถผ่าตัดถอนพิษให้กับเราผู้เฒ่า คาดว่ามีวิชาแพทย์เหนือล้ำกว่าเรา เพียงแต่...”

นางใช้สายตาที่เมตตากรุณาสำรวจมองไหนเอี๊ยะยี้ ทุกผู้คนกวาดมองตาม เห็นไหนเอี๊ยะยี้ผมขาวยาวสยาย บางเส้นแนบติดกับคอเสื้อและหัวไหล่ ท่าทีอิดโรยยิ่ง

ถังก้วยร้องโพล่งว่า “บิดา ท่านไฉนแก่ชราปานนี้...” พลันรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป รีบกลั้นคำพูดไว้

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มอย่างเหนื่อยล้า กล่าวว่า “เราชราแล้ว”

ลื่อหงจื้อมีแววตาห่วงใยกังวล กล่าวว่า “เราผู้เฒ่าขอถามโดยอุกอาจ ปีนี้ท่านอายุเท่าใด?”

ไหนเอี๊ยะยี้ตอบว่า “ยี่สิบสี่ปี”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนตะลึงลานกับที่

หากวัดจากรูปโฉม ไหนเอี๊ยะยี้อย่างน้อยสมควรมีอายุสี่สิบปี หากคำนวณจากผมขาวทั่วศีรษะ สมควรมีอายุหกสิบปี หากวัดจากวิชาความรู้ทางการแพทย์ และคำสรรพนามที่ชาวเมืองเทียนเซี้ยงต่างเรียกเขาเป็นบิดา ไหนเอี๊ยะยี้สมควรเป็นผู้เฒ่าอายุแปดสิบจึงถูกต้อง

ลื่อหงจื้อผงกศีรษะกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว ท่านป่วยเป็นโรคแก่ก่อนวัย โรคนี้พบไม่บ่อยนัก ท่านจัดอยู่ประเภทหนักหนาสาหัส แก่ชราเร็วกว่าคน

ทั่วไปสามเท่า..."

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "หมายความว่าผู้อื่นมีชีวิตหนึ่งวัน เท่ากับเรามีชีวิตสามวัน ผู้อื่นมีชีวิตหนึ่งเดือน เรามีชีวิตสามเดือน ผู้อื่นมีอายุหนึ่งปี เราเท่ากับแก่ไปสามปี"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนลำบากใจ ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ลี้โป่วอีแม้เป็นสหายสนิท ก็คิดไม่ถึงไหนเอี๊ยะยี้มีอาการหนักหนาสาหัสปานนี้

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "ท่านสามารถปล่อยใจได้ย่อมประเสริฐ แต่ท่านแก่เร็วกว่าผู้อื่น ย่อมมีชีวิตกระชั้นสั้นกว่าผู้อื่น..."

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "และตายเร็วกว่าผู้อื่น ตอนนี้เราเท่ากับมีอายุหกสิบกว่าปี ย่อมมีชีวิตอีกไม่กี่ปี" มันกล่าวเสริมว่า "เราเพียงหวังระหว่างที่มีชีวิตอยู่ สามารถช่วยคนมากกว่านี้ ถือว่าไม่ได้เกิดมาโดยเปล่าประโยชน์แล้ว"

ลื่อหงจื้อพึมพำว่า "ตั้งแต่โบราณกาล แพทย์สามารถรักษาผู้อื่นไม่อาจรักษาตัวเอง...โรคของท่านมิใช่รักษาไม่ได้"

พุดตานหยก ถังก้วย โป่วมึ่งปวยถามโดยพร้อมเพรียงว่า "รักษาอย่างไร?"

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเคยได้ยินเทียบยาเจ็ดแค้นใหญ่ของเพียงเฉียกมาหรือไม่?"

ทุกผู้คนเคยได้ยินแพทย์ปีศาจเอ่ยถึง ดังนั้นรับคำ ไหนเอี๊ยะยี้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "บอกต่อผู้อาวุโสตามความสัตย์ เราก็รักถนอมชีวิตหลายปีมานี้พยายามเก็บรวบรวม แต่ในตัวยาทั้งเจ็ดยังขาดอยู่สามขนาน"

"สามขนานใด?"

"ชัวเซียมตามังกร ดอกเม่งตงคุ้ย เทาเทาะแดงเพลิง"

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "บุตรชายเราก่อนตาย ในมือกำกล่องใบนี้..." นางแกะมือของแพทย์ปีศาจ หยิบกล่องแพรมา ดีดนิ้วคราหนึ่งฝากล่องก็ดีดผึงเปิดออก

ทุกผู้คนรู้สึกมีกลิ่นหอมของโสมโชยกระทบจมูก รู้สึกสมองปลอดโปร่งเคลิบเคลิ้มราวร่ำสุราเข้าไป ลื่อหงจื้อรีบปิดฝากล่องลงกล่าวว่า "นี่คือซัวเซียมตามังกร เป็นยาบำรุงอันร้ายแรง หากมีธาตุพลังกล้าแข็งอยู่แล้วกลับถูกชะล้างเจือจาง ไม่อาจสูดดมนานไป"

ก่อนที่นางจะปิดฝากล่องลง ทุกผู้คนเหลือบเห็นภายในกล่องบรรจุตัวยาคล้ายต้นปะการัง ก้านเป็นรูปร่ม ออกผลเป็นรูปไข่ คล้ายตามังกรสองเม็ด พอฟังค่อยทราบว่าเป็นซัวเซียมตามังกร

ลื่อหงจื้อยื่นส่งกล่องแพรต่อไหนเอี๊ยะยี้ กล่าวว่า "ปั่วลี้ก่อนตายกำของนี้ไว้ คาดว่าคงดูอาการของท่านออก ต้องการมอบซัวเซียมตามังกรแก่ท่าน ท่านรับไว้เถอะ"

ไหนเอี๊ยะยี้ขบคิดชั่วขณะค่อยยื่นสองมือรับมา ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "ดอกเม่งตงคุ้ยเขาไท้เกี้ย เราประจวบกับเก็บรักษาอยู่จำนวนหนึ่ง ขอมอบต่อท่านด้วย"

โป่วมึ่งปวยพอฟัง โห่ร้องว่า "วิเศษแท้ ตัวยาทั้งเจ็ดได้มาหกชนิดแล้ว..."

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ดอกเม่งตงคุ้ยยากเสาะหา ทุกสามร้อยหกสิบห้าปีออกดอกครั้งหนึ่ง พอเบ่งบานก็โรยรา ผู้อาวุโสได้มาอย่างยากเย็นตอนนี้กำลังต้องการยาบำรุงเลือด ไหนเลย..."

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "เราสลบไสลไปยี่สิบสองปี ยามนี้ฟื้นตื่นมา เห็นบุตรชายตายจาก เจตนาของฟ้าเป็นเช่นนี้ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว เรายามกะทันหันไม่ตายแน่นอน แต่ท่านมิอาจไม่ได้ยานี้"

ลี้โป่วอีรับฟังจนฉุกใจคิด ถามว่า "ผู้อาวุโสหมายความว่า..."

ลื่อหงจื้อเพ่งพิศสีหน้าของไหนเอี๊ยะยี้โดยละเอียด ถามว่า "ระหว่างนี้ท่านใช่รับประทานยาพิษลงไปสามชนิดหรือไม่?"

...พิษสามชนิดที่ว่าเป็นสุราพิษสามจอก ซึ่งแพทย์ปีศาจบังคับให้ไหนเอี๊ยะยี้ดื่มลงไป

ไหนเอี๊ยะยี้ผงกศีรษะกล่าวว่า "ถูกแล้ว เป็นสุราพิษสามจอก"

ลื่อหงจื้อทอดถอนใจกล่าวว่า *"สุราพิษทั้งสามจอกหักล้างกันเอง ท่านยังรับประทานยาแก้ลงไปสะกดพิษเอาไว้ แต่ฤทธิ์ยาพิษกลับทำลายโครงสร้างในร่างกายท่านไป ทำให้โรคแก่ก่อนวัยทวีความรุนแรง ท่านมีชีวิตหนึ่งวัน เท่ากับผู้อื่นมีอายุครึ่งปี ในสภาพเช่นนี้ หากท่านไม่รีบรักษาจะมีชีวิตอีกกี่วัน?"*

...นางไหนเลยทราบ ผู้ที่บีบบังคับให้ไหนเอี๊ยะยี้ดื่มสุราพิษทั้งสามจอกคือบุตรชายนางเอง

ทุกผู้คนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ลื่อหงจื้อกล่าวอีกว่า "ระหว่างนี้ท่านใช่มีอาการวิงเวียนศีรษะ ไอเป็นเลือดผมหลุดร่วง อ่อนเพลียง่ายหรือไม่?"

ไหนเอี๊ยะยี้รับคำ ลื่อหงจื้อผงกศีรษะกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว หากปราศจากเจ็ดแค้นใหญ่ท่านจะมีชีวิตต่อไปอีกไม่กี่วัน"

พุดตานหยกรีบกล่าวว่า "อย่างนั้นตัวยาที่หาได้อีกสี่ชนิดเล่า?"

ถังก้วยกล่าวว่า "บัวหิมะโตดเดี่ยว หินบ้วนนี้เจี๊ยะ ปะการังเบ๊กิม ต้นปวยฮี้ชิ่ว ล้วนอยู่ในหีบยาบนหลังเรา"

พุดตานหยกกล่าวว่า "อย่างนั้นเพิ่มซัวเซียมตามังกรกับดอกเม่งตงคุ้ยมีทั้งสิ้นหกชนิด ยังขาดอยู่ชนิดหนึ่ง..."

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "เมื่อยี่สิบปีก่อน เราไปขุดหายาที่ภูเขาไท้เกี้ยประจวบกับดอกเม่งตงคุ้ยออกดอกห้าดอก จึงนำมาบดเป็นผง ค่อยปรุงเป็นยาเม็ดได้หนึ่งเม็ด เก็บรักษาที่หีบเหล็กจือหลี..."

มือวิเศษฟังถึงตอนนี้ กล่าวว่า "เราจะไปนำมา" พลางพุ่งปราดจากไปอย่างเร่งร้อน

ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "หากแม้นยาเม็ดเม่งตงคุ้ยยังอยู่ อย่างนั้นในเจ็ดแค้นใหญ่เพียงขาดเทาเทาะแดงเพลิงเท่านั้น"

โป่วมึ่งปวยถามว่า "ไม่ทราบยาขนานนี้หาพบได้จากที่ใด?"

ลื่อหงจื้อส่ายหน้ากล่าวว่า "ของนี้พบได้หาไม่ได้"

น.นพรัตน์ : แปล

ไหนเอี๊ยะยี้พลันกล่าวว่า "เราทราบว่าที่ใดมียาขนานนี้"

ทุกผู้คนถามโดยพร้อมเพรียงว่า "ที่ใด?"

ไหนเอี๊ยะยี้ทอดถอนใจยาว กล่าวช้าๆ ว่า *"ในไฮ้ฉีตุ้งเล้า (วิมานมายา) ของรองหัวหน้าตำหนักตัณหาฟ้ากอซูเทียน"*

ทุกผู้คนคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ ล้วนตะลึงลานกับที่

...วิมานมายาเป็นศูนย์บัญชาการของตำหนักตัณหาฟ้า ผู้ตรวจการห้าสีล้วนประจำการอยู่ที่นั้น

...คิดเข้าสู่วิมานมายาต้องผ่านบ๊วยซัว ไกว่ก๊ก ไต้กวนซัว สถานที่ทั้งสามแห่งไม่มีที่ใดผ่านได้โดยง่าย

...แต่บุคคลที่น่ากลัวที่สุดคือกอซูเทียน

...คิดหยิบฉวยเทาเทาะแดงเพลิงจากมือกอซูเทียน ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า "หาพบแล้ว หาพบแล้ว"

มือวิเศษโอบหีบเหล็กยาวรีใบหนึ่งวิ่งตะบึงกลับมา

ลื่อหงจื้อตะลึงลานวูบ จึงกล่าว "รบกวนให้เปิดออกให้กับเรา"

ที่แท้นางหลับเป็นตายยี่สิบสองปี มาตรว่ายังจำวิชาการแพทย์อยู่ในสมอง แต่ละเลยการฝึกซ้อม พลังฝีมือจึงเสื่อมถอยไปแทบหมดสิ้น

มือวิเศษรับคำ ยื่นมือบิดวูบ เสียงติ๊กเมื่อบิดกุญแจบนหีบเหล็กหักสะบั้น เปิดฝาหีบออกมา

ภายในหีบมีจดหมายที่เก็บจนเหลืองซีดอยู่ปึกหนึ่ง

ลื่อหงจื้อใช้มือสั่นระริกลูบคลำจดหมายปึกนั้น ที่แท้จดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายของสามีผู้ล่วงลับ นางเห็นจดหมายนึกถึงเจ้าของอดสะทกสะท้อนมิได้

ลื่อหงจื้อตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยควานหายาเม็ดขี้ผึ้งมาเม็ดหนึ่งกล่าวว่า "เป็นยาเม็ดนี้เอง" พลางยื่นส่งยาเม็ดต่อไหนเอี๊ยะยี้

ทุกผู้คนทั้งปีติทั้งกังวล หลวงจีนวิหคเหินอดแผดเสียงต่ามิได้

"เทาเทาะแดงเพลิงไม่งอกเงยที่ใด ไฉนอยู่ที่วังวิมานของเจ้าเดียรัจฉานกอซูเทียน?"

ลื่อหงจื้อชิงกล่าวว่า "หากท่านเสาะพบเทาเทาะแดงเพลิง อย่าได้ส่งเสียงด่าทอ พืชชนิดนี้มีญาณวิถี หากด่าทอต่อมัน สะเก็ดไฟบนต้นพืชจะดับไป ของสิ่งนี้จะเสื่อมประสิทธิภาพแล้ว"

หลวงจีนวิหคเหินแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า "อย่างนั้นไยมิใช่ใจแคบกว่าสตรีอีก?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสริมขึ้น "เทาเทาะแดงเพลิงมิใช่งอกเงยอยู่ที่วังวิมานของกอซูเทียน หากแต่เป็นกอซูเทียนเคลื่อนย้ายไปเพาะปลูกอยู่ภายใน"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "หรือว่ากอซูเทียนคิดอบรมบ่มนิสัยตัวเองจึงเพาะปลูกเทาเทาะแดงเพลิงอยู่ในวัง คอยหักห้ามตนเองไม่ด่าทอคน?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "กอซูเทียนฝึกพลังเอี้ยงชิ้งฮ้วยก่ำ *(พลังอัคคีหกสุริยัน)* แนววิชาสุดร้อนแรง ขอเพียงกระทบถูกร่างผู้คนต้องตาย เทาเทาะแดงเพลิงกลับเป็นตัวยาสุดเย็น ใช้รักษาพลังอัคคีหกสุริยัน กอซูเทียนจึงเคลื่อนย้ายไปปลูกอยู่ในวังมายาของมัน"

หลวงจีนวิหคเหินอดถามมิได้ว่า "ท่านไฉนทราบกระจ่างปานนี้?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เนื่องเพราะเราเคยรักษาโรคให้กับมัน"

หลวงจีนวิหคเหินยังคิดถามต่อ ลี้โป่วอีกับโป่วมึ่งปวยรีบสะกดห้ามปรามไว้

...ไหนเอี๊ยะยี้ช่วยกอซูเทียน ถือเป็นเรื่องคับแค้นเสียใจไปชั่วชีวิต

พุดตานหยกกล่าวว่า "ในความเห็นของเรา เรื่องไม่อาจชักช้า รีบไปหายาที่วิมานมายาเถอะ"

ทุกผู้คนย่อมทราบว่า กอซูเทียนเป็นชนชั้นผู้นำของตำหนักตัณหาฟ้า คิดเสาะหายา ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?

ทุกผู้คนแม้จิตใจหนักอึ้ง แต่หาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "แต่ผู้อาวุโสแซ่ลื่อยังต้องการผู้คนคอยดูแล"

ลื่อหงจื้อชิงกล่าวว่า "เราหลับไหลไปยี่สิบปี ตอนนี้เมื่อฟื้นตื่นขึ้นมาย่อมรักษาตัวเองได้"

มือวิเศษขมวดคิ้วกล่าวว่า "เราจะอยู่ปรนนิบัติท่านผู้เฒ่าในที่นี้"

ลี้โป่วอีตัดสินใจในบัดดลกล่าวว่า "อย่างนั้นให้เราไปสืบหยั่งที่วิมานมายาแล้วค่อยว่ากล่าว"

หลวงจีนวิหคเหินร้องดังๆ ว่า "สืบหยั่งอันใด หากจะไปก็ไปด้วยกัน"

ถังก้วยกลัวไหนเอี๊ยะยี้ไม่อนุญาตมันไปชิงกล่าวว่า "ใช่แล้ว ไปด้วยกัน"

ไหนเอี๊ยะยี้ปั้นหน้าเคร่งเครียด ตวาดว่า "เจ้ารับบาดเจ็บสาหัส ยังไปทำอะไร?"

ถังก้วยแทบร้องไห้ออกมา กล่าวว่า "บิดาไม่อนุญาตข้าพเจ้าไปอาการบาดเจ็บของข้าพเจ้ายากจะทุเลาได้"

ไหนเอี๊ยะยี้ตวาดว่า "เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด ไม่ให้ไปก็ไม่ให้ไป"

โป่วมึ่งปวยพลันกระตุกแขนเสื้อถังก้วย กล่าวว่า "จอมแพทย์ไหนหวังดีต่อเจ้า เจ้ายังคงรักษาบาดเจ็บก่อน ครั้งนี้อย่าได้ไปด้วยกันแล้ว"

ถังก้วยเชิดปากอย่างไม่ยินยอม พอฟังถึงประโยคสุดท้าย พลันดึกดักอักโข รับคำว่า "ตกลง ครั้งนี้ไม่ไปด้วยกัน"

ไหนเอี๊ยะยี้ค่อยยิ้มออก ลื่อหงจื้อกล่าวว่า "ไม่ว่ารีบร้อนปานใด ควรรับประทานอาหารก่อนค่อยออกเดินทาง"

ค่ำคืนในบ้านเหมย

ลี้โป่วอี ไหนเอ๊ียะยี้และพุดตานหยกเดินทางขึ้นเหนือ มุ่งสู่วิมานมายาของกอซูเทียน

ที่แท้ระหว่างอยู่ที่โต๊ะอาหาร ลื่อหงจื้อบอกว่าการถอนต้นเทาเทาะแดงเพลิง สมควรให้สตรีที่สุภาพอ่อนโยนถอนดึง ประกายไฟบนต้นจึงไม่ดับไป รักษาฤทธิ์ยาไว้ได้ ดังนั้นลี้โป่วอีเสนอให้พุดตานหยกร่วมทาง ตอนนั้นพุดตานหยกถึงกับหน้าแดงเปล่งปลั่ง

ผู้เฒ่าเมี่ยงป่วยเป็นโรคฝีในท้อง *(วัณโรค)* ลื่อหงจื้อรั้งเขาไว้ทำการรักษา มิให้แพร่เชื้อแก่ผู้อื่น เมี่ยงเซี่ยวงู้ก็รั้งอยู่ในตีกรุ่มรวยด้วย

เมื่อถึงวันที่สาม ลี้โป่วอีและพวกทั้งสามใกล้ถึงบ๊วยซัว *(ภูเขาเหมย)* แล้ว

สถานที่นี้ภูเขาเขียวขจี ต้นไม้สีเหลือง ดอกเหมยสีแดง ท้องฟ้าสีคราม ทั้งสี่สีผสมผสานรวมกันทำให้ภูเขาที่สงบเงียบเพิ่มจินตนาการที่สวยซึ้งอีกส่วนหนึ่ง

ลี้โป่วอีทอดถอนใจ ชมเชยว่า “ภูเขาที่สวยงามนัก”

ไหนเอ๊ียะยี้ก็ชมว่า “ดอกเหมยที่สวยงามนัก”

เห็นพุดตานหยกโน้มหน้าลงยลดอกเหมย หนึ่งขาวหนึ่งแดงตัดกันเหมยแดงบานเบ่ง ใบหน้าขาวผ่องสวยซึ้ง ถึงกับชมดูจนซึมเซา

ไหนเอ๊ียะยี้มีความสำเร็จทางการแพทย์อย่างสูง แต่ไม่มีประสบการณ์

ด้านความรักฉันบุรุษสตรีมาก่อน ยามนี้พลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

มันถึงกับคิดเร้นกายในหุบเขาสันโดษ ไม่ถามไถ่เรื่องในยุทธจักร มีโฉมสะคราญผู้รู้ใจอยู่เคียงกาย...

มันหักห้ามใจไม่กล้าครุ่นคิดต่อไป

พลันได้ยินพุดตานหยกกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า *"ขาดแล้ว"*

ไหนเอี๊ยะยี้งงงันวูบ ไม่ทราบนางหมายความว่ากระไร

พุดตานหยกชี้มือไปยังแขนเสื้อสีครามของมัน กล่าวว่า "เรายังติดหนี้ท่าน ตอนนี้แขนเสื้อท่านขาดแล้ว เราจะปะชุนให้กับท่าน"

...ไหนเอี๊ยะยี้เมื่อแรกพบพุดตานหยก เคยหยิบยื่นเงินห้าสิบตำลึงแก่นาง เป็นการช่วยค่าครองชีพ เนื่องเพราะกลัวว่าพุดตานหยกไม่ยอมรับจึงอ้างว่าเป็นค่าปะชุนเสื้อผ้า

...เมื่ออยู่ในดีกรุ่มรวย แขนเสื้อข้างขวาของไหนเอี๊ยะยี้ถูกผู้ตรวจการเสื้อแดงกรีดขาด ยามนี้พุดตานหยกกลับเสนอปะชุนให้กับเขา

นึกถึงตอนนี้ ในใจไหนเอี๊ยะยี้บังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจขึ้น

ทั้งสองหยุดยั้งลงชมดอกเหมย ยามกะทันหันลืมเรื่องเร่งรุดเดินทางไป

พุดตานหยกถามเบาๆ "ท่านชมชอบเชี่ยวงู้หรือไม่?"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ย่อมชมชอบ"

"ท่านชมชอบดอกเหมยหรือไม่?"

"ชมชอบเช่นกัน"

"ท่านชมชอบ...ดอกไม้ใดที่สุด?"

"ชมชอบทั้งสิ้น"

พุดตานหยกคล้ายบังเกิดความผิดหวังเล็กน้อย ผ่านไปเนิ่นนานค่อยถามว่า *"ท่านชมชอบ...พุดตานหรือไม่?"*

ไหนเอี๊ยะยี้ค่อยได้คิด ตนเองไฉนโง่เขลานัก ระหว่างที่นางท่องยุทธจักร มิใช่มีฉายาพุดตานหยกหรอกหรือ?

นึกถึงตอนนี้กลับบังเกิดความร้อนรุ่มใจ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

ลี้โป่วอีเดินอยู่ที่เบื้องหน้าพลันกล่าวว่า “ภูเขาเหมยไม่มีโรงเตี๊ยม มีแต่บ้านบนเขา พวกเราค้างที่บ้านบนเขาคืนหนึ่งเถอะ”

ไหนเอี๊ยะยี้ส่งเสียงรับคำ หมุนตัวคิดกล่าวกระไรกับพุดตานหยก พุดตานหยกหยุดยืนอยู่ข้างต้นเหมยต้นหนึ่ง งามดุจกวนอิมหยกองค์หนึ่ง

ยามนี้ไหนเอี๊ยะยี้ห่างจากนางเพียงสามก้าว กลับไม่สามารถทำลายระยะห่างนี้ได้

มันไม่มีกำลังขวัญทำลายได้

หลังจากรับประทานอาหารค่ำใต้แสงโคมรางเลือน ลี้โป่วอียืดกายขึ้นกล่าวว่า “เรายังจะเสี่ยงทายสักครา คืนนี้จันทร์กระจ่างลมเฉื่อยฉิว ทิวทัศน์งามตระการ ท่านทั้งสองไยไม่ออกไปเดินเล่นสักครา?”

ไหนเอี๊ยะยี้ก็คิดออกปากเชื้อเชิญ แต่ไม่อาจกล่าวจากปากได้

พุดตานหยกกะพริบขนตางอนยาว กล่าวเบาๆ ว่า “ไม่แล้ว”

คนทั้งสองแยกย้ายกลับห้อง ไหนเอี๊ยะยี้ความจริงคิดนั่งกรรมฐาน แต่แล้วลุกขึ้นยืน ความจริงคิดขึ้นเตียงพักผ่อนแต่หัวค่ำ แต่แล้วต้องเดินไปมาภายในห้อง

ภายในห้องจุดโคมริบหรี่ ใต้โคมไฟคล้ายมีเงารางอ้อนแอ้นอันนุ่มนวลสายหนึ่ง

ไหนเอี๊ยะยี้ระงับสติ เปลวเทียนยังคงเป็นเปลวเทียน นอกจากเงาร่างตนเองแล้ว ไม่มีเงาร่างอื่นอีก

มันขยี้เท้าคราหนึ่ง อดครุ่นคิดคำนึงถึงพุดตานหยกมิได้

...ขอเพียงมันเดินออกไปไม่กี่ก้าว จะเป็นห้องของพุดตานหยก เมื่อเคาะประตู จะได้ยินเสียงของนางแล้ว

...แต่ผู้อื่นเป็นหญิงใจเพชรผ่านการมีสามีแล้ว ไหนเลยเหลือบแลมัน?

...หากนางไร้เจตนา เหตุใดถามมันชมชอบดอกพุดตานหรือไม่?

...ไม่แน่นักว่านางถามโดยไม่ตั้งใจ เป็นมันนึกเข้าข้างตัวเองต่างหาก

ไหนเอี๊ยะยี้นึกเย้ยเยาะตัวเอง ล้มตัวลงบนเตียงทั้งที่สวมใส่เสื้อผ้าชุดเดิม

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ไหนเอี๊ยะยี้พอหลับเตาลง ใบหน้าพุดตานหยกคล้ายลอยอยู่ตรงหน้า

ไหนเอี๊ยะยี้ลืมตาขึ้น ความคิดคำนึงประหวัดนึกถึงเมื่อแรกพบพุดตานหยก นางสวมใส่ชุดขาว ห่อหุ้มเรือนร่างอันงดงามไว้

รู้สึกมีความร้อนสายหนึ่งแล่นไปทั่วร่าง บังเกิดความรักความปรารถนาอย่างไม่เคยมีมาก่อน ทำให้ไหนเอี๊ยะยี้สลัดหลุดจากข้อกริ่งเกรงทั้งมวล กระโดดปราดลงจากเตียง ผลักประตูห้องออก

ลมหอบหนึ่งโชยปะทะหน้า เป็นลมภูเขาอันเยียบเย็น

ลมเย็นคล้ายสายน้ำยะเยียบ ราดรดไหนเอี๊ยะยี้มีสติแจ่มใส... *ไม่ได้ ...มิใช่ไม่กล้ากระทำ หากแต่ไม่ลดตัวกระทำ*

...ขอเพียงศีลธรรมจรรยาคงอยู่ในจิตใจ หากแม้นตนเองจริงใจต่อสตรีนางนี้ ก็ไม่ควรปล่อยให้กิเลสตัณหาชั่วภูบทำร้ายผู้อื่นปวดร้าวใจไปชั่วชีวิต

นึกถึงตอนนี้ จิตใจไหนเอี๊ยะยี้คล้ายถูกเชือกเส้นหนึ่งมัดพันธนาการไว้ ปวดแปลบปลาบขึ้นมา

ไหนเอี๊ยะยี้ล่าถอยกลับมาทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง เหม่อมองเปลวเทียนอย่างซึมเซา

พลันเห็นแมลงสาบทั้งใหญ่ทั้งดำตัวหนึ่งคืบคลานออกจากห่อผ้า คาดว่ามันอยู่ในห่อผ้าเป็นเวลานาน กัดเสื้อผ้าของเขาไปไม่น้อย

ไหนเอี๊ยะยี้มีนิสัยรักความสะอาด ปรกติรังเกียจมุสิก แมลงสาบ ตัวหมัด ตัวหนอนที่สุด

แต่เขาไม่เคยทำลายสัตว์เล็กๆ แม้สักตัวเดียว เขารู้สึกทุกชีวิตล้วนรักชีวิต ไม่มีเหตุผลที่ทำลายชีวิตอีกชีวิตหนึ่ง

เพียงแต่ไหนเอี๊ยะยี้ตอนนี้อารมณ์หงุดหงิด ตวาดเบาๆ ด้วยความ

รำคาญว่า *"ไป"*

มิคาดแมลงสาบบินขึ้นมา บินวนอยู่รอบเปลวไฟ ปีกสีน้ำตาลคล้ายไฟลน บังเกิดเสียงพึ่บ บินลงยังหน้าผากของไหนเอี๊ยะยี้

ไหนเอี๊ยะยี้มองเห็นท้องที่ทั้งแบนทั้งอ้วน ขาที่มีหนามแหลมของแมลงสาบโดยชัดตา ต้องกล่าวคำ *"น่าชังนัก"* หงายหน้าหลบเลี่ยง

แมลงสาบเกาะลงบนมุ้ง ลำตัวสีน้ำตาลประดับบนมุ้งสีขาวดูไปขัดตายิ่ง

แมลงสาบบินขึ้นมาอีก เกาะลงบนปกเสื้อไหนเอี๊ยะยี้ ไหนเอี๊ยะยี้ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ตบฝ่ามือลง เสียงฉาดเมื่อตบถูกแมลงสาบ

รู้สึกฝ่ามือเหนียวเหนอะ และตำมืออยู่บ้าง กลับแปดเปื้อนเมือกสีขาวคล้ายมันสมอง เจือปนด้วยไส้พุงและเศษปีกหัก อดพะอืดพะอมมิได้

แมลงสาบบนอกยังไม่ตาย ลากไส้วิ่งหนีอย่างลนลาน ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งสุดทนทาน

ไหนเอี๊ยะยี้พานตัดใจ ปัดแมลงสาบลงกับพื้น ฟาดแมลงสาบจนแหลกเละ ค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง

...หากแม้นมันยังมีชีวิตอยู่ ต้องถ่ายทอดความคิดที่ดิ้นรนมีชีวิตของแมลงสาบต่ออนุชนรุ่นหลัง ตักเตือนผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

นึกถึงตอนนี้พลันบังเกิดเสียงเพียะ หน้าต่างกระดาษทะลุเป็นรูหินก้อนหนึ่งซัดพุ่งเข้ามา

ก้อนหินย่อมซัดไหนเอี๊ยะยี้ไม่ถูก ไหนเอี๊ยะยี้พลิ้วออกนอกหน้าต่างไปแล้ว

ที่ลานตีกใต้แสงจันทร์ไม่มีคน

ไหนเอี๊ยะยี้ขบคิดอย่างว่องไว จึงสะอึกถึงหน้าห้องลี้โป่วอี เคาะประตูสองคราเรียกหาว่า "ลี้เฮีย"

ภายในห้องหามีเสียงขานรับไม่

ไหนเอี๊ยะยี้ทราบว่าลี้โป่วอีมีปฏิกิริยาปราดเปรียว ไม่มีเหตุผลที่ไม่

ได้ยินเสียงเคาะประตู ดังนั้นไม่รีรอสืบไป กระแทกประตูห้องเปิดออก

ในห้องพักไม่มีคน

ไหนเอี๊ยะยี้ใจหายวาบ ย่อตัวกระโดดปราดมาถึงหน้าห้องของพุดตานหยก เขาทราบว่ามีศัตรูบุกรุกสถานการณ์รีบร้อนคับขัน ดังนั้นไม่เคาะประตูเพียงร้องเรียก "เอี่ยมนึ่งเฮียบ" *(วีรสตรีแซ่เอี่ยม)* กระแทกประตูบุกรุกเข้าไป

พุดตานหยกรีบลุกจากเตียง บนร่างเพียงสวมเสื้อกางเกงนอนสีขาว เห็นคนบุกรุกเข้ามา รีบดึงกระบี่สั้นจากในผ้าห่ม พอพบว่าเป็นไหนเอี๊ยะยี้ต้องตะลึงลานกับที่

ไหนเอี๊ยะยี้เห็นพุดตานหยกปลอดภัยไร้อันตรายก็ตะลึงลานเช่นกัน

ทั้งสองหนึ่งอยู่หน้าประตู หนึ่งอยู่ภายในห้อง เขาทราบว่าเป็นนาง นางทราบว่าเป็นเขา ยามกะทันหันไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปาก มีแต่แสงจันทร์เยียบเย็นสาดส่องอย่างเงียบงัน

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ท่าน...ไม่เป็นไรกระมัง?"

พุดตานหยกสั่นศีรษะ พริบตานั้นรู้สึกยืนเผชิญหน้ากับบุรุษเบื้องหน้าเป็นเวลานาน จากสนิทสนมคุ้นเคย เปลี่ยนเป็นแปลกหน้าราวไม่รู้จัก คล้ายแสงจันทร์สาดส่องชั่วนาตาปี แสงจันทร์ชราแล้ว แต่ยังโศกซึ้งตรึงตรา

ไหนเอี๊ยะยี้รู้สึกว่าตอนนี้ไม่สะดวกกับการเข้าห้อง ดังนั้นกล่าวว่า "ลี้ซิ้งเซี่ย *(เทพพยากรณ์แซ่ลี้)* ไม่อยู่ในห้อง เราจะไปตามหาเขา"

กล่าวจบ ล่าถอยออกจากประตูห้องในบัดดล

ขณะจะออกค้นหาลี้โป่วอี พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ไม่ต้องหาแล้ว เราอยู่ที่นี่"

ในเสียงกล่าว ลี้โป่วอีเดินช้าๆ ออกจากหลังต้นเหมยที่ลานตึก

ไหนเอี๊ยะยี้ลิงโลดยิ่ง ถามว่า "ลี้เฮียใช่พบเห็นร่องรอยศัตรูหรือไม่?"

ดวงตาลี้โป่วอีคล้ายปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า "ศัตรูกลับไม่พบเห็น..."

ไหนเอี๊ยะยี้ฟังออกว่าสุ้มเสียงลี้โป่วอีผิดปรกติธรรมดาจึงถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "กลับจับตัวปีศาจก่อกวนได้หลายตน"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกคำ "บิดา" อีกสุ้มเสียงหนึ่งเรียก "จอมแพทย์ไหน" ไหนเอี๊ยะยี้เหลียวหน้าไปพอดีเห็นหลวงจีนวิหคเหินอุ้มเมี่ยงเซี่ยวงู้ยิ้มให้กับเขาอย่างกระดาก

ผู้ที่ร่วมทางกับหลวงจีนวิหคเหิน ยังมีถังก้วยและโป่วมึ่งปวย

ไหนเอี๊ยะยี้แค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า "พวกเจ้าล้วนมาแล้ว"

ถังก้วยใจขลาดเขลา ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ลี้โป่วอีกล่าวว่า "พวกมันติดตามมาครั้งนี้ กลับกระทำเรื่องสำคัญประการหนึ่ง"

โป่วมึ่งปวยทราบว่าลี้โป่วอีช่วยคลายสถานการณ์ให้กับพวกตน รีบกล่าวว่า "พวกเราจับตัวสี่เกาทัณฑ์ทังเชี้ยเอาไว้"

ไหนเอี๊ยะยี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "สี่เกาทัณฑ์ทังเชี้ยอันต้อยต่ำ.นับเป็นอย่างไรได้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นั่นกลับมิใช่ บ้านภูเขานี้อยู่ในความควบคุมของตำหนักศัณหาฟ้า ใต้พื้นดินมียุโมงค์สายหนึ่งทอดถึงใต้เตียงของเอี่ยมนึ่งเฮียบ คนทั้งสี่ซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง ตระเตรียมยิงเกาทัณฑ์ใส่ ดีที่ถูกหลวงจีนวิหคเหินและพวกสยบไว้"

เอ่ยถึงตอนนี้ พุดตานหยก เอี่ยมแม้ไล้ก็รุดออกตามเสียง เห็นโป่วมึ่งปวยและพวกนำเมี่ยงเซี่ยวงู้มาด้วย ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี รับเมี่ยงเซี่ยวงู้ไป

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "พวกเราคร่ากุมสี่เกาทัณฑ์ทังเชี้ย โยนทิ้งที่ริมหน้าผา พร้อมกับช่วยคนผู้หนึ่ง"

ไหนเอี๊ยะยี้เลิกคิ้วขาวโพลน ถามว่า "ผู้ใด?"

ถังก้วยกล่าวประจบว่า "ก๊กซิ่วฮู"

พลาดพลั้งถูกสยบ

ก๊กซิ่วฮูเป็นเชลยที่ถูกแพทย์ปีศาจจับตัวมาจากเมืองเทียนเซี้ยง เพื่อเค้นถามร่องรอยของไหนเอี๊ยะยี้

มันความจริงเป็นชาวยุทธจักร ได้รับบาดเจ็บหลบหนีเขาเมืองเทียนเซี้ยง รับการรักษาจากไหนเอี๊ยะยี้ ภายหลังแพทย์ปีศาจนำศิษย์แปดสิบเก้าคนบุกเมืองเทียนเซี้ยง เผชิญการต่อต้านจากบุ้นเชากง บุ้นเชาพั้ว เหล่ายอดฝีมือ ได้แต่คร่ากุมก๊กซิ่วฮูกลับไป

หลังจากนั้นแพทย์ปีศาจกับไหนเอี๊ยะยี้ปรับความเข้าใจกัน เข้าตึกรุ่มรวยรักษาโรคให้กับลื่อหงจื้อ ก๊กซิ่วฮูไม่ทราบไปที่ใด ยามนี้ค่อยทราบว่าคนผู้นี้ถูกตำหนักตัณหาฟ้าจับตัวไว้อีก สี่เกาทัณฑ์ทังเซี้ยคุมตัวเขาขึ้นภูเขาเหมย คิดใช้เป็นตัวประกันข่มขู่ไหนเอี๊ยะยี้และพวก

ไหนเอี๊ยะยี้ย่อมกังวลสนใจ กล่าวว่า "มันอยู่ที่ใด?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "มันยังอยู่ในอุโมงค์ใต้เตียง วิชาที่สยบจุดของมันประหลาดยิ่ง พวกเราล้วนแก้ไม่ได้"

พุดตานหยกนำทุกผู้คนกลับห้อง มาถึงข้างเตียง เลิกผ้าปูที่นอนขึ้นที่ข้างหมอนยังมีกลิ่นหอมจางๆ รมจนไหนเอี๊ยะยี้วาบหวิวเล็กน้อย

พุดตานหยกค้นพบช่องลับบนผนังโดยเร็ว พอเลิกกระดานไม้ชั้นหนึ่งขึ้น เบื้องล่างปรากฏเป็นอุโมงค์สายหนึ่งจริงๆ

ในอุโมงค์นอนไว้ด้วยคนขัดตาผู้หนึ่ง มันลืมตาโพลง แต่ไม่อาจ

ขยับเคลื่อนไหว แขนซ้ายแข็งทื่อ คือก๊กชิ่วฮูนั่นเอง

ไหนเอี๊ยะยี้ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า "ท่านได้รับความลำบากแล้ว..." พลางประกบนิ้วจี้ปราดหลายครา ก๊กชิ่วฮูยังไม่มีปฏิกิริยาใด

ลี้โป่วอีที่ด้านข้างกล่าวว่า "วิชาสกัดจุดนี้ประหลาดยิ่ง"

ไหนเอี๊ยะยี้พบว่า ระหว่างนี้กำลังภายในตนเองเสื่อมถอย ร่างกายมีวี่แววชราร่วงโรยลง จึงกล่าว "ลี้เฮีย รบกวนท่านช่วยเราสักครา เราบีบนวดชีพจรต๊กแมะ ท่านนวดเฟ้นชีพจรตั่วแมะของเขา"

ลี้โป่วอีรับคำ ทั้งสองประคองก๊กชิ่วฮูขึ้นเตียง

ก๊กชิ่วฮูพลันกระโดดปราดขึ้น ลงมือด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า มือขวาจี้จุดของไหนเอี๊ยะยี้ห้าแห่ง สองเท้าทยอยเตะกราด ปิดสกัดจุดของลี้โป่วอีเจ็ดแห่ง!

คิดจี้สกัดจุดไหนเอี๊ยะยี้และลี้โป่วอี ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก แต่คนทั้งสอง หนึ่งนั้นไม่ระวังป้องกัน สองกำลังถ่ายทอดพลังให้กับฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามพลันลงมือลอบทำร้าย คนทั้งสองจึงถูกโค้นล้มลงโดยพร้อมเพรียง

ก๊กชิ่วฮูพอลงมือประสบผล พลันหัวร่อฮาฮาออกมา

ไหนเอี๊ยะยี้กระชากเสียงว่า "หรือว่าเจ้า...ไม่ใช่ก๊กชิ่วฮู?"

"เราคือก๊กชิ่วฮู...เฮ็กอีซุ้งไซ่ *(ผู้ตรวจการเสื้อดำ)* ก๊กชิ่วฮู"

"เจ้าปลอมตัวเป็นไส้ศึกที่เทียนเซี้ยง?"

ก๊กชิ่วฮูกล่าวว่า "คราก่อนเราถูกเล็กชื้อซั่วนั้ง *(ผู้พเนจรเขียวการุณย์)* อุนฮวงเขาะไล่ล่าฆ่ารับบาดเจ็บ หากมิใช่จอมแพทย์ไหน เราก็ไม่มีชีวิตรอดถึงบัดนี้ ตอนนั้นเราบังเกิดปฏิภาณวูบ ลอบติดต่อกับตำหนักตัณหาฟ้าพานปะปนอยู่ในเทียนเซี้ยง วันนี้ค่อยทำงานสำเร็จ"

ยามนี้ โป่วมึ่งปวย หลวงจีนวิหคเหิน พุดตานหยกล้วนคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าไหนเอี๊ยะยี้และลี้โป่วอีที่นั่งยองๆ กับพื้นปรารถนาใคร่กลืนกินก๊กชิ่วฮูไปทั้งเป็น

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เจ้าคิดทำอย่างไร?"

ก๊กซิ่วฮูหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "รวบรัดยิ่ง พาท่านกลับตำหนักตัณหาฟ้ารักษาโรคให้กับเชียวเก็งจู้ *(หัวหน้าตำหนักคนเล็ก)* เราจะได้เลื่อนตำแหน่งขั้นหนึ่ง ลี้โป่วอีตั้งตัวเป็นศัตรูกับตำหนักตัณหาฟ้า หากคร่ากุมกลับไปทั้งเป็นจะได้เลื่อนตำแหน่งอีกขั้นหนึ่ง สตรีนางนี้งดงามยิ่ง เราต้องการนางคนที่เหลือล้วนฆ่าทิ้ง"

หลวงจีนวิหคเหินตวัดขวานคู่ขึ้น ร้องว่า "เจ้ากระทำได้?"

ก๊กซิ่วฮูพลันกระทืบเท้าสามครา กล่าวว่า "เราคนเดียวก็กระทำได้อย่าว่าแต่ยังมีซือเฮียเขาเกาเชียบทั้งสามคอยช่วยเหลือ"

ได้ยินเสียงทึบทึบสามครา ปรากฏตัวประหลาดหนึ่งอ้วน หนึ่งผอมหนึ่งเตี้ยสามตนกระโดดขึ้นจากอุโมงค์เบื้องล่าง

คนทั้งสามคือสามปีศาจเกาเชียบ ซึ่งเรียกตัวเองเป็นสามเชียนครากก่อนเคยลอบเข้าเมืองเทียนเซี้ยง คิดคร่ากุมไหนเอี๊ยะยี้กลับตำหนักตัณหาฟ้าเอง

หากแม้นไหนเอี๊ยะยี้กับลี้โป่วอีไม่ถูกสยบย่อมจัดการกับสามปีศาจได้ แต่ตอนนี้ผู้ที่สามารถลงมือมีแต่หลวงจีนวิหคเหิน พุดตานหยก และโป่วมึ่งปวยย่อมมิใช่คู่มือของพวกมัน

ลี้โป่วอีตวาดเสียงหนักๆ ว่า "รีบนำเชี่ยวงู้กับถังก้วยไป"

โป่วมึ่งปวยร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้าไม่ไป"

ก๊กซิ่วฮูยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า "พวกเจ้าจงใจถามเรา คิดถ่วงเวลาโคจรพลังทะลวงจุดกระมัง ต่อให้พวกเจ้าโคจรพลังอย่างไร ก็ไม่อาจคลายวิชาสกัดจุดเตี่ยมเจี๊ยะเช่งกิมซิ้งเชียนจี้ *(ครรชนีเชียนอิทธิฤทธิ์)* ของเราได้"

ไหนเอี๊ยะยี้หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ที่แท้เจ้าใช้ครรชนีเชียนอิทธิฤทธิ์..."

ครรชนีเชียนอิทธิฤทธิ์จัดอยู่อันดับหกในเจ็ดยอดวิชาจี้จุดแห่งยุค เมื่อถูกจี้สกัดจุด นอกจากวิธีคลายจุดพิเศษเฉพาะแล้ว ต่อให้เป็นคนมีพลัง

การฝึกปรือลึกล้ำ ก็ต้องใช้เวลาระยะหนึ่งจึงโคจรพลังทะลวงจุดได้

ก๊กซิ่วฮูป่วยเป็นโรคมั่วปี่เจ่ง *(โรคโปลิโอ)* ตั้งแต่เล็ก แขนลีบไปข้างหนึ่ง กลับแสร้งเป็นถูกแพทย์ปีศาจคร่ากุม เผชิญทัณฑ์ทรมานแทบสูญเสียมือซ้ายไป สร้างความเสียใจแก่ไหนเอี๊ยะยี้ ในใจไม่ได้ระวังป้องกันมัน จึงพลาดพลั้งถูกลอบทำร้าย

ก๊กซิ่วฮูกล่าวอย่างเขื่องโขว่า "ชนชาวโลกเข้าใจว่าวิชาจี้จุดมือเดียวของเราร้ายกาจ หาทราบไม่ว่าเท้าบินเตะสกัดจุดของเราก็ไร้ผู้ต่อต้าน"

โป่วมึ่งปวยพลันกล่าวว่า "ไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ"

ถังก้วยถามว่า "อันใดไร้ผู้ต่อต้าน?"

"ประโคมโอ่ คนผู้นี้มีวิชาประโคมโอ่ไร้ผู้ต่อต้าน"

ก๊กซิ่วฮูบันดาลโทสะ กระทืบเท้าซ้ายคราหนึ่ง

ปีศาจอ้วนกล่าวว่า "ท่านต้องการให้พวกเราสามเซียนฆ่าเด็กน้อยนี้?"

ปีศาจผอมสั่นศีรษะกล่าวว่า "พวกเราไม่ฆ่าเด็กทารก"

ปีศาจเตี้ยกล่าวเสริมขึ้น "พวกเรายอมฆ่าหลวงจีนนั้นมากกว่า"

ทั้งสามถืออาวุธหลาว จู่โจมใส่หลวงจีนวิหคเหิน

หลวงจีนวิหคเหินดิดกวัดแกว่งขวานคู่ บังเกิดเสียงครืนครั่นปานฟ้าร้อง สามปีศาจใช้หลาวเงินยาวสั้นไม่เท่ากัน แลบแปลบปลาบดุจสายฟ้า

โป่วมึ่งปวยชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง

ภายในห้องมีผู้คนสี่คนที่ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืน ประกอบด้วยถังก้วยที่ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ เมี่ยงเซี่ยวงู้ที่ยังเป็นเด็ก ลี้โป่วอีกับไหนเอี๊ยะยี้ที่ถูกจี้สกัดจุด ขวานคู่กับหลาวยาวต่อสู้กันภายในห้อง หากไม่ระวังอาจทิ่มแทงทำร้ายถูกพวกเดียวกัน

โป่วมึ่งปวยร้องดังๆ ว่า "วิหคเหินออกไปสู้กันเบื้องนอก"

หลวงจีนวิหคเหินใช้ขวานคู่ยังสู้สามปีศาจไม่ได้ อย่าว่าแต่คิดโถมออกจากห้องไป

น.นพรัตน์ : แปล

โป่วมึ่งปวยยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ร้องว่า "พวกเจ้าสามปีศาจฉวยโอกาสที่ในห้องเคลื่อนไหวไม่สะดวกข่มเหงรังแกคน หากเก่งกล้าก็ออกไปสู้กับเราที่เบื้องนอก" ขาดคำ ทะลวงหน้าต่างออกไป

สามปีศาจล้วนรักหน้า ดังนั้นปีศาจอ้วนร้องว่า "ออกไปก็ออกไป" พลางถือหลาวไล่ติดตามโป่วมึ่งปวยออกไป

ปีศาจผอมกล่าวว่า "พวกเราก็ออกไป"

หลวงจีนวิหคเหินร้องว่า "เราพานไม่ออกไป"

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า "ไม่ออกไปก็ต้องออกไป"

สองปีศาจเร่งสภาวะจู่โจมคุกคามหลวงจีนวิหคเหินออกจากห้อง คนทั้งห้าเปิดฉากต่อสู้กันกลางลานที่ว่างทางเบื้องนอก

ภายในห้องเพียงหลงเหลือก๊กซิ่วฮูและพุดตานหยก ตลอดจนลี้โป่วอีไหนเอี๊ยะยี้ ถังก้วยและเมี่ยงเซี่ยวงู้ที่ไม่สามารถลงมือ

ก๊กซิ่วฮูสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มีหวังแล้ว"

พุดตานหยกกล่าวว่า "หากท่านนึกกลัว คิดหนียังทันท่วงที"

ก๊กซิ่วฮูกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เราหมายความพวกเจ้าไม่มีหวังแล้ว" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า "หลวงจีนอ้วนกับเด็กน้อยนั้นมิใช่คู่มือของสามเซียนเกาเชียบ หากสู้กันหนึ่งต่อสองยังพอทำเนา น่าเสียดายตอนนี้เป็นสามต่อสอง" ขณะกล่าว ยกมือทำท่าประกอบ

ลี้โป่วอีพลันร้องเตือนว่า "ระวัง..."

พุดตานหยกพลันพบว่า ก๊กซิ่วฮูชี้มือมาที่นางแต่ไกล ดังนั้นถลันพลบทันเวลา ได้ยินเสียงฉี่ พลังดรรชนีพุ่งผ่านข้างแก้มไปอย่างเร่งร้อน

ก๊กซิ่วฮูตาทอประกายชั่วร้าย จี้ออกอีกดรรชนี กลับจี้สกัดจุดใบ้ของลี้โป่วอีไว้ ลี้โป่วอีถึงกับไม่สามารถส่งเสียงได้

พุดตานหยกชักกระบี่สั้นจากอกเสื้อ โถมแทงใส่ก๊กซิ่วฮู ผมดำพลับของนางพัดพลิ้ว มุมปากเม้มเป็นเส้นโค้ง อิริยาบถอันงดงามทำให้ก๊ก

ชิ่วฮูลืมจู่โจมไป

แต่ก็กชิ่วฮูจะอย่างไรเป็นผู้ตรวจการเสื้อดำตำหนักตัณหาฟ้า แม้ลุ่มหลงต่อความงามของพุดตานหยก ยังไม่ถึงกับงมงาย

มันทางหนึ่งปิดป้อง ทางหนึ่งสัพยอกว่า "เนี่ยจื้อ *(คำเรียกภรรยา)* ท่านงดงามจริงๆ สามารถเริงรักกับท่านชั่วค่ำคืน แม้ตายจะเป็นไร?"

พุดตานหยกขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว ก็กชิ่วฮูเริ่มจี้พุ่งดรรชนีเปลี่ยนจากรับเป็นรุก ปากพูดจาแทะโลมไม่หยุดยั้ง

พลันได้ยินไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "อย่าสนใจมัน รับศึกอย่างจดจ่อ"

พุดตานหยกค่อยได้คิด ไม่สนใจฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่ากระไร ร่ายรำกระบี่ตั้งรับ ก็กชิ่วฮูยามกะทันหันไม่อาจเผด็จศึกได้

ได้ยินไหนเอี๊ยะยี้กล่าวต่อ "จู่โจมเบื้องซ้ายมัน เข้าทางตำแหน่งซุ่งแทงใส่โหนกแก้มซ้ายของมัน...ระวัง"

พุดตานหยกลงมือตามคำบอกของไหนเอี๊ยะยี้ กลับพลิกสถานการณ์เป็นสู้เสมอแล้ว

ไหนเอี๊ยะยี้คิดกล่าวกระไรอีก ก็กชิ่วฮูจี้พลังดรรชนีออกปิดสกัดจุดไบ้ของไหนเอี๊ยะยี้อีกคนหนึ่ง

พุดตานหยกร้อนใจขึ้นมา กระบี่สั้นกลับถูกพลังดรรชนีจี้ร่วงหล่นลง

ถังก้วยหยิบฉวยกระบี่สั้นขึ้นมา คิดช่วยเหลือพุดตานหยกอีกแรงหนึ่ง แต่เพิ่งทรงกายขึ้น พลันปวดแผลขึ้นมา ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้นอีกครา

ที่เบื้องนอกยังบังเกิดเสียงตวาดต่อสู้ดังไม่ขาดหู หลวงจีนวิหคเหินกู่ร้องด้วยความเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

ถังก้วยพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ คืบคลานเข้าไปล้วงของสิ่งหนึ่งจากในอกเสื้อไหนเอี๊ยะยี้ จากนั้นโซซัดโซเซไปยังข้างเตียง

ดวงตาลี้โป่วอีและไหนเอี๊ยะยี้เต็มไปด้วยแววเคลือบแคลงสงสัย

แต่แววตาที่เคลือบแคลงสงสัยกลับกลายเป็นหวั่นวิตก

เนื่องเพราะสภาพการณ์ภายในวงไม่อาจแก้ไขกลับกลายได้

ก๊กซิ่วฮูความจริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ยังจี้พุ่งพลังดรรชนีสองสายจู่โจมใส่เมี่ยงเซี่ยวงู้ที่ด้านข้าง

พุดตานหยกใจสั่นสะท้าน โถมเข้าไปโอบกอดบุตรชายไว้ เมี่ยงเซี่ยวงู้ถูกจี้ใส่ดรรชนีหนึ่ง นางก็ถูกจี้ใส่ดรรชนีหนึ่ง มุมปากเมี่ยงเซี่ยวงู้ถึงกับปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

พุดตานหยกหลั่งน้ำตา กลับปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา ที่แท้ก๊กซิ่วฮูจี้จุดใบ้ของนางไว้

ก๊กซิ่วฮูพอควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง กล่าวว่า "คนที่ขัดมือขวางเท้าเรา ล้วนกลายเป็นใบ้แล้ว ให้พวกมันชมดูพวกเราหาความสุขกันก็หาเป็นไรไม่" พลางสืบเท้าเขาหาพุดตานหยก

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวเบาๆ ว่า “รีบรับไว้ อย่าให้มารร้ายนั้นช่วงชิงไป”

ตอนนี้หากมีคนร้องบอกให้ก๊กซิ่วฮูหยุดมือ ก๊กซิ่วฮูมีปฏิกิริยาเพียงสองประการ หนึ่งคือประกอบกิจสัตว์ป่าของมันต่อไปโดยไม่แยแสสนใจ สองคือวกกลับไปฆ่าคนกล่าววาจา

แต่คำพูดนี้แสดงว่าไม่ได้กล่าวกับก๊กซิ่วฮู ถึงกับไม่ต้องการให้ก๊กซิ่วฮูได้ยิน

ก๊กซิ่วฮูยังคงได้ยิน พอหันขวับไป ก็เห็นเด็กชายคนหนึ่ง

เด็กชายคนนั้นไม่ได้กล่าวกับมัน หากแต่เงยหน้ามองเพดานห้อง

...หรือว่าบนเพดานห้องมีคน?

จากนั้นก๊กซิ่วฮูพบว่าเด็กชายนั้นซ่อนมือขวาไว้ด้านหลัง คล้ายซุกซ่อนของใดไว้ ดังนั้นตวาดว่า “มอบมา”

ถังก้วยใจหายวาบ ร้องขึ้นไปว่า “รับให้ดี”

พลางโยนของในมือขึ้นบนเพดานห้อง จนใจที่ไร้เรี่ยวแรง ของสิ่งนั้นตกลงบนม่านมุ้ง กระดอนออกมาตกลงกับพื้น

ของสิ่งนั้นเป็นกล่องแพรใบหนึ่ง

กล่องแพรตกลงบนผ้าห่ม ฝากล่องถูกกระแทกเปิดออก ของสิ่งหนึ่งร่วงหลุดออกมา ส่งกลิ่นหอมของโสม ชวนให้ผู้สูดดมเคลิบเคลิ้มราว

ร่ำสุราเข้าไป

ก็กซิ่วฮูถึงกับลืมตาค้าง ร้องโพล่งว่า *"ซัวเซียมตามังกร"*

ซัวเซียมตามังกรเป็นโอสถอันล้ำค่า ก็กซิ่วฮูรอบรู้กว้างขวาง มองปราดเดียวก็จดจำออก รีบกระโดดขึ้นเตียง ยกเท้าขวาเยียบซัวเซียมตามังกรไว้ ป้องกันไม้ให้ผู้คนช่วงชิงไป

ยามนั้น ก็กซิ่วฮูรู้สึกปวดแปลบที่สันเท้า สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง รีบถอนเท้าขึ้นมา

โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งใส่ผ้าห่ม กอปรเป็นบุปผาโลหิตที่น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

ที่แท้ในผ้าห่มข้างซัวเซียมตามังกรพลันปรากฏปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา ก็กซิ่วฮูกลับเหยียบถูกปลายกระบี่ท่อนนั้น

กระบี่เล่มนั้นย่อมเป็นกระบี่สั้นของพุดตานหยก

นี่ล้วนเป็นแผนของถังก้วย หลอกให้ก็กซิ่วฮูกระโดดขึ้นเตียง จากนั้นบังคับกลไกบนเตียง ไม้กระดานปูเตียงพลิกวูบ ร่างก็กซิ่วฮูก็ร่วงหล่นลงไป

ช่วงลับได้เตียงความจริงเป็นก็กซิ่วฮูและพวกจัดสร้างขึ้นเพื่อลอบทำร้ายพุดตานหยก

ก็กซิ่วฮูพอพลัดตกลงไป รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน คิดทลายไม้กระดานขึ้นมา

ถังก้วยทราบว่านี่เป็นช่วงคับขันเป็นตายของพวกตน ดังนั้นดิ้นรนบนเตียง เห็นไม้กระดานสั่นไหว ก็ร้องเสียงแหลมเล็ก ปักกระบี่ลง

กระบี่นี้พอทิ่มแทงลง หลังไม้กระดานบังเกิดเสียงดรางหนักๆ ทุกประการสงบนิ่งลง

ถังก้วยถอนกระบี่ออก ได้ยินเสียงซี่ ในรูกระบี่ปรากฏโลหิตลำหนึ่งฉีดพุ่งขึ้นมา กระเซ็นใส่หน้าถังก้วย

ถังก้วยเตะลึงลานกับที่ กำด้ามกระบี่แนบแน่น ตลอดทั้งร่างสั่นระริก

ในสภาพเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ช่วยมันไม่ได้ ถังก้วยคล้ายขี่เสือตัวหนึ่ง

อยู่กลางป่า หากไม่ฆ่าเสือ เสือจะฆ่ามัน

แต่ถังก้วยไม่เคยฆ่าคนมาก่อน

เมื่อตอนอยู่ในตึกรุ่มรวย มันชัดอาวุธลับโปร่งใสใส่ผู้ตรวจการเสื้อขาวและนี้ปุกเฮียว อาวุธลับล้วนไม่มีพิษ·ตำรายาที่มันบอกออกมาเพียงแต่จงใจกลั่นแกล้งนี้ปุกเฮียวสักครา

ยามนั้นไม้กระดานที่ถังก้วยกดไว้สั่นไหวอีกครา คล้ายปรากฏผีดิบพันปีตัวหนึ่งคิดทลายดินขึ้นมา

ถังก้วยส่งเสียงร้อง แทงกระบี่สั้นลงไปอย่างดุดัน แทงแล้วถอนขึ้นมาแทงติดต่อกันห้าหกครั้ง หากแผลบนร่างปริแตกออก เรี่ยวแรงก็เสื่อมสูญสิ้นค่อยหยุดยั้งชะงักมือ ค่อยฟุบร่างอยู่บนผ้าปูเตียง หอบหายใจออกมา

บนไม้ปูเตียงถูกทะลวงเป็นรูปเล็กๆ เจ็ดแปดรู แต่ละรูล้วนปรากฏโลหิตไหลออกมา

อย่างลำบากยากเย็น ถังก้วยค่อยฟื้นฟูเรี่ยวแรงเล็กน้อย ทาบสายตากับรูกระบี่รูหนึ่ง คิดดูว่าก๊กซิ่วฮูตายแล้วหรือไม่?

ทันใด ไม้ปูเตียงแตกแยกเป็นหลายเสี่ยง คล้ายถูกดอกไม้กินคนดูดกลืนร่างพลันพลัดตกลงไป

มันพอพลัดตกลงไป ก็ถูกผู้คนโอบรัดไว้

คนผู้นั้นหลั่งของเหลวที่เป็นเมือกลื่น ส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง หอบหายใจไม่หยุดยั้ง กลับเป็นก๊กซิ่วฮู

ก๊กซิ่วฮูหลั่งโลหิตโซมกาย มือยู่กระบี่หนึ่งแทงใส่ถึงกลางดวงตามันทำให้ลืมตาไม่ขึ้น ดังนั้นแม้จับตัวถังก้วยไว้ แต่ไม่สามารถคว้าถูกจุดเส้นอีกฝ่ายหนึ่งได้

ถังก้วยคล้ายพลัดตกลงสู่นรกโลกันตร์ ส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกดิ้นรนอย่างไม่คิดชีวิต แต่ก๊กซิ่วฮูบีบคอมันไว้แทบหายใจไม่ออก

ถังก้วยไม่สนใจมากความ จ้วงแทงกระบี่แล้วกระบี่เล่า แทงใส่ร่างก๊กซิ่วฮู

แทงออกสองสามกระบี่ ก๊กซิ่วฮูส่งเสียงขู่คำรามดุจสัตว์ร้ายก่อนตาย นิ้วทั้งห้าแทบจมลึกไปในกล้ามเนื้อลำคอของถังก้วย

เมื่อแทงออกสี่ห้ากระบี่ นิ้วมือของก๊กซิ่วฮูค่อยคลายออก ถังก้วยแทงถึงกระบี่ที่หกเจ็ด ค่อยดิ้นรนหลุดจากเงื้อมมือก๊กซิ่วฮู ชนเศษไม้กระดานเหนือศีรษะ ทั้งคืบคลานทั้งตะกายกลิ้งตัวออกไป กลับขึ้นไปบนเตียง

ถังก้วยพอคืบคลานกลับขึ้นเตียงก็กลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตตนหนึ่ง มือกำกระบี่แนบแน่นร่ำร้องว่า *"เราฆ่าคนแล้ว...เราฆ่าคนแล้ว..."*

ชั่วครู่ให้หลัง มันพลันเหวี่ยงกระบี่ทิ้ง ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

วีรบุรุษผู้กล้า ยอดยุทธ์ผู้ห้าวหาญฆ่าคนเช่นผักปลา ถือเป็นเรื่องธรรมดา ถังก้วยแม้ชมชอบกลั่นแกล้งคน แต่ได้รับการกล่อมเกลาจากไหนเอ๊ียะยี้ตั้งแต่เล็ก ย่อมเดินสู่เส้นทางดีงาม วันนี้สภาพแวดล้อมคุกคามบังคับเพื่อป้องกันตัวเองและช่วยชีวิตพวกพ้อง ค่อยลงมือฆ่าคนผู้หนึ่ง

ตอนแรกถังก้วยกลัวฆ่าคนไม่ตาย กลับถูกฝ่ายตรงข้ามฆ่าตาย ต่อมากลัวว่าฝ่ายตรงข้ามต้องทุรนทุรายไม่ตาย ถังก้วยไม่เคยฆ่าคนมาก่อนและไม่ทราบการฆ่าคนอย่างไร

นี่เป็นครั้งแรกที่ถังก้วยฆ่าคน

ถังก้วยเพิ่งลิ้มรสของการฆ่าคนเป็นครั้งแรก รสชาติของการฆ่าคนกลับน่ากลัวปานนี้

...ช่างไม่เข้าใจในโลก มีบ้างบางคนเอาแต่ฆ่าคน มิหนำซ้ำถือการฆ่าคนเป็นความสุขประการหนึ่ง

...คนเหตุใดต้องฆ่าคน?

ถังก้วยไม่เข้าใจจริงๆ วัวตัวหนึ่งจะไม่ฆ่าวัวอีกตัวหนึ่งเพื่อการอยู่รอดต่อไป เสือตัวหนึ่งก็ไม่ถือการฆ่าเสืออีกตัวหนึ่งเป็นความสุขประการหนึ่ง

การฆ่าคนครั้งนี้ทำให้ถังก้วยตกลงใจว่า ในชีวิตนี้จะไม่ขอฆ่าคนอีก!

ถังก้วยยิ่งคิดยิ่งแค้น ยิ่งคิดยิ่งเศร้าเสียใจ ปรารถนาใคร่ฟันมือที่ฆ่าคนของตัวเองทิ้งไป

มันทางหนึ่งครุ่นคิด ทางหนึ่งร้องไห้ จวบกระทั่งได้ยินเสียงโครม มีคนทะลวงหน้าต่างเข้ามา

คนทะลวงหน้าต่างเข้ามาเป็นใคร มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด หากผู้มาเป็นสามปีศาจเกาเซียบ อย่างนั้นต่อให้ถังก้วยมีไหวพริบกว่านี้ก็ต้านรับไม่ได้ ทุกผู้คนภายในห้องได้แต่รอรับการจัดการจากศัตรูแล้ว

ทุกผู้คนภาวนาว่าผู้มาไม่ใช่สามปีศาจเกาเซียบ แต่คำนวณจากสภาพการณ์ ผู้มาคงไม่ใช่หลวงจีนวิหคเหินและโป่วมึ่งปวย

หลวงจีนวิหคเหินกับโป่วมึ่งปวยยากจะเอาชัยได้

โป่วมึ่งปวยถูกปีศาจอ้วนชักนำออกไป

สามปีศาจเกาเซียบสามคนรวมเป็นใจเดียว สามใจรวมเป็นร่างเดียว ดังนั้นปีศาจผอมและปีศาจเตี้ยบังคับหลวงจีนวิหคเหินออกไปด้วย

หลวงจีนวิหคเหินหาญสู้ปีศาจผอมกับปีศาจเตี้ยใต้แสงจันทร์ยังรับสถานการณ์ไว้ได้ แต่โป่วมึ่งปวยที่ต่อสู้กับปีศาจอ้วนก็ร่อแร่คับขันมากแล้ว

ตอนแรกโป่วมึ่งปวยร่ายรำเพลงตาบส่มปลาเข้าหาญหัก

ปีศาจอ้วนลงมือเจ็ดกระบวนท่าก็กระแทกดาบของเขาปลิวกระเด็นไป

โป่วมึ่งปวยล้มฟุบกับพื้น ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น ปีศาจอ้วนคล้ายไม่เห็นโป่วมึ่งปวยอยู่ในสายตา ไม่คิดฆ่าเขา รุดไปช่วยเหลือสองปีศาจกลุ้มรุมจู่โจมหลวงจีนวิหคเหิน

เมื่อเป็นเช่นนี้ หลวงจีนวิหคเหินตึงมือมากแล้ว

เพิ่งปิดป้องหลาวยาวของปีศาจอ้วน ก็ต้องหลบหลีกหลาวขนาดกลางของปีศาจผอม เพิ่งหลบหลีกหลาวขนาดกลางของปีศาจผอม ก็เผชิญกับหลาวสั้นของปีศาจเตี้ย เพิ่งรับหลาวสั้นของปีศาจเตี้ยไว้ หลาวยาวของปีศาจอ้วนก็จู่โจมมาถึงอีกครา

หลวงจีนวิหคเหินคล้ายตกอยู่บนกังหัน ถูกบังคับหมุนวนตลอดเวลา ต้องส่งเสียงคำรามไม่ขาดปาก

ปีศาจอ้วนกล่าวว่า "หลวงจีนใหญ่ ท่านหากยอมรับการพ่ายแพ้ก็คุกเข่าลงกล่าวคำ 'ยอมรับนับถือ' สามคำ จะละเว้นชีวิตท่านสักครา"

ปีศาจผอมกล่าวว่า "ยังต้องเรียก *'บิดา'* สามคำ"

ปีศาจเตี้ยกล่าวเสริมขึ้น "ทั้งยังเรียก 'เอี่ยเอี้ย' *(ปู่)* สามคำ"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งสอดขึ้น *"หลานที่น่ารัก"*

ปีศาจเตี้ยกระโดดปราดขึ้น เห็นคนกล่าววาจากลับเป็นโป่วมึ่งปวย ดังนั้นกระชากเสียงว่า "ผู้ใดใช้เจ้ามา?"

โป่วมึ่งปวยหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "เป็นมัน" พลางชี้มือไปยังปีศาจผอม

ปีศาจผอมถูกชี้จนตะลึงลาน ร้องว่า "เราไม่"

โป่วมึ่งปวยชี้มือไปที่ปีศาจเตี้ย กล่าวว่า "มันด่าบิดาท่าน"

ปีศาจผอมถลึงตาใส่ปีศาจเตี้ย ร้องถามว่า "เจ้าด่าบิดาเราทำอะไร?"

ปีศาจเตี้ยร้องว่า "เราไม่ บิดาท่านคือบิดาเรา เราด่าบิดาท่านทำอะไร?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวเสริมขึ้น "เป็นมันด่าบิดาพวกท่าน"

ครั้งนี้มันชี้มือไปยังปีศาจอ้วน

ปีศาจผอมกับปีศาจเตี้ยสบตากันวูบ พากันกล่าวว่า "บิดาพวกเราก็เป็นบิดามัน มันด่าบิดาพวกเราทำอะไร?"

โป่วมึ่งปวยกลั้นหัวร่อกล่าวว่า "พวกท่านเมื่อเกิดจากบิดาคนเดียวกันไฉนมีสารรูปแตกต่างกัน?"

ปีศาจผอมกล่าวว่า "บิดาคนเดียวกัน แต่มารดาเป็นคนละคน"

สองปีศาจแบ่งแยกสมาธิตอบวาจาแทบหยุดยั้งชะงักมือ หลวงจีนวิหคเหินฉวยโอกาสกวัดแกว่งขวานคู่ รุกไล่ปีศาจอ้วนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

ปีศาจผอมกล่าวว่า "เล่าตั๋ว *(อันดับหนึ่ง)* คล้ายไม่ถูกต้อง"

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า "พวกเราไปช่วยมัน"

ทั้งสองสอดมือเข้าไปกลุ้มจู่โจมใส่หลวงจีนวิหคเหิน ปีศาจอ้วนค่อยมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ โป่วมึ่งปวยพลันสะอึกเข้ามา ร้องว่า "นี่ มัน

ด่าท่านเป็นขอทาน"

ปีศาจอ้วนกระซากเสียงว่า "ว่าอะไร?"

ยามกะทันหันสามปีศาจไม่สามารถผนึกกำลังอีก ปีศาจเตี้ยถูกหลวงจีนวิหคเหินจามใส่ขวานหนึ่งก่อน สร้างความเจ็บปวดจนเตลิดหนี ปีศาจผอมก็ถูกโป่วมึ่งปวยฟันใส่ดาบหนึ่ง หลบหนีเป็นคนที่สอง ปีศาจอ้วนไม่มีกะใจต่อสู้สืบต่อ หลบหนีตามไปอีกคนหนึ่ง

หลวงจีนวิหคเหินโห่ร้องว่า "ชนะแล้ว พวกเราชนะแล้ว"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "พวกเราดาบขวานเหินคู่ ไร้ผู้ต่อต้าน ไหนเลยไม่ชนะได้?"

"ดาบขวานเหินคู่ไร้ผู้ต่อต้าน นามอันไพเราะนัก พวกเราสาบานเป็นพี่น้อง เป็นอย่างไร?"

"ตกลง ลี้ตั่วกอเป็นพี่ใหญ่ ท่านเป็นพี่รอง"

"เรายอมรับนับถือลี้โป่วอี เรียกมันเป็นพี่ใหญ่ หาเป็นไรไม่"

โป่วมึ่งปวยร้องโอยคำหนึ่ง อุทานว่า *"แย่แล้ว"*

เมื่อครู่เขาชักนำสามปีศาจเกาเซียบออกมาต่อสู้กัน สถานการณ์ภายในห้องยังตกอยู่ในเงื้อมมือก๊กซิ่วฮู ดังนั้นโป่วมึ่งปวยชักชวนหลวงจีนวิหคเหินทะลวงหน้าต่างกลับเข้าไป

ลี้โป่วอีและพวกเห็นผู้มากลับเป็นหลวงจีนวิหคเหินกับโป่วมึ่งปวย สร้างความตื่นเต้นยินดียิ่ง

หลวงจีนวิหคเหินและโป่วมึ่งปวยคิดคลายจุดให้กับทุกผู้คนแต่ก็ทำไม่ได้ ได้แต่ประดับประคองถังก้วยก่อน เหลียวดูเมี่ยงเซี่ยวงู้เห็นมันหลับตาลง ใบหน้าซีดขาว ลมหายใจแผ่วส้ารวยริน

ทุกผู้คนหวั่นวิตกว่าศัตรูบุกรุกมาอีก แต่จวบกระทั่งลี้โป่วอีและไหนเอี๊ยะยี้คลายจุดให้กับตัวเอง ยังไม่ปรากฏร่องรอยศัตรูขึ้น

ไหนเอี๊ยะยี้พอผุดลุกขึ้นก็ให้การรักษาเมี่ยงเซี่ยวงู้ในบัดดล

ลี้โป่วอีนวดเฟ้นกรุยเลือดลมให้กับพุดตานหยก เพียงชั่วขณะจุดของพุดตานหยกก็คลายออก คุกเข่าลงที่ข้างกายไหนเอี๊ยะยี้ มองดูไหนเอี๊ยะยี้ตรวจรักษาเมี่ยงเซี่ยวงู้

ลี้โป่วอีใช้กำลังภายในสะกดเลือดลมของถังก้วย ชมเชยว่า "เจ้ามีไหวพริบดียิ่ง ครั้งนี้กลับช่วยคนทั้งหมด"

ถังก้วยส่งเสียงราวกับจะร่ำไห้ว่า "ข้าพเจ้าฆ่าคน..."

ลี้โป่วอีปลอบโยนว่า "เจ้าฆ่าคน เพื่อช่วยคนมากมายยิ่งกว่า"

ถังก้วยระงับจิตใจทีละน้อย กล่าวว่า "ซัวเซียมตามังกรของบิดายังอยู่บนเตียง"

ตัวเองกลับไม่กล้าไปหยิบฉวย

ลี้โป่วอีล่วงรู้ความในใจของมัน เดินไปหยิบซัวเซียมตามังกรจากช่องลับใต้เตียง เห็นบนเตียงแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ ก็กชิ่วฮูตายอย่างสยดสยอง ต้องลอบทอดถอนใจ

...เด็กผู้นี้ฆ่าคนกับมือ เกรงว่าก่อเกิดเป็นเงาทะมึนในจิตใจมัน

พอเหลียวหน้ามอง เห็นผมขาวโพลนของไหนเอี๊ยะยี้เปียกชุ่มด้วยเหงื่อ แนบติดบนใบหน้า ชุดครามที่สวมใส่ก็เปียกชุ่มโชก ลี้โป่วอีขณะจะตักเตือนไหนเอี๊ยะยี้อย่าได้เปลืองเรี่ยวแรงไป ไหนเอี๊ยะยี้พลันกล่าวว่า "พลังดรรชนีเซียนอิทธิฤทธิ์อันร้ายกาจ"

พุดตานหยกแทบร่ำไห้ออกมา ถามว่า "เซี่ยวงู้...เป็นไรแล้ว?"

"ไม่เป็นไร เราบังคับพลังดรรชนีออกจากจุดเดิม อีกสองวันค่อยใช้วิชาฝังเข็ม ขับพลังดรรชนีออก"

พุดตานหยกกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า "เซี่ยวงู้ใช่มีอันตาย..."

"ท่านวางใจ ต่อให้ต้องสละชีวิต เราก็จะรักษาเซี่ยวงู้จนทุเลา"

พุดตานหยกเงยหน้าขึ้นมองดูผมขาวดุจไหมเงิน ใบหน้าที่คมสันของไหนเอี๊ยะยี้ ไม่ทราบปีติยินดีที่เซี่ยวงู้ปลอดภัยไร้อันตรายหรือบังเกิดความตื้นตันใจ พลันโศกเศร้ารันทดจับใจ

ขณะที่สามีของนางเสียชีวิต เกาะกุมมือของนาง นางก็บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

ทั้งหมดวุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนคืน ล้วนเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นี่เพียงเป็นด่านที่หนึ่ง"

ทุกผู้คนพอฟัง ถึงกับจิตใจหนักอึ้งขึ้นมา

...คิดเสาะหาเทาเทาะแดงเพลิงต้องเข้าสู่วิมานมายา

...วิมานมายาเป็นวังเคลื่อนที่ของรองหัวหน้าตำหนักตัณหาฟ้ากอซูเทียน

...คิดเข้าสู่วิมานมายาต้องผ่านบ๊วยชัว (ภูเขาเหมย) ไกว่ก็ก *(หุบเขาสน) และภูเขาไต้กวนชัว*

โป่วมี่งปวย ถังก้วย หลวงจีนวิหคเหินพากันครุ่นคิดราวกับนัดแนะกันไว้

...หุบเขาสนเป็นสถานที่เยี่ยงไร?

...ที่รออยู่เบื้องหน้าเป็นอะไร?

ที่รอพวกเขาอยู่เป็นหมอก

มิใช่เช้าตรู่ และไม่ใช่พลบค่ำ ละอองหมอกปกคลุมผนังผา ดูไปคล้ายภาพทิวทัศน์ใบหนึ่ง

ลี้โป่วอีเคยท่องเที่ยวขุนเขาลำเนาไพรมากหลาย แต่รู้สึกละอองหมอกไม่หนาหนักเช่นนี้

เขาหารือกับไหนเอี๊ยะยี้ ตกลงว่าจะไม่ฝ่ากำแพงหมอกยามสนธยา คิดค้างแรมอยู่ที่บ้านหุบเขาสน

หุบเขาสนมีบ้าน แต่ไม่มีคน .

ภายในบ้านมีเครื่องเรือนเครื่องใช้ครบครัน ประกอบด้วยข้าวปลาอาหารที่ไม่มีพิษ เพียงแต่ไม่มีคน

ลี้โป่วอี ไหนเอี๊ยะยี้และพวกตรวจตราซ้ายขวาหน้าหลังของบ้านพักเที่ยวหนึ่ง จากนั้นแบ่งห้องพัก เพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม

ในเงาหมอกที่คล้ายม่านเมฆ อาจปรากฏร่องรอยศัตรูได้ทุกเมื่อ เพิ่มการระวังป้องกันจะมีประโยชน์ใด

อาการบาดเจ็บของเมี่ยงเซี่ยวงู้ดีขึ้นตามลำดับ

ไหนเอี๊ยะยี้รั้งอยู่ในห้องของพุดตานหยกสองแม่ลูก กรุยจุดไล่พลังดรรชน์ให้กับเมี่ยงเซี่ยวงู้

เขาเผาเข็มจนร้อน ใช้นิ้วมือนวดเฟ้นผิวอันละเอียดอ่อนของเด็ก

แทงเข็มเข้าไปช้าๆ

พุดตานหยกนั่งอยู่ใต้คมไฟ ชมดูอย่างสงบ

ผ่านไปเนิ่นนาน นอกห้องบังเกิดเสียงร้องของนกไพรดังขึ้น พุดตานหยกค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์

ไหนเอี๊ยะยี้ลุกขึ้นช้าๆ กล่าวว่า "เด็กใกล้ทุเลาหายดีแล้ว"

พุดตานหยกไม่ทราบกล่าวกระไรดี และไม่ทราบเลือกกล่าวคำพูดใดดีได้แต่ลุกตาม

ไหนเอี๊ยะยี้หันกายไปยังประตูห้อง ทางหนึ่งกล่าวว่า "หวังว่าเซี่ยวงู้ทุเลาหายดีโดยเร็ว...ท่านก็ควรเข้านอนแล้ว"

พุดตานหยกพลันบังเกิดความหวาดกลัวขึ้น

นางกลัวว่าประตูพอเปิดออก หมอกอันเศร้าสร้อย ความหนาวอันเยียบเย็นจะประดังเข้ามา

ในที่สุดนางเรียกหาว่า "ท่าน..."

ไหนเอี๊ยะยี้หันกายกลับมา ก็เห็นสองแก้มที่ซีดขาว ริมฝีปากที่ขบจนซีดจางของนาง ได้ยินนางกล่าวว่า "เราจะปะชุนแขนเสื้อให้กับท่าน"

ไหนเอี๊ยะยี้มองดูแขนเสื้อข้างซ้ายของตัวเอง กล่าวว่า "ไม่ต้องแล้ว"

พุดตานหยกกล่าวว่า "ท่านจ่ายเงินแล้ว เราสมควรปะชุนให้"

ไหนเอี๊ยะยี้เงียบงันชั่วขณะ ในที่สุดทรุดนั่งลง ยื่นแขนเสื้อออกไป

แขนเสื้อของเขายาวยิ่ง พุดตานหยกใช้มือประคองไว้สนด้ายร้อยเข็มปะชุนแขนเสื้ออย่างจดจ่อ

ทั้งสองล้วนไม่เอ่ยปาก มีแต่เสียงลมหายใจอย่างแผ่วเบาของเมี่ยงเซี่ยวงู้

พุดตานหยกก้มศีรษะลงเล็กน้อย มุมปากแย้มพรายออกทีละน้อย ไหนเอี๊ยะยี้อดถามมิได้ว่า "ท่านยิ้มอะไร?"

พุดตานหยกใช้ปากกัดปลายด้ายขาดจากกัน กล่าวว่า "เย็บเสร็จแล้ว"

สุ้มเสียงสดใส สร้างความหฤหรรษ์แก่ผู้รับฟัง

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังขึ้น

ไหนเอี๊ยะยี้เลิกคิ้วขาวโพลน กล่าวว่า "ท่านคุ้มครองเด็ก เราออกไปสักครู่จะกลับมา"

มันลุกขึ้นเดินไปที่หน้าประตู นิ้วมือยังไม่สัมผัสกับกลอนประตู ก็รู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันที่นอกห้อง

มันหยุดชะงักเล็กน้อย ค่อยเปิดประตูเดินออกไป

พุดตานหยกมองดูมันเดินออกไป ค่อยเหลียวหน้ากลับมา ยกแขนโอบคุ้มครองเมี่ยงเซี่ยวงู้ ประหวัดนึกถึงคำพูดของไหนเอี๊ยะยี้

...ท่านคุ้มครองเด็ก เราออกไปสักครู่จะกลับมา

นี่คล้ายเป็นคำสนทนาระหว่างสามีภรรยา

พุดตานหยกรู้สึกอบอุ่นใจ น้ำตาไหลรินหลั่งลงมา รีบยกแขนเสื้อปาดเช็ด กลัวว่าจะหยดหยาดลงบนใบหน้าของเด็กที่หลับสนิท

ไหนเอี๊ยะยี้พอเดินออกไป ก็สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

หมอกเข้มข้นยิ่ง ท้าให้ทั้งไม่คล้ายกลางวันและไม่คล้ายกลางคืน หากแต่คล้ายอยู่ท่ามกลางนรกอเวจี

ที่เบื้องหน้ามีคนผู้หนึ่ง

หากมิใช่คนผู้นั้นสวมเสื้อผ้าสีทอง ด้วยสายตาคมกล้าของไหนเอี๊ยะยี้ยังจำแนกไม่ออกว่าเป็นคน

คนผู้นั้นยืนหันหลังให้กับผาขาด

ที่เบื้องหลังมันมีต้นสนโบราณหลายต้นปลูกอยู่ริมหน้าผา ขับเน้นเห็นถึงหุบเขาอันตระหง่านง้ำ

ไหนเอี๊ยะยี้ชุกสองมืออยู่ในแขนเสื้อ ด้วยสีหน้าเป็นปรกติดุจเดิม

คนผู้นั้นรู้สึกตัวในบัดดล

ฝ่ายตรงข้ามไม่ระย่นย่อต่อรังสีการฆ่าฟันของมัน กลับเป็นการเหยียบย่ำอัปยศมัน ดังนั้นมันชักอาวุธออกในบัดดล

อาวุธของมันเป็นหอกสีทองด้ามหนึ่ง

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวเสียงราบเรียบว่า "กิมอีซุ้งไซ่ *(ผู้ตรวจการเสื้อทอง)* ซุนโฮ้วปอ?"

คนเสื้อทองผงกศีรษะ เพียงกล่าวว่า "เราจะฆ่าท่าน ล้างแค้นให้กับก๊กเล่ายี่ *(อันดับสองแซ่ก๊ก)*"

หลังจากกล่าวจบ ทั้งสองก็ไม่เอ่ยปากกล่าววาจาอีก

ที่สมควรกล่าว ล้วนกล่าวหมดสิ้นแล้ว

ผู้ตรวจการห้าสีตำหนักตัณหาฟ้า กับผู้ตรวจการเสื้อทองมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด รองลงไปเป็นผู้ตรวจการเสื้อดำ ขาว เขียว แดง

ผู้ตรวจการเสื้อทองขณะจะลงมือ ไหนเอี๊ยะยี้เหลือบเห็นในหมอกปรากฏเงาร่างลี้โป่วอีถลันวูบ กำลังประมือกับศัตรูบุกรุก

การต่อสู้ทุกครั้ง สถานเบาปรากฏผลแพ้ชนะ สถานหนักพิสูจน์ความเป็นตาย ปัญหาอยู่ที่ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย

พุดตานหยกเอนกายอยู่บนเตียง คอยคุ้มครองเมี่ยงเซี่ยวงู้ เงี่ยหูฟังเสียงทางเบื้องนอก

นางรอเป็นเวลานาน

เบื้องนอกมีหมอก

หัวใจนางเย็นเฉียบนัก

ทันใด ประตูห้องถูกผลักเปิด ความเหน็บหนาวที่เบื้องนอกกรูเข้ามาภายในห้อง จากนั้นประตูห้องถูกปิดลง

พุดตานหยกเงยหน้าขึ้น ก็เห็นไหนเอี๊ยะยี้กลับมาแล้ว

ไหนเอี๊ยะยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "แขนเสื้อข้างขวาของเราก็ขาดไปแล้ว"

มันหวังว่าสามารถอยู่กับนางอีกขณะหนึ่ง ข้ออ้างที่ดีที่สุดคือขอให้นางปะชุนเสื้อผ้า

มิคาดคำพูดนี้สะกิดความรู้สึกภายในของพุดตานหยกขึ้น พลัน

หลั่งน้ำตา โถมไปในอ้อมอกของไหนเอี๊ยะยี้ ซุกศีรษะกับปกเสื้อของเขา

ไหนเอี๊ยะยี้รู้สึกสองไหล่นางสั่นสะท้าน ความหอมกรุ่นพลุ่งกระทบจมูก รู้สึกที่แอบอิงกับอ้อมอกเป็นดอกไม้อันเปราะบาง หากใช้กำลังบีบจะแหลกละเอียด หากไม่ทะนุถนอม จะเหี่ยวเฉาโรยรา

ความรักเวทนาอย่างรุนแรง บันดาลให้มันโอบกอดนาง

ขณะที่ไหนเอี๊ยะยี้ต่อสู้กับผู้ตรวจการเสื้อทอง ลี้โป่วอีก็ประมือกับผู้คนผู้มาคือสามปีศาจเกาเซียบ

สามปีศาจย้อนกลับมาครั้งนี้ เพื่อทวงถามความอัปยศจากโป่วมึ่งปวยตอนอยู่ที่เทียนเซี้ยง พวกมันถูกโป่วมึ่งปวยพูดจาสอดแสร้งทำให้เสียขบวน ต้องพ่ายแพ้แก่ไหนเอี๊ยะยี้ เมื่อคืนที่ภูเขาเหมย โป่วมึ่งปวยยิ่งพูดจาสับสน ทำร้ายพวกมันบาดเจ็บหลบหนี ทั้งสามปรึกษาหารือกันตกลงว่าจะจัดการกับเด็กน้อยนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ทั้งสามเข้าสู่หุบเขาสน ท้าทายให้โป่วมึ่งปวยออกมา ลี้โป่วอีย่อมไม่ให้โป่วมึ่งปวยออกไปรับศึก

ลี้โป่วอีสั่งโป่วมึ่งปวยกับหลวงจีนวิหคเหินอยู่ดูแลถังก้วยในห้อง ตนเองหยิบฉวยไม้ไผ่เดินออกจากห้อง

ที่เบื้องนอกหมอกอบอวล หน้าประตูยืนไว้ด้วยตัวประหลาดอ้วน ผอม เตี้ยจำนวนสามคน

ลี้โป่วอีพอพบหน้าก็กล่าวว่า “พวกท่านกลับไปเถอะ”

ปีศาจอ้วนกล่าวว่า “พวกเราไม่กลับ”

ปีศาจผอมกล่าวว่า “เรียกเด็กน้อยตาโตนั้นออกมา”

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า “พวกเราจะทุบตีมันสักครา”

ลี้โป่วอีสะกดกลั้นใจ รอจนพวกมันกล่าวจบค่อยกล่าวว่า “พวกท่านทั้งสามเมื่อวัยเด็กได้รับความลำบาก ตอนหนุ่มฉกรรจ์ก็ลำเค็ญ นิสัยใจคอประหลาดพิกลอยู่บ้าง แต่ขอเพียงสร้างบุญกุศลจะมีความสุขในบั้นปลาย”

ปีศาจผอมกล่าวว่า "มันทราบเรื่องของพวกเราได้อย่างไร?"

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง มันคงเป็นญาติมิตรกับพวกเรา"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เราไม่ใช่ญาติมิตรพวกท่าน และไม่ล่วงรู้เรื่องที่ผ่านมาของพวกท่าน เพียงแต่ลักษณะใบหน้าของพวกท่านบอกต่อเรา" ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ "พวกท่านทั้งสามหูเล็กปลายแหลม เรียกว่าหูมุสิกใบหูบ่งชี้โชคชะตาตั้งแต่แรกเกิดถึงสิบสี่ปี ช่วงเวลานี้เกรงว่าพวกท่านต้องระหกระเหิน หน้าผากบ่งชี้โชคชะตาตั้งแต่อายุสิบห้าถึงสามสิบปี พวกท่านหน้าผากแคบบุ๋มลึก หว่างคิ้วมีรอยแผลเป็น ชะตาช่วงนี้ก็ไม่ดี ดีที่พวกท่านไม่ได้ก่อกรรมชั่ว ยังสร้างกุศลเป็นครั้งคราว เมื่อถึงวัยกลางคนกลับมีโชควาสนา"

สามปีศาจหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ ฟังถึงตอนท้ายค่อยปรากฏแววลิงโลดขึ้น ปีศาจอ้วนถามว่า "ท่านทำนายแม่นยำหรือไม่?"

ปีศาจผอมกล่าวว่า "มันบอกเรื่องที่แล้วมาของพวกเราได้ถูกต้องแม่นยำ"

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า "ชะตาของพวกเราที่แล้วมาไม่ดี ขอเพียงทราบว่าวันหน้าโชคดีก็ประเสริฐ"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "พวกท่านทั้งสามแม้มีรูปลักษณะ...พิเศษพิสดารอยู่บ้าง แต่พวกท่านทั้งสาม คนหนึ่งห้าสั้น คนหนึ่งห้ายาว คนหนึ่งจัดอยู่ในธาตุน้ำ วันหน้าย่อมเสพสุขวาสนา แต่ลักษณะราศีของพวกท่านสะกดข่มกันเอง หากไม่สร้างบุญกุศล เกรงว่าโชคเดราะห์ยากหยั่งคาด"

ปีศาจผอมกล่าวว่า "เรารูปร่างผายผอม หมอดูหลายคนบอกว่าเราต้องอดตาย นี่..."

"เราเห็นท่านตอนเอ่ยปาก ที่ลิ้นมีไฝแดงเม็ดหนึ่งเป็นลักษณะของสองมังกรชิงมุกไหนเลยอดตายได้?"

ปีศาจเตี้ยตะกุกตะกักว่า "แต่เราเตี้ยปานนี้..."

"ขอถามโจโฉไม่เตี้ยหรือ ผู้คนบอกว่าขนคิ้วจางไร้พี่น้อง ปากเล็ก

ไร้อำนาจ ล้วนไม่อาจยึดถือได้"

ในที่สุด ปีศาจอ้วนกล่าวอย่างลิงโลดว่า "ดูท่าพวกเรายังมีความหวัง"

สามปีศาจเกาเชียบความจริงมีนิสัยใจคอดีงาม เพียงแต่เมื่อเยาว์วัยลำบากยากเข็ญ พอย่างเข้าวัยหนุ่มถูกข่มเหงคะเนงร้าย พอฝึกวิทยายุทธ์ได้ก็กระทำการตามอำเภอใจ

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า "หมอดู พวกเราไม่ฆ่าท่าน แต่มิอาจไม่สั่งสอนเด็กน้อยนั้น"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านทั้งสามหากจะสั่งสอนก็สั่งสอนเราเถอะ"

ปีศาจอ้วนสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้ ท่านเป็นท่าน มันเป็นมัน"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เช่นนี้เถอะ เราจะรับมือพวกท่านแทนน้องแซ่โป่วสามกระบวนท่า เราไม่หลบ ไม่หลีก ไม่หนี หากรับไม่ได้ ได้แต่โทษว่าตัวเองฝีมือต้อยต่ำ หากรับไว้ได้ ขอให้ปลดปล่อยน้องเรา ถอนตัวออกจากตำหนักตัณหาฟ้า สร้างบุญกุศลให้มากไว้"

ปีศาจเตี้ยตัดใจกล่าวว่า "ตกลง"

ลี้โป่วอีสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "เชิญ"

ปีศาจเตี้ยยกมือขึ้น พลันตวาดก้อง ฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ปีศาจเตี้ยหน้าแดงก่ำ ชมเชยว่า "กำลังภายในอันลึกล้ำนัก"

ลี้โป่วอีกล่าวคำ "ขอบคุณ" ปีศาจผอมอดถามมิได้ว่า "ขอบคุณอันใด?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ฝ่ามือของพี่สามเมื่อครู่ เพียงใช้พลังฝีมือห้าส่วน" พลางงอนิ้วดีดใส่ปกเสื้อ ปรากฏเศษผ้าแถบหนึ่งขาดวิ่นร่วงพรูลงมา

ปีศาจผอมควงหมัดกวัดแกว่ง กล่าวว่า "ถึงรอบเราแล้ว ระวัง"

ลี้โป่วอีผงกศีรษะ สูดลมหายใจลึกคำ ยืนหยัดอยู่กลางกลุ่มหมอก หมัดของปีศาจผอมต่อยใส่ใบหน้าลี้โป่วอี ลี้โป่วอีกระทั่งเคลื่อนไหว

ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว

เห็นละอองหมอกข้างกายของเขาแตกกระจายออก เนิ่นนานยังไม่อาจรวมตัวใหม่

ลี้โป่วอีลืมตาช้าๆ กล่าวว่า "พี่รองก็ใช้พลังฝีมือเพียงหกส่วน"

ปีศาจผอมทอดถอนใจกล่าวว่า "ต่อให้ใช้พลังฝีมือสิบส่วนจะเป็นไร จนบัดนี้เราค่อยทราบว่า เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน"

ลี้โป่วอียิ้มอย่างถ่อมตน เหลียวหน้าไปยังปีศาจอ้วน

ปีศาจอ้วนขบคิดอยู่เนิ่นนานจึงกล่าว "เราทราบว่าท่านมีกำลังภายในอย่างลึกล้ำ แต่พวกเราต้องลงมืออย่างสุดกำลัง จึงไม่ละอายแก่ใจเราจะใช้อาวุธแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "หากท่านไว้ไมตรี เรากลับไม่ต้องการ"

ปีศาจอ้วนตวัดหลาวยาว ส่งเสียงตวาดก้อง แทงใส่ทรวงอกลี้โป่วอี

ปีศาจอ้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พอเพ่งตามองพบว่าปลายหลาวไม่เปื้อนโลหิต ต้องถามโพล่งว่า "ท่านทำได้...อย่างไร?"

มันรู้สึกหลาวยาวแทงใส่ร่างฝ่ายตรงข้ามชัดๆ แต่พริบตาต่อมาความรู้สึกนั้นไม่คงอยู่อีก

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "หากพี่ใหญ่ใช้กำลังภายในสิบส่วน เราก็ทำไม่ได้แล้ว"

ปีศาจอ้วนขบคิดแล้วกล่าว "อย่างนั้นบุญคุณความแค้นระหว่างพวกเรากับน้องท่านเป็นอันยกเลิกกัน"

ปีศาจผอมกล่าวว่า "พวกเรากับตำหนักตัณหาฟ้าก็สิ้นบุญคุณน้ำใจต่อกัน"

ปีศาจเตี้ยกล่าวว่า "พวกเราไปสร้างบุญกุศลเถอะ"

คนทั้งสามหัวร่อฮาฮา ประสานมือต่อลี้โป่วอี เร้นกายไปในกลุ่มหมอก

ลี้โป่วอีมองจนคนทั้งสามจากไป พลันขมวดคิ้ว ยกมือกุมอก ในที่สุดหลั่งโลหิตจากปากหลายหยด

เขายกแขนเสื้อปาดเช็ด จากนั้นผลักประตูห้องเข้าไป

โป่วมึ่งปวย ถังก้วยและหลวงจีนวิหคเหินรายล้อมเข้ามา โป่วมึ่งปวยเห็นโลหิตสองหยดบนแขนเสื้อลี้โป่วอี ถึงกับลำบากใจกว่าตนเองรับบาดเจ็บอีก กล่าวว่า "ลี้ตั่วกอ ท่านรับบาดเจ็บแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไม่มีใค สามปีศาจเกาเซียบมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "หากเพียงฝีมือสูงเยี่ยม เราไม่แน่ว่ายอมรับนับถือมัน แต่ท่านไม่ลงมือแม้สักกระบวนท่าเดียว พวกมันทั้งสามยอมกลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ กลับตัวกลับใจทำความดี"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นั่นเนื่องเพราะพวกท่านทั้งสามมีจิตใจดีงาม...คนอยู่ในยุทธจักร สามารถไม่ฆ่าคน ไยต้องก่ออาถรรพณ์การฆ่าฟัน?"

ถังก้วยรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม ลี้โป่วอีกล่าวอีกว่า "จอมแพทย์ไหนจึงร้ายกาจ"

โป่วมึ่งปวยรีบถามว่า "เป็นอย่างไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"คนบุกจู่โจมมันเป็นผู้ตรวจการเสื้อทองซุนโฮ้วปอ อาวุธหอกทองของมันจัดเป็นอาวุธพิสดารของบู๊ลิ้ม แต่มันพอจู่โจมกระบวนท่าออก จอมแพทย์ไหนใช้แขนเสื้อข้างหนึ่งต้าน ฉแขนเสื้ออีกข้างหนึ่งม้วนลำต้นสนไว้ ดัดต้นสนโค้งลง ค่อยดีดออกไป อาวุธหอกทองของผู้ตรวจการเสื้อทองยังปักติดกับต้นไม้ คนไม่ทราบถูกกระแทกไปยังหน้าผาตั้งแต่เมื่อใด มันแม้กรีดแขนเสื้อของจอมแพทย์ไหนขาดไป แต่จอมแพทย์ไหนใช้เพียงกระบวนท่าเดียวก็โค่นมันพ่ายแพ้"*

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มว่า "เมื่อใดข้าพเจ้าจึงสามารถฝึกวิทยายุทธ์ถึงขั้นนี้?"

ลี้โป่วอีตบไหล่ของเขา กล่าวว่า "เจ้าไม่มีวันฝึกได้ เนื่องเพราะเจ้านิสัยเกียจคร้าน คนเกียจคร้านไม่มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม" เห็นโป่วมึ่งปวยมีสีหน้าผิดหวัง จึงกล่าวต่อ "สามปีศาจเกาเซียบล้วนฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเจ้า ยังทำอะไรเจ้าไม่ได้ หมอดูนักฆ่ามีฝีมืออำมหิต ยังจัดการเจ้าไม่ได้ แสดงว่า

ฝีมือสูงเยี่ยมไม่แน่ว่าจะได้ชัย" พลางกล่าวกับถังก้วยว่า "ยังมีถังน้อย เมื่อคืนอยู่ที่ภูเขาเหมย หากมิใช่มัน เรากับจอมแพทย์ไหนคงต้องตายแล้ว"

โป่วมี่งปวยถามว่า "รองหัวหน้าตำหนักตัณหาฟ้ากอซูเทียนมีพลังฝีมืออย่างไร?"

ลี้โป่วอีจิบน้ำชาคำหนึ่ง กล่าวว่า "ดูหมอกเหล่านั้น"

ทุกผู้คนเหลียวมองกลุ่มหมอกที่เปลี่ยนแปรไม่แน่นอน ล้วนสังเกตไม่ออก

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "หากว่าหมอกเป็นศัตรู พวกเราล้วนหลบไม่ทัน ได้แต่รออาทิตย์ไขแสง..." เขาระบายลมจากปาก ตัดบทว่า "นอนเถอะ วันพรุ่งนี้ยังจะเป็นภูเขาได้กวนชัว"

วิมานมายา

แสงอาทิตย์คล้ายเตาหลอม ขับไล่กลุ่มหมอกไปสิ้น

ทุกผู้คนฉวยโอกาสที่หมอกสลาย เร่งรุดสู่ภูเขาไต้กวนชัว

ไต้กวนชัวไม่มีที่อยู่อาศัย แต่มีทางอุโมงค์ยาวประมาณสามลี้สายหนึ่ง

ทางอุโมงค์ขุดเจาะผ่านหินฮวยกังเจี๊ยะอันแข็งแกร่ง คนขุดเจาะไม่ทราบทุ่มเทแรงกายแรงใจมากน้อยเท่าใด หลั่งโลหิตมากมายเพียงไหน

ลี้โป่วอีและพวกล้วนไม่มุ่งหวังว่าวันนี้เกิดการหลั่งโลหิตอีก

แต่เกรงว่ายากหลีกเลี่ยงการหลั่งโลหิตได้

หลังอุโมงค์ไต้กวนชัวเป็นสุดทางของไต้กวนชัว

...สุดทางของไต้กวนชัวเป็นอะไร?

มีคนบอกว่าเป็นวิมานมายา

ไหนเอี๊ยะยี้เคยเข้าสู่วิมานมายา รักษาโรคให้กับกอซูเทียน ดังนั้นทราบว่าในวิมานมายาเพาะปลูกเทาเทาะแดงเพลิงต้นหนึ่ง

คิดหยิบฉวยเทาเทาะแดงเพลิง ต้องผ่านอุโมงค์ไต้กวนชัว

ระหว่างทางไม่ปรากฏร่องรอยศัตรูอีก

ลี้โป่วอีและพวกพลันพบว่า หลังการศึกที่ภูเขาเหมย ไม่มีศัตรูที่แท้จริงปรากฏขึ้น การลอบจู่โจมที่หุบเขาสน แสดงว่าเป็นคนของตำหนักตัณหาฟ้าเคลื่อนไหวโดยพลการเอง

ทางอุโมงค์ลึกล้ำยาวนาน ตอนแรกที่เข้าสู่ทางอุโมงค์ยังมีแสงรำไร

ไล่หลัง เดินไประยะทางหนึ่ง เบื้องหน้าไม่เห็นแสงสว่าง ด้านหลังก็ปราศจากแสงสว่าง

ทุกผู้คนกุมมือกันและกัน ระวังป้องกันการลอบทำร้าย ใจกลางฝ่ามือกันและกันปรากฏเหงื่อไหลซึมออกมา

ไหนเอี๊ยะยี้แบกเมี่ยงเซี่ยวงู้ มือขวากุมมือพุดตานหยก โลหิตของมันคล้ายถ่ายเทเข้าสู่ร่างนาง โลหิตของนางก็คล้ายถ่ายเทเข้าสู่ร่างมัน

มันรู้สึกเลื่อนลอย พอเงยหน้าขึ้น เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างรำไรที่แท้ไกล้ถึงปากทางออกของทางอุโมงค์แล้ว

...ใกล้ถึงสุดทางแล้ว

...สุดทางของไต้กวนซัวเป็นอะไร?

สุดทางของไต้กวนซัวเป็นหิมะและคราบน้ำแข็ง

เศษหิมะน้ำแข็งคลุกเคล้ากับดินโคลน นอกจากต้นสนที่ป่าลึกมีแต่หิมะน้ำแข็งไม่มีที่สิ้นสุด

ที่ไหล่เขาไต้กวนซัว ปรากฏเมฆคลอเคล้า บนยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน เมื่อเงยหน้าขึ้น ยังรู้สึกถึงความเหน็บหนาวที่คุกคามคน

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ฟังว่ากอซูเทียนหากไม่ยอมให้ผู้คนเข้าสู่วิมานมายา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นวิมานมายา"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "ดีที่ขอเพียงเห็นคน วิมานคงอยู่ไม่ไกลแล้ว"

ขณะกล่าว มันแลเห็นคนแล้ว

เป็นผู้ตรวจการเสื้อทองซุนโฮ้วปอ ผู้ตรวจการเสื้อขาวเตี้ยงเชา ผู้ตรวจการเสื้อแดงยู้จิ้นลั้ง ผู้ตรวจการเสื้อเขียวดิวตัวนฉิ้ง ล้งแชอู นี้ปุกเฮียว และเหยี่ยวราตรี

ที่เบื้องหน้าคนทั้งเจ็ด ยังมีชายชราสายตาลึกซึ้งคมวาว ใบหน้ามีเนื้องอกสีแดงราวหงอนไก่ผู้หนึ่ง

ชายชรากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "พวกท่านมาแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านก็มาแล้ว"

"พวกเรารอพวกท่านเป็นเวลานานแล้ว"

"ทางอุโมงค์ใต้กวนซัวมืดมิดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า เหมาะกับการซุ่มจู่โจม พวกท่านไม่ลงมือ นับว่าพลาดโอกาสอันดีจริงๆ"

ชายชรากล่าวว่า "ทุบเขาสนมีหมอกหนา พวกเราก็ไม่ได้ลงมือเพียงแต่สหายเราหลายคนร้อนรุ่มใคร่ล้างแค้น จึงรุดไปหาพวกท่าน" มันยิ้มเล็กน้อยแต่เนื้องอกบนใบหน้าหนักอึ้งเกินไป กลับยิ้มไม่ออก เพียงแต่มุมปากเผยอเล็กน้อยนับเป็นรอยยิ้ม กล่าวอีกว่า "พวกท่านมายังวิมานมายานอกจากฮู่เก็งจู้ *(รองหัวหน้าตำหนัก)* อนุญาต ไม่ว่าผู้ใดก็กลับไปไม่ได้ พวกเราไม่จำเป็นต้องลงมือมากความ"

โป่วมี่งปวยกระโดดชราดออกไป ชี้หน้าร้องว่า "กอซูเทียน..."

ลี้โป่วอีสอดคำขึ้น "มันไม่ใช่กอซูเทียน"

โป่วมี่งปวยกล่าวว่า "มันคือ..."

"หนึ่งในสิบสองยอดฝีมือตำหนักตัณหาฟ้าปวยชัวด้วงม้อ *(อสูรทรายบิน)* เจียวซิมฉุ่ย"

โป่วมี่งปวยงงงันวูบ นึกถึงคำบอกเล่าของประมุขหมู่ตึกปลาบินขึ้นมา

...ผู้ลุ่มหลงกระบี่บึงปลาบิน แท้จริงเป็นคนของตำหนักตัณหาฟ้า แสร้งประกอบความดีความชอบ ได้เป็นชนชั้นผู้เฒ่า ความดีความชอบประการหนึ่งคือขับไล่อสูรทรายบินเจียวซิมฉุ่ยกลับดินแดนแม้ว

โป่วมี่งปวยร้องโพล่งว่า "ท่านมิใช่ถูกขับไล่กลับดินแดนแม้วหรอกหรือ?"

อสูรทรายบินกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า "ได้รับความกรุณาจากกอซูฮู่เก็งจู้ เรากลับมาอีกแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ พุดตานหยกพลันเอุทานออกมา

ทุกผู้คนกวาดตามองตามสายตานาง เห็นใต้แสงอาทิตย์รางเลือน

ปรากฏสายรุ้งเจ็ดสีขึ้น เชิงเขาตั้งตระหง่านด้วยปราสาทที่สลักจากน้ำแข็งหลังหนึ่ง บันไดหยกขาวสายหนึ่ง คลี่ลงจากเบื้องบน ไม่ทราบเป็นจริงหรือเท็จกันแน่

อสูรทรายบินกล่าวว่า "ฮู่เก็งจู้ยอมให้พวกท่านเห็นวิมานมายาพวกท่านจึงเห็นได้ หากฮู่เก็งจู้ไม่ยอม พวกท่านอย่าหมายเห็นได้" มันกวาดตาผ่านหน้าไหนเอี๊ยะยี้และลี้โป่วอี กล่าวสืบต่อ "ฮู่เก็งจู้ทราบว่าจอมแพทย์ไหนยอมรุดมารักษาโรคของเซี่ยวเก็งจู้ *(หัวหน้าตำหนักคนเล็ก)* บังเกิดความยินดียิ่ง สั่งพวกเราเชิญจอมแพทย์ไหนขึ้นไปดื่มสุรา ลี้ซิ้งเซี่ย *(เทพพยากรณ์แซ่ลี้)* หากยอมลดตัวเข้าสังกัด ตำหนักตัณหาฟ้าย่อมมอบหมายหน้าที่สำคัญให้ ที่หลงเหลือส่งถึงที่นี้ สามารถกลับไปได้แล้ว"

ไหนเอี๊ยะยี้สั่นศีรษะกล่าวว่า "พวกเราไม่ใช่มารักษาโรคของเซี่ยวเก็งจู้"

"อ้อ?"

"เราต้องการพบกอซูเทียน"

อสูรทรายบินเหลียวมองลี้โป่วอี กล่าวว่า "ท่านเล่า?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เราก็ต้องการพบกอซูเทียน"

"ท่านไม่ยอมเข้าสังกัดตำหนักตัณหาฟ้า ก็เชิญตามสะดวก ฮู่เก็งจู้สั่งไว้ เพียงต้องการพบจอมแพทย์ไหน"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "หากเรายืนกรานต้องการพบเล่า?"

"อย่างนั้นเกรงว่าที่ท่านได้พบไม่ใช่ฮู่เก็งจู้"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ยังมีซาเก็งจู้ *(หัวหน้าตำหนักที่สาม)* หรือ?"

อสูรทรายบินกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "เราหมายถึงยมบาล"

โป่วมึ่งปวยร้องถามว่า "ซาเก็งจู้พวกท่านเป็นยมบาลหรือ?"

อสูรทรายบินรู้สึกตนเองกล่าวคำพูดชวนขันยิ่ง มิคาดกลับถูกเด็กน้อยไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่งพูดก่อกวน พลันบันดาลโทสะ สืบเท้าออกไปก้าว

หนึ่ง

โป่วมึ่งปวยรู้สึกมีกลิ่นอายเยียบเย็นคุกคามมา คล้ายกับผนังน้ำแข็งกดคุกคามใส่ตนเอง ต้องใจสั่นสะท้าน ได้แต่ยกมือปิดบังใบหน้า

ช่วงเวลานี้ อสูรทรายบินอย่างน้อยมีโอกาสปลิดชีวิตเขากว่าสิบครั้ง

แต่อสูรทรายบินไม่ได้ลงมือ

มันมิใช่ไม่คิดฆ่าโป่วมึ่งปวย หากแต่เบื้องหน้าโป่วมึ่งปวยเพิ่มไม้ไผ่ลำหนึ่ง

หากแม้นมันลงมือฆ่าโป่วมึ่งปวยโดยพลการ ไม้ไผ่นี้อย่างน้อยทิ่มแทงร่างมันเป็นรูสิบรู

อีกปลายหนึ่งของไม้ไผ่อยู่ในมือลี้โป่วอี

ใบหน้าอสูรทรายบินหน้าแดงก่ำราวไก่ตัวผู้ที่โกรธา แต่ไม่อาละวาดกล่าวว่า "จอมแพทย์ไหนสามารถเข้าหอ ที่หลงเหลือเชิญกลับไป"

โป่วมึ่งปวยร้องดังๆ ว่า "พวกเรามาด้วยกัน ก็ต้องเข้าไปด้วยกัน"

หลวงจีนวิหดเหินก็กล่าวว่า "มิอาจไม่เข้าไป"

อสูรทรายบินพลันกระชากเสียงว่า "ผู้ใดกล่าววาจา?"

ลี้โป่วอีชิงกล่าวว่า "เรา"

"ปากของลี้ชิ้งเชี่ยงอกอยู่บนใบหน้าผู้อื่นหรือ?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นกลับมิใช่ เพียงแต่พวกเราทุกคนมีใจตรงกัน"

"อย่างนั้นสุดทางของไต้กวนซัว จะเป็นสุดทางของพวกท่าน"

ลี้โป่วอีขณะจะกล่าววาจา ไหนเอี๊ยะยี้พลันกล่าวเบาๆ กับลี้โป่วอีว่า "เราเข้าไป พวกท่านไม่ต้องเข้าไป"

ลี้โป่วอีย้อนถามว่า "พวกเราขึ้นภูเขาเหมย เข้าหุบเขาสน ผ่านได้กวนซัว หรือเพียงเพื่อส่งท่านเป็นพันลี้ ในที่สุดต้องแยกจาก"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "เรามีเรื่องคิดไหว้วานลี้เฮีย"

"ท่านบอก"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวว่า "หากเราเป็นไรไป เอี่ยมนึ่งเฮียบ *(วีรสตรีแซ่เอี่ยม)* ผู้เฒ่าเมี่ยงสองปู่หลาน ถังก้วย สหายเมืองเทียนเซี้ยง ต่างต้องให้ท่านดูแล..."

มันจับมือลี้โป่วอีไว้ มือของเขาเย็นเฉียบ สุ้มเสียงของมันสั่นสะท้านเล็กน้อย กล่าวว่า "ท่านรับปากเราเถอะ"

ลี้โป่วอีจับจ้องมองเขาพลันสลัดมือออก กล่าวเสียงเย็นชา *"เราไม่รับปาก"* เขากล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า *"เราไม่รับปากเด็ดขาด เนื่องเพราะท่านต้องมีชีวิตอยู่ เอี่ยมนึ่งเฮียบ ผู้เฒ่าเมี่ยงสองปู่หลาน ถังก้วย ชาวเมืองเทียนเซี้ยง คนไข้ทั้งหมดต่างต้องพึ่งพาท่าน"* เขากล่าวย้ำทีละคำ *"ท่านไม่อาจตาย หากท่านตาย ไม่มีผู้ใดดูแลคนเหล่านั้นแทนท่านได้"*

ไหนเอี๊ยะยี้เงียบงันชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า "เราเข้าใจเจตนาของท่าน"

ลี้โป่วอีเห็นสีหน้าท่าทีของมันคล้ายชราภาพลงมากนัก ลำคอพลันตีบตัน ยืดกายไปเบื้องหน้า

อสูรทรายบินยื่นมือขวางกันไว้

ลี้โป่วอียับกายวูบ ก็อ้อมไปด้านหลังอสูรทรายบิน

มิคาดเบื้องหน้าปรากฏเงาสีครามถลันวูบ ไหนเอี๊ยะยี้ชิงล่วงหน้าไป กล่าวว่า "เราไปก่อน"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านไปของท่าน เราไปของเรา ท่านไยต้องขัดขวางเรา?"

อสูรทรายบินตวาดว่า "ปล่อยไหนเอี๊ยะยี้ขึ้นไป รั้งลี้โป่วอีไว้"

ไหนเอี๊ยะยี้ยืดกายกระโดดปราด หยั่งเท้าลงบนบันไดหยกแล้ว

ลี้โป่วอีก็พลิ้วตามติดไป พลันปรากฏเงาร่างสี่สายโลดลิ่วตามมา แยกย้ายเป็นออกตกเหนือใต้ รายล้อมลี้โป่วอีไว้

คนทั้งสี่คือผู้ตรวจการเสื้อทอง ขาว แดงและเขียว

คนทั้งสี่ก่อตั้งเป็นขบวนค่ายกล ทำให้พลังฝีมือพวกมันเพิ่มพูน

กว่าเดิมเท่าตัว ลี้โป่วอีทราบว่าตนหากชะล่าใจ อาจต้องไปพบพานยมบาลจริงๆ

ยามนั้น ไหนเอี๊ยะยี้ขึ้นสู่บันไดเมฆแล้ว พลันเหลียวหน้ามองมาแวบหนึ่ง

พุดตานหยกไม่ทราบเขามองดูผู้ใด แต่เห็นไหนเอี๊ยะยี้ส่ายโงนเงนบนบันได ดูไปคล้ายชายสูงอายุ ผมขาวพัดพลิ้ว เสื้อสีครามคล้ายจะหลุดลุ่ยไปตามลม

พุดตานหยกบังเกิดความหดหู่จู่โจมจับใจ มือซ้ายอุ้มเมี่ยงเซี่ยวงู่ มือขวาสะบัดกวัดแกว่งกระบี่สั้น พุ่งปราดออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

ล้งแชอู นี้ปุกเฮียว เหยี่ยวราตรีพากันสกัดขัดขวางไว้

ในช่วงเวลาอันกระชั้นสั้น ลี้โป่วอีแปรเปลี่ยนท่าร่างแปดชนิดคิดโถมออกจากวงล้อมของผู้ตรวจการทั้งสี่ โดยมิต้องทำร้ายคน

แต่ลี้โป่วอีโถมทะลวงแปดครั้ง สุดท้ายยังคงอยู่ในค่ายกลดังเดิม

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า **"นี่หรือคือเซี่ยวซึ้งติ่งฮวบ** *(ค่ายกลห้าทิศ)?"*

ผู้ตรวจการเสื้อขาวแค่นเสียงอย่างเย็นชาว่า **"น่าเสียดายที่ก๊กเล่ายี่** *(อันดับสองแซ่ก๊ก)* **ตายแล้ว ไม่เช่นนั้นจะให้ท่านได้เปิดหูเปิดตากว่านี้"**

ลี้โป่วอีได้แต่ทำร้ายคน

เขาตกลงใจทำร้ายคนค่อยออกจากค่ายกล

จากนั้นลี้โป่วอีพบว่า ตนเองมิเพียงทำร้ายคนไม่ได้ ทั้งยังออกจากค่ายกลไม่ได้

เนื่องเพราะพวกมันผสมผสานพลังฝีมือ ท่าร่างเข้าด้วยกัน เปล่งอานุภาพของค่ายกลห้าทิศถึงที่สุด

เพียงแต่ตอนนี้ค่ายกลขาดคนผู้หนึ่ง สมควรมีจุดอ่อน

...จุดอ่อนอยู่ที่ใด?

หากลี้โป่วอีค้นหาจุดอ่อนนี้ไม่พบ เกรงว่าศีรษะของเขาต้องถูกหอกทองของผู้ตรวจการเสื้อทอง ดาบโปร่งใสของผู้ตรวจการเสื้อขาว เชือกบิน

ของผู้ตรวจการเสื้อแดง และดาบใหญ่ของผู้ตรวจการเสื้อเขียวปลิดปลงไป

ยามนั้นไม้ไผ่ของลี้โป่วอีพลันเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด
ลี้โป่วอีคุมไม้ไผ่แทงใส่ผู้ตรวจการเสื้อขาวดั่งอสรพิษร้าย
ผู้ตรวจการเสื้อขาววกดาบโปร่งใสปิดป้อง พลันพบว่าไม้ไผ่ลี้โป่วอีแฝงพลังดึงดูดมหาศาล ดูดรั้งดาบของมันไว้

ในผู้ตรวจการทั้งสี่ ผู้ตรวจการเสื้อเขียวจิวตัวนฉิ้งมีพลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุด แต่มีปฏิกิริยารวดเร็วกว่าผู้ใด

มันแซ่จิว ที่เรียกว่าตัวนฉิ้ง *(สะบั้นฉิ้ง)* เนื่องเพราะเมื่ออายุสิบเจ็ดเคยตัดศีรษะของเค่งเทียนเจ่ก เถียว *(เสาเดียวค้ำฟ้า)* ฉิ้งแขะในดาบเดียว

มันเห็นดาบของผู้ตรวจการเสื้อเขียวถูกสยบ ก็ฟาดฟันดาบใส่มือของลี้โป่วอีในบัดดล

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ดาบนี้เพียงฟันถูกไม้ไผ่ในมือลี้โป่วอี

มันรู้สึกสะท้านที่ข้อแขน จากนั้นแขนข้างนั้นไม่เป็นของมัน ดาบใหญ่และดาบโปร่งใสดีดกระดอนขึ้น พอดีปะทะกับหอกทองของผู้ตรวจการเสื้อทอง

ผู้ตรวจการเสื้อทองตวาดว่า “บัดซบ”

มันตวาดด่าผู้ตรวจการเสื้อขาวและเขียว คำพูดพอกล่าวจากปากก็พบว่าด่าตัวเองเข้าไปด้วย

เนื่องเพราะมันรู้สึกมีพลังอันมหาศาล ชักนำหอกทองของมันรวมกับดาบอีกสองเล่ม แทงใส่ผู้ตรวจการเสื้อแดง

ผู้ตรวจการเสื้อแดงถูกแพทย์ปีศาจแพร่พิษทำร้ายดวงตา ยังไม่อาจมองเห็นเป็นปรกติ ฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง ดวงเชือกบินม้วนพันอาวุธที่จู่โจมเข้ามาเอาไว้

พริบตานั้น ร่างของมันลอยขึ้น พร้อมกับเห็นร่างผู้ตรวจการเสื้อทองขาวและเขียวก็ลอยขึ้น อาวุธในมือกลับถูกดูดติดกับไม้ไผ่ของลี้โป่วอี อย่า

ว่าแต่รั้งอาวุธกลับคืน กระทั่งคิดทิ้งอาวุธยังทำไม่ได้

ลี้โป่วอีใช้พลังดึงดูดอันมหาศาลชักนำคนทั้งสี่ลอยขึ้น ขณะจะทลายค่ายกลออกไป อสูรทรายบินที่เชิงบันไดพลันเคลื่อนไหวแล้ว

อสูรทรายบินส่งเสียงร้องดังพิกล ตลอดทั้งร่างเบ่งพองขึ้น ย่อตัวสูดลมหายใจ สองมือเปลี่ยนเป็นขาวโพลน พลันผลักดันออก

เศษหิมะน้ำแข็งถูกโหมหอบขึ้น ม้วนใส่ลี้โป่วอีคล้ายจะฝังฝ่ายตรงข้ามไว้ในหลุมหิมะ

ลี้โป่วอีไม่ทราบรับฝ่ามือนี้อย่างไร ร่างพลันกลับกลายเป็นเกล็ดหิมะถูกพายุพลังผลักออกไปสามวา พลิ้วลงสู่พื้น

เมื่อกลับกลายเป็นเกล็ดหิมะ พายุหิมะก็ไม่อาจทำร้ายเขาได้

แต่ผู้ตรวจการเสื้อทอง ขาว แดง เขียวฉวยโอกาสรั้งอาวุธกลับ กลิ้งตัวตามพื้นดินรายล้อมลี้โป่วอีไว้อีกครา

เศษหิมะน้ำแข็งเด็มฟ้า กระโชกใส่ทุกผู้คนในบริเวณ

พุดตานหยกปิดตาเมี่ยงเชี่ยวงู้ไว้ ตัวเองคล้ายดอกไม้ขาวกลางสายลมปล่อยให้พัดพลิ้วไป

เหยี่ยวราตรีต่อสู้กับนางยกดาบคุ้มครองอก ฝืนใจปักหลักไว้ มิคาดเงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งลอยตัวตามลม ตวัดมือใส่มัน

คนตวัดมือคือถังก้วย

เหยี่ยวราตรีควงดาบปิดป้อง แต่ถังก้วยไม่ได้ซัดอะไรออกมา เหยี่ยวราตรีเข้าใจว่าเป็นท่าหลอกล่อ ดังนั้นไม่นำพาปรารมภ์

มิคาดยามนั้นเหยี่ยวราตรีรู้สึกปวดแปลบที่ตาซ้าย จากนั้นเจ็บแปลบที่ตาขวา

เหยี่ยวราตรีคำรามเสียงพิกล ควงดาบปานจักรผัน เมื่อลืมตาขึ้นรู้สึกตาซ้ายมืดทะมึน ตาขวากลับกลายเป็นสีแดง

ตาซ้ายของมันมองไม่เห็นอันใด เนื่องเพราะตาซ้ายถูกอาวุธลับซัด

บอดไป

ตาขวาของมันเห็นแต่สีแดง เนื่องเพราะอาวุธลับซัดต้องเปลือกตาข้างขวาของมัน เยื่อตารับบาดเจ็บ โลหิตไหลหลั่งออกมา บดบังสายตาของมันไว้

เหยี่ยวราตรีอกสั่นขวัญแขวน วิ่งเตลิดไปยังทิศทางบันไดวิมานมายา

ในใจมันมีความคิดเพียงประการเดียว...*หนี*

ยิ่งเข้าใกล้รองหัวหน้าตำหนัก ยิ่งได้รับความคุ้มครอง

มิคาดอสูรทรายบินถลันเข้าขวางหน้า ตวาดว่า **"ไม่ว่าผู้ใดก็บุกฝ่าขึ้นไปไม่ได้"**

เหยี่ยวราตรีเข้าใจว่าเป็นศัตรู กลับฟาดฟันดาบใส่ฝ่ายตรงข้าม

อสูรทรายบินบันดาลโทสะ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ มือของมันกลับขาวกว่าหิมะ ผลักฝ่ามือออก

เศษหิมะน้ำแข็งรอบข้างถูกโหมหอบขึ้น กระแทกเหยี่ยวราตรีปลิวลิ่วไป ลากเสียงแผดร้องโหยหวนร่วงหล่นลงจากหน้าผา

ถังก้วยใช้อาวุธลับโปร่งใสทำร้ายดวงตาเหยี่ยวราตรี จากนั้นร้องบอกต่อพุดตานหยกว่า **"รีบไปดูบิดา"**

พุดตานหยกโอบอุ้มเมี่ยงเซี่ยวงู้ โถมขึ้นบันไดหยกขาวไปอย่างรวดเร็ว

อสูรทรายบินคิดขัดขวางแต่แล้วหวนนึก ต่อให้สตรีนางนี้เข้าสู่วิมานมายา ยามอยู่เบื้องหน้ารองหัวหน้าตำหนักก็ไม่อาจกระทำการอันใด ยังคงเฝ้าคุมเชิงลี้โป่วอี อย่าปล่อยให้ลี้โป่วอีทะลวงฝ่าวงล้อมไปได้

พุดตานหยกโถมขึ้นบันได ในใจกลับร้อนรุ่มลนลาน

...ไหนเอี๊ยะยี้เป็นไรแล้ว? ใช่ประมือกับกอซูเทียนหรือไม่? มันหยิบฉวยเทาเทาะแดงเพลิงได้หรือไม่?

รู้สึกบันไดศิลาที่เหยียบย่ำลงพิเศษพิสดารยิ่ง ถึงกับกล่าวได้ว่าไม่ใช่บันไดศิลา หากแต่คล้ายบันไดเมฆ ที่ประกอบจากก้อนเมฆ

แต่พุดตานหยกไม่มีกะใจรับรู้ พลิ้วเข้าประตูใหญ่ไป

หลังประตูใหญ่เป็นลานตึก กลางลานตึกเพาะปลูกบุปผาประหลาดหญ้าพิสดาร นางไม่รู้จักแม้สักชนิดเดียว

ถัดจากลานตึกเป็นตำหนักใหญ่หลังหนึ่ง

บนผนังตำหนักแกะสลักรูปพระโพธิสัตว์ บ้างหลุบคิ้วนั่งสำรวม บ้างตาถมึงทึงดั่งราวกับมีชีวิต

กึ่งกลางตำหนักปล่อยผ้าม่านสีม่วงผืนหนึ่ง ไหนเอี๊ยะยี้ยืนอยู่หน้าผ้าม่านเอง

เงาหลังอันสูงใหญ่ แฝงเค้าชราของไหนเอี๊ยะยี้ บันดาลให้พุดตานหยกบังเกิดความรู้สึกอบอุ่น

ได้ยินไหนเอี๊ยะยี้กล่าวกับคนหลังม่านว่า "เราไม่ได้มารักษาโรคให้กับฮั่งมี่งจิน"

คนหลังม่านถามว่า "อย่างนั้นท่านมาทำอะไร?"

"เรามาหากอซูเทียน"

คนหลังม่านกล่าวว่า "เราใช่"

"ท่านไม่ใช่"

คนหลังม่านหัวร่อคิก กล่าวว่า "ท่านคล้ายรู้จักกอซูเทียนยิ่งกอซูเทียนอีก กลับบอกว่าเราไม่ใช่กอซูเทียน"

"เราเคยตรวจรักษากอซูเทียน มันเป็นชายสูงอายุ มิใช่ท่านเด็ดขาด"

สุ้มเสียงหลังม่านคล้ายสำเนียงเสียงพิณ เฉกเช่นสกุณาร่าเริงไพร เงาร่างหลังผ้าม่านเกล้าผมชาววัง อ้อนแอ้นแน่งน้อย แสดงว่าเป็นหญิงงามหยาดฟ้า มิใช่ชายสูงอายุเด็ดขาด

คนหลังม่านเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ครั้งก่อนท่านพบเรา ทราบได้อย่างไรว่าเราไม่ได้ผ่านการปลอมแปลงโฉมก่อน"

"ยาปลอมแปลงโฉมสามารถจากเท็จกลายเป็นจริง แต่ไม่สามารถจริงกลายเป็นเท็จ"

มันตรวจรักษากอซูเทียนโดยใกล้ชิด ด้วยสายตาของไหนเอี๊ยะยี้ หากว่ากอซูเทียนใช้ยาปลอมแปลงโฉม เขาไม่มีเหตุผลที่ดูไม่ออก

ในที่สุดคนหลังม่านกล่าวว่า "ท่านผิดแล้ว เราคือกอซูเทียน"

"หรือว่าคนที่เราช่วยชีวิตเป็นท่าน?"

"เป็นเรา"

ไหนเอี๊ยะยี้รู้สึกไม่มีความจำเป็นต้องถกปัญหาข้อนี้อีกต่อไป ดังนั้นกล่าวว่า "หากท่านคือกอซูเทียน เราคิดขอรับของสิ่งหนึ่งจากท่าน"

"ท่านคิดขอรับอันใด?"

"สมุนไพรที่เพาะปลูกในกระถางต้นที่ห้าข้างพระโพธิสัตว์โพวเฮี้ยง"

คนหลังม่านคล้ายงงงันวูบจึงกล่าว "เทาเทาะแดงเพลิง?"

"เป็นเทาเทาะแดงเพลิง"

พุดตานหยกกวาดตามองตามคำบอกของไหนเอี๊ยะยี้ เห็นเชิงผนังมีพืชประหลาดต้นหนึ่งจริงๆ

ต้นไม้เล็กๆ นี้ย่อมปลูกอยู่ในดิน แต่ดูเผินๆ คล้ายอยู่ในน้ำ เนื่องเพราะมันไม่มีใบ มีแต่ลำต้นสีแดง มิหนำซ้ำยังเคลื่อนไหวได้คล้ายลอยพลิ้วอยู่กลางน้ำ

ต้นไม้เล็กๆ เป็นสีแดงน่ารัก ปลายต้นเปล่งประกายไฟหลายจุด คือต้นเทาเทาะแดงเพลิงที่ไหนเอ๊ียะยี้ดั้นด้นมาหยิบฉวย

พุดตานหยกพลันพุ่งปราดเข้าหาต้นเทาเทาะแดงเพลิง

นางคิดถอนต้นไม้เล็กๆ ต้นนี้ออกมา ให้ไหนเอ๊ียะยี้รวบรวมเจ็ดแค้นใหญ่จนครบถ้วน นางแม้ตายก็ปราศจากความแค้นใด

นางเพิ่งขยับตัว หลังม่านพลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นออกมา

มือข้างนี้นิ้วเรียวงามดั่งแท่งหยกที่ไร้ตำหนิ ปลายนิ้วทั้งห้าทาสีแดงซึ่งคั้นจากน้ำดอกไม้หงส์เซียน ข้อมือขาวผ่องกลมกลึง บนข้อมือสวมกำไลสามวง เป็นมรกตวงหนึ่ง คราม1วงหนึ่ง ทองประกายวงหนึ่ง

มือข้างนี้พอยื่นออกจากหลังผ้าม่านปรากฏกำไลวงหนึ่งหลุดจากข้อมือ พุ่งจู่โจมพุดตานหยก

เป็นกำไลมรกต

พุดตานหยกไม่สนใจ นางลืมความเป็นตายของตัวเอง

ต่อให้นางสังเกตสนใจ ก็หลบไม่พ้น

กำไลมรกตชัดด้วยระดับความเร็วและแง่มุมที่ไม่อนุญาตให้ผู้คนหลบรอดได้

ไหนเอ๊ียะยี้พลันโบกแขนเสื้อครอบคลุมกำไลวงนั้นไว้

มือหยกข้างนั้นกวักวูบ เสียงปังคราหนึ่ง กำไลมรกตฝ่าแขนเสื้อครามออกมา บินกลับไปในข้อมือขาวผ่อง

กำไลมรกต หินครามและทองกระทบกัน บังเกิดเสียงติงดังสดใสสุ้มเสียงของนางยังสดใสไพเราะยิ่งกว่า กล่าวว่า “แขนเสื้อมหรรณพอันยอดเยี่ยม” ขาดคำ กำไลบนข้อมือทั้งสองล้วนพุ่งออกไป

ไหนเอ๊ียะยี้ไหนเลยปล่อยให้กำไลจู่โจมใส่พุดตานหยกอีก ยามนั้น

โบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง กอปรเป็นแหสีครามปากหนึ่ง ข้อมือข้างนั้นพลิกวูบหลายคราๆ กำไลยังลอยกลับไปบนข้อมือขาวผ่อง

สตรีนางนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "เป็นท่านตอแยเราไม่อาจโทษว่าเราได้"

พลางยื่นมือจากในแขนเสื้อ เผยเห็นข้อแขนผุดผ่องดุจเหง้าบัวมือขาวผ่องกลับจู่โจมท่าไม้ตายใส่ไหนเอี๊ยะยี้

เห็นนิ้วทั้งห้าเปล่งประกายสีทองห้าจุด ใจกลางฝ่ามือสีแดงจุดหนึ่ง ดูไปคล้ายเปลวไฟสีเขียวจางๆ ที่ร้อนแรงที่สุดก็มิปาน

ไหนเอี๊ยะยี้รับสามกระบวนท่านี้ไว้

เมื่อรับกระบวนท่าแรก ไหนเอี๊ยะยี้รู้สึกมีความร้อนแผ่ซ่านจากแขนเสื้อลามถึงข้อแขน ปวดแสบปวดร้อนยิ่ง ยังขบกรามรับท่าที่สองไว้ เปลวไฟกลุ่มนั้นก็เผาถึงหัวใจ จากนั้นคล้ายไฟน้ำมัน ลามไปยังแขนขา เมื่อกัดฟันรับท่าที่สามไว้ ตลอดทั้งร่างล้วนลุกไหม้ คล้ายแมลงเม่าบินเข้ากองไฟตัวหนึ่ง

มือหยกข้างนั้นพลันหดกลับไป

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างยากเย็นว่า *"พลังอัคคีหกสุริยัน...อัน...ร้ายกาจ..."*

ฝ่ายตรงข้ามคล้ายมองทะลุผ้าม่าน เห็นสภาพของเขา กล่าวด้วยความตื่นตระหนกยิ่งกว่าว่า "ที่แท้ท่านป่วยเป็นโรคแก่ก่อนวัย..."

เห็นรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าไหนเอี๊ยะยี้ยิ่งมายิ่งหนาแน่น เมื่อถึงตอนท้าย ถึงกับเหี่ยวแห้งราวผลส้มที่ตากแห้งก็มิปาน

ไหนเอี๊ยะยี้ฝืนใจเกร็งลมปราณกล่าวว่า "เรากำลัง...รักษา...โรคนี้"

มันพบว่าสุ้มเสียงตัวเองเปลี่ยนเป็นแหลมเล็ก เหลือแต่ลมปราณอีดหนึ่ง พลังชีวิตสามารถเสื่อมสูญทุกเมื่อ

สตรีนางนั้นกล่าวว่า "ท่านเคยรักษากอซูเทียน เทาเทาะแดงเพลิงต้นนี้สามารถให้แก่ท่าน"

พุดตานหยกรับฟังจนลิงโลดยิ่ง ถอนเทาเทาะแดงเพลิงต้นนั้นขึ้นมา

ไหนเอี๊ยะยี้พยายามบังคับอาการสั่นสะท้านของตัวเอง กล่าวว่า "ท่าน...มีเงื่อนไขใด?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า "คนเข้าสู่วิมานมายา ไม่เคยล่าถอยกลับออกไปได้โดยปลอดภัย กฎระเบียบไม่มีข้อยกเว้น ท่านฆ่าคนที่ร่วมทางคนหนึ่งจากนั้นจากไปเถอะ" นางรู้สึกวันนี้ตนเองเมตตากรุณาเกินไป ดังนั้นกล่าวเสริมว่า "ท่านรักษากอซูเทียน กอซูเทียนก็ช่วยท่าน เป็นอันหักกลบลบล้างไป เพียงหวังท่านอย่าได้พบกับเราอีก"

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า *"ไม่"*

สตรีนางนั้นกล่าวว่า "ท่านไม่อาจหักใจฆ่าสตรีนั้นหรือ? เห็นแก่บุญคุณช่วยชีวิตที่แล้วมา เราไม่สร้างความลำบากใจแก่ท่าน ท่านฆ่าเด็กผู้นั้นเถอะ ถึงอย่างไรเด็กไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน"

พุดตานหยกมือซ้ายอุ้มเมี่ยงเซี่ยวงู้ มือขวาถือต้นเทาเทาะแดงเพลิง ไม่ว่าสิ่งใดล้วนมีความสำคัญกว่าชีวิตตัวเอง

ไหนเอี๊ยะยี้รู้สึกกำลังภายในแตกซ่าน ไม่อาจควบคุมบังคับได้ ปากกล่าวอย่างยากเย็นว่า "เราไม่อาจฆ่าผู้ใด เพื่อแลกกับชีวิตตัวเอง"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า "โรคของท่านถูกสามฝ่ามือของเรากระตุ้นกำเริบขึ้น กลไกทุกส่วนของร่างกายเหี่ยวเฉาโรยราอย่างรวดเร็ว ตอนนี้ท่านไม่ช่วยตัวเองต้องตายทันที ท่านไม่หักใจลงมือ เราจะฆ่าให้กับท่านเอง"

ไหนเอี๊ยะยี้โซซัดโซเซออกไป ตวัดแขนเสื้อขึ้น หอบหายใจกล่าวว่า "กอซูเทียน...ห้ามไม่ให้ท่านลงมือ..."

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า "ผู้ใดสามารถห้ามไม่ให้กอซูเทียนลงมือได้ เรากอซูเทียนพานจะลงมือ"

เงาร่างสายหนึ่งไม่ทราบถลันออกจากซอกมุมใดของตำหนัก ก่อนที่ไหนเอี๊ยะยี้จะมีปฏิกิริยาใด มันก็ประทับฝ่ามือใส่กลางหลังเมี่ยงเซี่ยวงู้ฉาดหนึ่ง

พุดตานหยกกรีดร้องคำหนึ่ง รู้สึกที่อุ้มอยู่ในมือกลับกลายเป็นถ่าน

ไฟก้อนหนึ่ง ยังเศร้าโศกยิ่งกว่าตัวเองถูกทำร้ายร้อยเท่าพันทวี

ไหนเอี๊ยะยี้โถมถึงข้างกายพุดตานหยก พุดตานหยกร่ำไห้พลางยื่นส่งเด็กต่อเขา ไหนเอี๊ยะยี้มองเพียงแวบหนึ่ง ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ถลึงมองผู้มา เปล่งเสียงจากปากว่า *"พลังอัคคีหกสุริยัน?"*

ผู้มาหน้าตาอิ่มเอิบ ขนคิ้วเรียวโค้ง ตาขาวมากกว่าตาดำ ยามยิ้มแฝงความบริสุทธิ์อยู่เจ็ดส่วน มุมปากบางเบาเป็นพิเศษ ทั้งยังเป็นรูปโค้งอย่างสวยงาม หากบอกว่าเป็นชายหนุ่มรูปงาม ออกจะอ้วนเตี้ยไปบ้าง

ชายหนุ่มตอบอย่างยิ้มแย้มว่า "คือเรากอซูเทียน"

ไหนเอี๊ยะยี้แก้วตาหดเล็กลง กล่าวว่า "กอซูเทียน...อย่างนั้นนางเป็นใคร?"

กอซูเทียนบุรุษกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "นางก็เป็นกอซูเทียน"

กอซูเทียนสตรีหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "พวกเราล้วนเป็นกอซูเทียน"

ไหนเอี๊ยะยี้ไม่มีเวลาแยกแยะ ลมหายใจของเขาอ่อนล้าลงทุกขณะ เมี่ยงเซี่ยวงู้หนักหนาสาหัสยิ่งกว่า มันถูกดรรชนีก๊กซิ่วฮูทำร้ายยังไม่ทุเลา พอถูกฟาดซ้ำอีกฝ่ามือ ถึงกับพ่นฟองขาวจากปาก

กอซูเทียนบุรุษกล่าวว่า "เราฆ่าคนให้กับท่านแล้ว ถือเทาเทาะแดงเพลิงไปให้ไกลแสนไกล ครั้งหน้าหากพบพานจะไม่อภัยละเว้นท่าน"

กอซูเทียนสตรีทอดถอนใจกล่าวว่า "ไปเถอะ มีชีวิตอยู่รักษาผู้คนอีกหลายคนก็ดี"

ลี้โป่วอีที่เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ยังไม่สามารถสยบอสูรทรายบิน ฝ่าวงล้อมของผู้ตรวจการทั้งสี่ในคราเดียว

ลี้โป่วอีพลันตวัดมือ ชักไม้รูปกระจับที่ใช้เสี่ยงทายคู่หนึ่งใส่อสูรทรายบินที่เฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

อสูรทรายบินงงงันวูบ ยามกะทันหันไม่ทันใช้ฝ่ามือทรายบินออก พลันย่อตัวลงวูบ ยื่นสองมือออก รับไม้รูปกระจับทั้งคู่ไว้

มาตรว่ารับไว้ได้ แต่พลังซ่อนเร้นที่แฝงมากับไม้รูปกระจับยังคุกคามมันพุ่งถอยลงจากบันได

นี่เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา เวลาชั่วพริบตาสามารถเกิดเรื่องมากหลาย

แต่ชั่วพริบตาเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถโค่นผู้ตรวจการเสื้อทองขาว แดง เขียวล้มลง

ลี้โป่วอีกลับสามารถ

ลี้โป่วอีไม่ได้ใช้พลังฝีมือทั้งสิ้น หากแต่ตวาดใส่ผู้ตรวจการเสื้อทองว่า "ท่านยังคิดคิดคุกหรือ?"

ผู้ตรวจการเสื้อทองคล้ายถูกตะปูตอกใส่เท้าต้องตะลึงลานวูบ

ลี้โป่วอีตวัดไม้ไผ่วูบ จี้สกัดผู้ตรวจการเสื้อทองล้มลง

ผู้ตรวจการเสื้อขาวกวัดแกว่งดาบโปร่งใสเข้ามา ลี้โป่วอีพลันหันขวับไป ตวาดว่า "ท่านจู่โจมหว่างคิ้วเรา เราเกี่ยวข้อพับเท้าท่าน ท่านจะล่าถอยอย่างไร ต่อให้ท่านวกดาบคุ้มครองตัว ยังไม่อาจหลบรอดจากท่าไม้ไผ่ที่เราแทงใส่เท้าขวาท่าน"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างรวดเร็ว ผู้ตรวจการเสื้อขาวรู้สึกใต้เท้าคล้ายสะดุดถูกก้อนหิน คิดหมุนซ้ายก็ใช่ที่ หมุนขวาก็ใช่ที่ เพิ่งงงงันวูบ ก็ถูกไม้ไผ่ของลี้โป่วอีจี้ล้มลง

ผู้ตรวจการเสื้อเขียวกระโดดปราดเข้ามา ฟาดฟันดาบใหญ่ลงหา

ลี้โป่วอีตวาดว่า "เพลงดาบวิบัติ ถือสาลอยตัวจู่โจม"

ผู้ตรวจการเสื้อเขียวงงงันวูบ ถ่วงร่างลงสู่พื้นกวาดดาบใส่หว่างเอวลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีตวาดอีกว่า "ดาบขวางประตู ไฉนไม่จู่โจมในอึดใจเดียว?"

ผู้ตรวจการเสื้อเขียวสมองลั่นอึงอล ลี้โป่วอีจึงทิ่มสกัดไม้ไผ่สยบมันล้มลง

ลี้โป่วอีพลันหันขวับไปยังผู้ตรวจการเสื้อแดง

ผู้ตรวจการเสื้อแดงตามองไม่เห็น สีหน้าแตกตื่นลนลาน ควงเชือกบินปานงูเหลือม มือซ้ายทำท่าผลักออก

ลี้โป่วอีเพียงกล่าวว่า "พวกมันทั้งสามล้มลงแล้ว ท่านหว่างคิ้วออกดำรับบาดเจ็บที่ตา หากยังดื้อดึงถือดี ยากรอดจากเคราะห์กรรมโลหิต"

ผู้ตรวจการเสื้อแดงพอฟังพลันโยนเชือกบินทิ้ง หมุนตัวหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย

ยามนั้นอสูรทรายบินค่อยพุ่งตัวกลับมา ขบคิดไม่เข้าใจว่าลี้โป่วอีทำลายค่ายกลของยอดฝีมือทั้งสี่ได้อย่างไร

ลี้โป่วอีตวาดว่าผู้ตรวจการเสื้อทองต้องติดคุก เนื่องเพราะตรงตำแหน่งคุกข้างหว่างคิ้วริมสันจมูกมีไฝสีเทาเม็ดหนึ่ง

คำตวาดของลี้โป่วอีพอดีจี้ถึงใจดำผู้ตรวจการเสื้อทอง ตอนที่มันฝีมืออ่อนด้อย เคยถูกส่งตัวเข้าคุกด้วยข้อหาโจรกรรมจริงๆ ต้องใจหายวูบพริบตาที่ตะลึงลาน ก็ถูกลี้โป่วอีจี้จุดล้มลง

ผู้ตรวจการเสื้อขาวพอโถมเข้ามา ลี้โป่วอีก็เปิดโปงช่องว่างรอยโหว่ของมัน ผู้ตรวจการเสื้อขาวใจสั่นสะท้าน ถูกลี้โป่วอีจี้ล้มลงอีกคนหนึ่ง

เมื่อถึงรอบผู้ตรวจการเสื้อเขียว ลี้โป่วอีก็เปิดเผยจุดอ่อนของเพลงดาบมันสองครั้งครา ผู้ตรวจการเสื้อเขียวอกสั่นขวัญแขวนถูกลี้โป่วอีจี้ล้มลง คงเหลือผู้ตรวจการเสื้อแดง ย่อมแตกพ่ายไปเอง

ลี้โป่วอีไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ อสูรทรายบินก็มาแล้ว

ลี้โป่วอีพลันชักไม้ไผ่ออกจากมือ

อสูรทรายบินตวาดก้อง ย่อตัวผลักกระแทกสองมือออก ก่อเกิดเกล็ดหิมะครอบคลุมใส่ลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีระบายลมจากปาก ผลักสองมือออกเช่นกัน

ฝ่ามือทั้งสี่ข้างพอปะทะ อสูรทรายบินหงายร่างไปด้านหลัง ลงบันไดสิบเจ็ดสิบแปดขั้นค่อยทรงกายไว้ได้

เพิ่งยืนหยัดมั่น ลี้โป่วอีก็คุกคามถึงเบื้องหน้าแล้ว

อสูรทรายบินร้องเสียงพิกล ย่อตัวผลักสองมือออกอีกครา
ลี้โป่วอีสูดลมหายใจลึกๆ ยืดกายบิดขี้เกียจ ฟาดสองมือออกไป
เสียงฉาดฉาดสองครา ในเกล็ดหิมะคละคลุ้ง ลี้โป่วอีเพียงส่ายโงนเงนเล็กน้อย อสูรทรายบินกลับร่วงลิ่วลงยังเบื้องล่าง ปะทะกับพื้นดังโครม
ลี้โป่วอีเหลียวหน้าไปยังด้านหลัง กล่าวกับผู้คนที่เชิงบันไดว่า "พวกท่านรออยู่เบื้องล่าง" ขาดคำ พลิ้วเข้าประตูตำหนักไป
คำพูดตอนท้ายกล่าวกับโป่วมึ่งปวยและพวก
ชัยชนะของลี้โป่วอีทำให้สภาพการต่อสู้เบื้องล่างเปลี่ยนแปลงไป
ล้งแชอูความจริงกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ แต่ลี้โป่วอีพลันชักไม้ไผ่ออกแทงทะลุเท้าซ้ายของล้งแชอู ปลายไม้ไผ่ปักเฉียงๆ กับพื้น
โป่วมึ่งปวยกับถังก้วยไม่คิดทำร้ายซ้ำเติมมัน พากันหันกายไปช่วยเหลือหลวงจีนวิหคเหินกลุ้มจู่โจมใส่นี้ปุกเฮียว
นี้ปุกเฮียวทราบสถานการณ์ดี แสร้งจู่โจมหลอกล่อหลายกระบวนท่า ชักระเบิดเพลิงลูกหนึ่งอำพรางร่าง หลบหนีเข้าสู่ทางอุโมงค์ของได้กวนชัว
ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นบนพื้นปักไว้ด้วยไม้ไผ่เปื้อนเลือด ล้งแชอุใช้วิชาไม้อำพรางหลบหนีไป
โป่วมึ่งปวย ถังก้วยและหลวงจีนวิหคเหินระบายลมหายใจอย่างโล่งอก มองไปยังวิมานมายา
จอมแพทย์ไหนได้ต้นเทาเทาะแดงเพลิงหรือไม่?
ลี้ตั่วกอเป็นไรแล้ว?
ในที่สุดคนเดินลงจากยอดเมฆ
คนจะอย่างไรไม่อาจอยู่บนนภาเมฆา คนต้องกลับลงสู่หล้า
ลี้โป่วอี ไทนเอี๊ยะยี้ พุดตานหยกทั้งสี่ล้วนกลับลงมา
โป่วมึ่งปวยและพวกแทบโห่ร้องออกมา แต่แล้วทั้งสามพลันพบว่าในคนทั้งสี่มีอยู่คนหนึ่งอยู่ในวงแขนลี้โป่วอี

หากมิใช่เป็นเงาร่างสูงใหญ่ สวมใส่ชุดคราม ทั้งสามแทบไม่เชื่อว่าคนผมขาว ใบหน้าเหี่ยวย่นที่สูญเสียชีวิตผู้นี้กลับเป็นไหนเอี๊ยะยี้

ไหนเอี๊ยะยี้ตายแล้ว!

มันไม่ได้ถูกผู้ใดฆ่าตาย จอมแพทย์แห่งยุคท่านนี้กลับถูกโรคร้ายโค่นล้ม

ไหนเอี๊ยะยี้นำต้นเทาเทาะแดงเพลิงรวมกับยาหกแค้นใหญ่ที่เหลือใช้กำลังภายในอีดสุดท้ายผสมผสานตัวยาเข้าด้วยกัน ให้เมี่ยงเซี่ยวงู้รับประทานลงไป

เทาเทาะแดงเพลิงเป็นยาแก้พลังอัคคีหกสุริยันของกอซูเทียน กอซูเทียนจึงเคลื่อนย้ายพืชพิสดารพันธุ์นี้มาเพาะปลูกในวิมานมายา

เมี่ยงเซี่ยวงู้นับว่ารักษาชีวิตไว้ได้ แต่ไหนเอี๊ยะยี้กลับกลายเป็นตะเกียงสิ้นแสงแล้ว

ทุกประการที่เขากระทำลงไปเพียงแต่เร่งให้พลังชีวิตของเขาสุดสิ้นเร็วกว่าเดิม

ไหนเอี๊ยะยี้กล่าวกับกอซูเทียนทั้งสองว่า *"ผู้ที่เข้าสู่วิมานมายา พวกท่านต้องฆ่าคนหนึ่ง อย่างนั้นฆ่าเราเถอะ"* เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง

การเสียสละของไหนเอี๊ยะยี้บังเกิดปฏิกิริยาต่อกอซูเทียนทั้งสองอย่างใหญ่หลวง

กอซูเทียนสตรีกล่าวว่า "ท่านจากไปอย่างวางใจเถอะ พวกเราจะไม่ฆ่าคนของพวกท่านอีก"

เสียงขาดคำ คนทั้งสองก็สาบสูญไป

พุดตานหยกพลันโถมเข้ามาโอบกอดไหนเอี๊ยะยี้ไว้ นางไม่กล้าหลั่งน้ำตาออก สองมือและอ้อมอกของนางรับรู้ถึงอาการชราร่วงโรยอย่างรวดเร็วของไหนเอี๊ยะยี้ นางกลัวว่าน้ำตาจะกัดกร่อนเขาจนไม่อาจรักษาเยียวยาได้

ไหนเอี๊ยะยี้กุมมือนางแนบแน่น ยิ้มพลางกล่าวคำพูดประโยคสุดท้ายว่า "เราบอกแล้วว่าไม่ว่าอย่างไรต้องช่วยชีวิตเซี่ยวงู้..."

พุดตานหยกไม่ได้ร้องไห้ เพียงจับมือมันแนบแน่น จวบกระทั่งพบว่ามือของตัวเองเย็นเฉียบยิ่งกว่ามือของมัน ต้องใจหายวาบ ไม่ทราบตนเองตายแล้วหรือมันตายแล้วกันแน่ พอเงยหน้าขึ้นลี้โป่วอีก็พุ่งโถมเข้าตำหนักมา

นางไม่เคยเห็นมาก่อนว่า เทพพยากรณ์ทิหนักแน่นเยือกเย็นพอเห็นสภาพของไหนเอี๊ยะยี้ ถึงกับสั่นระริกดุจเด็กทารกที่อดอยากเหน็บหนาวก็มิปาน

ยามนั้น เมี่ยงเซี่ยวงู้ค่อยฟื้นคืนสติมาช้าๆ ร้องเรียก "มารดา" คำหนึ่ง มันไม่ทราบชีวิตของมันแลกเปลี่ยนกับชีวิตของผู้อื่น

ลี้โป่วอีและพุดตานหยกเดินลงบันไดตำหนัก ลมหนาวหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน ก้อนเมฆเกิดการเปลี่ยนแปลง แสงอาทิตย์บัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง วิมานมายาพลันเลือนลับไป

ลี้โป่วอีสองมือโอบอุ้มไหนเอี๊ยะยี้ มองดูผมขาวของเขาพัดพลิ้วในสายลม ถึงกับมุ่งหวังลมหอบนี้สามารถปลุกไหนเอี๊ยะยี้ฟื้นตื่นมา ถึงกับรู้สึกว่าบนร่างไหนเอี๊ยะยี้ยังมีความอบอุ่นหลงเหลือ หัวใจยังเต้นอย่างแผ่วเบา

แต่นี่มีหนทางใด ต่อให้ไหนเอี๊ยะยี้ไม่ตาย ก็ไม่มีไหนเอี๊ยะยี้อีกคนหนึ่งให้การรักษาเขาได้ โลกนี้มีคนรู้จักฆ่าคนมากเกินไป คนที่รู้จักช่วยคนมีน้อยเกินไป

ลี้โป่วอีตั้งปณิธานว่า จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ ทำหน้าที่ปราบภัยพาลพิทักษ์ธรรมสืบต่อไป

จบตอนแพทย์เหนือแพทย์